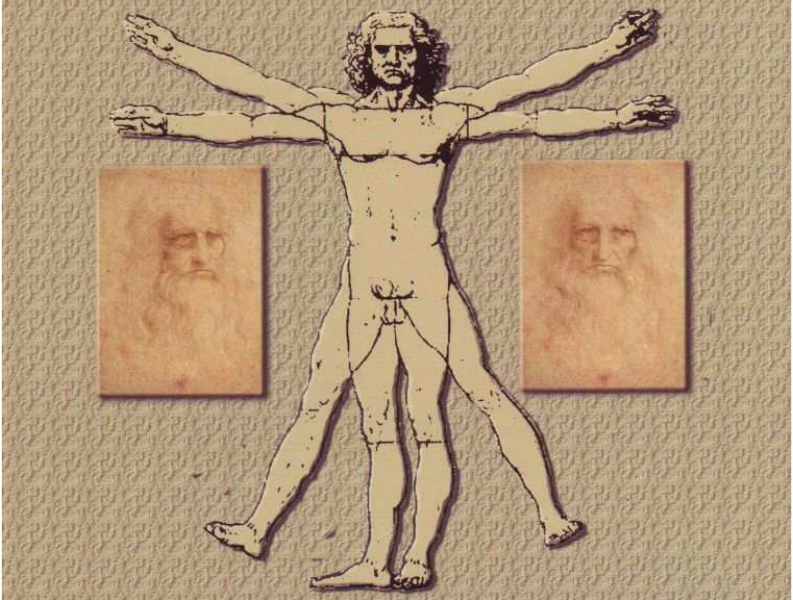
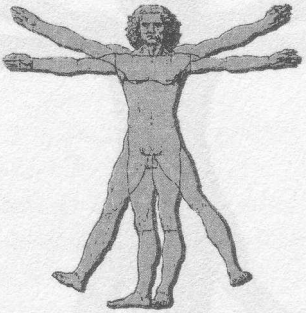
ŠIFRA MISTRA LEONARDA

Vražedné tajemství ukryté
v nejslavnějším obrazu všech dob...
Kdo ví, kde leží svatý grál?

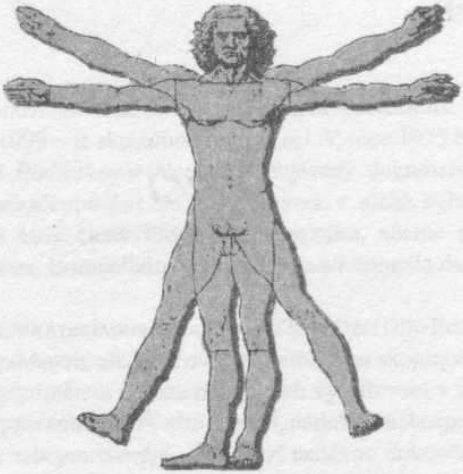
DAN BROWN

ŠIFRA MISTRA LEONARDA

DAN BROWN

ŠIFRA MISTRA LEONARDA

DAN BROWN

Přeložil Zdík Dušek

METAFORA

FAKTA

Převorství sionské – evropská tajná společnost, založená roku 1099 – je skutečnou organizací. V roce 1975 byly v pařížské *Bibliothèque Nationale* objeveny dokumenty známé pod označením *Les Dossiers Secrets*, v nichž byla uvedena jména řady členů Převorství sionského, včetně sira Isaaka Newtona, Botticelliho, Victora Huga a Leonarda da Vinci.

Vatikánská prelatura, známá jako *Opus Dei* (Dílo Boží), je hluboce oddanou, ale kontroverzní katolickou skupinou, která se stala předmětem mnoha policejních vyšetřování v souvislosti se zprávami o vymývání mozků, nátlaku a nebezpečné praxi zvané sebeumrtvování. *Opus Dei* nedávno dokončilo stavbu svého Světového ústředí na 243 Lexington Avenue v New York City v hodnotě 42 milionů dolarů.

Veškeré popisy uměleckých děl, architektury a tajných rituálů v tomto románu přesně odpovídají skutečnosti.

PROLOG

Muzeum Louvre, Paříž
22.46

Dlouholetý správce muzea Jacques Saunière se vpotácel klenutou chodbou do Velké galerie. Zamířil k nejbližší malbě, kterou uviděl. Třiasedmdesátiletý muž se zachytil pozlaceného Caravaggiova rámu takovou silou, až se mistrovské dílo uvolnilo ze stěny a Saunière se pod tíhou obrazu zhroutil naznak.

Přesně podle jeho očekávání se nedaleko s hromovým zaduněním zavřela ocelová brána a zablokovala vstup. Parketová podlaha se zachvěla. Kdesi v dálce se rozezvučelo poplašné zařízení.

Správce ležel chvíli bez hnutí a lapal po dechu. *Ještě pořád jsem naživu.* Vylezl zpod obrazu a rozhlédl se kolem sebe, kam by se mohl ukrýt.

Děsivě blízko se ozval hlas. „Nehýbej se."

Správce strnul tak, jak byl – vkleče na všech čtyřech – a pomalu otočil hlavu.

Pouhých pět metrů od něho, hned za uzavřenou bránou, na něj ocelovou mříží shlížela obrovská útočníkova silueta. Byl to mohutný a vysoký muž, s pletí bledou jako duch a prořídlými bílými vlasy. Uprostřed růžových duhovek bylo vidět temně rudé zornice. Albín vytáhl z kabátu pistoli a ústí dlouhého tlumiče namířil přímo na správce. „Neměl jsi utíkat." V jeho řeči zněl cizí, obtížně zařaditelný přízvuk. „A teď mi řekni, kde to je."

„Už jsem vám to říkal," zajíkal se správce, který stále bezbranně klečel na podlaze. „Vůbec netuším, o čem to mluvíte!"

„Lžeš." Muž jej upřeně sledoval, dokonale nehybný, a v jeho strašidelných očích se zablesklo. „Ty a tvoji bratři máte něco, co vám nepatří."

Správce pocítil náhlé vzedmutí adrenalinu. *Jak se to jenom mohl dozvědět?*

„Dnes v noci se ujmou služby právoplatní strážci. Řekni mi, kde je to ukryto, a budeš žít.“ Muž pohnul pistolí tak, aby mířila na správcovu hlavu. „Jsi kvůli tomu tajemství ochoten zemřít?“

Saunière se najednou nemohl nadechnout.

Muž nachýlil hlavu trochu ke straně, přimhouřil jedno oko a druhým se přes mušku své zbraně díval na správce.

Saunière zvedl ruce. „Počkejte,“ řekl pomalu. „Řeknu vám, co potřebujete vědět.“ Další slova pečlivě vážil. Lež, kterou právě vyslovoval, si nacvičoval už mnohokrát… a pokaždé se přitom modlil, aby ji nikdy nemusel použít.

Když se správce konečně odmlčel, útočník se samolibě usmál. „Ano. Přesně to mi řekli i ostatní.“

Saunière sebou trhl. *Ostatní?*

„Našel jsem je všechny,“ posmíval se muž. „Všechny tři. Potvrdili to, cos mi právě řekl i ty.“

To nemůže být pravda! Správcova pravá totožnost, spolu s identitou ostatních tří *sénéchaux* byla střežena téměř stejně důkladně jako dávné tajemství, které chránili. Saunière nyní pochopil, že všichni tři jeho *sénéchaux* předtím, než zemřeli, odříkali podle přesně vypracovaného plánu tutéž lež. To byla součást jejich protokolu.

Útočník opět pozvedl zbraň. „Až zemřeš, budu znát pravdu jenom já.“

Pravdu. V tom okamžiku si správce uvědomil celou hrůzu této situace. *Jestliže zemřu, pravda bude navěky ztracena.* Instinktivně se snažil někde ukrýt.

Tlumič vyplivl náboj a správce ucítil žhoucí závan horka, jak mu kulka vnikla do žaludku. Padl na tvář… a snažil se bojovat s bolestí. Pomalu se převalil a hleděl skrz mříže na svého vraha.

Muž právě pečlivě zamířil na jeho hlavu.

Saunière zavřel oči, v hlavě vířící bouři strachu a lítosti.

Chodbou se rozlehlo klapnutí prázdné komory.

Správce otevřel oči.

Muž se podíval na svou zbraň a vypadal téměř pobaveně. Sáhl pro nový zásobník, ale pak si to zřejmě rozmyslel a klidně se zahleděl na Saunièrovo břicho. „Tady jsem skončil.“

Správce sklopil zrak a uviděl ve své bílé lněné košili díru po kulce. Otvor byl orámován malým kroužkem krve, několik centimetrů pod hrudní kostí. *Žaludek.* Kulka jako by schválně minula srdce. Jako veterán z *La Grande Guerre* správce už tuto hrozivě pomalou smrt viděl. Ještě nějakých

patnáct minut bude žít, zatímco žaludeční šťávy mu budou pronikat do břišní dutiny a pomalu ho zevnitř otráví.

„Bolest je dobrá, *monsieur*," prohlásil muž.

V příštím okamžiku byl pryč.

Jacques Saunière, nyní osamělý, znovu pohlédl k ocelové bráně. Byl v pasti a dveře nepůjdou otevřít ještě nejméně dvacet minut. Než se k němu kdokoli dostane, bude už po smrti. Přesto všechno se ho zmocnila hrůza, daleko větší než strach z vlastní smrti.

Musím předat tajemství.

Namáhavě se pokusil vstát a představoval si své tři zavražděné bratry. Myslel na generace, které jim předcházely… na úkol, který jim všem byl postupně svěřen.

Nepřerušovaný řetěz vědění.

A najednou, přes veškerou opatrnost… navzdory všem bezpečnostním opatřením… byl Jacques Saunière poslední spojkou, jediným strážcem jednoho z nejmocnějších tajemství, jaké kdy bylo chráněno.

Celý se třásl, když se mu konečně podařilo postavit se na nohy.

Musím najít nějaký způsob…

Byl uvězněn ve Velké galerii a na světě existovala jediná osoba, které mohl předat svou pochodeň. Saunière vzhlédl ke stěnám svého bohatého vězení. Sbírka těch nejslavnějších obrazů se na něj usmívala jako staří známí.

I když se svíjel bolestí, podařilo se mu sebrat poslední zbytky sil. Dobře věděl, že zoufalý úkol, který před ním leží, mu zabere každičkou zbývající vteřinu jeho života.

1

Robert Langdon se pomalu probudil.

Ve tmě zvonil telefon – nepříjemný kovový zvuk. Langdon se neohrabaně natáhl po lampičce vedle postele a rozsvítil. Letmým pohledem přejel okolí – luxusní renesanční ložnici s nábytkem z doby Ludvíka XVI. s malovanými freskami na stěnách a ohromnou mahagonovou postel s nebesy.

Kde to sakra jsem?

Na županu, zavěšeném vedle postele, uviděl vyšitý nápis: *HOTEL RITZ, PAŘÍŽ.*

Pomalu se mu začalo vyjasňovat.

Zvedl sluchátko. „Haló?“

„*Monsieur* Langdon?“ ozval se mužský hlas. „Doufám, že jsem vás nevzbudil.“

Langdon se mrákotně podíval na ciferník budíku. Bylo dvaatřicet minut po půlnoci. Spal jenom asi hodinu, ale připadal si jako mrtvý.

„Tady je recepční, *monsieur*. Omlouvám se, že vyrušuji, ale máte návštěvu. Trvá na tom, že je to důležité.“

Langdon si pořád připadal trochu jako ve snu. *Návštěvu?* Jeho pohled zabloudil na zmačkaný leták, položený na nočním stolku.

AMERICKÁ UNIVERZITA V PAŘÍŽI
má tu čest uvádět
večer s Robertem Langdonem,
profesorem náboženské symboliky na Harvardově univerzitě

Langdon si povzdechl. Dnešní přednáška, show s diapozitivy, o pohanských symbolech skrytých v kamenech katedrály v Chartres pravděpodobně trochu pocuchala konzervativní peří některého posluchače. Nějaký náboženský fanatik zřejmě zjistil, kde bydlí, a přišel se s ním pohádat.

„Je mi líto,“ odpověděl Langdon, „ale jsem velice unavený a…“

„*Mais monsieur*,“ přerušil ho recepční a snížil hlas do naléhavého šepotu. „Váš host je důležitý muž.“

Langdon si o tom myslel své. Jeho knihy o náboženských malbách a symbolech různých kultů z něj proti jeho vůli učinily celebritu ve světě umění, a minulý rok, po jeho účasti na novináři značně přetřásaném

incidentu ve Vatikánu, jeho popularita ještě stokrát vzrostla. Od toho okamžiku se před jeho dveřmi objevoval zdánlivě nekonečný proud nadutých historiků a milovníků umění.

„Byl byste tak laskav," řekl Langdon a snažil se zachovat zdvořilý tón, „a vyžádal si od toho pána jméno a telefonní číslo a sdělil mu, že se pokusím se s ním spojit, ještě než v úterý opustím Paříž? Děkuji." Než se recepční zmohl na nějaký protest, zavěsil.

Langdon nyní seděl na své posteli a mračil se na hotelovou brožurku, která ležela na jeho nočním stolku. Její obálka hlásala: VE MĚSTĚ SVĚTEL SE MŮŽETE VYSPAT JAKO DĚŤÁTKO. ZDŘÍMNĚTE SI V HOTELU RITZ V PAŘÍŽI. Otočil se a unaveně se zadíval do nástěnného zrcadla v druhém koutě pokoje. Muž, který mu pohled oplácel, vypadal cize – byl rozcuchaný a unavený.

Potřebuješ prázdniny, Roberte.

Poslední rok na něj kladl opravdu vysoké nároky, ale dívat se na živoucí důkaz této skutečnosti v zrcadle Langdona nijak neuspokojilo. Jeho obvykle ostré modré oči dnes vypadaly zamlženě a nejistě. Na silných čelistech a bradě s důlkem vyráželo tmavé strniště. Šedivých vlasů na spáncích pomalu, ale jistě přibývalo. Ačkoli ho kolegyně ujišťovaly, že ho šediny dělají ještě přitažlivějším, Langdon si dovolil s nimi nesouhlasit.

Kdyby mě tak teď viděli z Boston Magazine.

Minulý měsíc totiž Langdona – k jeho pramalé radosti – *Boston Magazine* zařadil mezi nejzajímavější osobnosti města: tato pochybná čest z něj udělala hlavní terč vtipkování a narážek kolegů z Harvardu. Na dnešní přednášce, tři tisíce mil od domova, se tento článek opět nečekaně vynořil.

„Dámy a pánové…," promluvila konferenciérka do zaplněného sálu *Pavillon Dauphin* na Americké univerzitě v Paříži. „Náš dnešní host nepotřebuje žádné představování. Je autorem řady knih: *Nauka o symbolech tajných sekt, Umění iluminátů, Zapomenutá řeč ideogramů*, a když řeknu, že napsal knihu *O náboženské ikonologii*, myslím to doslova. Mnozí z vás z jeho prací studovali."

Studenti v obecenstvu nadšeně přikyvovali.

„Původně jsem měla v úmyslu přečíst vám jeho působivý životopis, nicméně" – laškovně se podívala na Langdona, který za ní seděl na pódiu – „jeden z posluchačů mi předal něco, co poslouží jako daleko, řekněme… *zajímavější* úvod."

A ukázala publiku výtisk *Boston Magazine*.

Langdon se přikrčil. *Kde to proboha sebrala?*

Konferenciérka začala předčítat vybrané úryvky toho nesmyslného článku a Langdon měl dojem, že se ve svém křesle zmenšuje. O třicet sekund později se všichni posluchači usmívali, ale zdálo se, že dáma s tím nemíní hned tak přestat. „Odmítnutí pana Langdona jakkoli se veřejně vyjádřit ke spekulacím o jeho neobvyklé roli při posledním církevním konkláve ve Vatikánu jeho pozici na čele našeho žebříčku zajímavých lidí jen upevňuje.“ Konferenciérka se obrátila k davu. „Chtěli byste slyšet více?“

Posluchárnou se rozlehl potlesk.

Zaražte ji někdo, prosil v duchu Langdon, zatímco žena s gustem pokračovala v četbě.

„Ačkoli profesor Langdon zřejmě nemůže být považován za klasicky krásného muže, na rozdíl od některých mladších oceněných, tento čtyřicátník rozhodně neimponuje pouze svou učeností. Jeho okouzlující vzhled je podtrhován neobvykle hlubokým barytonem, který studentky často popisují jako ‚čokoládu pro uši‘.“

Posluchárna vybuchla smíchy.

Langdon vykouzlil nešikovný úsměv. Věděl, co přijde dál – směšná pasáž o „Harrisonu Fordovi v tvídovém saku“ – a protože toho večera usoudil, že by mohlo být konečně bezpečné obléct si tvídové sako a rolák, pochopil, že nastal čas k okamžité akci.

„Děkuji, Moniko,“ promluvil, vstal ze svého křesla a rázně vymanévroval mladou ženu z pódia. „Časopisu *Boston Magazine* zcela jistě nechybí pozoruhodný dar spřádat fikce.“ S mírným úsměvem se obrátil k posluchačům. „A jestli zjistím, kdo z vás sem přinesl ten článek, nechám ho okamžitě deportovat.“

Auditorium se zasmálo.

„Takže, přátelé, jak víte, budu tu dnes mluvit o moci symbolů…“

Ticho bylo znovu přerušeno zvoněním Langdonova hotelového telefonu.

Langdon nevěřícně zasténal a zvedl sluchátko. „Ano?“

Podle očekávání to byl recepční. „Pane Langdone, znovu se omlouvám. Chtěl bych vás informovat, že váš host je nyní na cestě do vašeho pokoje.“

Langdon byl naráz docela vzhůru. „Vy jste poslal někoho do mého *pokoje*?“

„Je mi líto, *monsieur*, ale takový host… neměl jsem právo ho zastavit.“

„Kdo přesně to je?“

Ale recepční už zavěsil.

Téměř ve stejné chvíli se ozvalo zabušení na dveře.

Langdon nejistě vyklouzl z postele. Prsty u nohou se mu zabořily hluboko do měkkého koberce. Oblékl si hotelový župan a vykročil ke dveřím. „Kdo je tam?“

„Pan Langdon? Potřebuji s vámi mluvit.“ Úsečný, autoritativní mužský hlas s přízvukem. „Mé jméno je seržant Jérome Collet. *Direction Centrale Police Judiciaire.*“

Langdon se zarazil. *Soudní policie?* DCPJ odpovídá přibližně americké FBI.

Langdon nechal zajištěný bezpečnostní řetízek a pootevřel dveře. Tvář, kterou uviděl, byla vyhublá a přepadlá. Policista byl výjimečně hubený a měl na sobě oficiálně vyhlížející modrou uniformu.

„Smím dál?“ zeptal se.

Langdon zaváhal, zatímco jej studovaly zažloutlé oči jeho návštěvníka. Nejistě se zeptal: „Oč jde?“

„Můj *capitaine* vás potřebuje k expertíze v soukromé záležitosti.“

„*Teď*?“ žasl Langdon. „Je po půlnoci.“

„Je pravda, že jste se měl dnes večer setkat se správcem z Louvru?“

Langdon se náhle začal cítit nesvůj. Po své přednášce se měl s váženým správcem Jacquesem Saunièrem sejít na nějakou tu sklenku, ale Saunière se neobjevil. „Ano. Jak to víte?“

„Našli jsme vaše jméno v jeho diáři.“

„Doufám, že se nestalo nic vážného.“

Policista si těžce povzdechl a škvírou ve dveřích podal Langdonovi snímek z polaroidu.

Langdon ztuhl, jakmile uviděl, co na něm je.

„Tento snímek byl pořízen před necelou hodinou. V Louvru.“

Langdon zíral na bizarní obrázek a prvotní záchvěv odporu pomalu ustupoval. Místo něho se v něm zvedala vlna zlosti. „Kdo to mohl udělat?“

„Doufali jsme, že byste nám přesně tuto otázku mohl pomoci zodpovědět. Když uvážíme vaše vědomosti o symbolech a to, že jste se měli setkat…“

Langdon stále nemohl odtrhnout oči od fotografie, kterou držel v ruce, a pocítil neurčitý strach. Obrázek byl příšerný a hluboce podivný, vyvolával zneklidňující dojem jakéhosi *déjà-vu*. Víc než před rokem Langdon obdržel fotografii těla spolu s podobnou žádostí o pomoc. O čtyřiadvacet hodin později ve Vatikánu téměř přišel o život. Tento snímek byl naprosto odlišný, a přece na něm bylo něco povědomého.

Policista se podíval na hodinky. „Můj kapitán vás očekává, pane.“

Langdon ho sotva slyšel. Očima se vpíjel do obrázku. „Ten symbol tady, a to, jak podivně je to tělo…“

„Naaranžováno?“ pomohl mu policista.

Langdon přikývl a projel jím chlad. „Neumím si představit, kdo může tohle udělat jinému člověku.“

Policista vypadal zachmuřeně. „Vy to nechápete, pane Langdone. To, co vidíte na té fotografii…“ Odmlčel se. „*Monsieur* Saunière si to udělal sám.“

2

Míli odtud se ohromný albín jménem Silas vbelhal předním vchodem do luxusní rezidence z hnědých kamenů na Rue de la Bruyère. Ostnatý pás, nazývaný *cilice*, který nosil utažený kolem stehna, se mu zařezával do masa, ale jeho duše zpívala uspokojením z dobře vykonané služby Pánu.

Bolest je dobrá.

Jeho červené oči přejely vstupní halu rezidence. Byla prázdná. Vystoupal potichu po schodech, aby neprobudil žádného ze svých spolunocležníků. Dveře do jeho ložnice byly otevřené; veškeré zamykání zde bylo zakázáno. Vstoupil a zavřel za sebou.

Pokoj byl zařízen spartánsky – podlaha z tvrdého dřeva, borovicový šatník, plátěná rohož v koutě, která mu sloužila jako lože. Tento víkend tady byl na návštěvě, ale již mnoho let žil v podobně zařízeném útočišti v New York City.

Pán mi poskytuje přístřeší a smysl života.

Dnes večer měl Silas konečně pocit, že začal splácet svůj dluh. Rychle přešel k šatníku, ze spodní zásuvky vyňal svůj mobilní telefon a vytočil soukromé číslo.

„Ano?“ ozval se mužský hlas.

„Vrátil jsem se, můj Učiteli.“

„Mluv,“ přikázal mu hlas. Znělo z něj potěšení, že ho slyší.

„Všichni čtyři jsou pryč. Tři *sénéchaux*… i sám *velmistr*.“

Následovala krátká přestávka, jako pro modlitbu. „Předpokládám tedy, že tu informaci máš?“

„Všichni čtyři se shodovali. Nezávisle na sobě.“

„A tys jim uvěřil?“

„Míra shody byla na pouhou náhodu příliš velká.“

Hlas se vzrušeně nadechl. „Výtečně. Obával jsem se, že v jejich bratrství převládne úcta ke střeženému tajemství.“

„Vyhlídka na smrt představuje silnou motivaci.“

„Sděl mi tedy, můj žáku, to, co musím vědět.“

Silas věděl, že informace, kterou od svých obětí získal, bude překvapením. „Můj Učiteli, všichni čtyři potvrdili, že *clef de voûte*… legendární *základní kámen*, existuje.“

V telefonu uslyšel rychlé nadechnutí a přímo cítil Učitelovo vzrušení. „*Základní kámen*. Přesně, jak jsme tušili.“

Podle legendy vytvořilo bratrstvo kamennou mapu – *clef de voûte* neboli *základní kámen* – destičku s rytinou, odhalující konečné místo odpočinku největšího tajemství bratrstva.

„Až získáme základní kámen,“ promluvil Učitel, „bude nám chybět už jen jediný krůček.“

„Jsme blíž cíle, než si myslíte. Základní kámen je zde v Paříži.“

„Je to až příliš jednoduché.“

Silas shrnul události toho večera… jak se všechny čtyři oběti, několik okamžiků před smrtí, zoufale snažily vykoupit své bezbožné životy tím, že mu svěřily své tajemství. Každá řekla Silasovi přesně totéž – že základní kámen je důmyslně ukryt na jistém místě uvnitř jednoho ze starobylých pařížských kostelů – *Eglise de St. Sulpice*.

„Uvnitř domu Páně,“ zvolal Učitel. „Jaký výsměch!“

„Vysmívají se nám už celá staletí.“

Učitel se odmlčel, jako kdyby si chtěl náležitě vychutnat svůj triumf. Konečně řekl: „Prokázal jsi Bohu velikou službu. Na toto jsme čekali mnoho století. Musíš pro mě nalézt ten kámen. Okamžitě. Dnes v noci. Chápeš přece, co je v sázce.“

Silas věděl, že výše sázky je nevyčíslitelná, ale přesto mu Učitelův požadavek připadal neproveditelný. „Ale ta katedrála je jako pevnost. Hlavně v noci. Jak se dostanu dovnitř?“

Učitel mu sebejistým tónem nesmírně mocného člověka vysvětlil, co je třeba udělat.

Když Silas zavěsil, kůže se mu zachvívala očekáváním.

Jedna hodina, pomyslel si, vděčný svému Učiteli za to, že mu poskytl čas k nezbytnému pokání předtím, než vstoupí do domu Páně. *Musím svou duši očistit od dnešních hříchů.* Hříchy, které dnes spáchal, byly vykonány se svatým posláním. K útokům na nepřátele Boží docházelo po staletí. Nebylo pochyb o tom, že mu bude odpuštěno.

Přesto Silas věděl, že rozhřešení si žádá oběť.

Zatáhl žaluzie, svlékl se donaha a klekl si doprostřed pokoje. Podíval se dolů na ostnatý pás, utažený kolem stehna. Všichni opravdoví následovníci Správné cesty tuto pomůcku nosili – kožený pás posetý ostrými kovovými hroty, které se zařezávaly do masa jako neustálá připomínka Kristova utrpení.

I když Silas měl dnes svůj pásek na sobě déle než požadované dvě hodiny, bylo mu jasné, že dnešní den není obyčejný. Uchopil přezku a utáhl pás ještě o jednu dírku, sleduje přitom, jak mu ocelové ostny pronikají hlouběji do masa. Pomalu vydechoval a užíval si očistný rituál své bolesti.

Bolest je dobrá, zašeptal Silas a opakoval posvátnou mantru otce Josemaria Escrivy – Učitele Učitelů. Přestože Escriva zemřel v roce 1975, jeho moudrost žila dál a tisíce věrných služebníků po celém světě opakovaly šeptem jeho slova, klečíce na zemi a vykonávajíce posvátný rituál, známý jako sebeumrtvování.

Silas nyní obrátil svou pozornost k provazu, hustě posetému uzlíky, který za ním ležel úhledně stočený na podlaze. *Důtky.* Uzlíky byly slepené zaschlou krví. Silas se nemohl dočkat očistných účinků vlastní agonie a dychtivě odříkal rychlou modlitbu. Pak sevřel do ruky jeden konec provazu, zavřel oči a ostře se švihl přes rameno. Okamžitě ucítil bolest v místech, kde mu uzlíky přilnuly k zádům. Pokračoval v mrskání, znovu a znovu.

Castigo corpus meum.

Konečně ucítil, jak mu po zádech stéká krev.

3

Otevřeným okénkem Citroënu ZX, projíždějícího právě kolem Opery a přes náměstí Vendôme, proudil do vozu ostrý dubnový vzduch. Robert Langdon nezřetelně vnímal budovy, které míjeli, a snažil se srovnat si myšlenky. Po rychlé sprše a oholení už sice vypadal poměrně reprezentativně, ale zatím se mu nepodařilo potlačit svou úzkost. Děsivý obraz správcova těla neustále okupoval jeho mysl.

Jacques Saunière je mrtev.

Langdon si nemohl pomoci – od okamžiku, kdy se dozvěděl o správcově smrti, měl pocit nesmírné ztráty. Přestože Saunière měl reputaci odtažitého člověka, jeho oddanost umění z něj činila obdivuhodnou

osobnost. Jeho knihy o tajných kódech, ukrytých v malbách Poussina a Tenierse, patřily mezi Langdonovy nejoblíbenější učební texty. Na setkání s ním se Langdon velice těšil a byl značně zklamaný tím, že se správce neobjevil.

Znovu se před ním vynořil obraz správcova těla. *Jacques Saunière si to udělal sám?* Langdon otočil hlavou a zadíval se z okénka, aby tuto myšlenku zaplašil.

Město pomalu utichalo – bylo vidět poslední pouliční prodavače sladkých mandlí s pojízdnými vozíky, číšníky z restaurací, kteří právě vynášeli do popelnic pytle s odpadky, párek pozdně nočních milenců tulících se k sobě, aby se zahřáli ve vánku, provoněném jalovcovými květy. Citroën autoritativně projížděl okolním chaosem a jeho nelibozvučná siréna prořezávala provoz jako nůž.

„*Le capitaine* byl rád, když se dozvěděl, že jste pořád ještě v Paříži," ozval se policista. Promluvil poprvé od okamžiku, kdy společně opustili hotel. „To je šťastná shoda okolností."

Langdon na ní nic šťastného neviděl a na jakékoli shody okolností pohlížel vždy s krajní nedůvěrou. Jako člověk, který tráví život zkoumáním skrytých spojitostí zdánlivě nesourodých znaků a symbolů, nazíral Langdon na svět jako na síť hluboce propojených událostí a dějů. *Spojitost může být neviditelná,* často přednášel na Harvardu ve svých kurzech o symbolech, *ale vždy nějaká existuje, ponořená hned pod povrchem.*

„Předpokládám," řekl Langdon, „že místo mého pobytu vám sdělili na Americké univerzitě v Paříži?"

Řidič zavrtěl hlavou. „Interpol."

Interpol, pomyslel si Langdon, *nu ovšem*. Neuvědomil si, že zdánlivě nedůležitá žádost recepcí všech evropských hotelů o předložení pasu při ubytování, není jen pouhou nepodstatnou formalitou – děje se tak v souladu se zákonem. Kteroukoli noc mohou pracovníci Interpolu zjistit, kdo v kterém evropském hotelu spí. Nalezení Langdona zřejmě nezabralo ani pět vteřin.

Když se citroën stočil jižním směrem, objevil se po pravé straně osvětlený profil Eiffelovy věže, mířící k nebesům. Při pohledu na ni si Langdon nechtě vzpomněl na Vittorii, se kterou si napůl žertem slíbili, že se budou každého půl roku setkávat na jiném romantickém místě na zeměkouli. Eiffelova věž by se na jejich seznam jistě také dostala. Bohužel, naposledy líbal Vittorii na hlučném letišti v Římě víc než před rokem.

„Vylezl jste na ni?" otočil se k němu policista.

Langdon vzhlédl, v domnění, že se přeslechl. „Prosím?"

„Je krásná, ne?“ ukázal policista směrem k Eiffelovce. „Vylezl jste nahoru?“

„Ne, nahoře jsem nebyl.“

„Je symbolem Francie. Myslím, že je dokonalá.“

Langdon nepřítomně přikývl. Lidé zabývající se symboly často upozorňovali na to, že Francie – země známá svou virilitou, sukničkářstvím a malými zakomplexovanými vůdci, jako byli Napoleon nebo Pipin III. Krátký – si opravdu nemohla vybrat vhodnější národní emblém než tři sta metrů vysoký falus.

Když se blížili ke křižovatce na Rue de Rivoli, na semaforu svítila červená, ale citroën nezpomalil. Policista bleskurychle odbočil a řítil se do stromy lemované části Rue Castiglione, která sloužila jako severní vstupní brána do slavných zahrad, *Jardins des Tuileries*, pařížské obdoby Central Parku. Většina turistů se chybně domnívá, že jméno Tuileries souvisí s tisíci tulipánů – tulipe -, které zde rostou, ale skutečnost je podstatně méně romantická. Tento park byl dříve ohromnou, znečištěnou jámou, odkud pařížští podnikatelé dobývali hlínu, ze které pak vypalovali slavné červené tašky na střechy – ve francouzštině zvané *tuiles*.

Když vjeli do parku, policista sáhl pod palubní desku a vypnul houkající sirénu. Langdon vydechl a vychutnával si nastalé ticho. Bledá záře halogenových reflektorů přejížděla po silnici z drceného štěrku a pneumatiky šustily v hypnotickém rytmu. Langdon vždy považoval tyto zahrady za posvátnou půdu. Tady Claude Monet experimentoval s formou i barvami a doslova vdechl život impresionistickému hnutí. Dnes v noci ale toto místo vyzařovalo podivnou, zlověstnou auru.

Citroën uhnul doleva a pokračoval v jízdě hlavní ulicí parku směrem na západ. Objeli malé kruhové jezírko a opuštěnou ulicí dojeli na široké čtverhranné prostranství. Langdon nyní spatřil konec Tuilerijských zahrad s obří kamennou bránou.

Arc du Carrousel.

Přes orgiastické rituály, které kdysi u *Arc du Carrousel* probíhaly, obdivují milovníci umění toto místo ze zcela jiného důvodu. Z promenády na konci Tuileries lze vidět čtyři z nejkrásnějších muzeí umění na světě… každé z nich na jiné světové straně.

Přes pravé okénko, jižně za Seinou a Voltairovým nábřežím, viděl Langdon dramaticky nasvětlenou fasádu starého vlakového nádraží – nyní ceněného *Musée d´Orsay*. Vlevo mohl rozeznat vršek ultramoderního Centra Pompidou, k němž sídlilo Muzeum moderního umění. Vzadu za

ním, západním směrem, se nad stromy zvedal prastarý Ramsesův obelisk, označující *Musée Jeu de Paume*.

Ale monolitický Palác renesance, který se stal nejslavnějším muzeem na světě, byl vidět na východě, přímo proti nim.

Musée du Louvre.

Langdon pocítil dobře známou vlnu úžasu, když se marně snažil postihnout jediným pohledem celou masu této budovy. Za obrovským prostranstvím se k pařížskému nebi zvedalo velkolepé průčelí Louvru jako pevnost. Louvre, při pohledu seshora připomínající koňskou podkovu, je nejdelší stavbou v Evropě – je delší než tři Eiffelovy věže položené za sebou. Dokonce ani devět hektarů otevřeného prostranství mezi oběma křídly této budovy neoslabuje majestátnost širokého průčelí. Langdon si kdysi celý obvod Louvru obešel – byla to procházka dlouhá skoro neuvěřitelných pět kilometrů.

Přestože návštěvník by podle odhadů potřeboval nejméně pět celých dní, aby mohl důkladně obdivovat krásu 65 300 uměleckých děl, většina turistů absolvuje pouze zkrácenou verzi prohlídky, které Langdon říkal „let Louvrem“ – rychlý sprint muzeem mezi třemi nejslavnějšími objekty: *Monou Lisou, Venuší z Mélu a Niké Samothráckou*. Art Buchenwald se jednou vychloubal, že tato tři mistrovská díla stihl oběhnout za pět minut a padesát šest sekund.

Řidič sňal z palubní desky mikrofon a promluvil do něj rychlou francouzštinou: „*Monsieur Langdon est arivé. Deux minutes.*“

Ozvalo se nerozluštitelné potvrzení, že sdělení bylo přijato.

Policista uložil mikrofon na místo a otočil se k Langdonovi. „S kapitánem se setkáte u hlavního vchodu.“

Ignoroval nápisy zakazující na prostranství před Louvrem veškerý automobilový provoz, přidal plyn a ostře vyjel přes obrubník. Nyní už bylo vidět hlavní vchod, obklopený sedmi jezírky, chrlícími nasvětlené proudy vod.

La Pyramide.

Nový vchod do pařížského Louvru se stal téměř tak slavným jako samo muzeum. Kontroverzní, modernistická skleněná pyramida, navržená americkým architektem čínského původu I. M. Peiem, stále vyvolává nenávist tradicionalistů, kteří mají dojem, že ničí důstojnost renesančního nádvoří. Goethe přirovnal architekturu k znehybněné hudbě a Peiovi kritici popisovali tuto pyramidu jako skřípání nehtů na školní tabuli. Pokroková obdivovatelé na druhou stranu oslavovali jeho dvacetimetrovou průhlednou pyramidu jako úžasné spojení starodávného tvaru a moderního postupu –

jako symbol sepětí minulého a současného -, které napomáhá uvedení Louvru do nového milenia.

„Líbí se vám naše pyramida?“ zeptal se policista.

Langdon se zamračil. Připadalo mu, že Francouzi strašně rádi kladou Američanům tuto otázku, na kterou samozřejmě neexistuje správná odpověď. Pokud připustíte, že se vám líbí, budete vypadat jako hloupý Američan bez vkusu, a vyjádříte-li svou nechuť, urazíte tázajícího se Francouze.

„Mitterand byl velice odvážný muž,“ odpověděl Langdon, roztínaje tak gordický uzel. Tento zesnulý francouzský prezident, který povolil výstavbu pyramidy, musel trpět „faraonským komplexem“. Byl zodpovědný za zaplnění Paříže egyptskými obelisky a uměním vůbec. Françoise Mitteranda přitahovala egyptská kultura takovým způsobem, že mu Francouzi stále ještě přezdívají Sfinga.

„Jak se jmenuje váš kapitán?“ změnil raději Langdon téma.

„Bezu Fache,“ odpověděl řidič, zatímco se blížili k hlavnímu vchodu do pyramidy. „Říkáme mu *Le Taureau*.“

Langdon se na něj podíval a přemýšlel, jestli každý Francouz má nějaké záhadné zvířecí přízvisko. „Vy říkáte kapitánovi *Býk*?“

Policista zvedl obočí. „Vaše francouzština je lepší, než si myslíte, monsieur Langdon.“

Moje francouzština stojí za houby, pomyslel si Langdon, *ale docela dobře znám znamení zvěrokruhu*. Taurus je vždycky Býk. Astrologie je symbolickou konstantou po celém světě.

Policista zastavil a mezi dvěma fontánami ukázal na velké dveře v boku pyramidy. „Tamhle je vchod. Hodně štěstí, *monsieur*.“

„Vy tam nejdete?“

„Mám příkaz vás tu nechat. Mám jiné úkoly.“

Langdon si povzdechl a vystoupil z vozu. *Je to vaše show*.

Policista vytočil motor do vyšších obrátek a rychle odjel.

Jak tak Langdon stál a díval se za odjíždějícími světly, uvědomil si, že si může všechno jednoduše rozmyslet, odejít z nádvoří, sehnat si taxi a vydat se zpátky do postele. Něco mu ale říkalo, že je to dost hloupý nápad.

Když vykročil k mlhavé tříšti zvedající se z fontán, zmocnil se ho nepříjemný pocit, že právě překračuje imaginární práh do jiného světa. Uvědomil si podivnou nereálnost celého večera. Před dvaceti minutami ještě spal ve svém hotelovém pokoji. Nyní stojí před průhlednou pyramidou, již dal postavit Sfinga, a čeká na policistu, kterému říkají Býk.

Jsem uvězněný v nějakém obrazu od Salvadora Dalího, pomyslel si.

Langdon kráčel k hlavnímu vchodu – ohromným otočným dveřím. Hala za nimi byla spoře osvětlená a liduprázdná.

Mám zaklepat?

Napadlo ho, jestli někdy nějaký slavný harvardský egyptolog ťukal na dveře pyramidy a očekával nějakou odpověď. Zvedl ruku, aby zabušil na sklo, ale z temnoty uvnitř se vynořila postava a zamířila po točitém schodišti ke dveřím. Byl to silný, snědý muž, téměř neandertálec, oblečený do tmavého obleku, který k prasknutí obepínal jeho široká ramena. Kráčel s jasně rozpoznatelnou autoritou. Mluvil právě do svého mobilního telefonu, ale ukončil hovor, ještě než došel k čekajícímu Langdonovi. Pokynul mu, aby vstoupil.

„Jsem Bezu Fache," představil se, když Langdon vešel otočnými dveřmi. „Kapitán z Centrálního ředitelství Soudní policie." Jeho hlas se k němu hodil – bylo to hrdelní dunění… jako propukající bouře.

Langdon mu podal ruku. „Robert Langdon."

Fachova tlapa mu ji s drtivou silou sevřela.

„Viděl jsem tu fotku," řekl Langdon. „Váš policista říkal, že to udělal *sám* Jacques Saunière…"

„Pane Langdone," podíval se mu Fache přímo do očí. „To, co jste viděl na fotografii, je jenom začátek toho, co Saunière udělal."

4

Kapitán Bezu Fache se nesl opravdu jako rozzlobený býk – široká ramena stažená nazad, brada skloněná na prsa. Tmavé vlasy měl ulíznuté dozadu, což zvýrazňovalo pruh rostoucí do špičky uprostřed jeho vystouplého čela a připomínalo příď bitevní lodi. Při chůzi se jeho oči přímo vpalovaly do země, po které kráčel, a vyzařovaly prudký jas, z něhož se dalo soudit, že se jedná o osobu za všech okolností přísnou a prudkou.

Langdon následoval kapitána po slavném mramorovém schodišti do atria, zanořeného pod skleněnou pyramidu. Během sestupu minuli dva ozbrojené policejní strážce s poloautomatickými samopaly. Jejich poslání bylo jasné: Nikdo dnes v noci nesmí projít dovnitř ani ven bez požehnání kapitána Fache.

Když sestoupili pod úroveň země, začal Langdon bojovat s rostoucím znepokojením, které pociťoval. Fachova přítomnost byla všechno, jen ne uklidňující, a samotný Louvre měl v tuto noční hodinu téměř pohřební

atmosféru. Schodiště bylo, podobně jako uličky v divadle, osvětleno malými lampičkami, uloženými v každém schodu. Langdon slyšel, jak se zvuk jeho kroků odráží od skla nad hlavou. Když vzhlédl, uviděl slabě osvětlené pruhy vodní tříště z fontán, které se pomalu rozplývaly nad průhlednou střechou.

„Líbí se vám to?“ zeptal se Fache a kývl hlavou nahoru.

Langdon vzdychl a odpověděl, příliš unavený na to, aby něco předstíral: „Ano, vaše pyramida je nádherná.“

Fache odfrkl. „Jizva na tváři Paříže.“

Jedna nula. Langdon vycítil, že jeho společníka hned tak něco neuspokojí. Přemítal, jestli Fache ví o tom, že tato pyramida byla na výslovný požadavek prezidenta Mitteranda zkonstruována z přesného počtu 666 skleněných tabulí – tato skutečnost byla vždycky horkým tématem všech vyznavačů konspiračních teorií, kteří tvrdili, že 666 je číslo samotného Satana.

Langdon se rozhodl, že o se tom raději nezmíní.

Když sešli ještě níž, do podzemní haly, ze stínů se najednou vynořil doširoka otevřený prostor. Necelých dvacet metrů pod zemí byla nově vybudována hala o ploše 6 300 čtverečních metrů, připomínající nekonečnou sluj. Byla obložena teplým okrovým mramorem, který dobře ladil s medovým zbarvením fasády Louvru, a přes den doslova vibrovala slunečními paprsky a množstvím turistů. Dnes v noci ale byla prázdná a tmavá – jako chladná krypta.

„Co je s obvyklými strážci muzea?“ zeptal se Langdon.

„*En quarantine*,“ odpověděl Fache, jako kdyby Langdon zpochybňoval bezúhonnost jeho vlastních stráží. „Dnes večer se někdo zjevně dostal dovnitř, přestože neměl. Všichni noční hlídači jsou vyslýcháni v křídle Sully. Bezpečnost muzea převzali mí agenti."

Langdon přikývl a přidal do kroku, aby Fachovi stačil.

„Jak dobře jste znal Jacquese Saunièra?“ zeptal se kapitán.

„Vlastně vůbec. Nikdy jsme se nesetkali.“

Fache vypadal překvapeně. „Dnes večer jste se měli setkat poprvé?“

„Ano. Měli jsme se sejít na recepci pořádané Americkou univerzitou po mé přednášce, ale neobjevil se tam.“

Fache si do svého notesu načmáral několik poznámek. Jak pokračovali v chůzi, všiml si Langdon méně známé louvreské pyramidy – *La Pyramide Inversée* – ohromného obráceného stropního vikýře, který visel ze stropu jako stalaktit. Fache zavedl Langdona po krátkém schodišti nahoru k ústí

klenuté chodby, nad nímž visela cedule s nápisem DENON. Křídlo Denon bylo ze všech tří hlavních částí Louvru nejslavnější.

„Kdo vaši schůzku navrhl?“ zeptal se najednou Fache. „Vy nebo on?“

Tato otázka připadala Langdonovi podivná. „Pan Saunière,“ odpověděl, když vstupovali do chodby. „Jeho sekretářka mě před pár týdny kontaktovala e-mailem. Sdělila mi, že se doslechl o mé přednášce v Paříži a že by si se mnou během mého pobytu chtěl promluvit.“

„Promluvit o čem?“

„To nevím. Asi o umění. Měli jsme shodné zájmy.“

Fache se tvářil skepticky. „Nevíte nic konkrétnějšího?“

To Langdon opravdu nevěděl. Když si svou schůzku domlouvali, byl pochopitelně zvědavý, o čem s ním chce Saunière mluvit, ale připadalo mu neslušné vyptávat se. O Jacquesu Saunièrovi bylo známo, že má rád své soukromí a vyhledává velmi málo schůzek – Langdon byl potěšen už jen tím, že se s ním měl osobně seznámit.

„Pane Langdone, nemohl byste alespoň *odhadnout*, o čem s vámi oběť vraždy mohla chtít hovořit tu noc, kdy byla zabita? Mohlo by nám to pomoci.“

Pádnost, s jakou byla otázka položena, byla Langdonovi nepříjemná. „To bych skutečně nemohl. Neptal jsem se ho na to. Byl jsem poctěn už tím, že se se mnou vůbec spojil. Jsem obdivovatelem díla pana Saunièra. Ve svých kurzech často používám jeho knihy.“

Fache si tuto skutečnost poznamenal.

Oba muži byli asi v polovině spojovací chodby do křídla Denon a Langdon už viděl na konci oba eskalátory, v tuto chvíli však nehybné.

„Takže jste měli stejné zájmy?“ ujišťoval se Fache.

„Ano. Vlastně jsem podstatnou část minulého roku strávil tím, že jsem sestavoval koncept knihy, zabývající se hlavním předmětem zájmu pana Saunièra. Těšil jsem se, že se dozvím, co si o tom tématu myslí.“

„Aha. A jaké je to téma?“

Langdon zaváhal. Nebyl si jistý, jak to co nejlépe vysvětlit. „Můj rukopis je v podstatě o ikonografii uctívání Bohyně – o posvátné ženě a umění i symbolech, které jsou s tím spojené.“

Fache si svou mohutnou rukou prohrábl vlasy. „A Saunière byl na tuto oblast odborník?“

„Nebylo většího.“

„Chápu."

Langdon cítil, že Fache nechápe vůbec. Jacques Saunière byl považován za nejlepšího ikonografa bohyní na celém světě. Nejenže se vášnivě

zabýval předměty souvisejícími s kulty bohyní či plodnosti, se společností Wicca nebo kultem posvátné ženy, ale během posledních dvaceti let, po které vykonával funkci správce muzea, pomohl shromáždit v Louvru největší sbírku umění souvisejícího s bohyněmi, jaká na světě existuje: sekery s dvojitým ostřím *labrys*, starobylé symboly ženské moci z nejstarší řecké svatyně v Delfách; zlatá Merkurova žezla, hole obtočené dvěma hady, spojované s bohy Merkurem a Hermem, ale také s babylonskou Bohyní Matkou; stovky předmětů zvaných *Tdžet anch*, připomínajících malé anděly; sistra, chrastítka, používaná ve starém Egyptě k zahánění zlých duchů; a celou řadu sošek zobrazujících boha Hora, ošetřovaného bohyní Eset.

„Možná Saunière o vašem rukopise věděl?“ nadhodil Fache. „A navrhl tu schůzku, aby vám s vaší knihou pomohl.“

Langdon potřásl hlavou. „Nikdo o mém rukopise zatím neví. Je pořád ve formě konceptu a nikomu, s výjimkou svého nakladatele, jsem ho neukázal.“

Fache ztichl.

Langdon se nezmínil o *důvodu*, proč svůj rukopis nikomu neukázal. Třísetstránkový koncept – provizorně nazvaný *Symboly ztracené posvátné ženy* – nabízí některé velice nekonvenční interpretace náboženské ikonografie a zcela jistě vzbudí rozporuplné reakce.

Když Langdon došel k nehybným eskalátorům, zarazil se, protože si uvědomil, že ho Fache nedoprovází. Otočil se a uviděl kapitána stát u služební zdviže.

„Pojedeme výtahem,“ oznámil Fache, když se otevřely dveře. „Jak jistě víte, galerie je odtud poměrně daleko.“

Langdon se nepohnul, přestože věděl, že jim výtah ušetří dlouhé stoupání o dvě poschodí výš do křídla Denon.

„Děje se něco?“ Fache držel dveře otevřené a vypadal netrpělivě.

Langdon vydechl a vrhl toužebný pohled na eskalátory. *Neděje se vůbec nic*, lhal sám sobě, když se těžce vydal zpátky k výtahu. Jako malý chlapec spadl do opuštěné studny a téměř zahynul. V těsném prostoru musel dlouhé hodiny šlapat vodu, než ho zachránili. Od té doby trpěl silnou fobií z uzavřených prostorů – výtahů, podzemních drah, kurtů na squash. *Výtahy jsou dokonale bezpečné*, nepřestával se ujišťovat, i když tomu nikdy neuvěřil. *Je to malá kovová schránka visící v uzavřené šachtě!* Zadržel dech a vstoupil do výtahu. Když se za ním zavřely dveře, pocítil známou vlnu adrenalinu.

Dvě patra. Deset vteřin.

„Vy a pan Saunière," ozval se Fache, když se výtah dal do pohybu, „jste spolu nikdy nemluvili? Nikdy žádná korespondence? Nikdy jste jeden druhému neposlali nic poštou?"

Další podivná otázka. Langdon zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy."

Fache přikývl, jako kdyby si tento fakt právě uložil do paměti. Nic dalšího neřekl a upřeně zíral na chromované dveře před sebou.

Během jízdy výtahem se Langdon snažil soustředit na něco jiného než čtyři stěny kolem sebe. V lesklých výtahových dveřích spatřil odraz kapitánovy spony na kravatu – stříbrného krucifixu s třinácti černými onyxy. Langdona to poněkud překvapilo. Tento symbol byl známý jako *crux gemmata* – kříž, nesoucí třináct drahokamů – křesťanský ideogram Krista a jeho dvanácti apoštolů. Langdon nějak neočekával, že kapitán francouzské policie bude takto otevřeně deklarovat svou víru. Ale koneckonců jsou ve Francii – křesťanství tu nebylo ani tak náboženstvím jako spíš právem, s nímž se každý člověk narodil.

„To je *crux gemmata*," vyhrkl náhle Fache.

Udivený Langdon se podíval o něco výš a jeho oči se v odrazu na lesklých výtahových dveřích setkaly s Fachovýma.

Zdvižzastavila a dveře se otevřely.

Langdon rychle vystoupil do chodby a těšil se na široký otevřený prostor, který v místních galeriích skýtaly slavné vysoké stropy. Svět, do kterého vstoupil, však nebyl takový, jaký očekával.

Langdon se překvapeně zastavil.

Fache se po něm ohlédl. „Předpokládám, pane Langdone, že jste nikdy neviděl Louvre po návštěvních hodinách?"

Myslím, že ne, pomyslel si Langdon a snažil se vzpamatovat.

Galerie bývaly obvykle dokonale osvětlené, ale dnes v noci byly strašidelně tmavé. Místo obvyklého bílého světla, zářícího dolů ze stropů, se podlahy zdály vyzařovat tlumené červené paprsky směrem vzhůru – nesouvislé infračervené pruhy světla.

Když se Langdon rozhlížel po tmavé chodbě, uvědomil si, že to měl očekávat. Prakticky všechny důležité galerie mají na noční dobu instalované infračervené osvětlení – strategicky umístěné, tlumené, neostré světlo, které pracovníkům muzea umožňuje chodit po chodbách, ale obrazy drží v relativní temnotě, aby se zpomalil proces blednutí způsobený přílišným vystavením světlu. Dnes v noci mělo muzeum téměř depresivní atmosféru. Všude kolem leželo plno dlouhých stínů a vysoké klenuté stropy vypadaly jako nízká, černá prázdnota.

„Tudy," vyzval ho Fache, zabočil ostře doprava a vydal se na pochod několika spojenými galeriemi.

Langdon ho následoval a jeho zrak se pomalu přizpůsoboval šeru. Kolem něj se na stěnách začala materializovat velká olejová plátna, jako kdyby člověk vyvolával fotografie v ohromné temné komoře… oči postav na obrazech ho sledovaly, jak procházel jednotlivými místnostmi. Ucítil známou příchuť vzduchu v muzeu – suchou, deionizovanou esenci se slabou příměsí karbonu – produkt průmyslových vysoušečů vzduchu s uhlíkovými filtry, které bez ustání pracují, aby potlačovaly korozivní působení vlhkosti, vydechované návštěvníky.

Vysoko na zdech byly přimontované bezpečnostní kamery, které vysílaly návštěvníkům jasný signál: *Vidíme tě. Ničeho se nedotýkej.*

„Jsou některé z nich funkční?" zeptal se Langdon a kývl směrem ke kamerám.

Fache zavrtěl hlavou. „Jistěže ne."

Langdona to nepřekvapilo. Průmyslové sledování v muzeu takových rozměrů by bylo nákladné a neefektivní. S tak velkou plochou galerií, která by měla být hlídána, by Louvre potřeboval mnoho set techniků jen k tomu, aby sledovali obrazovky. Většina muzeí dnes užívá „zadržovací bezpečnost". *Zapomeňte na to, že byste mohli zloděje udržet venku. Zadržte je uvnitř.* Tento systém se aktivuje po návštěvních hodinách – pokud by případný vetřelec sundal ze zdi nějaké umělecké dílo, v příslušné galerii by se uzavřely všechny východy a zloděj by byl za mřížemi ještě dřív, než by ho za ně stačila strčit policie.

Před nimi bylo slyšet ozvěnu několika hlasů. Zvuk pocházel z velkého výklenku po pravé straně chodby. Do chodby odtud vycházelo jasné světlo.

„Kancelář správce," podotkl kapitán.

Když s Fachem přišli blíž, podíval se Langdon do krátké chodbičky, která vedla do Saunièrovy luxusní studovny – teplé dřevo, malby starých mistrů a ohromný starobylý stůl, na němž stál půl metru vysoký model středověkého rytíře v plné zbroji. Po místnosti pobíhalo několik policejních agentů, kteří si dělali poznámky a hovořili do telefonů. Jeden z nich seděl za Saunièrovým stolem a ťukal do laptopu. Správcova soukromá kancelář se na dnešní noc zjevně změnila v dočasnou policejní centrálu.

„*Messieurs*," zavolal Fache a muži se k němu otočili. „*Ne nous dérangez pas sous aucun prétexte. Entendu?*"

Všichni v místnosti přikývli, že rozumějí.

Langdon viděl v hotelu dostatek cedulí s nápisy NE PAS DERANGER, NERUŠIT, aby pochopil smysl kapitánova rozkazu. Fache a Langdon nemají být za žádných okolností nikým rušeni.

Kapitán vedl Langdona dál po temné chodbě; skupinku pracujících policistů nechali za sebou. Necelých třicet metrů před nimi se objevil vstup do nejslavnější části Louvru – *Le Grande Galerie* – zdánlivě nekonečné chodby, která obsahovala nejvzácnější díla italských mistrů. Langdon už věděl, že Saunièrovo tělo leží právě tady – na snímku bylo možno jasně rozpoznat slavnou parketovou podlahu Velké galerie.

Když se o kousek přiblížili, uviděl Langdon, že vstup do chodby je zablokován masivní ocelovou mříží, která vypadala jako součást opevnění středověkého hradu proti nájezdu nepřátelských armád.

„*Zadržovací bezpečnost*," poznamenal Fache, když došli k mříži.

I v relativní temnotě mříž vypadala, že je schopná zadržet tank. Langdon se zadíval skrz ocelové pruty do nejasně osvětlených prostor Velké galerie.

„Až po vás, pane Langdone," řekl Fache.

Langdon se otočil. Až po mně – ale kam?

Fache pokynul k podlaze, ke spodnímu okraji mříže.

Langdon se podíval dolů. V té tmě si toho nevšiml. Ocelová brána byla zvednutá zhruba půl metru nad podlahu a pod ní se dalo proklouznout dovnitř.

„Do tohoto prostoru místní hlídači pořád ještě nesmějí vstoupit," vysvětlil Fache. „Mí lidé právě skončili s jejich výslechy." Pokynul ke škvíře. „Prosím, vstupte."

Langdon zíral na úzkou mezeru u nohou a pak se znovu podíval na masivní ocelovou mříž. To si snad dělá legraci, ne? Celé to vypadalo jako gilotina, připravená namístě setnout každého vetřelce.

Fache zavrčel něco ve francouzštině a podíval se na hodinky. Pak si klekl na kolena a proklouzl pod mříží na druhou stranu. Tam si opět stoupl a podíval se na Langdona.

Langdon si povzdechl. Dlaněmi se opřel o naleštěné parkety, lehl si na břicho a protáhl se za Fachem. Přitom si na zádech roztrhl své tvídové sako a o jednu ocelovou tyč se praštil do hlavy.

Výborně, Roberte, pomyslel si, zašátral kolem sebe a konečně se zvedl na nohy. Když si stoupl, začal tušit, že dnes prožije velice dlouhou noc.

5

Murray Hill Place – nové světové ústředí a konferenční středisko prelatury Opus Dei – má své sídlo na Lexington Avenue 243 v New York City. Jeho odhadovaná cena je přibližně 42 milionů dolarů, rozkládá se na dvanácti tisících čtverečních metrů pozemků a je postaveno z červených cihel a vápence z Indiany. Budova obsahuje víc než sto ložnic, šest jídelen, knihovny, obývací pokoje, konferenční místnosti a kanceláře. Ve druhém, osmém a šestnáctém patře jsou kaple, vyzdobené mramorem. Sedmnácté patro slouží výhradně obytným účelům. Muži vstupují do budovy hlavními dveřmi na Lexington Avenue. Ženy chodí postranním vchodem z vedlejší ulice a uvnitř jsou neustále „akusticky i vizuálně odděleny“ od všech mužů.

Již dříve večer si biskup Manuel Aringarosa ve své soukromé svatyni ve střešní nástavbě zabalil malé cestovní zavazadlo a oblékl se do tradiční černé sutany. Jindy by se byl opásal purpurovou šerpou, ale dnes v noci bude cestovat veřejně a nerad přitahoval pozornost lidí ke svému vysokému úřadu. Pouze znalý pozorovatel by si povšiml čtrnáctikarátového zlatého biskupského prstenu s nachovým ametystem a velkými diamanty. Hodil si cestovní vak na záda, potichu se pomodlil a vyšel ze svého příbytku. Sestoupil do haly, kde na něj čekal řidič, který ho měl odvézt na letiště.

Nyní již Aringarosa seděl v letadle mířícím do Říma a díval se z okénka na tmavý Atlantik. Slunce už zapadlo, ale on věděl, že jeho vlastní hvězda teprve vychází. *Dnes v noci konečně zvítězíme*, pomyslel si, udivený tím, že ještě před několika měsíci si připadal bezmocný vůči těm, kdo mu hrozili zničením jeho impéria.

Jako generální prezident Opus Dei strávil biskup Aringarosa poslední desetiletí svého života šířením poselství „Božího díla“. Tato kongregace, založená roku 1928 španělským knězem Josém Escrivou, prosazovala návrat k původním katolickým hodnotám a podporovala své členy v obětování vlastních životů ve prospěch Božího díla.

Tradicionalistická filozofie Opus Dei původně zapustila kořeny ve Španělsku během Frankova režimu, ale díky cizojazyčným vydání knihy *Cesta*, kterou José Escriva sepsal roku 1934 – obsahovala 999 bodů meditace k naplnění Božího díla v životě každého člověka – se Escrivovo poselství rychle rozšířilo po celém světě. Nyní, s více než čtyřmi miliony výtisků *Cesty* ve dvaačtyřiceti jazycích, byl Opus Dei vskutku celosvětovou silou. Obytná sídla, vyučovací střediska a dokonce i univerzity – to vše byste mohli nalézt ve všech hlavních světových metropolích. Opus Dei

bylo nejrychleji rostoucí a finančně nejzabezpečenější katolickou organizací na světě. Aringarosa však bohužel také zjistil, že ve věku náboženského cynismu, kultů a televizních kazatelů přitahuje rostoucí bohatství a moc jeho organizace různá podezření jako magnet.

„Mnoho lidí tvrdí, že Opus Dei je kult, který svým členům vymývá mozky," provokovali ho často reportéři. „Jiní vás označují za ultrakonzervativní křesťanskou sektu. Co tedy vlastně jste?"

„Opus Dei není ani jedno z toho," odpovídal pokaždé biskup trpělivě. „Jsme katolická církev. Jsme kongregací katolíků, kteří si jako svou prioritu vybrali následovat katolické učení tak přesně, jak jen ve svých každodenních životech můžeme."

„Vyžaduje Dílo Boží přísahy mravní čistoty, odvádění desátků a trestání vlastních hříchů sebemrskačstvím a nošením ostnatých pásů?"

„Mluvíte jen o malé části našich členů," vysvětloval Aringarosa. „Existuje mnoho úrovní, na nichž se k nám člověk může připojit. Tisíce členů žijí v manželských svazcích, mají rodiny a vykonávají Boží dílo ve svých komunitách. Jiní si zvolí asketický život v našich klášterních ubytovnách. Jedná se o jejich osobní volbu, ale všichni v naší organizaci sdílejí společný cíl – vylepšit svět prostřednictvím Božího díla. A to je bezpochyby obdivuhodný záměr."

Rozum však fungoval jen zřídkakdy. Média vždy měla tendenci zabývat se spíš skandály a Opus Dei, jako většina velkých organizací, měla ve svých řadách několik duší svedených na scestí, které vrhaly stín na celou skupinu.

Před dvěma měsíci byla místní skupina Díla Božího na jedné středozápadní univerzitě přistižena, jak novým členům podává drogu meskalin, aby u nich vyvolala stavy euforie, které by si nováčkové vykládali jako náboženské vytržení. Jiný univerzitní student zase používal svůj ostnatý pás častěji než požadované dvě hodiny denně a přivodil si tak smrtelnou infekci. Nedávno také mladý investiční bankéř odkázal veškeré své jmění Dílu Božímu a pak spáchal sebevraždu skokem z okna.

Ovečky svedené ze správné cesty, pomyslel si Aringarosa s lítostí.

Největší ránu ale Dílu Božímu zasadil široce přetřásaný proces s agentem FBI Robertem Hanssenem, který kromě toho, že byl prominentním členem, byl i sexuální deviant. Vyšetřování odhalilo důkazy, že do své vlastní ložnice umístil skryté kamery, aby ho jeho přátelé mohli pozorovat při milování s jeho ženou. „To lze jen těžko považovat za kratochvíli vhodnou pro oddaného katolíka," poznamenal tehdy soudce.

Všechny tyto nešťastné události bohužel vytvořily podmínky pro vznik skupiny zvané *Síť sledující Opus Dei (The Opus Dei Awarenes Network – O.D.A.N.)*. Populární internetová stránka této skupiny – www.odan.org – obsahovala děsivé příběhy bývalých členů Díla Božího, kteří varovali před nebezpečím ze vstupu do této organizace. Média o ní nyní hovořila jako o „Mafii Boží" a „Kristovu kultu".

Bojíme se toho, čemu nerozumíme, přemítal Aringarosa nad tím, jestli tito kritici mají vůbec nějakou představu o tom, kolik životů Opus Dei obohatilo. Dílo Boží se těšilo plné podpoře a požehnání Vatikánu. *Opus Dei je osobním prelátstvím samotného papeže.*

V poslední době bylo však Opus Dei ohrožováno silou nekonečně mocnější nežli média… neočekávaným nepřítelem, před kterým by se Aringarosa pravděpodobně nemohl schovat. Před pěti měsíci někdo zatřásl kaleidoskopem moci a biskup se z té rány stále ještě tak docela nevzpamatoval.

„Neuvědomují si, jakou válku vyvolali," zašeptal si pro sebe, stále hledě z okénka letadla na temný oceán v hloubce pod sebou. Na okamžik zaostřil pohled na odraz své tváře ve skle – tmavého obdélníkového obličeje s plochým křivým nosem, který vychýlila ze směru původního růstu jedna pěst ve Španělsku, v době, kdy byl Aringarosa ještě mladým misionářem. Tento fyzický nedostatek si ale téměř neuvědomoval. Zajímal se o svou duši, nikoli o tělo.

Nad portugalským pobřežím začal vibrovat Aringarosův mobilní telefon, ukrytý v sutaně. Toto číslo měl jediný člověk – ten, který tento telefon Aringarosovi poslal.

Biskup si telefon vzrušeně přiložil k uchu. „Ano?"

„Silas vystopoval základní kámen," oznámil volající. „Je v Paříži. V kostele St. Sulpice."

Biskup Aringarosa se usmál. „Pak jsme tedy již blízko."

„Můžeme jej získat okamžitě. Ale potřebujeme váš vliv."

„Jistě. Řekněte mi, co je třeba učinit."

Když Aringarosa položil telefon, srdce mu rychle bušilo. Ještě jednou se podíval do prázdné noci a vedle událostí, které právě uvedl do pohybu, si připadal jako bezvýznamný trpaslík.

O pět set mil dál stál albín jménem Silas nad malou nádržkou s vodou a otíral si ze zad krev. Pozoroval, jak se rudé kapky ve vodě rozpouštějí. *Očisti mne kropenkou, a budu čistý,* modlil se, cituje Knihu žalmů. *Omyj mne, a budu bělejší sněhu.*

Silas pociťoval vzrušené očekávání, které naposledy zažíval ještě ve svém minulém životě. Polovinu ze svých čtyřiceti let následoval *Cestu* a očišťoval se od hříchů… změnil svůj život… vymazal násilí ze své minulosti. Dnes v noci se to vše k němu vrátilo. Nenávist, kterou v sobě tak dlouho usilovně pohřbíval, byla opět přivolána. Téměř ho děsilo, jak snadno se v něm jeho minulost vynořila. A s ní se samozřejmě vrátily i jeho dovednosti. Zkažené, ale nyní využitelné.

Ježíšovým poselstvím je mír… nenásilí… láska. Toto poselství Silase učili od samého počátku a on je stále opatroval ve svém srdci. A toto poselství nyní Kristovi nepřátelé chtěli zničit. *Proti těm, kteří odporují Bohu silou, bude použita síla. Neochvějná a nezlomná.*

Po dvě tisíciletí bránili křesťanští vojáci svou víru proti těm, kdo ji chtěli potlačit. Dnes v noci byl do boje povolán i Silas.

Osušil si rány a oblékl si kutnu s kápí. Byla jednoduchá, vyrobená z tmavé vlny, která zvýrazňovala bílou barvu jeho kůže a vlasů. Boky si opásal provazem, kápi přetáhl přes hlavu a krátce se pokochal svým odrazem v zrcadle. *Kola se roztočila.*

6

Když se Robert Langdon protáhl pod bezpečnostní mříží, ocitl se přímo na prahu Velké galerie. Díval se do ústí dlouhého, hlubokého kaňonu. Po obou stranách galerie se tyčily desetimetrové zdi, které se nahoře ztrácely v temnotě. Chodbou pronikalo načervenalé světlo, které vrhalo nepřirozené odlesky na ohromující kolekci obrazů od takových autorů jako da Vinci, Tizian nebo Caravaggio, zavěšenou na kabelech ukotvených ve stropě. Zátiší, náboženské výjevy a krajinky se střídaly s portréty šlechticů a politiků.

Přestože jsou zde vystaveny nejslavnější ukázky italského umění, mnoho návštěvníků považuje za nejúžasnější věc ve Velké galerii její slavnou parketovou podlahu. Parkety jsou položeny v geometrické řadě úhlopříčných dubových destiček, která vyvolává prchavou optickou iluzi – trojrozměrnou síť, působící na návštěvníky dojmem, že plují galerií po povrchu, jenž se s každým jejich krokem proměňuje.

Jakmile Langdon začal rozeznávat jednotlivé objekty, okamžitě jeho zrak upoutal neočekávaný předmět, ležící na podlaze několik metrů vlevo

od něho, ohraničený policejní páskou. Otočil se k Fachovi: „To na podlaze… je *Caravaggio*?“

Fache přikývl, aniž se podíval.

Langdon odhadoval, že hodnota obrazu se pohybuje kolem dvou milionů dolarů, a přesto se zde válel po zemi jako stržený plakát. „Co proboha dělá na podlaze?“

Fache se nasupil. Osud obrazu ho zjevně nijak nedojímal. „Toto je místo činu, pane Langdone. Ničeho jsme se nedotýkali. To plátno strhl ze zdi správce. Tím také aktivoval bezpečnostní systém.“

Langdon se ohlédl na ocelovou bránu a pokoušel se představit si, co se tu asi událo.

„Správce byl napaden ve své kanceláři, utekl do Velké galerie a aktivoval bezpečnostní mříž tím, že strhl ten obraz ze zdi. Brána se okamžitě uzavřela a zablokovala přístupovou cestu. Jedinou přístupovou cestu, která do této galerie vede.“

Langdon byl zmatený. „Takže správce vlastně chytil svého útočníka do pasti?“

Fache zavrtěl hlavou. „Bezpečnostní brána Saunièra od útočníka *oddělila*. Vrah byl uzamčen venku na chodbě a zastřelil Saunièra skrz mříž.“ Fache ukázal na oranžovou pásku, omotanou kolem jedné ocelové tyče na mříži, pod kterou právě prolezli. „Naši technici na ní našli zbytky střelného prachu. Útočník vystřelil přes mříž. Saunière tady uvnitř zemřel sám.“

Langdon si vzpomněl na fotografii Saunièrova těla a na to, co mu bylo řečeno. *Řekli, že si to udělal sám.* Langdon se zadíval do dlouhé chodby, která ležela před nimi. „Tak kde je jeho tělo?“

Fache si upravil na kravatě sponku v podobě krucifixu a vykročil. „Jak asi víte, Velká galerie je dost dlouhá.“

Přesná délka, pokud si ji Langdon vybavoval správně, byla kolem pěti set metrů – tedy trojnásobek výšky Washingtonského památníku. Dech vyrážela i šířka této chodby, do které by se klidně vešly dva osobní vlaky vedle sebe. Její střed byl čas od času ozdoben sochou nebo ohromnou porcelánovou vázou, což sloužilo jako vkusný mezník, oddělující od sebe dva proudy návštěvníků, mířící opačnými směry.

Fache teď nemluvil, svižně kráčel po pravé straně chodby a díval se upřeně před sebe. Langdon měl pocit, že se dopouští vrcholné nezdvořilosti a neúcty, když jen tak probíhá kolem tolika mistrovských děl, aniž by se jen na chviličku zastavil a podíval se na ně podrobněji.

Ne že bych při tomhle osvětlení něco viděl, pomyslel si.

Tlumené červené světlo v něm však bohužel vyvolalo vzpomínky na poslední zkušenost, kterou s infračerveným světlem učinil – ve vatikánských tajných archivech. To už bylo dnes v noci podruhé, co se mu připomněla jeho návštěva Říma, při které málem přišel o život. Zase si vzpomněl na Vittorii. Už o ní nesnil několik měsíců. Langdon skoro nemohl uvěřit, že ke všem těm událostem v Římě došlo teprve před rokem. Měl pocit, že se to stalo před několika desetiletími. *V jiném životě.* Poslední korespondencí s Vittorií byl pohled, který mu přišel v prosinci a na němž mu psala, že zrovna míří na Jávské moře, aby pokračovala v nějakém studiu… něco se sledováním migrací rejnoků mant pomocí satelitů. Langdon si nikdy nedělal žádné iluze, že by s ním žena jako Vittoria Vetrová mohla šťastně žít někde na univerzitě, ale jejich setkání v Římě v něm probudilo touhy, které nikdy předtím nepociťoval. Jeho celoživotní staromládenectví a svoboda, kterou s sebou neslo, bylo nějak otřeseno… a nahrazeno neočekávanou prázdnotou, která během posledního roku ještě vzrostla.

Pokračovali v rychlé chůzi, ale Langdon stále ještě neviděl žádné tělo. „Jacques Saunière došel tak *daleko*?“

„Pan Saunière utrpěl průstřel žaludku. Umíral velice pomalu. Možná patnáct až dvacet minut. Zjevně to byl muž velké fyzické síly.“

Langdon se na Facha překvapeně otočil. „Hlídačům trvalo *patnáct minut*, než se sem dostali?“

„Jistěže ne. Bezpečnostní služba Louvru zareagovala na poplach okamžitě, ale našli Velkou galerii uzavřenou mříží. Přes ni slyšeli, že se na druhém konci chodby někdo pohybuje, ale neviděli, kdo to je. Křičeli, ale nedostali žádnou odpověď. Předpokládali, že to musí být nějaký zloděj, takže postupovali podle protokolu a zavolali policii. My jsme na místo dorazili během dalších patnácti minut. Nadzvedli jsme ocelovou bránu natolik, abychom se dostali dovnitř, a já jsem poslal dvanáct ozbrojených mužů, aby zkontrolovali situaci. Plížili se opatrně podél stěn, aby vetřelce polapili.“

„A?“

„Nenašli uvnitř nikoho. Kromě“ – ukázal před sebe – „něho.“

Langdon se podíval naznačeným směrem. Nejprve si myslel, že Fache ukazuje na velkou mramorovou sochu uprostřed chodby. Když ale došli o kousek dál, Langdon dohlédl až za ni. Třicet metrů před nimi stála na stojanu přenosná svítilna. Kužel světla dopadal na podlahu a vytvářel osamělý ostrůvek bílé záře uprostřed tmavě červené galerie. V centru

tohoto ostrůvku leželo na parketové podlaze nahé správcovo tělo, jako nějaký exemplář hmyzu pod mikroskopem.

„Viděl jste fotografii," řekl Fache, „takže by to pro vás nemělo být velké překvapení."

Jak se Langdon přibližoval k tělu, roztřásl ho najednou chlad. Jeho očím se naskytl jeden z nejpodivnějších výjevů, jaké kdy viděl.

Bledé tělo Jacquesa Saunièra leželo na parketové podlaze přesně jako na fotografii. Když nad ním Langdon stál a mhouřil oči v ostrém světle, znovu si k svému úžasu připomínal, že Saunière strávil poslední minuty svého života tím, že takto podivným způsobem naaranžoval vlastní tělo.

Na muže svého věku vypadal pozoruhodně zdravě – a všechny svaly na jeho těle byly jasně patrné. Svlékl si oblečení do posledního kousku a lehl si na záda uprostřed široké chodby, rovnoběžně s její hlavní osou. Paže a nohy měl doširoka rozhozené, jako když děti dělají ve sněhu obtisk anděla nebo motýla… nebo jako když je člověk tažen a čtvrcen nějakou neviditelnou silou.

Přímo pod Saunièrovou hrudní kostí označovala krevní sraženina místo, kudy mu kulka vnikla do těla. Rána krvácela překvapivě málo a zanechala po sobě jen drobnou kaluž zčernalé krve.

Saunièrův levý ukazovák byl také krvavý – správce ho zjevně namáčel ve své ráně, aby vytvořil ten nejvíce zneklidňující aspekt své vlastní hrůzné smrtelné postele – svou vlastní krev použil jako barvu a vlastní nahé břicho místo plátna. Saunière si na tělo načrtl jednoduchý symbol – pět rovných čar, které se protínaly tak, aby vytvářely pěticípou hvězdu.

Pentagram.

Krvavá hvězda, umístěná uprostřed Saunièrova břicha, dodávala jeho tělu nesporně ďábelskou podobu. Snímek, který Langdon viděl, byl dost strašidelný, ale nyní, když byl na scéně zločinu osobně, pocit stísněnosti se v něm ještě prohloubil.

Udělal si to sám.

„Pane Langdone?" Fachovy tmavé oči se na něj opět upřely.

„To je pentagram," upozornil ho Langdon. Jeho hlas zněl v tom rozlehlém prostoru dutě. „Jeden z nejstarších symbolů na zemi. Používaný už víc než čtyři tisíce let před Kristem."

„A co znamená?"

Langdon vždycky zaváhal, když dostal tuhle otázku. Vysvětlovat lidem, co nějaký symbol „znamená", bylo jako vysvětlovat, jak na ně má zapůsobit nějaká píseň – na každého člověka bude působit jinak. Bílé kápě

Ku-klux-klanu symbolizovaly v Americe nenávist a rasismus, totéž oblečení bylo odznakem náboženské víry ve Španělsku.

„Symboly mají v různých kontextech různé významy," odpověděl Langdon. „Původně byl pentagram pohanským náboženským symbolem."

Fache přikývl. „Uctívání ďábla."

„Ne," opravil se Langdon, který si okamžitě uvědomil, že by se měl vyjadřovat jasněji.

V dnešní době se termín *pohan* stal téměř synonymem uctívače ďábla, což je velké nedorozumění. Kořeny tohoto slova sahají k latinskému termínu *paganus*, které znamenalo „obyvatel venkova". Pohané tedy byli venkované, neovlivnění novou vírou, kteří se drželi svých starých, prostých náboženství spočívajících v uctívání přírody. Strach církve z těch, kteří žili na vesnicích, byl tak silný, že anglické označení zlého člověka – *villain* – je odvozeno od termínu pro vesnici – *ville*.

„Pentagram," vysvětloval Langdon, „je předkřesťanský symbol, který souvisí s uctíváním přírody. Dříve si lidé představovali svět rozdělený na dvě poloviny – mužskou a ženskou – a jejich bohové a bohyně se snažili udržovat rovnováhu sil. *Jin a jang*. Když byl mužský a ženský princip v rovnováze, světem vládla harmonie. Pokud se rovnováha vychýlila, nastoupil chaos." Langdon pokynul k Saunièrovu břichu. „Tento pentagram představuje *ženskou* polovinu všech věcí – tuto koncepci náboženští historikové označují jako „posvátnou ženu" neboli „velkou bohyni". Saunière si toho zcela jistě byl vědom."

„Saunière si namaloval na břicho symbol *bohyně*?"

Langdon musel připustit, že to zní podivně. „Ve své nejkonkrétnější interpretaci pentagram symbolizuje Venuši – bohyni ženské sexuální lásky a krásy."

Fache přejel pohledem nahého muže a odfrkl si.

„Raná náboženství byla založena na božském řádu přírody. Bohyně Venuše a planeta Venuše byly jedno a totéž. Bohyně měla na noční obloze své místo a byla známá pod mnoha jmény – Venuše, Východní hvězda, Ištar, Astarte – samá mocná ženská označení s vazbami na přírodu a Matku Zemi."

Fache teď vypadal poněkud neklidně, jako by dával přednost spíš uctívání ďábla.

Langdon se rozhodl, že o tom, co je na pentagramu nejúžasnější, hovořit nebude – totiž o jeho *grafickém* původu, souvisejícím s planetou Venuší. Už jako mladý student astronomie užasl nad tím, že Venuše každé čtyři roky opíše na nebi *dokonalý* pentagram. Starověcí astronomové tím byli

také překvapení, dokonce tak, že se Venuše a její pentagram staly symbolem dokonalosti, krásy a cyklického průběhu fyzické lásky. A na poctu magické Venuše Řekové začali používat její čtyřletý cyklus k organizování svých olympiád. Dnes si jen málo lidí uvědomuje, že i moderní olympijské hry stále kopírují Venušin cyklus. A ještě méně lidí ví, že pěticípá hvězda se téměř stala oficiálním symbolem olympiád – ale na poslední chvíli byla modifikována a změněna na pět protínajících se kruhů, které lépe odrážejí harmonického ducha her.

„Pane Langdone," vyhrkl náhle Fache. „Ten pentagram musí souviset i s ďáblem. Americké hororové filmy jsou v tomto ohledu naprosto jednoznačné."

Langdon se zamračil. *Díky, Hollywoode.* Pěticípá hvězda byla nyní skutečným klišé v zabijáckých filmech zabývajících se satanismem. Obvykle byla načmáraná na zdi satanského doupěte spolu s dalšími domněle démonickými symboly. Langdon pociťoval silnou frustraci, kdykoli pentagram viděl v takovém kontextu – jeho původní význam byl opravdu zcela opačný.

„Ujišťuji vás," řekl Langdon, „že přes to, co můžete vidět ve filmech, je démonická interpretace pentagramu historicky nesprávná. Původní význam tohoto symbolu byl během tisíciletí pozměněn. V tomto případě prostřednictvím krveprolití."

„Nejsem si jistý, jestli vám rozumím."

Langdon krátce pohlédl na Fachův krucifix a zaváhal, jak by měl svůj další výklad formulovat. „Církev, pane. Symboly jsou velmi odolné, ale význam pentagramu změnila raná římskokatolická církev. Ta vedla širokou kampaň proti pohanským bohům a bohyním a v rámci mýcení pohanských náboženství a konvertování lidí ke křesťanské víře obrátila význam původních božských symbolů."

„Pokračujte."

„To je v čase změn velice obvyklým jevem," hovořil dál Langdon. „Nově nastupující síla si podmaní existující symboly a časem je degraduje, aby tak vymazala jejich původní smysl. V bitvě pohanských symbolů s křesťanskými pohané prohráli – Poseidonův trojzubec se stal vidlicí ďábla, špičatý klobouk vědmy se změnil v odznak čarodějnice a z Venušina pentagramu je znak ďábla." Langdon se odmlčel. „Americká armáda bohužel význam pentagramu posunula ještě dál – nyní je to náš přední symbol války. Malujeme jej téměř na všechny bojové letouny a věšíme na hruď svým generálům." *Tak dopadla bohyně lásky a krásy.*

„Zajímavé.“ Fache kývl hlavou k tělu s rozhozenými končetinami. „A co pozice těla? Co z té usuzujete?“

Langdon pokrčil rameny. „Poloha těla jednoduše posiluje odkaz na pentagram a posvátnou ženu.“

Fache se zatvářil zmateně. „Prosím?“

„Opakování. Zopakování symbolu je nejjednodušší způsob, jak posílit jeho význam. Jacques Saunière si lehl do polohy pěticípé hvězdy.“ *Je-li jeden pentagram dobrý, dva jsou ještě lepší.*

Fache se postupně podíval na Saunièrovy paže, nohy a hlavu, mířící do pěti cípů pomyslné hvězdy, a prohrábl si vlasy. „Zajímavá analýza.“ Odmlčel se. „A jeho *nahota*?“ Když vyslovoval to slovo, mírně zachrčel, jako kdyby pohled na nahé tělo staršího muže považoval za něco nepřístojného. „Proč si svlékl šaty?“

To je zatraceně dobrá otázka, pomyslel si Langdon. Od okamžiku, kdy poprvé uviděl fotografii těla, si ji kladl také. Jeho nejlepším nápadem zatím byl názor, že nahé tělo ještě víc posiluje význam Venuše – bohyně lidské sexuality. Ačkoli moderní kultura vymazala podstatnou část souvislosti mezi Venuší a mužským a ženským fyzickým splynutím, všímavé etymologovo oko pořád ještě mohlo vystopovat původní souvislost ve slově „venerický“. Langdon se rozhodl, že se o tom raději nebude zmiňovat.

„Pane Fachei. Nejsem schopen vám vysvětlit, proč si pan Saunière načrtl na břicho tento symbol, ani proč si lehl takovýmto způsobem, ale mohu vás ujistit, že člověk jako Jacques Saunière zcela určitě považoval pentagram za symbol ženského božství. Tento význam znají všichni historikové umění a lidé zabývající se symboly.“

„Dobře. A proč jako inkoustu použil vlastní krve?“

„Zjevně neměl po ruce nic jiného, čím by mohl psát.“

Fache chvíli neříkal nic. „Já si spíš myslím, že krev použil, aby policie nezapomněla na jisté technické procedury.“

„Promiňte?“

„Podívejte se na jeho levou ruku.“

Langdon přejel očima po celé délce správcovy bledé paže, ale nic neviděl. Nejistě tělo obešel a sehnul se. Překvapeně spatřil ve správcových prstech velký fix.

„Držel ho, když jsme ho našli,“ oznámil Fache a poodešel několik metrů od Langdona k malému přenosnému stolku, pokrytému vyšetřovacími pomůckami, kabely a elektronikou. „Jak jsem vám už říkal,“ pokračoval a

přehraboval se ve věcech na stole, „ničeho jsme se nedotkli. Znáte tenhle typ popisovače?“

Langdon si klekl a podíval se na nápis na fixu.

STYLO DE LUMIERE NOIRE.

Překvapeně vzhlédl.

„Popisovač na černé světlo“ byl speciální pomůckou původně určenou pro muzea, restaurátory a policii, zabývající se padělky. Toto pero psalo nekorozivním fluorescenčním inkoustem na bázi ethanolu, který byl vidět pouze pod takzvaným černým světlem. Pracovníci muzeí je nosívají s sebou při denních obchůzkách a neviditelnými znaménky označují rámy obrazů, které je třeba opravit.

Když se Langdon opět narovnal, Fache najednou odpojil ze sítě reflektor, který osvětloval Saunièrovo tělo. Galerie se ponořila do tmy.

Langdon, momentálně oslepený, nejistě mrkal. Objevila se Fachova silueta, matně ohraničená červenou září muzejních světel. Přistoupil blíž a v ruce držel přenosnou svítilnu, která produkovala nafialovělou mlhu.

„Jak možná víte,“ vysvětlil Fache, jehož oči ve fialovém šeru slabě světélkovaly, „policie používá zdroje černého světla na místech zločinu proto, aby identifikovala jinak neviditelné krvavé skvrny. Jistě si tedy dokážete představit naše překvapení…“ Najednou namířil světlo dolů na správcovo tělo.

Langdon sklopil oči a v šoku uskočil.

Srdce mu divoce bušilo, když shlížel na bizarní světélkující výjev na parketové podlaze. Vedle těla zářila poslední, vlastnoručně napsaná správcova slova. Langdon cítil, že mlha, která jej po celý večer obklopovala, ještě zhoustla.

Přečetl si správcův vzkaz znovu a zamumlal: „Co to má ksakru znamenat?“

Fachovy oči bíle světélkovaly. „Na to, *monsieur*, jsem se chtěl zeptat *já vás*."

Nedaleko odtud, v Saunièrově kanceláři se seržant Collet, který se vrátil do Louvru, skláněl nad přijímačem, umístěným na správcově stole. Collet se cítil dobře – tedy až na pocit ze sochy středověkého rytíře, který vypadal, jako kdyby ho z rohu stolu upřeně pozoroval. Upravil si sluchátka na uších a zkontroloval nahrávací systém. Všechno bylo zapnuté. *Microphones-paraboliques* fungovaly bezchybně a zvuk byl průzračně čistý.

Le moment de vérité, okamžik pravdy, řekl si.

Usmál se, zavřel oči a zaklonil se v křesle, aby si mohl v klidu vychutnat zbytek nahrávané konverzace, která právě probíhala ve Velké galerii.

7

Skromné ubytovací prostory v kostele St. Sulpice byly ve druhém patře vlastní kostelní budovy nalevo od kůru, kde obvykle zpíval sbor. Dvoupokojový byt s kamennou podlahou a s minimem nábytku byl víc než deset let domovem sestry Sandrine Bieilové. Pokud by se na to někdo ptal, byl jejím oficiálním bydlištěm nedaleký ženský klášter, ale ona dávala přednost klidu kostela, a postel, telefon a stolní vařič jí k pohodlnému životu stačily.

Jakožto kostelní *conservatrice d´affaires* byla sestra Bieilová zodpovědná za dohled nad všemi nenáboženskými aspekty provozu kostela – obecnou údržbou, provozem obchůdku se suvenýry, najímáním pomocných sil a průvodců, zabezpečením budovy po návštěvních hodinách a objednáváním zásob mešního vína a hostií.

Dnes v noci ji ze spánku v její malé posteli vzbudilo ostré zvonění telefonu. Unaveně zvedla sluchátko.

„*Soeur Bieil. Eglise Saint Sulpice*."

„Dobrý večer, sestro," ozval se francouzsky mužský hlas.

Řeholnice se posadila. *Kolik je hodin?* I když poznala hlas svého nadřízeného, během patnácti let se ani jednou nestalo, že by ji v noci budil. Abbé byl hluboce zbožný muž, který okamžitě po mši odcházel domů do postele.

„Omlouvám se, jestli jsem vás vzbudil, sestro," řekl abbé, jehož hlas zněl ospale a unaveně. „Mám k vám velikou prosbu. Zrovna mi volal jeden vlivný americký biskup. Možná ho znáte. Manuel Aringarosa."

„Nejvyšší představitel Opus Dei?" *Jistěže ho znám. Kdo z duchovních by ho neznal?*

Aringarosovo konzervativní prelátství v poslední době získalo nebezpečně velkou moc. Jejich výstup ke hvězdám začal roku 1982, kdy je papež Jan Pavel II. nečekaně označil za „svoji osobní prelaturu" a oficiálně posvětil jejich archaické praktiky. Podezřelé bylo, že Opus Dei v tomtéž roce potichu převedlo téměř miliardu dolarů na vatikánský Institut pro náboženská díla (IOR) – obecně známý jako Vatikánská banka – a vykoupil

jej tak z hrozícího nebezpečí ponižujícího bankrotu. Dobré vztahy Opus Dei s Římem byly sice přinejmenším podezřelé, ale člověk přece neodporuje Svaté Stolici.

„Biskup Aringarosa volal a požádal mě o laskavost," pokračoval abbé nervózně. „Jeden z jejich členů je dnes v noci v Paříži…"

Sestra Bieilová zmateně poslouchala podivnou žádost. „Promiňte, ale říkáte, že ten člověk nemůže počkat do rána?"

„Obávám se, že nikoli. Jeho letadlo odlétá velmi časně. Už dlouho snil o tom, že uvidí St. Sulpice."

„Ale katedrála je daleko zajímavější ve dne. Sluneční paprsky procházející okulem, stíny na gnómónu – proto je St. Sulpice tak unikátní."

„Souhlasím, sestro, ale přesto bych vám byl velice vděčen, kdybyste mi prokázala osobní laskavost a vpustila jej dnes v noci dovnitř. Mohl by přijít… řekněme v jednu hodinu? To je za dvacet minut."

Sestra Bieilová se zamračila. „Jistě. Bude mi potěšením."

Abbé poděkoval a zavěsil.

Řeholnice zůstala ještě chvíli v teple své postele a pokoušela se setřást ze sebe pavučinu spánku. Ve svých šedesáti letech už se neprobouzela tak rychle jako dřív, i když tak podivný noční telefonát její smysly nepochybně zjitřil. Nebyla žádnou obdivovatelkou Opus Dei. Kromě jejich tajemných rituálů askeze a sebeumrtvování vyznávala tato organizace – přinejlepším – středověké názory na ženy. Bieilová byla šokována, když se dozvěděla, že členky jsou nuceny uklízet mužské obytné prostory bez nároku na peněžní odměnu, zatímco muži jsou na bohoslužbách. Ženy také musejí spát na podlaze z tvrdého dřeva, zatímco muži mají slamníky; a ženy také musejí vykonávat víc sebeponižujících rituálů než muži – jako další trest za prvotní hřích. Vypadalo to, jako kdyby ženy byly odsouzeny k věčnému pykání za Evino kousnutí do zapovězeného jablka poznání. Zatímco většina katolické církve pomalu přijímala správné názory na ženská práva, Opus Dei provádělo proces přesně opačný. Ale přesto všechno měla sestra Bieilová své rozkazy.

Spustila nohy na podlahu a pomalu si stoupla. Chodidly jí projel chlad kamenné podlahy. V tu chvíli se sestry Bieilové nečekaně zmocnila zlá předtucha.

Ženská intuice?

Jako následovnice Boží se sestra Bieilová naučila hledat vnitřní mír v uklidňujících hlasech své vlastní duše. Dnes v noci ale byly tyto hlasy právě tak tiché jako prázdná katedrála kolem ní.

8

Langdon nemohl od světélkujícího nachového textu, načmáraného na parketách, odtrhnout oči. Neuměl si představit, že by někdo mohl napsat nepravděpodobnější poslední slova než Jacques Saunière.

Vzkaz zněl:

13-3-2-21-1-1-8-5
Ni pomýlený Draco!
On, Satan, loví lid!

Přestože Langdon naprosto netušil, co by to mohlo znamenat, pochopil Fachův názor, že pentagram musí mít něco společného se satanismem.

On, Satan, loví lid!

Saunière po sobě zanechal doslovný odkaz na ďábla. Stejně bizarně vyhlížela i řada čísel. „Vypadá to na číselnou šifru."

„Ano," souhlasil Fache. „Naši kryptografové už na tom pracují. Myslíme si, že by ta čísla mohla vést k člověku, který ho zabil. Možná telefonní číslo nebo nějaký druh sociální identifikace. Mají podle vás ta čísla nějaký symbolický význam?"

Langdon se znovu podíval na číslice a měl pocit, že by mu zabralo mnoho hodin, než by se mu podařilo získat z nich jakýkoli symbolický smysl. *Pokud do nich Saunière vůbec nějaký takový význam vložil.* Langdonovi připadala ta čísla naprosto náhodná. Byl zvyklý na symbolické posloupnosti, které vykazovaly známky toho, že mají nějaký smysl, ale v tomto případě všechno – pentagram, text i čísla – vypadalo naprosto nesourodě.

„Před chvíli jste prohlásil," ozval se Fache, „že Saunière tohle všechno udělal ve snaze zanechat nějaký druh vzkazu… O uctívání nějaké Bohyně nebo něco na ten způsob. Jak do toho zapadá ten nápis?"

Langdon věděl, že to byla jen řečnická otázka. Podivný slovní odkaz zjevně ani v nejmenším nezapadal do Langdonova scénáře uctívání Bohyně.

Ni pomýlený Draco? On, Satan, loví lid?

Fache prohlásil: „Ten text vypadá jako jistý druh obvinění. Nemyslíte?"

Langdon si zkusil představit správcovy poslední minuty, během nichž byl uvězněn ve Velké galerii a věděl, že brzy zemře. Vypadalo to logicky. „Předpokládám, že obvinění vraha by dávalo smysl."

„Mým úkolem samozřejmě je dostat toho člověka do vězení. Zeptám se vás tedy na tohle, pane Langdone. Co vám – kromě těch čísel – připadá na tom vzkazu nejzvláštnější?“

Nejzvláštnější? Umírající muž se zabarikádoval v galerii, nakreslil si na tělo pentagram a na podlahu vedle sebe načmáral tajemné obvinění. Co tady *není* zvláštní?

„To slovo Draco?“ odpověděl zkusmo první věc, která mu vytanula na mysli. Langdon si byl dost jistý, že úvahy o Drakovi – krutém politikovi ze 7. století před Kristem – nebude u umírajících lidí příliš obvyklé. „Ni pomýlený Draco – to mně připadá jako podivný výběr slov.“

„*Draco?*“ Fachův hlas teď zněl poněkud netrpělivě. „Saunièrův výběr slov tady asi těžko bude nejdůležitější.“

Langdon si sice nebyl jistý, co mu tím kapitán chce naznačit, ale zdálo se mu vcelku pravděpodobné, že by Fache a Draco spolu docela dobře vycházeli.

„Saunière byl Francouz,“ pronesl Fache tiše. „Žil v Paříži. A přesto ten vzkaz napsal –„

„V angličtině,“ doplnil Langdon, když pochopil, co má kapitán na mysli.

Fache přikývl. „*Précisement.* Netušíte proč?"

Langdon věděl, že Saunière hovořil bezchybnou angličtinou, ale přesto mu důvod, proč by měl svá poslední slova napsat anglicky, unikal. Pokrčil rameny.

Fache pokynul k pentagramu na Saunièrově břichu. „Nemá to tedy nic společného s uctíváním ďábla? Pořád jste si tím jistý?“

Langdon už si nebyl jistý vůbec ničím. „Ten symbol a text nevypadají, že by spolu souvisely. Je mi líto, že vám nejsem schopen víc pomoci.“

„Možná vám pomůže tohle.“ Fache poodstoupil od těla a zvedl opět zdroj černého světla, který teď osvětloval větší plochu. „Co vy na to?“

K Langdonovu úžasu světélkovala kolem správcova těla naznačená kružnice. Saunière si zjevně lehl na zem a nakreslil kolem sebe několik delších oblouků, které dohromady vytvářely dojem, že leží uvnitř kruhu.

V tom okamžiku se Langdonovi rozsvítilo.

„*Vitruviova figura*,“ vydechl Langdon. Saunière vytvořil repliku nejslavnějšího Leonardova náčrtu v životní velikosti.

Da Vinciho *Vitruviova figura* byla ve své době považována za anatomicky nejdokonalejší kresbu a postupně se stala kulturní ikonou, objevující se po celém světě na plakátech, podložkách pod myši i na

tričkách. Tato oslavovaná kresba sestává z dokonalé kružnice, v níž je namalován nahý muž… s končetinami doširoka rozpřaženými.

Da Vinci. Langdon se zachvěl úžasem. Jednoznačnost Saunièrova záměru nebylo možno popřít. V posledním okamžiku svého života se správce svlékl a naaranžoval vlastní tělo do jasné repliky *Vitruviovy figury* Leonarda da Vinci.

Kružnice byla chybějícím kritickým článkem. Jako ženský symbol ochrany uzavírala kružnice kolem nahého mužského těla Leonardovo zamýšlené poselství – harmonii mužského a ženského principu. Otázkou nyní bylo, *proč* se Saunière rozhodl zpodobit právě tuto slavnou kresbu.

„Pane Langdone," podotkl Fache, „muž jako vy si je jistě vědom toho, že Leonardo da Vinci měl jisté sklony k černé magii."

Langdona překvapily Fachovy vědomosti o Leonardovi, přestože vysvětlovaly mnohé z jeho zatvrzelého podezřívání uctívačů ďábla. Da Vinci byl vždy nepříjemným námětem historiků – zejména v křesťanské tradici. Přestože se jednalo o vizionářského génia, byl současně i vášnivým homosexuálem a prokázaným uctívačem božského řádu přírody, a obě tyto skutečnosti jej permanentně stavěly do role hříšníka a rouhače vůči Bohu. Umělcovo excentrické podivínství se navíc projevovalo i démoničtějším způsobem: da Vinci exhumoval těla, aby mohl studovat lidskou anatomii, psal si tajemné deníky nečitelným obráceným písmem, věřil, že má alchymickou moc proměňovat olovo ve zlato a dokonce i obelstít Boha elixírem prodlužujícím život, mezi jeho vynálezy patřily i strašlivé válečné zbraně a mučidla, jaká si nikdo před ním nedokázal ani představit.

Nepochopení plodí nedůvěru, pomyslel si Langdon.

Dokonce i Leonardova ohromná sbírka úžasných obrazů s křesťanskými náměty jen posilovala reputaci jejich autora jakožto duchovního pokrytce. Da Vinci přijal stovky lukrativních vatikánských objednávek a maloval křesťanské obrazy ne jako vyjádření vlastního přesvědčení, ale spíš jako komerční kompromis – který mu vydělával na marnotratný životní styl. Da Vinci byl bohužel také šprýmař, který se rád bavil tím, že tiše ohlodával ruku, která jej krmila. Do mnoha svých křesťanských obrazů včlenil tajné symboly, které byly všechno, jen ne křesťanské – jako hold své vlastní víře a tak trochu i jako dlouhý nos a jazyk vyplazený na církev. Langdon dokonce jednou v Národní galerii v Londýně přednášel na téma: TAJNÝ ŽIVOT LEONARDA DA VINCI: POHANSKÉ SYMBOLY V KŘESŤANSKÉM UMĚNÍ.

„Chápu vaše podezření," promluvil Langdon, „ale da Vinci ve skutečnosti nikdy černou magii neprovozoval. Byl to výjimečně duchovně založený muž, přestože byl v permanentím konfliktu s církví."

Už když to Langdon říkal, napadlo ho něco podivného. Znovu se podíval na vzkaz na podlaze. *Ni pomýlený Draco. On, Satan, loví lid.*

„Ano?" pobídl jej Fache.

Langdon pečlivě zvažoval slova. „Jen jsem přemýšlel o tom, že Saunière zřejmě sdílel mnohé názory s Leonardem, včetně nesouhlasu s církevním vytlačením konceptu posvátné ženy z moderního náboženství. Možná tím, že imitoval slavnou Leonardovu kresbu, Saunière jednoduše vyjadřoval jejich společnou frustraci z toho, že současná církev představu bohyně tak démonizuje."

Fachovi ztvrdly rysy. „Myslíte, že Saunière přirovnává církev k pomýlenému Drakovi a Satanovi?"

Langdon musel připustit, že to zní dost přehnaně, ale přesto – pentagram tento názor svým způsobem podporoval. „Jen říkám, že pan Saunière věnoval svůj život studiu historie bohyní a nikdo neudělal pro vymazání tohoto fenoménu z dějin víc než katolická církev. Připadá mi klidně možné, že Saunière ve svém posledním rozloučení se světem vyjádřil své zklamání v tomto ohledu."

„Zklamání?" zeptal se Fache téměř nepřátelsky. „Tento vzkaz zní spíš *rozzlobeně* nežli zklamaně, neřekl byste?"

Langdonovi pomalu docházela trpělivost. „Kapitáne, chtěl jste slyšet, co mi mé instinkty říkají o tom, co se tu Saunière pokoušel sdělit. A přesně to vám také říkám."

„Že se jedná o obžalobu církve?" Fache semkl čelisti a cedil slova skrze zaťaté zuby. „Pane Langdone, při své práci jsem viděl už mnoho mrtvých a něco vám řeknu. Když nějakého člověka zavraždí, nevěřím, že by věnoval své poslední myšlenky tomu, aby psal tajemné duchovní poselství, kterému nikdo neporozumí. Věřím, že v tu chvíli mu v hlavě zůstane jen jediné." Fachův hlas proťal vzduch. „*Le vengeance.* Pomsta. Myslím, že Saunière to napsal, aby nám sdělil, kdo ho zabil."

Langdon jen zíral. „Ale to přece nedává žádný smysl."

„Ne?"

„Ne," odsekl Langdon, unavený a frustrovaný. „Řekl jste mi, že Saunièra napadl v jeho kanceláři někdo, koho zjevně pozval dovnitř."

„Ano."

„Takže mně připadá pravděpodobné, že svého vraha *znal*."

Fache přikývl. „Pokračujte."

„Jestliže tedy Saunière osobu, která ho střelila, *znal*, tak jaká je tohle podle vás obžaloba?“ Ukázal na podlahu. „Číselný kód? Pomýlený Draco? Satan loví lid? Pentagramy na břiše? To všechno je moc záhadné.“

Fache se zamračil, jako kdyby ho tohle ještě nenapadlo. „V tom máte pravdu.“

„Takže uvážíme-li všechny okolnosti,“ pokračoval Langdon, „očekával bych, že pokud by nám Saunière chtěl sdělit, kdo ho zabil, jednoduše by napsal jeho *jméno*.“

Když Langdon vyslovil poslední slovo, po kapitánově tváři přeletěl samolibý úsměv, první za celou noc. „*Précisement*,“ řekl. „*Précisement*."

Jsem svědkem práce mistra, přemítal seržant Collet, když si upravil na uších sluchátka a poslouchal Fachův hlas. Uvědomoval si, že právě takovéto okamžiky přivedly Býka na vrchol francouzské policie.

Fache dělá to, co by si nikdo jiný netroufl.

Delikátní umění zvané *cajoler* dnes u policie ovládá už jen málokdo. Vyžaduje mimořádnou rozvahu a jen málo lidí je dostatečně chladnokrevných, aby tento typ jednání zvládli. Fache se však pro něj zdál být přímo zrozený. Jeho sebeovládání a trpělivost by mohl překonat snad jen nějaký robot.

Hlavní Fachovou emocí dnes v noci bylo intenzivní odhodlání zatknout pachatele, jako kdyby to pro něj byla otázka osobní cti. Kapitánovo setkání s podřízenými, které proběhlo asi před hodinou, bylo krátké, stručné a jasné. *Vím, kdo zavraždil Jacquesa Saunièra*, oznámil jim Fache. *Víte, co máte dělat. Dnes v noci nechci žádné chyby.*

A zatím také k žádným chybám nedošlo.

O důkazu, který upevnil Fachovu jistotu ohledně viny jejich podezřelého, toho Collet mnoho nevěděl, ale rozhodně nepochyboval o Býkových instinktech. Jeho intuice se čas od času zdála doslova nadpřirozená. *Mluví k němu samotný Bůh*, řekl o něm jednou jistý policista poté, co Fache prokázal obzvláště silný šestý smysl. Collet musel přiznat, že pokud Bůh existuje, Bezu Fache je určitě na seznamu jeho oblíbenců. Kapitán chodil na mši i ke zpovědi se zanícenou pravidelností – daleko častěji, než činila požadovaná občasná návštěva kostela pro vylepšení vztahů s veřejností, kterou praktikovali jiní policejní důstojníci. Když byl před několika lety v Paříži papež, Fache využil veškerého svého vlivu, aby u něj získal audienci. Jeho fotografie s papežem nyní visela v jeho kanceláři.

Collet si vzpomínal, že jedno z mála veřejných vystoupení kapitána Fache z poslední doby se týkalo jeho reakce na skandál pedofilních kněží v katolické církvi. *Takové kněze by měli pověsit hned dvakrát!* prohlásil Fache. *Poprvé za to, co udělali těm dětem. A podruhé za zhanobení dobrého jména katolické církve.* Collet měl zvláštní pocit, že ta druhá věc se kapitána dotkla ještě víc.

Collet se otočil k laptopu a začal se věnovat i svému druhému dnešnímu úkolu – sledování globálního pozičního systému GPS. Na obrazovce byl zobrazen detailní plán křídla Denon, jehož schéma získali z kanceláře bezpečnostní služby Louvru. Collet letmo přeběhl očima bludiště galerií a chodeb a zaměřil se na to, co hledal.

Přímo v srdci Velké galerie mrkala malá červená tečka.

La marque.

Fache dnes drží svou kořist velmi zkrátka. Moudré rozhodnutí. Robert Langdon už prokázal svoji chladnokrevnost.

9

Bezu Fache už dříve vypnul svůj mobil, aby zaručil, že jeho rozhovor s panem Langdonem proběhne bez vyrušování. Bohužel se jednalo o drahý model, vybavený i rádiovým přijímačem, kterého i proti jeho příkazům využil jeden policista, aby s ním mohl promluvit.

„*Capitaine?*“ V telefonu to praskalo jako v obyčejné vysílačce.

Fache vztekle stiskl rty. Nedovedl si představit nic tak důležitého, aby to ospravedlnilo přerušení této *surveillance cachée* – a zejména v takto kritickém bodě.

Klidně a omluvně se podíval na Langdona. „Okamžik, prosím.“ Vytáhl z opasku telefon a stiskl tlačítko. „*Oui?*“

„*Capitaine, un agent du Département de Cryptografie est arrivé.*“

Fachova zlost na chvilku polevila. *Kryptograf?* Bez ohledu na špatné načasování se pravděpodobně jedná o dobrou zprávu. Jakmile si všiml Saunièrova tajemného vzkazu, Fache poslal fotografie celého místa činu dešifrovacímu oddělení, v naději, že mu někdo řekne, co tím zavražděný ke všem čertům chtěl říct. Jestliže už od nich někdo dorazil, zřejmě to znamená, že Saunièrův text byl dešifrován.

„Momentálně jsem zaneprázdněn,“ odpověděl Fache a podle jeho hlasu bylo jasně patrné, jak velice se mu nelíbí, že někdo překročil své rozkazy.

„Požádejte toho kryptografa, ať tam na mne počká. Promluvím s ním, až tady budu hotov.“

„*S ní*,“ opravil ho hlas. „Je to agentka Neveuová.“

Fachovi se ten hovor zamlouval čím dál tím méně. Sophie Neveuová byla jedním z největších omylů policejní centrály. Byla to mladá Pařížanka, která studovala kryptologii v Anglii a Fachovi ji podstrčili před dvěma lety v rámci pokusů ministerstva o začlenění většího počtu žen do policejních sil. Neutichající nájezdy ministerstva do oblasti politické korektnosti podle Fachova názoru jeho oddělení jenom oslabovaly. Nejenže ženám chyběly k výkonu povolání policisty fyzické předpoklady – už samotná jejich přítomnost představovala nebezpečný zdroj rozptýlení pro všechny veterány v terénu. A přesně v duchu těchto kapitánových obav se ukázalo, že Sophie Neveuová rozptyluje víc než většina jí podobných.

Ve svých dvaatřiceti letech byla plná zavilého odhodlání, hraničícího s posedlostí. Její vášnivé obhajoby nových metod z Británie neustále vysilovalo starší nadřízené francouzské kryptology. Fache navíc znepokojoval ten všeobecně platný zákon vesmíru, že atraktivní mladá žena v kanceláři plné mužů středního věku vždycky odvede jejich pozornost od práce.

Policista pokračoval: „Agentka Neveuová trvala na tom, že s vámi musí mluvit okamžitě, kapitáne. Pokoušel jsem se ji zastavit, ale už je na cestě do galerie.“

Fache nevěřícně couvl. „To je nepřijatelné! Jasně jsem řekl…“

Robert Langdon se chvíli obával, že Bezu Fache právě ranila mrtvice. Uprostřed věty se zarazil, jeho spodní čelist poklesla a oči mu vylézaly z důlků. Upřeně se díval někam přes Langdonovo rameno. Než se Langdon stačil otočit, aby se podíval, nač kapitán tak nakvašeně zírá, ozval se mu za zády ženský hlas.

„*Excussez-moi, messieurs.*“

Langdon se otočil a spatřil mladou ženu. Blížila se k nim chodbou dlouhými, plavnými kroky… v držení jejího těla se zračila jistota plná odhodlání. Na sobě měla krémový irský svetr, který jí sahal až ke kolenům a černé elastické kalhoty. Byla hezká a vypadala, že jí může být kolem třiceti. Tmavé vlasy jí padaly na ramena a rámovaly její přátelskou tvář. Na rozdíl od vychrtlých blondýnek, které zdobily koleje na Harvardu, byla tato žena nenásilným způsobem pohledná a spolu s překvapivě nenucenou sebejistotou z ní vyzařovala krása i upřímnost.

K Langdonovu překvapení došla přímo k němu a zdvořile mu podala ruku. „*Monsieur* Langdone, jsem agentka Neveuová z dešifrovacího oddělení policejní centrály.“ Její angličtina měla slabý francouzský přízvuk, příjemný na poslech. „Jsem ráda, že vás poznávám.“

Langdon jí stiskl měkkou dlaň a cítil, že si ho zkoumavě prohlíží. Měla olivově zelené oči – pronikavé a jasné.

Ve Fachovi na první pohled kypěla krev a zjevně se chystal agentku Neveuovou pořádně sjet.

„Kapitáne,“ obrátila se na něj rychle, aby neměl šanci promluvit, „omluvte mě, prosím, že vyrušuji, ale –“

„*Ce n´est pas le moment!*“ vyprskl Fache.

„Pokoušela jsem se vám dovolat,“ pokračovala Sophie anglicky, snad ze zdvořilosti k Langdonovi. „Ale měl jste vypnutý mobil.“

„Vypnul jsem ho z dobrého důvodu,“ syčel Fache. „Mluvím s panem Langdonem.“

"Vyluštila jsem ten číselný kód,“ řekla prostě.

Langdon pocítil záchvěv vzrušení. *Vyluštila kód?*

Fache vypadal, že si není jistý, jak by měl pokračovat.

„Dřív než vám to ale vysvětlím,“ pokračovala Sophie, „mám naléhavý vzkaz pro pana Langdona.“

To Fache značně zaujalo. „Pro pana Langdona?“

Přikývla a otočila se k němu. „Máte kontaktovat americkou ambasádu, pane Langdone. Mají pro vás vzkaz ze Států.“

To Langdona překvapilo natolik, že na chvíli zapomněl na svou zvědavost ohledně číselného kódu. *Vzkaz ze Států?* Rychle přemýšlel, kdo se s ním může chtít spojit. Jako starý mládenec neměl žádnou rodinu a to, že je v Paříži, věděli jen jeho rodiče a několik kolegů.

Fachovi po tom oznámení ztuhla čelist. „Americké velvyslanectví?“ zeptal se podezřívavě. „Jak by se dozvěděli, že je pan Langdon *tady*?“

Sophie pokrčila rameny. „Zřejmě volali do jeho hotelu a recepční jim řekl, že pan Langdon odjel s agentem DCPJ.“

Fache vypadal znepokojeně. „A velvyslanectví kontaktovalo naše *dešifrovací oddělení*?"

„Ne, pane,“ odpověděla pevným hlasem Sophie. „Když jsem volala přes policejní ústřednu, abych s vámi mohla mluvit, požádali mě, abych předala tento vzkaz panu Langdonovi, pokud se s ním setkám.“

Fache se zmateně zamračil. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale Sophie už se znovu obrátila k Langdonovi.

„Pane Langdone," prohlásila a vyndala z kapsy malý papírek, „tohle je číslo záznamové služby vašeho velvyslanectví. Žádají vás, abyste zavolal, jak nejrychleji budete moci." Podala mu lístek a upřeně se přitom na něj dívala. „Zatímco budu vysvětlovat kapitánu Fachovi ten kód, měl byste si tam zavolat."

Langdon se zamyšleně díval na papírek. Bylo na něm napsáno pařížské telefonní číslo s linkou. „Děkuji," hlesl. Obával se toho, co se muselo stát. „Kde najdu nějaký telefon?"

Sophie začala vytahovat z kapsy svetru svůj mobil, ale Fache ji pokynem ruky zarazil. Teď vypadal jako Vesuv těsně před erupcí. Aniž by spustil oči ze Sophie, vyndal vlastní mobil a podal jej Langdonovi. „Tato linka je bezpečná, pane Langdone. Můžete klidně volat."

Langdona překvapoval Fachův zjevný vztek na tuto mladou ženu. Nejistě přijal kapitánův telefon. Fache okamžitě odpochodoval se Sophií o několik metrů dál a začal ji tlumeně peskovat. Langdonovi se kapitán zamlouval čím dál tím méně. Otočil se k rozmlouvající dvojici zády a zapnul mobil. Podle papírku, který mu dala Sophie, vyťukal číslo.

Ozval se oznamovací tón.

Jedno zazvonění… druhé… třetí…

Konečně to někdo zvedl.

Langdon očekával, že uslyší operátora z velvyslanectví, ale místo toho poslouchal záznamník. Hlas mu byl podivně povědomý. Byla to Sophie Neveuová.

„*Bonjour, vous etes bien chez Sophie Neveu,*" ohlásil ženský hlas. „*Je suis absente pour le moment, mais…*"

Langdon se zmateně obrátil na Sophii. „Promiňte, slečno Neveuová? Myslím, že jste mi dala –„

„Ne, je to správné číslo," přerušila ho Sophie rychle, jako kdyby Langdonův zmatek očekávala. „Velvyslanectví má automatickou službu pro předávání vzkazů. Musíte vytočit přístupový kód."

Langdon na ni zíral. „Ale…"

„Jsou to ta tři čísla, která máte na papírku."

Langdon už otvíral ústa, aby vysvětlil ten podivný omyl, ke kterému došlo, ale Sophie se na něj významně podívala. Její zelené oči mu vyslaly průzračně jasný signál.

Na nic se neptejte. Prostě to udělejte.

Langdon zaraženě poslechl a vyťukal čísla, která byla na lístku napsaná: 454.

Sophiin namluvený vzkaz se okamžitě přerušil a Langdon uslyšel elektronický hlas, který ve francouzštině oznamoval: „MÁTE JEDNU NOVOU ZPRÁVU.“ Bylo jasné, že 454 byl Sophiin přístupový kód pro vyzvedávání vzkazů ze záznamníku.

Mám si poslechnout její vzkaz?

Langdon uslyšel, jak se začala převíjet magnetofonová páska. Nakonec se zastavila a přístroj spustil. Langdon poslouchal. Opět se ozval Sophiin hlas.

„Pane Langdone,“ začínal vzkaz strašidelným šepotem. „Nijak na tento vzkaz nereagujte. Jenom klidně poslouchejte. Právě teď jste v nebezpečí. Pozorně poslouchejte mé instrukce.“

10

Silas seděl za volantem černého audi, které mu dal Učitel k dispozici, a díval se na velkou katedrálu St. Sulpice. Kostel byl nasvícen mnoha světlomety a jeho dvě segmentované věže se zvony se jako odvážné hlídky zvedaly nad dlouhým tělem této stavby. Po obou stranách bylo ve stínu vidět řadu uhlazených opěrných pilířů, vyčnívajících jako žebra z nějakého krásného zvířete.

Neznabozi použili chrám Páně jako skrýš pro svůj základní kámen. Bratrstvo opět potvrdilo své legendární vlohy pro klam a lest. Silas se těšil, až základní kámen najde a předá Učiteli, aby pak mohli nalézt to, co bratrstvo před tak dlouhou dobou ukradlo věřícím.

Ach, jak mocné potom bude Opus Dei.

Silas zaparkoval audi na prázdném Place de Sulpice, pomalu vydechl a rozhodl se, že si musí před svým úkolem pročistit mysl. Široká záda ho stále ještě bolela od mrskání, které si dnes uštědřil, ale tato bolest byla naprosto bezvýznamná v porovnání s trýzní a mukami, které zažíval ještě předtím, než jej Opus Dei spasilo.

Vzpomínky na to období jej pronásledovaly ještě dnes.

Zbav se své nenávisti, přikazoval si Silas. *Odpusť těm, kdož zhřešili proti tobě.*

Když Silas vzhlédl ke kamenným věžím St. Sulpice, musel bojovat se známým spodním proudem své mysli… s tou mocí, která ho v myšlenkách často přenášela do minulosti, uzamykala jej znovu do vězení, které kdysi bylo jeho světem. Vzpomínky na tento očistec přicházely vždycky stejně –

zmocnily se jeho smyslů jako bouře… zápach hnijícího zelí, pach smrti, lidské moči a výkalů. Výkřiky beznaděje proti vyjícímu pyrenejskému větru a slabé vzlykání zapomenutých lidí.

Andora, pomyslel si a cítil, jak se mu napínají svaly.

A přece to bylo v této neúrodné a pusté zemi mezi Španělskem a Francií, kde byl Silas, chvějící se ve své kamenné cele a toužící po smrti, spasen.

V té době si to neuvědomoval.

Světlo přišlo dlouho po skončení bouře.

Věděl, že se tehdy nejmenoval Silas, ačkoli už si nepamatoval, jaké jménu mu jeho rodiče dali. Když mu bylo sedm, utekl z domova. Jeho věčně opilý otec, statný dělník v docích, rozzuřený tím, že se mu narodil albín, pravidelně mlátil jeho matku a obviňoval ji za to, jak jeho syn vypadá. Když se ji jako chlapec snažil bránit, zbil i jeho.

Jedné noci došlo ke strašnému boji a jeho matka se po něm nezvedla jako jindy. Chlapec stál nad jejím bezduchým tělem a cítil nesnesitelnou vinu za to, že dopustil, aby se to stalo.

Je to moje chyba!

A jako by jeho tělo ovládal nějaký démon, došel do kuchyně a popadl řeznický nůž. Jako v tranzu se vrátil do ložnice, kde jeho otec ležel na posteli v opileckých mrákotách. Beze slova jej bodl do zad. Otec vykřikl bolestí a pokusil se na posteli obrátit, ale syn ho bodal znovu a znovu, dokud jeho řev neutichl.

Chlapec pak utekl, ale zjistil, že ulice Marseille jsou právě tak nepřátelské, jako byl jeho domov. Jeho podivný vzhled z něj učinil mezi ostatními mladými tuláky vyděděnce. Byl pak nucen žít sám ve sklepě jedné chátrající továrny, jíst ukradené ovoce a syrové ryby z doků. Jediným společníkem mu byly roztrhané časopisy, které našel v odpadcích a sám se v nich naučil číst. Časem zesílil. Když mu bylo dvanáct, jedna tulačka – dívka dvakrát starší než on – se mu posmívala a pokusila se mu ukrást jídlo. Málem ji zabil. Když ho od ní policisté odtrhli, dali mu ultimátum – buď opustí Marseille, nebo půjde do vězení pro mladistvé.

Chlapec se přesunul po pobřeží do Toulonu. Časem se soucit v pohledech kolemjdoucích změnil v strach. Hoch vyrostl v silného mladého muže. Když ho na ulici míjeli lidé, slyšel, jak si mezi sebou šeptají. *Duch*, říkali a s očima doširoka rozevřenýma strachem se dívali na jeho bílou kůži. *Viděli jsme ducha s ďábelskýma očima!*

On sám si připadal jako duch… průsvitný… a vznášející se od přístavu k přístavu.

Lidé jako by se dívali skrze něj.

V osmnácti ho v jednom přístavním městečku chytili dva muži z posádky nákladní lodi, když se z ní pokoušel ukrást bedničku uzené šunky. Oba námořníci, kteří ho začali okamžitě bít, byli cítit pivem přesně jako kdysi jeho otec. Vzpomínky na dávný strach a nenávist vypluly v tu chvíli na povrch jako příšera z mořských hlubin. Prvnímu námořníkovi holýma rukama zlomil vaz, zatímco druhého uchránil od podobného osudu jen příjezd policie.

O dva měsíce později přibyl v poutech do vězení v Andoře.

Jsi bílý jako strašidlo, smáli se mu ostatní vězni, když ho poprvé – nahého a prochladlého – přivedly stráže mezi ně. *Mira el espectro! Možná ten duch umí procházet zdí!*

Víc než deset let mu odumíralo tělo i duše, takže věděl, že už je skutečně průhledný.

Jsem duch.

Nic neváží́m.

Yo soy un espectro… pallido como un fontasma… Caminando este mundo a Solas.

Jednoho dne ducha vzbudily výkřiky spoluvězňů. Nevěděl, jaká neviditelná síla otřásá podlahou, na níž spal, ani jaká mocná ruka rozechvívá stěny jeho kamenné cely, ale jen co vyskočil na nohy, dopadl velký balvan ze stropu přesně na místo, kde ještě před vteřinou ležel. Vzhlédl vzhůru, aby se podíval, odkud ten kámen vypadl, a ve stropě své cely spatřil otvor. Skrz něj pak poprvé po mnoha letech uviděl měsíc.

Země se stále ještě chvěla, když se duch protahoval úzkým otvorem a vypotácel se na pěšinu, vedoucí dolů po pustých skalách do lesa. Běžel celou noc – pořád dolů, bez sebe hladem a vyčerpáním.

Na pokraji bezvědomí se za úsvitu dostal na malou mýtinu, přes niž vedly železniční koleje. Šel podél nich jako ve snách. Po chvíli našel prázdný nákladní vagon a vlezl do něj, aby si odpočinul. Když se probudil, vlak se pohyboval. *Jak dlouho? Jak daleko?* Útroby se mu bolestivě svíraly. *Umírám?* Znovu usnul. Tentokrát se vzbudil, když na něj někdo ječel, bil ho a vyhazoval z vagonu. Celý zakrvácený obcházel malé vesničky v okolí a marně sháněl něco k jídlu. Nakonec, příliš slabý, než aby pokračoval v cestě, si lehl na kraj cesty a upadl do bezvědomí.

Světlo se k němu vracelo pomalu a duch přemítal, jak dlouho už je po smrti. *Den? Tři dny?* Nezáleželo na tom. Ležel v posteli měkké jako obláček a vzduch kolem něj byl provoněn svíčkami. Byl u něj Ježíš a

shlížel na něho dolů. *Jsem tu,* řekl mu. *Kámen byl odvalen stranou a tys byl znovu zrozen.*

Usnul a opět se probudil. Jeho mysl byla zahalena mlhou. Nikdy nevěřil v nebe, ale Ježíš jej přesto opatroval. Vedle jeho postele se objevilo jídlo a duch je snědl, téměř cítil, jak se jeho kosti opět obalují masem. Znovu usnul. Když se vzbudil, Ježíš se na něj stále ještě usmíval a promlouval k němu. *Jsi spasen, můj synu. Požehnáni budou ti, kdož následují mou cestu.*

Zase usnul.

Ze spánku probudil ducha výkřik úzkosti. Jeho tělo vyskočilo z postele a odpotácelo se chodbou ke zdroji toho křiku. Vstoupil do kuchyně a viděl velkého muže, jak bije menšího. Aniž by věděl proč, popadl duch mohutného muže a mrštil jím o zeď. Muž utekl a zanechal ducha stát nad mladým mužem v kněžských šatech. Kněz měl ošklivě rozbitý nos. Duch kněze zvedl a odnesl jej na pohovku.

„Děkuji ti, příteli," řekl kněz divnou francouzštinou. „Peníze ze sbírek představují pro zloděje velké pokušení. Mluvil jsi ze span francouzsky. Umíš i španělsky?"

Duch zavrtěl hlavou.

„Jak se jmenuješ?" pokračoval kněz pomalou francouzštinou.

Duch si nemohl vzpomenout na jméno, které mu doma dali. V posledních letech slýchal jen posměšky dozorců ve vězení.

Kněz se usmál. „*No hay problema.* Jmenuji se Manuel Aringarosa. Jsem misionář z Madridu. Vyslali mě sem, abych tu vybudoval kostel pro *Obra de Dios*."

„Kde to jsem?" Duchův hlas zněl dutě.

„V Oviedu. Na severu Španělska."

„Jak jsem se sem dostal?"

„Někdo tě nechal u mého prahu. Byl jsi nemocný. Krmil jsem tě. Jsi tu už mnoho dní."

Duch si prohlížel svého mladého opatrovníka. Už mnoho let uplynulo od chvíle, kdy k němu byl někdo laskavý. „Děkuji vám, otče."

Kněz se dotkl svého krvavého rtu. „Já jsem ti vděčný, můj příteli."

Když se duch ráno vzbudil, jeho svět byl čistší. Díval se na krucifix, zavěšený na stěně nad postelí. I když už na něj Ježíš nemluvil, neustále cítil jeho přítomnost. Sedl si a překvapeně hleděl na novinový výstřižek, položený na stolku vedle postele. Článek byl ve francouzštině, týden starý. Když si ho přečetl, zmocnil se jej strach. Bylo v něm psáno o zemětřesení v horách, které zničilo věznici a osvobodilo mnoho nebezpečných zločinců.

Srdce se mu prudce rozbušilo. *Ten kněz ví, kdo jsem!* A pak pocítil něco, co už dlouho nepoznal. Hanbu. Vinu. Spolu s ní i strach, že bude dopaden. Vyskočil z postele. *Kam mám utéct?*

„Skutkové svatých apoštolů," ozval se od dveří hlas.

Duch se vystrašeně otočil.

Mladý kněz se na něj usmíval. Měl ovázaný nos a v ruce držel bibli. „Našel jsem ti jednu ve francouzštině. Tu kapitolu jsem ti označil."

Duch si bibli nejistě vzal a vyhledal kapitolu, kterou kněz vybral.

Skutky 16.

Úvodní verše vyprávěly o vězni jménem Silas, který ležel nahý a zbitý ve své cele a zpíval k chvále Boží. Když se duch dostal k verši 26, šokovaně zalapal po dechu.

…KDYŽ VTOM POJEDNOU ZEMĚ TŘESENÍ STALO SE VELÍKÉ, AŽ SE POHNULY GRUNTOVÉ ŽALÁŘE, A HNED SE VŠECHNY DVÉŘE OTEVŘELY, A VŠECH OKOVOVÉ SPADLY.

Podíval se na kněze.

Duchovní se na něj přátelsky usmíval. „Od této chvíle, příteli, nemáš-li jiné jméno, budu ti říkat Silas."

Duch bezvýrazně přikývl. *Silas.* Právě se mu vrátilo tělo. *Mé jméno je Silas.*

„Je čas k snídani," pokračoval kněz. „Budeš potřebovat všechny své síly, máš-li mi pomoci ve vybudování tohoto kostela."

Letem společnosti Alitalia číslo 1618 ve výšce třiceti tisíc stop nad Atlantikem zacloumala turbulence, která zneklidnila cestující. Biskup Aringarosa ji téměř nevnímal. Myslel na budoucnost Opus Dei. Dychtil po tom, aby se dozvěděl, jak postupuje jejich plán v Paříži, a přál si, aby mohl zavolat Silasovi. Ale to nemohl. Učitel to tak zařídil.

„Je to kvůli vaší vlastní bezpečnosti," vysvětloval mu Učitel před časem. „O elektronické komunikaci vím tolik, že může být odposlouchávána. To by pro vás mohlo mít katastrofální následky."

Aringarosa věděl, že Učitel má pravdu. Byl to evidentně velice opatrný člověk. Ještě biskupovi ani neodhalil svou pravou totožnost, a už prokázal, že se jedná o muže, kterému se vyplatí naslouchat. Koneckonců byl schopen nějakým způsobem získat velmi tajnou informaci. *Jména čtyř nejvýše postavených členů bratrstva!* Tato okolnost byla jednou z těch, které biskupa přesvědčily o tom, že Učitel je opravdu schopen dodat ten úžasný poklad, o němž prohlašoval, že jej objeví.

„Biskupe,“ řekl mu Učitel, „všechno jsem připravil. Chcete-li, aby můj plán uspěl, musíte Silasovi dovolit, aby několik dní pracoval *jenom* pro mě. Vy dva spolu vůbec nebudete mluvit. Komunikovat s ním budu pouze já.“

„Budete s ním jednat uctivě?“

„Věřící si zasluhuje to nejlepší.“

„Výborně. V tom případě souhlasím. Silas se mnou nebude mluvit, dokud nebude po všem.“

„Dělám to proto, abych chránil vaši i Silasovu totožnost stejně jako své vlastní investice.“

„Vaše investice?“

„Biskupe, pokud vás vaše dychtivost dozvědět se vše jako první přivede do vězení, nebudete mi schopen zaplatit.“

Biskup se usmál. „To je pravda. Naše zájmy se tedy shodují. Bůh tě provázej.“

Dvacet milionů eur, pomyslel si Aringarosa a vyhlížel z okénka letadla. *To je směšná almužna za něco tak mocného a důležitého.*

Znovu jím projela vlna důvěry, že Učitel se Silasem neselžou. Peníze a víra jsou silnou motivací.

11

„*Une plaisanterie numérique?*“ Bezu Fache, v obličeji celý brunátný, nevěřícně zíral na Sophii Neveuovou. *Numerický žert?* „Váš profesionální odhad je, že Saunière napsal nějaký matematický šprým?“

Fache naprosto nechápal drzost té ženské. Nejenže jej přepadla bez povolení, ale nyní se ho ještě snaží přesvědčit, že Saunière strávil poslední chvíle svého života vymýšlením nějakého matematického vtípku?

„Ten kód,“ vysvětlovala mu Sophie rychlou francouzštinou, „je až absurdně jednoduchý. Jacques Saunière musel vědět, že na to hned přijdeme.“ Z kapsy svetru vytáhla kus papíru a podala jej Fachovi. „Tady máte rozluštění.“

Kapitán se na papír podíval.

1-1-2-3-5-8-13-21

„To je ono?“ vyštěkl. „Vždyť jste jenom srovnala ta čísla od nejmenšího k největšímu!“

Sophie měla tolik kuráže, že se na něj spokojeně usmála. „Přesně tak.“

Fache teď už spíš jen chrčel než mluvil. „Agentko Neveuová, nemám tušení, co mi tím sakra chcete říct, ale doporučuji vám, abyste se vyjádřila velmi rychle.“ Střelil očima po Langdonovi, který stál opodál s telefonem u ucha a zjevně pořád ještě poslouchal svůj vzkaz z amerického velvyslanectví. Podle popelavé barvy jeho obličeje Fache cítil, že žádnou dobrou zprávu nedostal.

„Kapitáne,“ oznámila Sophie nebezpečně vzdorným hlasem, „ta řada čísel, kterou máte v rukách, je jednou z nejslavnějších matematických posloupností v dějinách.“

Fache nikdy neslyšel o tom, že by nějaká matematická posloupnost byla slavná, a už vůbec se mu nelíbil Sophiin tón.

„Je to Fibonacciho posloupnost,“ prohlásila a kývla hlavou směrem k papíru, který Fache stále držel v ruce. „Posloupnost, jejíž každý člen je roven dvěma členům předchozím.“

Kapitán se podíval na čísla pozorněji. Každý člen byl skutečně součtem dvou členů těsně předcházejících, ale Fache naprosto nechápal, jak by to mohlo souviset se Saunièrovou smrtí.

„Leonardo Fibonacci, který tuto posloupnost vytvořil, byl matematik žijící ve 13. století. Určitě nemůže být pouhou náhodou, že všechna čísla, která Saunière napsal na podlahu, patří do Fibonacciho slavné posloupnosti.“

Fache se na ni několik okamžiků upřeně díval. „Dobře, pokud to tedy není náhoda, mohla byste mi říct, *proč* to Saunière udělal? Co tím chtěl říct? Co to *znamená*?“

Pokrčila rameny. „Neznamená to vůbec nic. To je to. Je to jednoduchý číselný žert. Něco jako když vezmete slova z nějaké slavné básně, náhodně je zpřeházíte a pak sledujete, jestli někdo pozná, co mají společného.“

Fache výhružně pokročil kupředu, takže se jeho obličej přiblížil jen na několik centimetrů k Sophiinu. „Upřímně doufám, že máte po ruce ještě nějaké uspokojivější vysvětlení.“

Sophiiny měkké rysy překvapivě ztuhly. „Kapitáne, uvážíme-li, co je dnes v noci v sázce, domnívala jsem se, že byste mohl ocenit, když vám sdělím, že Jacques Saunière si s vámi možná jenom pohrává. Evidentně jsem se mýlila. Budu informovat vedoucího kryptografického oddělení, že už naše služby nepotřebujete.“

Fache se ohromeně díval, jak odchází do tmy. *Zbláznila se?* Sophie Neveuová právě dala nový význam termínu *profesionální sebevražda*.

Fache se obrátil na Langdona, který stále ještě poslouchal svůj vzkaz a vypadal ještě znepokojeněji než před chvílí. *Americké velvyslanectví.* Fache pohrdal mnoha věcmi… ale jen málo z nich v něm vyvolávalo větší hněv než americká ambasáda.

Fache s velvyslancem pravidelně křížili své meče – nejčastěji v případě, že nějaký Američan porušil francouzské zákony. Takřka každodenně DCPJ zatkla nějakého amerického studenta, který u sebe přechovával drogy, amerického podnikatele, který uplácel mladistvou prostitutku, nebo americké turisty, kteří něco ukradli v obchodě. Americké velvyslanectví mohlo v takových případech intervenovat a vydat provinilce do Spojených států, kde nedostali o moc větší trest než plácnutí přes ruku.

A přesně to také velvyslanectví činilo.

Vykleštění francouzské policie, přesně tak tomu Fache říkal. Jedny noviny nedávno uveřejnily kresbu zobrazující kapitána jako policejního psa, který se pokouší kousnout amerického zločince, ale nemůže na něj dosáhnout, protože je připoután řetězem k americké ambasádě.

Dnes v noci ne, říkal si Fache. *V sázce je příliš mnoho.*

Když Robert Langdon zavěsil, vypadal téměř nemocný.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se ho Fache.

Langdon slabě zavrtěl hlavou.

Špatné zprávy z domova, pomyslel si Fache a všiml si, že se Langdonovi na čele perlí malé kapky potu.

„Nehoda,“ vykoktal Langdon a díval se s podivným výrazem na Fache. „Můj přítel…,“ zaváhal. „Potřebuji hned ráno odletět domů.“

Fache nepochyboval o tom, že Langdonův šok není hraný, ale přesto měl pocit, že se v Američanových očích objevil i nějaký blíže neurčený strach. „To je mi líto,“ řekl Fache a pozorně se na Langdona díval. „Chtěl byste se posadit?“ A pokynul rukou k jedné z laviček, které v galerii stály.

Langdon nepřítomně přikývl a udělal několik kroků naznačeným směrem. Pak se zarazil a vypadal ještě o něco zmateněji. „Vlastně myslím, že bych raději použil toaletu.“

Fache se v duchu nad tímto zdržením zamračil. „Toalety. Jistě. Na pár minut si odpočiňte.“ Ukázal směrem, odkud přišli. „Toalety jsou u správcovy kanceláře.“

Langdon zaváhal a ukázal opačným směrem, na konec chodby Velké galerie. „Myslím, že na tomto konci jsou blíž.“

Fache si uvědomil, že Langdon má pravdu. Byli ve dvou třetinách chodby a na jejím slepém konci byl pár toalet. „Mám vás doprovodit?“

Langdon – už na odchodu – zavrtěl hlavou. „To není nutné. Chtěl bych být pár minut sám.“

Fachovi se příliš nelíbilo, že by se měl Langdon po Velké galerii pohybovat bez dozoru, ale uklidnil se tím, že tento konec chodby je slepý a jediná úniková cesta vede pod ocelovou bezpečnostní bránou, odkud přišli. Francouzské požární předpisy sice vyžadovaly v případě takhle velkého uzavřeného prostoru několik požárních schodišť, ale ta byla napojená na bezpečnostní systém a jejich úpatí hlídali agenti DCPJ. Langdon nemůže odejít bez Fachova vědomí.

„Musím se na chvíli vrátit do Saunièrovy kanceláře,“ oznámil Fache. „Přijďte, prosím, přímo za mnou. Ještě nám zbývá něco k prodiskutování.“

Langdon mávl rukou na znamení, že rozumí, a zmizel ve tmě.

Fache se otočil a vztekle odpochodoval opačným směrem. Proklouzl pod mříží a za chvilku vpadl do Saunièrovy kanceláře.

„Kdo pustil agentku Neveuovou do budovy?“ zahřměl.

Collet odpověděl jako první. „Řekla venkovním hlídkám, že vyluštila ten kód.“

Fache se rozhlédl. „Je pryč?“

„Ona už není s vámi?“

„Odešla.“ Fache mrkl do temné chodby. Sophie zjevně neměla náladu zastavovat se při cestě ven na přátelské popovídání s ostatními policisty.

Na okamžik si Fache pohrával s myšlenkou, že by rádiem vyslal výzvu hlídkám, aby ji zastavily a přivedly zpátky, než stačí opustit Louvre. Pak si to ale rozmyslel. To z něj mluvila jenom jeho ješitnost… a touha mít poslední slovo. Dnes v noci už bylo různých vyrušení dost.

Vyřídím si to s ní později, řekl si a už teď se těšil, jak parádní jí dá vyhazov.

S tím Fache Sophii vypudil z mysli. Chvíli se díval na sošku rytíře, stojící na Saunièrově stole a pak se obrátil na technika obsluhujícího GPS. „Máte ho?“

Technik krátce přikývl a natočil svůj laptop k Fachovi. V místnosti, označené TOILETTES PUBLIQUES pravidelně blikala malá červená tečka.

„Dobře,“ pokývl Fache, zapálil si cigaretu a vyšel na chodbu. „Musím si vyřídit nějaké telefonáty. Sledujte Langdona, ať ty zatracené záchody neopustí.“

12

Když se Robert Langdon vlekl na druhou stranu Velké galerie, připadal si jako omámený. V duchu si stále přehrával Sophiin vzkaz. Na konci chodby uviděl mezinárodní symboly toalet – panáčka a panenku – které jej navedly spletitou sítí zástěn pokrytých replikami italských obrazů, oddělujících vlastní vstup na toalety od zbytku galerie.

Langdon vstoupil na pány a rozsvítil.

Místnost byla prázdná.

Přešel k umyvadlu a začal si omývat obličej studenou vodou, aby se probral. Obklopovalo jej tvrdé stropní fluorescenční světlo a místnost byla cítit čpavkem. Když si utíral ruce, vrzly za ním vstupní dveře. Otočil se.

Vstoupila Sophie Neveuová, v jejíchž zelených očích svítil strach. „Díky Bohu, že jste přišel. Nemáme moc času."

Langdon stál u umyvadel a užasle hleděl na agentku DCPJ Sophii Neveuovou. Před několika minutami poslouchal její telefonický vzkaz a říkal si, že ta žena musí být šílená. A přesto – čím déle poslouchal, tím jasnější mu bylo, že Sophie Neveuová to myslí vážně. *Nereagujte na tento vzkaz. Jenom klidně poslouchejte. Právě teď jste v nebezpečí. Řiďte se mými instrukcemi.* Langdon se rozhodl, že udělá všechno tak, jak mu Sophie radila. Namluvil Fachovi, že se vzkaz týkal nehody jednoho přítele doma ve Státech. Pak ho požádal, aby směl použít toaletu na slepém konci Velké galerie.

Teď tu před ním stála Sophie osobně a stále ještě popadala dech. Langdona překvapilo, že z tak měkkých a přátelských rysů může vyzařovat taková sebejistota. Jen její pohled byl ostrý a pronikavý a tvář vyvolávala v mysli představu mnohavrstevnatých Renoirových portrétů… zahalených, ale přesto zřetelných, smělých a přece s příměsí tajemství.

„Chtěla jsem vás varovat, pane Langdone…," začala Sophie přerývaně vysvětlovat, „že jste *sous surveillance cachée*. Tajně sledován." Když mluvila, její slova se dutě odrážela od kachlíkových stěn.

„Ale… proč?" zeptal se Langdon. Sophie mu to vysvětlovala už ve svém vzkazu, ale on to chtěl slyšet přímo z jejích úst.

„Protože," odpověděla a pokročila blíž k němu, „jste Fachův hlavní podezřelý."

Langdon tuto odpověď očekával, ale přesto mu připadala naprosto neskutečná. Podle Sophie nebyl dnes v noci povolán do Louvru coby odborník na symboly, ale jako *hlavní podezřelý* a v současné době byl

nevědomým terčem nejoblíbenější metody používané DCPJ – *surveillance cachée* – obratné léčky, kdy policie klidně pozve podezřelého na místo činu a nenápadně ho vyslýchá v naději, že dotyčný znervózní a omylem se prozradí sám.

„Podívejte se do kapsy svého saka," poradila mu Sophie. „Najdete v ní důkaz, že vás sledují."

Langdonovy obavy rostly. *Podívat se do kapsy?* Znělo to jako nějaký laciný kouzelnický trik.

„Jen se podívejte."

Langdon si mechanicky sáhl do levé kapsy – kterou nikdy nepoužíval. Nic v ní nebylo. *A cos ke všem čertům čekal?* Začal přemítat, jestli Sophie není nakonec opravdu blázen. Pak jeho prsty přejely po něčem neočekávaném. Malém a tvrdém. Langdon ten malý předmět opatrně uchopil a vytáhl na světlo. V následujícím okamžiku užasle zíral na kovový plíšek ve tvaru knoflíku, veliký přibližně jako baterie do hodinek. Nikdy předtím nic takového neviděl. „Co to…?"

„Zaměřovadlo GPS – Globálního pozičního systému," odpověděla Sophie. „Neustále vysílá svoji polohu satelitu, který DCPJ monitoruje. Používá se to k sledování lidí. Přesnost je v rozmezí půl metru po celé zeměkouli. Mají vás doslova chyceného na elektronické udici. Policista, který vás vyzvedl v hotelu, vám ten čip strčil do kapsy ještě dřív, než jste vyšli z pokoje."

Langdon si v duchu promítl scénu v hotelovém pokoji: Rychle se osprchoval, oblékl se a při odchodu z pokoje mu policista zdvořile podržel jeho tvídové sako. *Venku je chladno, pane Langdone*, říkal mu přitom. *Pařížské jaro není tak teplé, jak se o něm zpívá.* Langdon mu poděkoval a sako si oblékl.

Sophie z něj nespouštěla své olivové oči. „Neřekla jsem vám o tom GPS, protože jsem nechtěla, abyste si před Fachem začal prohledávat kapsy. Takhle neví, že jste to našel."

Langdon nevěděl, co by na to měl říct.

„Sledují vás, protože si myslí, že byste mohl utéct." Odmlčela se. „Oni vlastně *doufali*, že utečete. Tím byste jejich podezření posílil."

„Proč bych utíkal?" žasl Langdon. „Jsem nevinný!"

„Fache si myslí něco jiného."

Langdon rozzlobeně vykročil k odpadkovému koši, aby se zařízení zbavil.

„Ne!" Sophie ho chytla za paži a zadržela. „Nechte si to v kapse. Když to vyhodíte a signál se přestane pohybovat, pochopí, že jste to našel. Jediný

důvod, proč vás Fache nechal o samotě, je, že může sledovat, kde právě jste. Pokud si bude myslet, že o tom víte…“ Sophie nedokončila větu. Místo toho mu vzala kovový plíšek z prstů a nechala ho vklouznout zpátky do kapsy. „Nechte si to u sebe. Alespoň prozatím.“

Langdon byl zmatený. „Jak si Fache může zatraceně myslet, že jsem zabil Jacquesa Saunièra!“

„Má pro to celkem přesvědčivé důvody.“ Sophie se zatvářila pochmurně. „Existuje ještě jeden důkaz, o kterém nevíte. Fache ho zatím před vámi utajil.“

Langdon na ni beze slova zíral.

„Pamatujete si ty tři řádky textu, které Saunière napsal na podlahu?“

Langdon přikývl. Ta čísla i slova se mu vryla do paměti.

Sophiin hlas teď přešel do šepotu. „Bohužel jste neviděl celý vzkaz. Ještě tam byl *čtvrtý* řádek, který Fache nechal vyfotografovat a pak ho před vaším příchodem pečlivě setřel.“

Langdon sice věděl, že tento speciální popisovač lze snadno setřít, ale nedovedl si představit, proč by měl Fache před ním část důkazu mazat.

„Kapitán nechtěl, abyste o tom posledním řádku věděl,“ řekla Sophie a odmlčela se. „Přinejmenším dokud s vámi nebude hotov.“

Vyndala z kapsy počítačový výtisk nějaké fotografie a začala jej rozkládat. „Všechny obrázky z místa činu byly počítačem odeslány na dešifrovací oddělení, abychom mohli začít pracovat na tom, co se Saunière snažil sdělit. Tady je snímek celého vzkazu.“ Podala obrázek Langdonovi.

Langdon se na něj podíval. Na fotografii byl vidět světélkující vzkaz na parketové podlaze Velké galerie. Poslední řádek Langdona zasáhl jako kopanec do břicha.

13-3-2-21-1-1-8-5
Ni pomýlený Draco!
On, Satan, loví lid!
P. S. Najdi Roberta Langdona

13

Několik sekund zíral Langdon v úžasu na fotografii Saunièrova vzkazu. *P.S. Najdi Roberta Langdona*. Měl pocit, jako by se mu podlaha toalet

chvěla pod nohama. *Saunière po sobě nechal post scriptum s mým jménem?* Ani ve svých nejdivočejších snech by si Langdon neuměl představit proč.

„Takže už chápete," zeptala se naléhavě Sophie, „proč si vás sem dnes v noci dal Fache zavolat a proč jste jeho hlavním podezřelým?"

Jediné, co Langdon chápal, byl Fachův samolibý výraz, když ho sám upozornil, že by Saunière nejlépe ukázal na svého vraha tím, že by napsal jeho jméno.

Najdi Roberta Langdona.

„Proč to Saunière napsal?" tázal se Langdon, jehož zmatek teď ustoupil přívalu zlosti. „Proč bych zabíjel Jacquesa Saunièra?"

„Fache zatím na žádný motiv nepřišel, ale celý váš rozhovor si nahrával v naději, že mu nějaký odhalíte."

Langdon otevřel ústa, ale nevěděl, co říct.

„Měl u sebe malý parabolický mikrofon," vysvětlovala Sophie. „Ten je spojený s vysílačem v kapse."

„To není možné," koktal Langdon. „Mám alibi. Hned po své přednášce jsem se vrátil přímo do hotelu. Můžete se zeptat v recepci."

„To už Fache udělal. Podle jeho informací jste si klíče od pokoje vyzvedával kolem půl jedenácté. K vraždě bohužel došlo až před jedenáctou. Snadno jste mohl pokoj nepozorovaně opustit."

„To je šílenství! Fache nemá žádné důkazy!"

Sophie rozevřela doširoka oči, jako kdyby chtěla říct: *Žádné důkazy?*

„Pane Langdone, vaše jméno bylo napsané na podlaze vedle těla a podle Saunièrova diáře jste se s ním měl setkat zhruba v době, kdy došlo k vraždě." Odmlčela se. „Fache má víc než dostatek důkazů, aby vás vzal do vazby k dalším výslechům."

Langdona najednou napadlo, že potřebuje právníka. „Já jsem to neudělal."

Sophie si vzdychla. „Tady nejsme v americké televizi, pane Langdone. Ve Francii zákon chrání policii a ne zločince. Kromě toho se jedná o případ, který budou jistě podrobně sledovat média. Jacques Saunière byl v Paříži známou a oblíbenou osobou, takže zpráva o jeho vraždě bude hlavním tématem dne. Fache bude pod velkým tlakem, aby vydal nějaké prohlášení a vypadá to vždycky o hodně lépe, když už máte za mřížemi nějakého podezřelého. Ať už jste vinen nebo ne, policie vás zřejmě bude zadržovat do té doby, než zjistí, co se tu vlastně stalo."

Langdon se cítil jako zvíře chycené do pasti. „Proč mi to všechno říkáte?"

„Protože si, pane Langdone, myslím, že jste nevinný.“ Sophie se na okamžik podívala stranou, ale pak se mu opět zahleděla do očí. „A taky proto, že je to zčásti *moje* chyba, že jste v průšvihu.“

„Promiňte? Copak je vaše chyba, že mě do toho Saunière chtěl namočit?“

„Saunière vás do ničeho namáčet nechtěl. Byl to omyl. Ten vzkaz na podlaze byl určený pro mě.“

Langdon potřeboval chvilku, aby strávil to, co právě slyšel. „Prosím?“

„Ten vzkaz nebyl určený policii. Napsal ho pro *mě*. Myslím, že v tom spěchu si jednoduše neuvědomil, jak to bude vypadat.“ Odmlčela se. „Ten číselný kód nemá smysl. Saunière ho napsal jen proto, aby si byl jistý, že se dešifrovací oddělení bude účastnit vyšetřování a že se tedy i *já* okamžitě dozvím, co se mu stalo.“

Langdon cítil, že v této konverzaci rychle ztrácí nit. Ale ať už byla Sophie Neveuová šílená nebo nikoli, aspoň už chápal, proč se mu snaží pomoct. *P. S. Najdi Roberta Langdona.* Zjevně věřila tomu, že správce po sobě zanechal doušku, v níž po ní chce, aby ho nalezla. „Ale proč si myslíte, že ten vzkaz je určen vám?“

„*Vitruviova figura*,“ odvětila prostě. „Tenhle náčrt patřil vždycky mezi má nejoblíbenější Leonardova díla. Dnes v noci ho použil, aby připoutal moji pozornost.“

„Počkejte. Tvrdíte, že správce *věděl*, co je váš nejoblíbenější obraz?“

Přikývla. „Je mi to líto. Nic z toho se nemělo stát. Jacques Saunière a já…“

Sophii se zadrhl hlas a Langdon v něm najednou uslyšel melancholii a bolestnou vzpomínku, která se drala na povrch. Sophii a Jacquesa Saunièra něco zjevně spojovalo. Langdon si pozorně prohlížel krásnou mladou ženu, která před ním stála, a byl si dobře vědom, že starší Francouzi si často nacházejí mladé milenky. Přesto však Sophie Neveuová nevypadala jako něčí „vydržovaná konkubína“.

„Před deseti lety jsme se pohádali,“ hlesla Sophie potichu. „Od té doby jsme spolu prakticky nemluvili. Když naše oddělení dnes v noci dostalo zprávu, že byl zavražděn, a já jsem uviděla fotografie jeho těla, pochopila jsem, že se mi snaží předat nějaké poselství.“

„Díky *Vitruviově figuře*?“

„Ano. A díky písmenům P. S.“

„*Post scriptum?*“

Zavrtěla hlavou. „P. S. jsou moje iniciály.“

„Ale vždyť se jmenujete Sophie Neveuová.“

Odvrátila se. „Jsou to začáteční písmena přezdívky, kterou mi dal, když jsem s ním žila.“ Zčervenala. „Znamenalo to *princezna Sophie*.“

Langdon nevěděl, co odpovědět.

„Já vím, je to hloupost,“ pokračovala. „Ale je to už dávno. Byla jsem malá holka.“

„Znala jste ho, když jste byla *malá holka*?“

„Docela dobře,“ odpověděla a v očích se jí zrcadlil hluboký cit. „Jacques Saunière byl můj dědeček.“

14

„Kde je Langdon?“ zeptal se Fache, když se vrátil do Saunièrovy kanceláře a vyfoukl poslední zbytek dýmu ze své cigarety.

„Pořád na toaletách, pane,“ seržant Collet tu otázku očekával.

Fache si odfrkl: „Vidím, že si dává načas.“

Kapitán sledoval Colletovi přes rameno červenou tečku GPS na monitoru a seržant téměř slyšel, jak Fache usilovně přemýšlí a bojuje s nutkáním jít Langdona osobně zkontrolovat. V ideální situaci bylo objektu ponecháno co nejvíce svobody i času, aby se podezřelý ukolébal ve falešném pocitu bezpečí. Langdon se musí vrátil o své vlastní vůli. Ale přesto – už to bylo téměř deset minut.

To je příliš dlouho.

„Nemohl nás převézt?“ zeptal se Fache.

Collet potřásl hlavou. „Pořád je vidět, jak se tečka pohybuje. To znamená, že má vysílač stále u sebe. Možná se necítí dobře? Kdyby ho našel, odhodil by jej a pokusil by se o útěk.“

Fache se podíval na hodinky. „Dobře.“

Přesto ale se tvářil poněkud roztržitě. Po celý večer Collet cítil neobvyklé kapitánovo napětí. I když byl Fache za obvyklých okolností ve stresových situacích naprosto klidný, v tomto případě se zdál být osobně zaujatý a citově zaangažovaný.

To není nic divného, pomyslel si Collet. *Fache zoufale potřebuje někoho zatknout.* V poslední době byli nadřízení i média daleko kritičtější ke kapitánově agresivní taktice, k jeho sporům s mocnými zahraničními ambasádami i k jeho všeobecnému zaujetí pro nové technologie. Zatčení známého Američana na základě moderní techniky by Fachovy kritiky do značné míry umlčelo a napomohlo by mu v udržení stávající pozice po těch

několik let, než bude moci s lukrativním důchodem odejít do penze. *Bůh ví, že tu penzi potřebuje*, přemítal Collet. Fachův zápal pro nové technologie mu uškodil – profesionálně i osobně. Říkalo se o něm, že před několika lety investoval veškeré úspory do tehdejšího technologického šílení a že přišel o poslední košili. *A Fache není muž, který by klidně snesl být bez košile.*

Dnes v noci ale pořád ještě zbývá dost času. Podivné vyrušení ze strany Sophie Neveuové, jakkoli nešťastné, představovalo jen malý zádrhel. Teď už byla pryč a Fache ještě nevynesl všechny trumfy. Pořád ještě Langdonovi neřekl, že na podlaze vedle těla bylo napsáno jeho jméno. *P. S. Najdi Roberta Langdona.* Američanova reakce na tento důkaz bude jistě zajímavá.

„Kapitáne?“ zavolal policista z druhého konce místnosti. „Myslím, že byste si to měl vzít.“ Podával mu sluchátko a tvářil se znepokojeně.

„Kdo je to?“ zeptal se Fache.

Policista se zamračil. „Šéf našeho dešifrovacího oddělení.“

„A?“

„Jde o Sophii Neveuovou, pane. Něco není v pořádku.“

15

Byl čas.

Silas se cítil neskutečně silný, když vystoupil z bílého audi a noční vánek si pohrával s jeho volným ošacením. *Ve vzduchu je cítit vítr změny.* Věděl, že úkol, který má před sebou, bude vyžadovat spíš jemnost než hrubou sílu, a tak svou zbraň – pistoli Glock 21, kterou mu poskytl Učitel – nechal ve voze.

Nástroj smrti nemá v domě Páně co pohledávat.

Náměstí před kostelem bylo v tuto hodinu liduprázdné, jen na vzdáleném konci postávala skupinka mladých prostitutek, nabízejících své zboží projíždějícím turistům. Jejich pružná těla vyvolala v Silasovu rozkroku známý záchvěv touhy. Instinktivně sevřel stehna, takže se mu ostnatý pás zabodl hluboko do masa.

Chtíč okamžitě zmizel. Už deset let si Silas poctivě odpíral jakékoli sexuální radovánky – i ty osamocené. Bylo to v *Cestě*. Věděl, že své službě pro Opus Dei obětoval mnoho, ale na oplátku obdržel daleko víc. Slib celibátu a zřeknutí se všech světských potěšení ani nepovažoval za oběť. Když vzal v úvahu chudobu, z níž vyšel, a sexuální hrůzy, které zakoušel ve vězení, byl celibát vskutku vítanou změnou.

Teď, když se Silas poprvé od okamžiku, kdy byl zatčen a poslán do andorského vězení, vrátil do Francie, měl pocit, že ho jeho rodná země pokouší a vyvolává v jeho napravené duši násilné vzpomínky na minulost. *Byl jsi znovuzrozen*, připomněl si. Jeho současná služba Bohu vyžadovala spáchat hřích vraždy a to byla oběť, o které Silas věděl, že ji ve svém srdci tiše ponese navěky.

Hloubka tvé víry se odráží v hloubce bolesti, kterou dokážeš unést, řekl mu Učitel. Silas toho o bolesti věděl hodně a dychtil to dokázat i svému Učiteli; tomu, který ho ujistil, že všechny jeho činy byly předem určeny vyšší mocí.

„*Hago la obra de Dios,*“ zašeptal Silas a vydal se ke vchodu do katedrály.

Ve stínu masivní vstupní brány se na chvilku zastavil a zhluboka se nadechl. Teprve v tomto okamžiku si naplno uvědomil, co se právě chystá udělat a co na něj uvnitř čeká.

Základní kámen. Ten nás přivede k našemu cíli.

Zvedl svou mrtvolně bledou pěst a třikrát zabušil.

O několik okamžiků později se petlice ohromných dřevěných vrat dala do pohybu.

16

Sophie uvažovala, jak dlouho bude Fachovi trvat, než zjistí, že neopustila budovu. Když viděla, jak je Langdon ohromený, přemýšlela o tom, jestli udělala dobře, když ho vylákala sem na pánské toalety na slepém konci chodby.

Co jiného jsem ale měla udělat?

Představila si dědečkovo tělo, nahé a roztažené na parketové podlaze. Bývaly doby, kdy pro ni byl nesmírně důležitý, a Sophii proto překvapilo, že necítí téměř žádný smutek. Jacques Saunière už pro ni byl cizí člověk. Jejich vztah skončil v jediném okamžiku jedné květnové noci, když Sophii bylo dvaadvacet. *Před deseti lety*. Sophie přijela domů z anglické univerzity o týden dřív a nečekaně tak dědečka přistihla při něčem, co zjevně neměla vidět. Byl to výjev, kterému až do dneška nedokázala tak úplně uvěřit.

Kdybych to neviděla na vlastní oči…

Příliš zahanbená a šokovaná na to, aby vydržela dědečkovy bolestné pokusy o vysvětlení, odstěhovala se Sophie okamžitě z domu, vybrala své úspory a našla si malý byt, který sdílela s několika spolubydlícími. Přísahala si, že nikdy nikomu neřekne, co viděla. Její dědeček se s ní zoufale snažil spojit, posílal jí pohledy a dopisy a prosil ji, aby se s ním setkala a on jí mohl všechno vysvětlit. *Jak by to chtěl vysvětlit?* Sophie mu nikdy neodpověděla – jen jednou, aby mu řekla, že si nepřeje, aby jí volal nebo se s ní pokoušel potkat někde na veřejnosti. Bála se, že jeho vysvětlení by bylo ještě strašlivější než sama událost.

Dědeček na ni ale překvapivě nikdy nezanevřel a Sophie nyní měla doma v šuplíku neotevřenou korespondenci posledních deseti let. Jacques Saunière nikdy neporušil její žádost a nevolal jí.

Až do dnešního odpoledne.

„Sophie?“ Jeho hlas na záznamníku zněl překvapivě staře. „Až příliš dlouho jsem se řídil tvým přáním… a bolí mě, že jsem nucen ti volat, ale musím s tebou mluvit. Stalo se něco hrozného.“

Sophie stála v kuchyni svého pařížského bytu a mrazilo ji, když po tolika letech slyšela jeho hlas. Ten něžný hlas v ní vyvolával záplavu příjemných vzpomínek z dětství.

„Sophie, prosím, poslouchej mě.“ Mluvil k ní anglicky, jako když byla malá. *Francouzštinu si procvičuj ve škole. Angličtinu si procvičuj doma.* „Nemůžeš se na mě zlobit navěky. Nečetlas ty dopisy, které jsem ti během let napsal? Pořád to nechápeš?“ Odmlčel se. „Musíme spolu okamžitě mluvit. Prosím tě, splň mi tohle jediné přání. Zavolej mi do Louvru. Ihned. Myslím, že jsme oba ve vážném nebezpečí.“

Sophie zírala na záznamník. *Nebezpečí?* O čem to mluví?

„Princezno…,“ dědečkův hlas se zlomil citem, který Sophie neuměla zařadit. „Vím, že jsem před tebou skrýval spoustu věcí, a vím také, že jsem za to zaplatil tvou láskou. Ale bylo to jen pro tvé vlastní bezpečí. Teď se musíš dozvědět pravdu. Prosím, musím ti říct pravdu o tvé rodině.“

Sophie najednou slyšela, jak jí buší srdce. *O mé rodině?* Sophiini rodiče zemřeli, když jí byly čtyři roky. Zřítili se se svým autem z mostu do rychle proudící vody. V autě seděla i její babička a mladší bratr, takže celá Sophiina rodina byla sprovozena ze světa v jediném okamžiku. Měla krabičku s novinovými výstřižky, které tuto událost popisovaly.

Dědečkova slova v ní vyvolala neočekávanou touhu. *Má rodina!* V jediném prchavém okamžiku Sophie znovu spatřila výjevy ze snu, kvůli kterému se jako malá často budila ze spaní. *Má rodina je naživu! Vrací se*

domů! Ale stejně jako ten sen, i podoby blízkých se postupně rozplynuly v zapomnění.

Tvá rodina je mrtvá, Sophie. Už nikdy nepřijde domů.

„Sophie…," řekl jí dědeček ze záznamníku. „Čekal jsem roky, až ti to budu moct povědět. Čekal jsem na správný okamžik, ale teď čas vypršel. Zavolej mi do Louvru, jakmile si poslechneš tenhle vzkaz. Budu na tebe čekat celou noc. Bojím se, že jsme oba v nebezpečí. Musíš vědět spoustu věcí."

Tady vzkaz končil.

V nastalém tichu Sophie stála snad několik minut bez hnutí a chvěla se po celém těle. Když přemýšlela o dědečkovu vzkazu, dávala jí smysl jediná možnost.

Je to lest.

Dědeček si zoufale přeje ji vidět. Neštítí se ničeho. Její odpor k tomu muži se ještě prohloubil. Sophie přemítala, jestli třeba není smrtelně nemocen a nezkouší jakoukoli záminku, aby ho Sophie ještě jednou naposledy navštívila. Pokud tomu tak bylo, vybral si dobrý důvod.

Má rodina.

Teď, když Sophie stála na pánských toaletách v Louvru, neustále jí hlavou probíhala ozvěna toho telefonického vzkazu. *Sophie, oba jsme možná v nebezpečí. Zavolej.*

Nezavolala mu. Ani se k tomu nechystala. Noční události ale její skepsi pořádně otřásly. Dědeček byl v muzeu zavražděn. A napsal na podlahu nějaký kód.

Kód určený jí. Tím si byla jistá.

Přestože zatím neporozuměla smyslu toho vzkazu, byla si jistá, že jeho šifrovaná podoba je jen dalším potvrzením toho, že ta slova jsou skutečně adresována jí. Sophiina vášeň a nadání pro kryptografii byly výsledkem jejího dospívání vedle Jacquesa Saunièra, který byl sám fanatikem kódů, slovních hříček a hádanek. *Kolik jsme spolu strávili nedělí nad novinovými kryptogramy a křížovkami?*

Ve věku dvanácti let byla Sophie schopná bez pomoci vyluštit křížovku v *Le Monde* a její dědeček ji pomalu zasvěcoval do křížovek v angličtině, do matematických hádanek a luštění různých šifer. Sophie to milovala. Nakonec si ze své vášně udělala povolání a stala se kryptoložkou francouzské policie.

Teď musela Sophie obdivovat účinnost, s jakou její dědeček využil jednoduchého kódu k tomu, aby dal dohromady dva naprosté cizince – Sophii Neveuovou a Roberta Langdona.

Otázka ale zněla: *Proč?*

Z užaslého výrazu v Langdonových očích Sophie bohužel pochopila, že Američan také nemá ani potuchy, proč je Saunière chtěl svést dohromady.

Znovu se zeptala: „Dnes v noci jste se měl s mým dědečkem sejít. Z jakého důvodu?“

Langdon vypadal skutečně zmaten. „Jeho sekretářka tu schůzku domluvila, ale o žádném konkrétním důvodu mě neinformovala, a já se ani neptal. Předpokládal jsem, že se doslechl o mé přednášce o pohanské ikonografii ve francouzských katedrálách, že se o toto téma také zajímá, a tudíž si se mnou chce po přednášce u nějaké té sklenky popovídat.“

Tomu Sophie nevěřila. To byla příliš povrchní souvislost. Její dědeček věděl o pohanské ikonografii víc než kdokoli na světě. Kromě toho to byl člověk, který měl výjimečně rád své soukromí a rozhodně by se nechtěl jen tak vybavovat s nějakým americkým profesorem, pokud by neměl opravdu závažný důvod.

Sophie se zhluboka nadechla a zkusila to znovu. „Dědeček mně dnes odpoledne volal a řekl mi, že on a já jsme ve vážném nebezpečí. Neříká vám to něco?“

Langdonovy oči se účastně zamlžily. „Ne, ale vzhledem k tomu, co se stalo…“

Sophie přikývla. Po událostech dnešní noci by byla blázen, kdyby se nebála. Vyčerpaně přešla k malému skleněnému okénku na vzdálenějším konci toalet a tiše vyhlédla přes síť poplašného zařízení, přichycenou na skle. Byli nejméně patnáct metrů nad zemí.

Povzdechla si a zvedla pohled k noční Paříži. Po levé straně za Seinou zářila Eiffelovka. Přímo proti ní Vítězný oblouk. A napravo, vysoko na Montmartru, bylo vidět půvabné arabesky na dómu Sacré Coeur, jehož naleštěné kameny zářily nad Paříží jako sněhobílá svatyně.

Zde u nejzápadnější části křídla Denon vedl přes Place du Carrousel hlavní severojižní průjezd Paříží – od vnější zdi Louvru byl oddělený jen úzkým chodníkem. Pod nimi projížděly obvyklé karavany nočních nákladních automobilů, zastavovaly na semaforech a jejich světla výsměšně blikala nahoru na Sophii.

„Nevím, co říct,“ promluvil Langdon a přešel k ní. „Váš dědeček se nám zjevně snažil něco sdělit. Je mi líto, že toho pro vás nemohu udělat víc.“

Sophie se otočila zády k oknu a vycítila v Langdonových slovech hlubokou účast a lítost. Přes všechny své problémy se jí evidentně snažil pomoci. *Učitel se v něm nezapře*, pomyslela si. Je to vědec, který nesnese, když něčemu nemůže přijít na kloub.

To máme společné, povzdychla si v duchu.

Sophiina práce spočívala v hledání smyslu a souvislostí v zdánlivě nesmyslných datech. Dnes v noci měla dojem, že Robert Langdon, ať už o tom ví nebo nikoli, má k dispozici nějakou informaci, kterou ona zoufale potřebuje. *Princezno Sophie, najdi Roberta Langdona.*

Cožpak mohl být dědečkův vzkaz jasnější? Sophie by na rozhovor s Langdonem potřebovala víc času. Času k přemýšlení. Času k rozluštění téhle záhady. Jejich čas se však bohužel krátil.

Vzhlédla k Langdonovi a vynesla jedinou kartu, která ji napadla. „Bezu Fache vás každou minutou přijde zatknout. Můžu vás dostat z muzea. Ale musíme jednat rychle."

Langdonovy oči se rozšířily. „Vy chcete, abych se dal na útěk?"

„To je ta nejchytřejší věc, jakou můžete udělat. Jestli se teď necháte zatknout, strávíte několik týdnů ve francouzském vězení, zatímco policie se bude přetahovat s americkým velvyslanectvím o to, který soud by se měl vaším případem zabývat. Pokud se ale odtud dostanete a podaří se vám dojet na ambasádu, bude americká vláda hájit vaše práva a mezitím budeme spolu moci dokázat, že s tou vraždou nemáte nic společného."

Langdon vůbec nevypadal přesvědčeně. „Na to zapomeňte! Fache má u každého východu ozbrojené hlídky! I kdybychom utekli, aniž by nás zastřelili, jen bych posílil podezření, které už má. Musíte mu říct, že ten vzkaz na podlaze je určený *vám*, a že se nejedná o obvinění vraha."

„To udělám," rychle řekla Sophie, „ale až budete v bezpečí na americkém velvyslanectví. Odtud to není ani míle a hned před muzeem mám zaparkované auto. Snažit se teď o něčem přesvědčit Fache je příliš velké riziko. Copak to nechápete? Na dnešní noc si vytkl jeden úkol: prokázat vaši vinu. Jediný důvod, proč vaše zatčení zatím odložil, je to, že vás sleduje v naději, že uděláte něco, co jeho důkazy podpoří."

„Přesně tak. Jako například, že *uteču*!"

Mobilní telefon v Sophiině kapse najednou začal vibrovat. *Zřejmě Fache.* Sáhla do kapsy a telefon vypnula.

„Pane Langdone," naléhala. „Musím se vás zeptat ještě na jednu věc." *A na odpovědi může záviset vaše budoucnost.* „Ten vzkaz na podlaze jistě není důkazem vaší viny, ale Fache přesto celému týmu sdělil, že si je vaší vinou *jistý*. Nenapadá vás žádný jiný důvod, proč by měl být o vaší vině tak skálopevně přesvědčený?"

Langdon byl několik vteřin zticha. „Ne, vůbec žádný."

Sophie si povzdechla. *Což znamená, že Fache lže.* Proč, to si nedokázala představit, ale v tomto okamžiku to určitě nebyl hlavní problém.

Skutečností bylo, že Bezu Fache je rozhodnutý strčit dnes v noci Roberta Langdona za mříže – za jakoukoli cenu. Sophie potřebovala Langdona pro sebe a toto dilema vyústilo v jediné logické řešení.

Musím Langdona dostat na americké velvyslanectví.

Otočila se k oknu a zadívala se skrz síť poplašného zařízení na chodník patnáct metrů pod sebou. Skokem z takové výšky by si Langdon zlomil obě nohy. Přinejlepším.

Sophie přesto dospěla k rozhodnutí.

Robert Langdon musí z Louvru utéct, ať už se mu to líbí nebo ne.

17

„Co tím myslíte, že se neozývá?“ Fache vypadal nedůvěřivě. „Voláte jí na mobil, že ano? Vím, že ho má u sebe.“

Collet se už několik minut pokoušel dovolat Sophii. „Možná má vybitou baterii. Nebo vypnula zvonění.“

Od svého rozhovoru s ředitelem dešifrovacího oddělení vypadal Fache značně zneklidněle. Poté, co zavěsil, obrátil se na Colleta a požádal ho, aby mu zavolal agentku Neveuovou. To se ale seržantovi nepodařilo, a tak Fache přecházel sem a tam jako lev v kleci.

„Proč vám volali?“ odvážil se zeptat Collet.

Kapitán se otočil. „Aby nám řekli, že žádné odkazy na pomýleného Draka a Satana, lovícího lidi, nenalezli.“

„To je všechno?“

„Ne, ještě že právě přišli na to, že ta čísla jsou Fibonacciho posloupností, a že mají dojem, že v nich není skryt žádný význam.“

Collet byl zmatený. „Ale s tím už přece poslali agentku Neveuovou.“

Fache zavrtěl hlavou. „Oni Neveuovou neposlali.“

„Cože?!“

„Jejich šéf tvrdí, že svolal celý tým a ukázal jim obrázky, které jsem mu poslal. Když dorazila agentka Neveuová, vrhla na fotografie Saunièrova těla a toho vzkazu jediný pohled a beze slova odešla z kanceláře. Také mi řekl, že se nad jejím chováním nijak nepozastavil, protože chápal, že ji ty snímky musely rozrušit.“

„Rozrušit? Ona ještě neviděla mrtvolu?“

Fache byl chvilku zticha. „Já jsem o tom nevěděl a její nadřízený také ne, dokud mu někdo z týmu neprozradil, že Sophie Neveuová je Saunièrova vnučka.“

Collet oněměl.

„Ředitel mi pověděl, že se mu o tom agentka Neveuová nikdy nezmínila. Myslí si, že je to proto, aby neměla díky slavnému dědečkovi žádnou protekci.“

Není divu, že ji ty snímky rozrušily. Collet si pomyslel, že to byla opravdu nešťastná náhoda, jež přivedla tu mladou ženu k luštění kódu, který zanechal zavražděný člen její rodiny. Přesto její chování nedávalo žádný smysl. „Ale ona zcela jistě rozpoznala tu Fibonacciho posloupnost, protože sem přišla a *řekla* nám o ní. Nechápu, proč by měla ze své kanceláře odejít, aniž by komukoli řekla, že ví, co ta čísla představují.“

Colleta napadl jediný důvod, který by to všechno vysvětloval: Saunière napsal nesmyslný číselný kód, aby Fache zapojil do vyšetřování dešifrovací oddělení, a tím i jeho vlastní vnučku. A pokud jde o zbytek vzkazu – nesnažil se Saunière komunikovat právě s ní? A pokud ano, co jí chtěl sdělit? A jak do toho zapadá Langdon?

Než mohl Collet pokročit v myšlenkách dál, proťal ticho opuštěného muzea ostrý zvuk poplašného zařízení. Znělo to, jako by zvuk přicházel z Velké galerie.

„*Alarme!*“ zaječel jeden z agentů od ústředí bezpečnostního systému Louvru. „*Grande Galérie! Toilettes Messieurs!*“

Fache se bleskurychle otočil ke Colletovi. „Kde je Langdon?“

„Pořád na toaletách!“ ukázal seržant na blikající tečku na svém laptopu. „Musel rozbít okno!“ Collet věděl, že se Langdon daleko nedostane. Přestože francouzské požární předpisy vyžadovaly, aby okna veřejných budov i v patnáctimetrové výšce bylo možno v případě požáru rozbít, útěk z druhého patra Louvru bez provazového žebříku nebo lana by byl sebevraždou. Na západní straně Louvru nebyly ani žádné stromy či tráva, které by mohly zmírnit pád. Přímo pod okénkem pánských toalet vedla silnice. „Panebože,“ vyhrkl Collet s očima upřenýma na monitor. „Langdon se blíží k okenní římse!“

Ale to už Fache vystartoval. Vytrhl z ramenního pouzdra svůj revolver Manurhin MR-93 a zmizel v chodbě.

Collet užasle sledoval obrazovku, pozoroval, jak blikající tečka dorazila k okenní římse – a pak se stalo něco nečekaného. Tečka se ocitla mimo budovu.

Co se to děje? Lámal si hlavu. *Langdon vylezl na římsu?*

„Proboha!“ Collet vyskočil, když sebou tečka trhla, prudce se pohnula a zastavila se několik metrů od budovy.

Collet horečně vyvolal z paměti počítače plán Paříže a překalibroval GPS. Zvětšil výsledný obraz a vyhledal si přesnou polohu signálu.

Tečka už se nepohybovala.

Ležela nehybně uprostřed Place du Carrousel.

Langdon vyskočil z okna.

18

Když Fache běžel Velkou galerií, poslouchal přes stále hlasitější zvuk alarmu, co Collet vzrušeně křičí do vysílačky.

„On skočil!“ ječel Collet. „Signál je venku na Place du Carrousel! Vyskočil z okna! A vůbec se nehýbe! Panebože, myslím, že Langdon právě spáchal sebevraždu!“

Fache to všechno slyšel, ale nedávalo mu to žádný smysl. Pokračoval v běhu. Chodba mu připadala nekonečná. Proběhl kolem Saunièrova těla a nespouštěl přitom oči ze vzdáleného konce chodby. Zvuk poplašného zařízení byl slyšet čím dál víc.

„Počkat!“ ozval se z rádia opět Colletův hlas. „Pohybuje se! Panebože, on žije! Langdon se hýbe!“

Fache ještě zrychlil a s každým krokem proklínal délku Velké galerie.

„Langdon zrychluje!“ nepřestával řvát Collet. „Běží po silnici. Počkat… pořád zrychluje. Pohybuje se moc rychle!“

Fache konečně dorazil k zástěnám na konci chodby, které oddělovaly vstup na toalety od galerie, a pokračoval ke dveřím na pánské záchodky.

Rádio bylo teď kvůli hlasitému vyzvánění sotva slyšet. „Musí být v autě! Myslím, že je v autě! Nemůžu…“

Colletova slova zcela zanikla ve vyzvánění poplašného zařízení, když Fache s připravenou pistolí vtrhl na pánské toalety. Ohlušující jekot ho přiměl několikrát zamrkat. Rychle se rozhlédl po místnosti.

Kabinky byly prázdné. Prostor u umyvadel také. Fache okamžitě pohlédl k rozbitému oknu na protější stěně. Doběhl k němu a vyhlédl ven. Langdona nikde neviděl. Kapitán si nedovedl představit, že by někdo mohl riskovat skok z takové výšky. Jestli opravdu skočil, měl by být vážně zraněn.

Alarm konečně ztichl a opět bylo slyšet Colletův hlas.

„…směrem na jih… rychleji… přejíždí Seinu přes Pont du Carrousel!“

Fache se podíval doleva. Jediným vozidlem na Pont du Carrousel byl ohromný nákladní vůz, ujíždějící jižním směrem pryč od Louvru. Jeho otevřená korba byla přikryta plastovou plachtou a vzdáleně připomínala velikou trampolínu. Vtom to Fachovi došlo. Ten nákladní vůz před chvílí zastavil na červenou přímo pod tímhle oknem.

To bylo šíleně riskantní, pomyslel si Fache. Langdon nemohl vědět, co ten naklaďák pod plachtou převáží. Co kdyby tam bylo nějaké železo? Nebo cement? Nebo odpadky? Desetimetrový skok? Šílenství.

„Teď zatáčí!“ volal Collet. „Zatáčí doprava na Port des Saint Peres!“

Nákladní vůz přejel most, zpomalil a zabočil doprava na Port des Saint Peres. *Budiž*, pomyslel si Fache. Nevěřícně sledoval, jak mu auto mizí z dohledu. Collet už odvolával hlídky od Louvru a posílal je za naklaďákem. Každou chvíli vysílal polohu sledovaného vozu, jako kdyby se jednalo o nějakou bizarní bojovou hru.

Je po všem, uvědomil si Fache. Jeho muži obklíčí nákladní auto během několika minut. Langdon nikam neuteče.

Fache zastrčil zbraň zpátky do pouzdra a opustil pánské toalety. Spojil se s Colletem. „Přistavte mi vůz. Chci být u toho, až ho budou zatýkat.“

Když se vracel Velkou galerií zpátky, uvažoval o tom, jestli Langdon svůj skok přežil.

Ne že by na tom záleželo.

Langdon utekl. Je tedy vinen, přesně jak jsem říkal.

Pouhých deset metrů od toalet stáli Langdon se Sophií ve tmě, halící Velkou galerii a tiskli se zády k jedné ze zástěn, zakrývajících vstup na záchodky před zraky návštěvníků. Sotva se stačili schovat, už se kolem nich přehnal Fache s vytasenou pistolí a zmizel na toaletách.

Posledních šedesát sekund proběhlo jako ve snu.

Langdon stál na pánských toaletách a odmítal utéct od zločinu, který nespáchal, když si Sophie začala podrobněji prohlížet okno pokryté sítí bezpečnostního systému. Pak vyhlédla dolů na ulici, jako kdyby odhadovala vzdálenost.

„S dobrou muškou se odsud můžete dostat,“ prohlásila.

S dobrou muškou? Langdon nejistě vyhlédl z okna.

Po ulici právě přijíždělo ohromné nákladní auto a zpomalovalo před semafory, na kterých svítila červená. Přes korbu mělo napnutou modrou umělohmotnou plachtu. Langdon jen doufal, že Sophie nemůže myslet na to, co se nabízelo.

„Sophie, rozhodně nehodlám skákat…“

„Dejte mi tu štěnici.“

Langdon se užasle začal přehrabovat v kapse, dokud nenahmátl malý kovový plíšek. Sophie ho vzala a okamžitě odpochodovala k umyvadlu. Popadla mýdlo, palcem do něj hluboko vmáčkla Langdonovo sledovací zařízení a prsty pak důlek zase zahladila.

Podala mýdlo zpátky Langdonovi a uchopila těžký, válcovitý koš na odpadky, který stál pod umyvadly. Než se Langdon zmohl na jakýkoli protest, rozběhla se Sophie proti oknu s odpadkovým košem jako beranidlem. Udeřila dnem koše doprostřed skla a rozbila je.

Nad hlavami se jim rozezněl ohlušující poplašný signál.

„Podejte mi to mýdlo!“ zaječela Sophie, aby přehlušila alarm.

Langdon jí ho podal.

Sophie je uchopila a znovu vyhlédla z rozbitého okna na nákladní vůz stojící dole před semaforem. Terč byl dost veliký – ohromná nehybná plachta – a stál pouhé tři metry od zdi budovy. Sophie se zhluboka nadechla a vyhodila mýdlo z okna do noci.

Mýdlo dopadlo na okraj plachty a sklouzlo po ní dolů k ostatnímu nákladu. V tom okamžiku se na semaforu rozsvítila zelená.

„Gratuluji,“ řekla Sophie a odtáhla Lagdona ke dveřím. „Právě se vám podařilo uprchnout z Louvru.“

Jen co vyběhli ze záchodů a ukryli se ve stínu, prohnal se kolem nich Fache.

V tichu, které nastalo po doznění bezpečnostního signálu, slyšel Langdon vzdalující se policejní sirény. *Policejní exodus.* Odspěchal i Fache a ponechal Velkou galerii zcela liduprázdnou.

„Asi padesát metrů odtud je požární schodiště,“ podotkla Sophie. „Když teď všechny hlídky opouštějí Louvre, můžeme se odsud dostat.“

Langdon se rozhodl, že od této chvíle bude už jenom mlčet. Sophie Neveuová byla na každý pád o hodně chytřejší než on.

19

Katedrála St. Sulpice má zřejmě nejpodivnější historii ze všech pařížských budov. Byla postavena na ruinách starého chrámu egyptské bohyně Eset a z architektonického hlediska je do poslední podrobnosti podobná Notre

Dame. V tomto svatostánku proběhly křtiny markýze de Sade a Baudelaira stejně jako svatba Victora Huga. Přilehlé budovy mají za sebou také značně neortodoxní dějiny a kdysi dokonce bývaly dějištěm setkání řady tajných společností.

Dnes v noci byla klenutá hlavní loď chrámu tichá jako hrobka. Jedinou známkou života byla mírná vůně kadidla z večerní mše. Silas z chování sestry Bieilové vycítil její nejistotu a neklid. Nijak ho to nepřekvapilo. Byl zvyklý na to, že se lidé v jeho přítomnosti cítí nesví.

„Vy jste Američan?“ zeptala se.

„Narodil jsem se ve Francii,“ odpověděl Silas. „Byl jsem povolán ve Španělsku a nyní studuji ve Spojených státech.“

Sestra Bieilová přikývla. Byla to malá žena s klidným pohledem. „A ještě *nikdy* jste neviděl St. Sulpice?“

„Uvědomuji si, že je to téměř hřích.“

„Katedrála je ve dne krásnější.“

„Tím jsem si jistý. Přesto jsem vám vděčný, že jste mě sem dnes v noci vpustila.“

„Požádal mě o to abbé. Zjevně máte mocné přátele.“

Ani netušíte jak mocné, pomyslel si Silas.

Když následoval sestru Bieilovou hlavní uličkou mezi lavicemi, překvapila ho prostá výzdoba tohoto kostela. Na rozdíl od katedrály Notre Dame s barevnými freskami, pozlaceným oltářem a dřevěnou výzdobou byl St. Sulpice chladný a prázdný – svým způsobem mu připomínal asketické katedrály Španělska. Absence výzdoby způsobovala, že vnitřek chrámu vypadal ještě větší než ve skutečnosti, a když Silas vzhlédl k členěnému stropu, představoval si, že právě stojí pod obráceným trupem obrovské lodi.

Případná představa, pomyslel si. Bárka bratrstva bude zanedlouho potopena jednou provždy. Silas dychtil po tom, aby už se mohl dát do práce, a přál si, aby jej sestra Bieilová zanechala o samotě. Byla to malá žena, kterou by Silas mohl hravě zneškodnit, ale přisahal si, že síly použije pouze v nejnutnějším případě. *Jedná se o ženu v řeholním rouše a není její chybou, že si bratrstvo vybralo jako skrýš pro svůj základní kámen právě její katedrálu. Neměla by pykat za hříchy jiných.*

„Velice se stydím, sestro, že jste kvůli mně musela přerušit svůj spánek.“

„To nevadí. Jste v Paříži jen nakrátko. Neměl byste si nechat ujít návštěvu St. Sulpice. Zajímáte se o katedrálu spíš z hlediska architektury nebo historie?“

„Mé zájmy jsou, sestro, vlastně spíš duchovní.“

Příjemně se zasmála. „To je jasné. Jen jsem přemýšlela, kde bych měla začít s výkladem.“

Silas vyhledal očima oltář. „Výkladu není třeba. Jste velice laskavá. Prohlédnu si vaši katedrálu sám.“

„Mně to nevadí,“ řekla. „Stejně už jsem vzhůru.“

Silas se zastavil. Došli už k předním lavicím a oltář byl od nich vzdálen asi jen patnáct metrů. Celým svým mohutným tělem se otočil k drobné ženě a všiml si, že mimoděk couvla při pohledu do jeho červených očí. „Doufám, že to nebude znít hrubě, sestro, ale nejsem příliš zvyklý na to, že vejdu do domu Páně a začnu poslouchat výklad. Nevadilo by vám, kdybych se nejprve o samotě pomodlil, než se tu porozhlédnu?“

Jeptiška zaváhala. „Ale jistěže ne. Počkám na vás vzadu.“

Silas jí položil měkkou, ale těžkou ruku na rameno a zadíval se na ni dolů. „Sestro, už nyní mám výčitky z toho, že vás kvůli mně probudili. Nechci vás okrádat o další odpočinek. Prosím, měla byste se vrátit do postele. Prohlédnu si váš svatostánek a odejdu sám.“

Sestra vypadala znepokojeně. „Jste si jistý, že vám to tak bude vyhovovat?“

„Jistě. Modlitba je osamělá radost.“

„Jak si přejete.“

Silas sňal ruku z jejího ramene. „Spěte dobře, sestro. Bůh s vámi.“

„I s vámi.“ Sestra Bieilová se vydala ke schodišti. „Ujistěte se, prosím, že se při odchodu řádně zavřely dveře.“

„Nebojte se.“ Silas ji pozoroval, jak stoupá po schodech vzhůru. Pak se otočil a klekl si před předními lavicemi. Ucítil, jak se mu ostnatý pás zaryl do stehna.

Přemilý Bože, přijmi prosím toto mé dnešní dílo…

Sestra Bieilová se krčila ve stínu vzadu na kůru nad oltářem, kde při bohoslužbách zpívala schola, a tiše přes zábradlí pozorovala klečícího mnicha. Prostoupil ji náhlý děs. Na okamžik ji napadlo, jestli tento tajemný návštěvník není tím nepřítelem, před kterým ji varovali, a jestli dnes v noci nepřišel čas ke splnění pokynů, které jí udělili před mnoha lety. Rozhodla se, že zůstane vzhůru a bude pozorně sledovat každý jeho pohyb.

20

Langdon se Sophií vystoupili ze stínu a pokradmu se ubírali opuštěnou Velkou galerií k požárnímu schodišti.

Langdon měl pocit, jako kdyby se pokoušel potmě sestavovat obtížnou skládačku. Nejnovější aspekt celé záhady byl velice zneklidňující: *Kapitán francouzské policie se mi pokouší přišít vraždu.*

„Myslíte si," zašeptal, „že ten vzkaz na podlahu mohl napsat *Fache*?"

Sophie se ani neotočila. „To je nemožné."

Langdon si tím nebyl tak jistý. „Zdá se, že se všemožně snaží, abych vypadal jako viník. Možná si myslel, že když napíše vedle těla moje jméno, podpoří tím svou teorii."

„A Fibonacciho posloupnost? A P.S.? A všechny ty symboly? Ne, to *musel* psát můj dědeček."

Langdon věděl, že Sophie má pravdu. Symbolika všech stop do sebe zapadala až příliš dokonale – pentagram, Vitruviova figura, posvátná žena a dokonce i Fibonacciho posloupnost. *Koherentní soubor symbolů*, tak by to označil odborník. Všechno komplikovaně propletené.

„A jeho vzkaz na mém záznamníku dnes odpoledne," pokračovala Sophie. „Říkal, že mi musí sdělit něco důležitého. Jsem si jistá, že ten vzkaz na podlaze Louvru byl jeho poslední pokus, jak mi něco říct. A myslel si, že vy mi to pomůžete pochopit."

Langdon se zamračil. *Ni pomýlený Draco. On, Satan, loví lid.* Přál si porozumět tomu vzkazu – pro dobro Sophiino i své vlastní. Od okamžiku, kdy tento zašifrovaný vzkaz poprvé spatřil, se všechno nepochybně ještě zhoršilo. Jeho fingovaný skok z okna mu ve Fachových očích asi příliš neposloužil. Langdon měl nejasné tušení, že kapitán francouzské policie nejspíš plně nedocení komiku celé situace, až bude zatýkat kus mýdla.

„Už budeme u nouzového východu," podotkla Sophie.

„Myslíte si, že je možné, aby ta *čísla* ve vzkazu vašeho dědečka byla klíčem k pochopení těch ostatních řádků?" Langdon se kdysi zabýval několika středověkými rukopisy, které obsahovaly číselné nadpisy, jejichž pořádek představoval vodítko k dešifrování ostatních částí textu.

„Přemýšlím o těch číslech celou noc. O jejich součtech, podílech i součinech. Na nic jsem nepřišla. Z matematického hlediska jsou uspořádány naprosto náhodně."

„Ale jsou přece součástí Fibonacciho posloupnosti. To nemůže být náhoda."

„To také není. Fibonacciho posloupnost je jen další vlaječkou, kterou chtěl dědeček vzbudit mou pozornost – jako to, že napsal svůj vzkaz v angličtině nebo že naaranžoval vlastní tělo do podoby mého oblíbeného uměleckého díla nebo že na sebe nakreslil pentagram. To všechno mělo sloužit k tomu, abych si něčeho všimla.“

„Ten pentagram má pro vás nějaký zvláštní význam?“

„Ano. Zatím jsem neměla čas vám to říct, ale pentagram byl speciálním symbolem mezi mnou a mým dědečkem. Když jsem vyrůstala, hrávali jsme si pro zábavu s tarotovými kartami a moje osobní karta *vždycky* byla s pentagramem. Jsem si jistá, že to dědeček dělal schválně a pentagram byl takovým naším společným znamením.“

Langdon se zachvěl. *Hráli si s tarotem?* Tato středověká italská karetní hra byla tak nabita skrytými kacířskými symboly, že jí Langdon ve svém novém rukopisu věnoval celou kapitolu. Dvaadvacet tarotových karet nese jména jako *Velekněžka, Císařovna nebo Hvězda*. Původně tarot vznikl jako tajný způsob předávání ideologií, které církev zakazovala. V dnešní době ho využívají moderní kartářky a věštkyně.

Tarotovým vyjádřením ženského božství jsou pentagramy, pomyslel si Langdon.

Dorazili k požárnímu východu a Sophie opatrně otevřela dveře. Žádné poplašné zařízení se neozvalo. Napojený na ně byl až vnější vstup. Sophie vedla Langdona dolů po úzkém schodišti a mimoděk přitom zrychlovala.

„Zmínil se váš dědeček,“ promluvil Langdon, který spěchal za ní, „když vám vyprávěl o pentagramu, o uctívání bohyní nebo o odporu katolické církve?“

Sophie zavrtěla hlavou. „Mě víc zajímala matematika – zlatý řez, *fí*, Fibonacciho podíly a takové věci.“

Langdon se překvapeně zeptal: „Váš dědeček vám řekl o čísle *fí*?“

„Jistě, o božském poměru.“ Zatvářila se ostýchavě. „Vlastně často žertoval, že jsem zpoloviny bohyně… víte, díky písmenům v mém jméně.“

Langdon se zamyslel a pak si povzdechl. V angličtině se *fí* (tedy řecké písmeno *φ* psalo jako „phi“.

s-o-PHI-e.

Zatímco pokračovali v sestupu po schodišti, zamyslel se Langdon nad číslem *fí*. Začínal si uvědomovat, že Saunièrova vodítka jsou navzájem propojena víc, než na začátku vůbec tušil.

Da Vinci… Fibonacciho posloupnost… pentagram.

Všechny ty věci spolu souvisely díky jednomu konceptu, v historii umění tak základnímu, že mu Langdon věnoval pravidelně několik přednášek za sebou.

Fí.

Náhle se mu z mysli vynořily vzpomínky na Harvard a na studenty, kteří navštěvovali jeho přednášky na téma *Symboly v umění*. Na tabuli právě zapsal své oblíbené číslo.

1,618

Langdon se otočil čelem ke svým zvědavým studentům. „Kdo ví, co je to za číslo?“

Dlouhonohý matematik v zadní řadě zvedl ruku. „To je číslo *fí*.“

„Správně, Stettnere,“ pochválil ho Langdon.

„Nepleťte si ho s *pí*,“ dodal Stettner s úsměvem. „My matematici vždycky říkáme, že *fí* je ještě o fous lepší než *pí*.“

Langdon se usmál také. „Seznamte se, prosím, všichni, s číslem *fí*. Jedna celá šest set osmnáct – to je v umění velice důležité číslo. Ví někdo proč?“

Opět se ozval Stettner. „Protože je tak krásné?“

Všichni se rozesmáli.

„No,“ usoudil Langdon, „Stettner má vlastně opět pravdu. *Fí* je obecně považováno za nejkrásnější číslo celého vesmíru.“

Smích náhle utichl a Stettner se na ostatní studenty škodolibě usmál.

Langdon začal vysvětlovat, že číslo *fí* je odvozeno z Fibonacciho posloupnosti – posloupnosti, která není slavná jen proto, že součet dvou členů je roven hodnotě členu bezprostředně následujícího, ale i proto, že *podíly* následných členů se kupodivu blíží číslu 1,618 – tedy *fí*!

Přes tyto zdánlivě tajemné matematické vlastnosti, vysvětloval Langdon a připravoval si přístroj na promítání diapozitivů, je na čísle *fí* tou nejúžasnější věcí jeho úloha základního stavebního kamene přírody. Rostliny, živočichové i lidské bytosti, ti všichni mají ve své anatomii zakódováno číslo *fí* s hrůzu nahánějící přesností.

„*Fí* je v přírodě všudypřítomné,“ pokračoval Langdon a zhasl světla, „a jeho výskyt zcela určitě není vysvětlitelný pouhou náhodou, takže lidé už v dávnověku předpokládali, že číslo *fí* muselo být kdysi předurčeno samotným Stvořitelem vesmíru. Vědci proto nazvali číslo 1,618 *zlatým poměrem* neboli *zlatým řezem*, v angličtině se mu dokonce říká *božský poměr*.“

„Počkejte,“ ozvala se dívka v přední řadě, „jsem studentka biologie a žádného zlatého řezu jsem si v přírodě nikdy nepovšimla.“

„Ne?“ usmál se Langdon. „Studovala jste někdy vztahy mezi trubci a dělnicemi v populacích včel?“

„Jistě. Dělnic je vždycky víc než trubců.“

„Správně. A věděla jste, že pokud vydělíte počet samic počtem samců v kterémkoli úle na světě, dostanete vždycky stejné číslo?“

„Opravdu?“

„Jo! *Fí*.“

Dívka zalapala po dechu. „To není možné!“

„Je!“ kontroval Langdon a s úsměvem promítl obrázek spirálovité ulity. „Poznáváte to?“

„To je loděnka,“ odvětila studentka biologie. „Hlavonožec, který do jednotlivých oddílů své ulity pumpuje vzduch, aby se udržel nad vodou.“

„Výborně. A uhodnete, jaký je poměr průměrů dvou sousedních spirál?“

Dívka se nejistě dívala na soustředné oblouky měkkýšovy ulity. Langdon přikývl. „*Fí*. Zlatý poměr. Jedna celá šest set osmnáct.“

Dívka vypadala šokovaně.

Langdon přešel k dalšímu obrázku – ke zvětšenině květu slunečnice. „Slunečnicová semínka vyrůstají v opačných spirálách. Uhodnete poměr dvou vedlejších otoček?“

„*Fí?*“ řekli všichni.

„Bingo.“ Langdon projížděl další diapozitivy – spirálu na borovicové šišce, uspořádání listů na stoncích rostlin, segmentaci hmyzu – to vše rostoucí v udivujícím souladu se zlatým poměrem.

„To je neuvěřitelné!“ vykřikl někdo.

„Jo,“ ozval se někdo jiný, „ale co to má společného s *uměním*?“

„Ano!“ odpověděl Langdon. „Jsem rád, že se ptáte.“ A promítl další snímek – nažloutlý pergamen, na který Leonardo da Vinci nakreslil svého slavného nahého muže – *Vitruviovu figuru* – pojmenovaného podle Marka Vitruvia, vynikajícího římského architekta, který ve svém textu *De Architectura* opěvoval zlatý poměr.

„Nikdo nechápal božskou strukturu lidského těla lépe než da Vinci. Leonardo *exhumoval* lidská těla a měřil přesné proporce jednotlivých kostí. Byl první, kdo prokázal, že lidské tělo je doslova postaveno ze stavebních kamenů, jejichž vzájemný poměr se *vždycky* rovná číslu *fí*.“

Všichni se na něj pochybovačně zadívali.

„Nevěříte mi?“ zeptal se Langdon. „Až půjdete příště do sprchy, vezměte si s sebou krejčovský metr.“

Několik fotbalistů se zasmálo.

„Nejen kluci," dodal Langdon. „Vy všichni. Zkuste to. Změřte si vzdálenost od temene hlavy k podlaze. Výsledek vydělte vzdáleností od pupku k zemi. A schválně – jaké dostanete číslo?"

„Snad ne *fí*?" vyhrkl nevěřícně jeden student.

„Ovšemže *fí*," odvětil Langdon. „Jedna celá šest set osmnáct. Chcete další příklad? Změřte si vzdálenost od ramene ke špičkám prstů a pak ji vydělte vzdáleností mezi loktem a konečky prstů. Zase vám vyjde *fí*. Další? Vzdálenost od kyčle k podlaze děleno vzdáleností od kolene k zemi. Znovu *fí*. Klouby prstů. Na rukou i na nohou. Obratle. *Fí*, *fí* a zase *fí*. Přátelé, my všichni jsme chodícím holdem zlatému řezu."

Dokonce i ve tmě Langdon cítil, jak jsou všichni překvapení. Po těle se mu rozlil známý pocit tepla. Kvůli těmto momentům učil. „Přátelé, jak vidíte, pod zdánlivým chaosem okolního světa je skrytý určitý pořádek. Když lidé ve starověku objevili číslo *fí*, byli si jistí, že přišli na základní stavební blok, ze kterého je sestaven celý svět, a z toho důvodu uctívali přírodu. Dnes můžeme snadno pochopit proč. V přírodě lze jasně rozpoznat otisk Boží ruky, a dokonce ještě v současnosti existují pohanská náboženství uctívající Bohyni Matku Zemi. Dokonce i mnoho křesťanů uctívá přírodu stejně jako pohané, a ani o tom nevědí. Tajemné kouzlo bylo do zlatého řezu vepsáno na samém počátku věků. Člověk jednoduše hraje podle přírodních pravidel, a protože *umění* je pokusem člověka napodobit krásu Stvořitelova díla, jistě si umíte představit, kolik příkladů zlatého poměru v umění v tomto semestru ještě uvidíme."

Během další půlhodiny Langdon ukazoval svým studentům obrázky uměleckých děl od Michelangela, Albrechta Dürera, Leonarda a mnoha dalších, a demonstroval vědomou a pevnou snahu těchto umělců zakomponovat zlatý řez do svých výtvorů. Langdon odhalil přítomnost zlatého poměru v architektuře řeckého Parthenonu, egyptských pyramid, a dokonce i v budově sídla OSN v New Yorku. *Fí* se objevovalo ve struktuře Mozartových sonát, stejně jako v dílech Bartóka, Debussyho a Schuberta. Čísla *fí*, upozornil Langdon, dokonce využíval i samotný mistr Stradivarius pro umístění f-otvorů na svých slavných houslích.

„A na závěr," řekl a přešel opět k tabuli, „se vrátíme k *symbolům*." Načrtl pět protínajících se čar, které vytvářely pěticípou hvězdu. „Tento symbol patří mezi ty nejmocnější, které v tomto kurzu uvidíte. Je známý pod názvem pentagram. Tento symbol je v mnoha různých kulturách považován za božský i magický. Ví někdo proč?"

Student matematiky Stettner zvedl ruku. „Protože když nakreslíte pentagram, jednotlivé čáry se automaticky rozdělí na segmenty v poměru čísla *fí*.“

Langdon uznale přikývl. „Velmi správně. Ano – *všechny* poměry segmentů jednotlivých čar v pentagramu se rovnají *fí* a tento symbol se tak stává základním vyjádřením zlatého poměru. Z toho důvodu byla pěticípá hvězda vždycky považována za symbol krásy a dokonalosti spojované s bohyněmi a posvátnou ženou.“

Všechny studentky ve třídě se rozzářily.

„Poslední poznámka. Dnes jsme se o Leonardovi jen letmo zmínili, ale během semestru o něm uslyšíme ještě daleko víc. Byl obdivovatelem starobylých způsobů uctívání Bohyně. Zítra vám ukážu jeho fresku *Poslední večeře*, jež je jednou z nejúžasnějších poct posvátné ženě, jakou kdy uvidíte.“

„To si děláte srandu, ne?“ ozval se někdo. „Myslel jsem, že *Poslední večeře* je poctou Ježíšovi!“

Langdon na třídu významně mrkl. „Symboly bývají často ukryté v místech, kde byste je nikdy nehledali.“

„No tak,“ zašeptala Sophie. „Co se děje? Už tam skoro budem. Pospěšte si!“

Langdon vzhlédl a měl pocit, jako by náhle vyšel z husté mlhy na sluneční světlo. Uvědomil si, že nehnutě stojí na jednom schodě, paralyzovaný svým objevem.

Ni pomýlený Draco! On, Satan, loví lid!

Sophie se na něj zmateně dívala.

Přece to nemůže být tak jednoduché, pomyslel si Langdon.

Ale to už věděl, že je.

A tam v útrobách Louvru… s obrazy *fí* a Leonarda kroužícími jeho myslí, Langdon najednou a neočekávaně rozluštil Saunièrův kód.

„Ni pomýlený Draco,“ vyhrkl. „On, Satan, loví lid. To je ten nejjednodušší kód!“

Kód? Sophie na schodišti pod ním znehybněla a překvapeně na něj zírala. Celou noc nad těmi slovy přemítala a žádný kód v nich neviděla. A už vůbec ne ten nejjednodušší.

„Sama jste o tom mluvila,“ Langdonův hlas se chvěl vzrušením. „Fibonacciho čísla mají smysl jen ve správném pořadí.“

Sophie neměla tušení, o čem to mluví. *Fibonacciho čísla?* Byla si jistá, že jedinou jejich úlohou bylo zapojit do vyšetřování dešifrovací oddělení.

Copak mají ještě nějaký jiný význam? Sáhla do kapsy a vyňala fotografii s dědečkovým vzkazem.

13-3-2-21-1-1-8-5
Ni pomýlený Draco!
On, Satan, loví lid!

Co je s těmi čísly?

„Zpřeházená Fibonacciho posloupnost je vodítkem," prohlásil Langdon a vzal si od Sophie obrázek. „Ta čísla nám ukazují, jak máme rozluštit zbytek vzkazu. Váš dědeček napsal tu posloupnost v nesprávném pořadí, aby nám naznačil, co máme udělat s následujícím textem. Ni pomýlený Draco? On, Satan, loví lid? To neznamená vůbec nic. Jedná se prostě o písmena, zapsaná v nesprávném pořadí."

Sophie v tom okamžiku pochopila, kam Langdon míří, a jeho nápad jí opravdu připadal směšně jednoduchý. „Myslíte, že ten vzkaz je… *une anagramme*?" Zírala na něj. „Jako slovní přesmyčky z novin?"

Langdon viděl v Sophiině obličeji skepsi a vůbec se tomu nedivil. Jen málo lidí si uvědomuje, že anagramy – přestože v dnešní době nejsou ničím víc než banálním zdrojem zábavy – mají za sebou bohatou historii plnou tajné symboliky.

Tajná učení kabaly jsou postavená na anagramech – změnou pořadí písmen v hebrejských slovech nabývají texty nových významů. Francouzští králové bývali tak hluboce přesvědčeni o tom, že se v anagramech skrývá kouzelná moc, že najímali učence, aby jim v důležitém rozhodování pomáhali tím, že takto budou analyzovat slova v důležitých dokumentech. Řekové označovali tvoření anagramů za *ars magna* – Velké umění.

Langdon se podíval Sophii přímo do očí. „Správný smysl toho vzkazu před námi ležel celou tu dobu a váš dědeček nám také zanechal dostatek vodítek, abychom jej pochopili."

Bez dalšího slova Langdon vyndal z kapsy svého saka pero a změnil pořadí písmen v tajemném vzkazu.

Ni pomýlený Draco!
On, Satan, loví lid!

bylo anagramem

21

Mona Lisa.

Sophie, stojící na únikovém schodišti, na okamžik zapomněla, že se právě pokoušejí utéct z Louvru.

Její úžas nad anagramem byl stejně velký jako zahanbení z toho, že vzkaz nerozluštila sama. Odbornost v analyzování komplexních kódů sice logicky způsobovala tendenci přehlížet ty nejjednodušší slovní přesmyčky, ale přesto věděla, že na to měla přijít. Koneckonců anagramy – a zejména v angličtině – pro ni nebyly ničím novým.

Když byla malá, dědeček často používal anagramových hádanek k tomu, aby zlepšil její znalosti angličtiny. Jednou napsal anglické slovo „planets" a řekl Sophii, že za použití těchto písmen lze v angličtině vytvořit neuvěřitelných dvaadevadesát *jiných* slov o různé délce. Sophie strávila další tři dny s anglickým slovníkem, dokud je nenašla všechny.

„Nedovedu si představit," ozval se Langdon a prohlížel si znovu a znovu Saunièrův vzkaz, „jak mohl váš dědeček vytvořit tak komplikovaný anagram v několika minutách, po které umíral."

Pro Sophii to žádná záhada nebyla, a když si uvědomila správné vysvětlení, zastyděla se ještě víc. *Na to jsem měla přijít!* Vzpomínala si, že její dědeček – milovník slovních hrátek a obdivovatel umění – se v mládí bavil vytvářením anagramů z názvů slavných uměleckých děl. Jeden z nich mu vlastně kdysi dávno, když byla Sophie ještě malá, způsobil i jisté potíže. V rozhovoru pro jeden americký umělecký časopis Saunière vyjádřil svou nechuť k modernímu kubistickému hnutí upozorněním na to, že Picassovo mistrovské dílo *Avignonské slečny*, které se ve francouzštině nazývá *Les Demoiselles d´Avignon* je anagramem věty „*Lesní doga si mele nové LSD*". Picassovy fanoušky toto konstatování rozhodně nijak nenadchlo.

„Dědeček pravděpodobně vytvořil tenhle anagram už dřív," řekla Sophie a vzhlédla k Langdonovi. *A dnes v noci byl nucen ho použít jako nouzový kód.* Dědečkův hlas na ni volal z hrobu s mrazivou naléhavostí.

Leonardo da Vinci – plátno Mony Lisy.

Proč by jeho poslední slova měla patřit tomuto slavnému obrazu, to Sophie netušila, ale napadalo ji jediné vysvětlení. A to značně znepokojivé.

To nejsou jeho poslední slova…

Přemítala, jestli se neměla jít podívat na *Monu Lisu*. Nechal jí tam dědeček nějaký další vzkaz? To vypadalo velmi pravděpodobně. Koneckonců, toto slavné plátno viselo v Salle des Etats – v místnosti, přístupné výhradně z Velké galerie. Sophie si uvědomila, že vstup do tohoto sálu je jen nějakých dvacet metrů od místa, kde byla nalezena Saunièrova mrtvola.

Klidně mohl navštívit Monu Lisu předtím, než zemřel.

Sophie se podívala nahoru po požárním schodišti, odkud přišli, a nerozhodně zaváhala. Věděla, že musí Langdona okamžitě dostat z muzea do bezpečí, ale přesto jí instinkt našeptával něco jiného. Když si vzpomněla na svou první dětskou návštěvu křídla Denon, uvědomila si, že pokud jí chtěl dědeček sdělit nějaké tajemství, existovalo na celém světě jen málo míst tak případně zvolených jako Leonardova *Mona Lisa*.

„Je ještě kousek dál," zašeptal dědeček, když ji po návštěvních hodinách prováděl liduprázdnými chodbami Louvru, drže přitom její útlou ručku pevně ve své.

Sophii bylo šest let. Pod závratně vysokými stropy si připadala nesmírně malá a bezvýznamná. Opuštěné muzeum ji děsilo, i když to nechtěla dědečkovi přiznat. Sevřela pevně čelisti a pustila se jeho ruky.

„Před námi je Salle des Etats," řekl jí dědeček, když dorazili k nejslavnější místnosti v Louvru. Přes dědečkovo zjevné vzrušení chtěla jít Sophie domů. Viděla obrázky *Mony Lisy* v různých knihách a vůbec se jí nelíbily. Nemohla pochopit, proč kolem ní všichni nadělají takových cavyků.

„*C´est ennuyeux,*" reptala Sophie.

„Nudné," opravil ji. „Francouzština ve škole. Angličtina doma."

„*Le Louvre, c´est pas chez moi!*" pokoušela ho.

Unaveně se zasmál. „To máš pravdu. Tak budeme mluvit anglicky jen tak, pro zábavu."

Sophie našpulila rty a šla dál. Když vešli do Salle des Etats, přejela očima celou místnost a pak se zadívala na hlavní předmět všeobecné úcty – uprostřed stěny, kterou měla po pravé ruce, visel za ochranným plexisklem jediný portrét. Dědeček se na chvilku zastavil ve dveřích a pak postoupil k obrazu.

„Pojď sem, Sophie. Jen málo lidí má možnost prohlédnout si ji o samotě.“

Sophie pomalu a opatrně přešla přes místnost. Díky tomu, co všechno o *Moně Lise* slyšela, měla pocit, jako by se blížila ke královně. Před ochranným plexisklem se zastavila, nadechla se a vzhlédla.

Nebyla si jistá, jaké pocity očekávala, ale věděla, že nečekala tohle. Žádná vlna úžasu. Žádný záchvěv nadšení. Slavná tvář na ni shlížela ze zdi stejně jako z reprodukcí v knihách. Dlouho stála beze slova a čekala, až se něco stane.

„Tak co si myslíš?“ zašeptal dědeček a postavil se za ni. „Je krásná, že?“

„Je moc malá.“

Saunière se usmál. „Ty jsi taky malá, a přece jsi krásná.“

Nejsem krásná, pomyslela si. Sophie nenáviděla svoje zrzavé vlasy a pihy, a byla také vyšší než většina kluků ze třídy. Znova se podívala na *Monu Lisu* a zavrtěla hlavou. „Je ještě ošklivější než v knížkách. Její obličej je… *brumeux*.“

„Zamlžený,“ poučil ji dědeček.

„Zamlžený,“ zopakovala Sophie, která věděla, že konverzace nebude pokračovat, dokud nové slovíčko neřekne po něm.

„Takovému stylu se v malování říká *sfumato*,“ vysvětlil jí, „a je velice obtížný. Leonardo da Vinci jej ovládal jako nikdo jiný.“

Sophii se ten obraz stále ještě nelíbil. „Vypadá, jako kdyby něco věděla… jako když dítě ve škole má nějaké tajemství.“

Dědeček se rozesmál. „To je jeden z důvodů, proč je tak slavná. Lidé rádi přemýšlejí o tom, proč se tak usmívá.“

„A ty to víš?“

„Možná,“ mrkl na ni dědeček. „Jednou ti o tom všechno povím.“

Sophie dupla nožkou. „Říkala jsem ti, že nemám ráda tajemství!“

„Princezno,“ usmál se. „Život je plný různých tajemství. Nemůžeš se dozvědět všechna najednou.“

„Vracím se nahoru,“ rozhodla se Sophie. Její hlas zněl na požárním schodišti dutě.

„K *Moně Lise*?“ podivil se Langdon. „*Teď?*“

Sophie zvažovala riziko. „Já nejsem podezřelá z vraždy. Zkusím to. Musím vědět, co se mi dědeček pokoušel říct.“

„A co s tou ambasádou?“

Sophie se cítila provinile, že Langdona opouští hned poté, co z něj udělala uprchlíka, ale neviděla jinou možnost. Ukázala po schodišti dolů ke kovovým dveřím. „Vyjdete těmi dveřmi a půjdete podle osvětlených značek k východu. Dojdete k bezpečnostnímu turniketu. Otáčí se jenom jedním směrem a vede přímo ven.“ Podala Langdonovi klíčky od auta. „Moje je to malé SmartCar na parkovišti pro zaměstnance. V rohu u zdi. Víte, jak se dostanete na velvyslanectví?“

Langdon přikývl a díval se na klíčky, které právě dostal.

„Poslouchejte,“ hlesla Sophie a hlas jí zjihl. „Myslím, že dědeček mi nechal u *Mony Lisy* nějaký vzkaz – třeba nějaký náznak, kdo ho zabil. Nebo proč jsem v nebezpečí.“ *Nebo co se stalo s mou rodinou.* „Musím se tam jít podívat.“

„Ale jestli vám chtěl sdělit, v jakém jste nebezpečí, proč to jednoduše nenapsal? Proč vymýšlel takové komplikované slovní přesmyčky a šifry?“

„Ať už mi chtěl dědeček sdělit cokoliv, asi nechtěl, aby se to dozvěděl někdo jiný – dokonce ani policie ne.“ Bylo jasné, že Saunière učinil vše, co bylo v jeho silách, aby předal důvěrné poselství výhradně své vnučce. Napsal šifrovaný vzkaz, vložil do něj její tajné iniciály a poradil jí, aby našla Roberta Langdona – což byla moudrá rada, jelikož americký symbololog jeho šifru rozluštil. „Možná to zní podivně,“ dodala Sophie, „ale myslím, že chtěl, abych se dostala k *Moně Lise* jako první.“

„Půjdu s vámi.“

„Ne! Nevíme, jak dlouho zůstane Velká galerie prázdná. *Vy* musíte pryč.“

Langdon se zatvářil váhavě, jako by ho vlastní akademická zvědavost nutila riskovat setkání s Fachem.

„Jděte. Hned.“ Sophie se na něj vděčně usmála. „Uvidíme se na velvyslanectví, pane Langdone.“

Langdon vypadal nespokojeně. „Uvidíme se tam pod jednou podmínkou,“ odpověděl pevným hlasem.

Sophie se poplašeně odmlčela. „Pod jakou?“

„Že mi přestanete říkat *pane Langdone*.“

Sophie si všimla náznaku úsměvu na Langdonově tváři a pousmání mu oplatila. „Hodně štěstí, Roberte.“

Když Langdon sestoupil až k patě schodiště, ucítil nezaměnitelnou vůni slunečnicového oleje a sádrového prachu. Před ním zářila cedulka s nápisem SORTIE/EXIT a šipka pod ní mířila do dlouhé chodby.

Langdon vykročil naznačeným směrem.

Po pravé straně bylo tmavé restaurátorské studio, v jehož šeru bylo možné rozeznat řady soch v různém stadiu oprav. Nalevo bylo několik místností, které Langdonovi připomněly třídy pro výuku umění na Harvardu – řady stojanů, pláten, palet a rámů.

Když Langdon procházel chodbou, přemítal o tom, že zhruba v tomto okamžiku se mohl probouzet ve své posteli v Cambridgi. Celý večer se mu jevil jako neskutečný sen. *Právě se chystám vypadnout z Louvru… jako uprchlík.*

Pořád ještě přemýšlel o Saunièrově chytrém anagramu a napadlo ho, co asi Sophie našla u *Mony Lisy*… a jestli tam vůbec bylo něco k nalezení. Vypadala, jako by si byla jistá, že po ní dědeček chtěl, aby ten slavný obraz navštívila ještě jednou. I když to znělo velice pravděpodobně, Langdona pronásledoval jeden zneklidňující paradox.

P.S. Najdi Roberta Langdona.

Saunière napsal na podlahu jeho jméno a nakázal Sophii, aby ho nalezla. Ale proč? Jenom kvůli tomu, aby rozluštil ten anagram?

To nebylo pravděpodobné.

Koneckonců – Saunière neměl jediný důvod k domněnce, že Langdon umí luštit anagramy. *Vždyť jsme se ani nikdy nesetkali.* Kromě toho Sophie jasně řekla, že ten anagram měla vyluštit *ona sama*. *A téměř se jí to podařilo*, připomněl si Langdon.

Byla to Sophie, kdo si všiml Fibonacciho posloupnosti, a bezpochyby by také byla vyluštila Saunièrův vzkaz, pokud by na to měla víc času – a to bez jakékoli Langdonovy pomoci.

Sophie ten anagram měla vyluštit sama. Langdon si tím najednou byl naprosto jistý, ale tento závěr nevysvětloval zjevnou logickou mezeru v Saunièrově jednání.

Proč já? přemítal Langdon a pokračoval v chůzi. *Proč bylo Saunièrovým posledním přáním, aby se jeho vnučka, se kterou se před dlouhou dobou odcizili, vyhledala právě mě? Co si Saunière myslel, že vím?*

Náhle sebou Langdon trhl a zastavil se. S doširoka rozevřenýma očima sáhl do kapsy a vytáhl z ní snímek Saunièrova vzkazu. Zíral na jeho poslední řádku.

P.S. Najdi Roberta Langdona.

Zaměřil se na dvě písmena.

P.S.

A v tom okamžiku pochopil, jak přesně do sebe podivná Saunièrova symbolika zapadá. S rychlostí dunící bouře se před ním vynořila celá jeho

dosavadní kariéra symbolologa a historika. Všechno, co Jacques Saunière dělal, najednou dávalo smysl.

Langdon horečně přemýšlel a snažil se obsáhnout všechny důsledky toho, na co právě přišel. Otočil se a zadíval se směrem, odkud právě přišel.

Je na to ještě čas?

Věděl, že na tom nesejde.

Bez váhání se rozběhl zpátky k požárnímu schodišti.

22

Silas klečel v první lavici a předstíral, že se modlí, zatímco si nenápadně prohlížel vnitřek svatyně. St. Sulpice byl, jako většina katedrál, postaven v podobě obrovského římského kříže. Dlouhá centrální sekce – hlavní loď chrámu – vedla přímo k hlavnímu oltáři, u kterého byla příčně protnuta kratší sekcí, transeptem. Průnik hlavní lodi s transeptem byl přímo pod hlavní kupolí a sloužil jako srdce chrámu… jako jeho nejposvátnější a nejmystičtější bod.

Dnes v noci ale ne, pomyslel si Silas. *St. Sulpice skrývá své tajemství jinde.*

Otočil hlavu doprava a podíval se do jižní části transeptu – na otevřené prostranství za kostelními lavicemi, k objektu, který mu popsaly jeho oběti.

Tam to je.

Do šedé žulové podlahy byl zapuštěn tenký, naleštěný a lesknoucí se proužek mosazi… zlatá linka, probíhající napříč podlahou katedrály. Na lince byly vidět značky jako na pravítku. Jak se Silas dozvěděl, byl to gnómón, pohanská astronomická pomůcka, něco jako sluneční hodiny. Turisté, vědci, historikové i pohané z celého světa přicházejí do St. Sulpice, aby si prohlédli tuto slavnou linku.

Růžová linie.

Silas pomalu přejel očima po mosazném proužku, který protínal podlahu zprava doleva v podivném úhlu, jenž se zdál být v naprostém nesouladu s geometrií celé budovy. Linka mířila přímo pod hlavní oltář a připomínala Silasovi jizvu po biči na jinak krásném obličeji. Proťala oltářní mřížku a přeběhla přes celou šířku chrámu, aby dosáhla až do rohu severního transeptu, kde se zastavila u paty něčeho naprosto neočekávaného.

Kolosálního egyptského obelisku.

Tam se lesklá Růžová linie otočila o devadesát stupňů *vertikálním* směrem a pokračovala rovnou nahoru přes samotný obelisk až k vrcholu pyramidy, kde konečně zmizela.

Růžová linie, pomyslel si Silas. *Bratrstvo ukrylo základní kámen na Růžové linii.*

Když před několika hodinami sdělil Silas Učiteli, že Převorství ukrylo svůj základní kámen uvnitř St. Sulpice, Učitel moc přesvědčeně nezareagoval. Když ale Silas dodal, že mu bratři řekli přesnou polohu vzhledem k mosazné lince, která katedrálou probíhá, vydechl Učitel úlevou. „Ty mluvíš o Růžové linii!“

Pak Silasovi chvatně vysvětlil architektonickou zvláštnost St. Sulpice – mosazný proužek, který protíná svatyni přesně severojižním směrem. Je to starodávná astronomická pomůcka, pozůstatek pohanského chrámu, který kdysi na tomto místě stával. Sluneční paprsky, pronikající okulem jižní stěny, dosahují podél této linie každým dnem dál a dál, a určují tak čas od jednoho slunovratu ke druhému.

Tento severojižní pruh byl známý pod názvem *Růžová linie*. Po staletí byl symbol růžice spojován s mapami a určováním světových stran. Růžice – nakreslená téměř na každé mapě – ukazovala sever, východ, jih a západ. Původně se jí říkalo větrná růžice a udávala směry dvaatřiceti větrů, vanoucích ze směru osmi hlavních větrů, osmi „polovětrů“ a šestnácti „čtvrtvětrů". Když se tyto směry nakreslily do kruhu, připomínaly dvaatřicet okvětních lístků růže. Až do dnešních dnů se proto základní navigační pomůcka nazývá růžice a sever je na ní stále označován šipkou symbolizující hrot šípu nebo zpodobením kosatce, *fleur-de-lis*. Na zeměkouli se jako *Růžová linie* – nebo také poledník – označovala jakákoli čára, mířící od severního pólu k jižnímu. Takových linií existuje samozřejmě nekonečné množství, protože každým bodem na Zemi lze vést čáru mířící severojižním směrem. Otázka, kterou si kladli staří navigátoři, zněla: Která z nich bude *tou hlavní* Růžovou linií – nultým poledníkem – od které se budou odpočítávat všechny ostatní poledníky na světě?

Dnes je taková linie v Greenwichi v Anglii.

Ale nebylo tomu tak vždycky.

Dlouho předtím, než se za něj začal považovat ten greenwichský, probíhal nultý poledník Paříží – katedrálou St. Sulpice. Mosazný pruh na podlaze chrámu je památkou na první světový nultý poledník, a přestože Greenwich roku 1888 Paříž této pocty zbavil, původní Růžová linie je dodnes viditelná.

„A tak jsou legendy pravdivé," řekl Učitel Silasovi. „Základní kámen podle nich má ležet pod Znamením růže."

Silas, který stále ještě klečel v kostelní lavici, se rozhlédl po chrámu a bedlivě naslouchal, jestli je opravdu sám. Na chvilku měl pocit, že z balkonu nad sebou uslyšel nějaké zašustění. Vzhlédl a několik vteřin se tím směrem díval. Nic.

Jsem sám.

Postavil se čelem k oltáři a třikrát se pokřižoval. Pak se obrátil doleva a vydal se podél mosazné linie k egyptskému obelisku.

Ve stejném okamžiku probudilo biskupa Aringarosu z jeho dřímoty dosednutí podvozku letadla na přistávací plochu Mezinárodního letiště Leonarda da Vinci v Římě.

Já jsem usnul, pomyslel si, udivený tím, že je natolik uvolněný, aby dokázal spát.

„BENEVENUTO A ROMA," ozvalo se z reproduktorů.

Aringarosa se narovnal, uhladil si oděv a mírně se usmál. Tato cesta patří mezi ty šťastné. *Až příliš dlouho jsem byl v defenzivě.* Dnes v noci se všechno změní. Ještě před pěti měsíci se Aringarosa bál o budoucnost víry. Nyní se jako z Boží vůle řešení objevilo samo.

Boží zásah.

Jestli šlo v Paříži všechno podle plánu, bude mít Aringarosa brzy v rukou něco, co z něj udělá nejmocnějšího muže v celé křesťanské církvi.

23

Sophie bez dechu přiběhla k velkým dřevěným dveřím do Salle des Etats – sálu, ve kterém visela *Mona Lisa*. Před vstupem ještě zdráhavě pohlédla do chodby, k místu, kde o dvacet metrů dál stále leželo dědečkovo tělo.

Lítost, která ji přepadla, byla náhlá a silná – hluboký smutek spojený s pocitem viny. Během posledních deseti let se s ní tolikrát snažil spojit, ale Sophie zůstala neoblomná – všechny jeho dopisy a balíčky nechávala neotevřené ve spodní zásuvce a odmítala se s ním setkat. *Lhal mi! Měl přede mnou tajemství! Co jsem měla dělat?* A tak ho vymazala ze svého života. Naprosto.

Teď byl její dědeček po smrti a promlouval k ní ze svého hrobu.

Mona Lisa.

Natáhla se po velkých dřevěných dveřích a zatlačila.

Dveře se otevřely. Na prahu Sophie chviličku zaváhala a přejela očima obdélníkovou místnost, která se před ní objevila. I tento sál se koupal v měkkém červeném světle. Salle des Etats byl jedním z vzácných *culs-de-sac* v tomto muzeu – slepě končící místností. Na stěně proti jediným dveřím, které sem vedly, visel pětimetrový Botticelli. Pod ním stál na parketové podlaze velký osmiboký divan, sloužící denně jako vítané místo odpočinku pro tisíce návštěvníků, kteří chtějí obdivovat ten nejcennější exponát v Louvru.

Ještě předtím, než Sophie vstoupila dovnitř, jí ale došlo, že jí něco chybí. *Černé světlo.* Znovu pohlédla směrem k Saunièrovu tělu. Jestli zde pro ni nechal ještě nějaký vzkaz, pak jej zcela určitě napsal svým speciálním fixem.

Sophie se zhluboka nadechla a spěšně přešla k osvětlenému místu činu. Nedokázala se podívat přímo na svého dědečka, a tak se zaměřila pouze na stůl. Popadla malou ultrafialovou baterku, strčila ji do kapsy svetru a pospíchala zpátky k otevřeným dveřím do Salle des Etats.

Vešla dovnitř. Přitom ale neočekávaně uslyšela tlumené kroky, které proti ní vyběhly z nitra tohoto sálu. *Někdo tu je!* Náhle se z načervenalé mlhy vyloupla bledá postava. Sophie uskočila.

„Tady jsi!“ zašeptal Langdon a zastavil se těsně před Sophií.

Na okamžik se jí ulevilo. „Roberte, řekla jsem, abys odsud zmizel. Jestli Fache –„

„Kdes byla?“

„Musela jsem si dojít pro černé světlo,“ zašeptala a ukázala mu je. „Jestli mi tu dědeček nechal vzkaz…“

„Sophie, poslouchej.“ Langdon konečně popadl dech a pevně se jí díval do očí. „Ta písmena P. S., nepřipomínají ti ještě něco jiného? Cokoli?“

Sophie ho zatáhla zpátky do sálu a tiše za nimi zavřela velké dveře, aby na chodbě nebyla slyšet ozvěna jejich hlasů. „Už jsem ti říkala, že ty iniciály znamenají princezna Sophie.“

„To vím, ale nevidělas je ještě někde *jinde*? Nepoužil tvůj dědeček ta písmena v jiném významu? Jako monogram nebo třeba jako značku na krabičce s osobními věcmi?“

Ta otázka ji vyděsila. *Jak to Robert může vědět?* Sophie vskutku kdysi iniciály P.S., v podobě nějakého monogramu, viděla. Bylo to den před jejími devátými narozeninami. Tajně šmejdila po domě a hledala schované dárky. Ani tehdy už nesnesla, aby před ní někdo měl nějaké tajemství. *Copak mi* grand-père *letos koupil?* Prohrabovala se v zásuvkách a

skříňkách. *Má pro mě tu panenku, kterou jsem si přála?* Kam ji asi schoval?

Sophie v celém domě nic nenašla, a tak si dodala odvahy a vklouzla do dědečkovy ložnice. Tam sice měla vstup zakázaný, ale dědeček zrovna spal dole na gauči.

Jenom se tam rychle juknu!

Po špičkách přešla přes vrzající prkennou podlahu a otevřela dědečkovu skříň. Nic. Pak se podívala pod postel. Pořád nic. Přistoupila k jeho sekretáři a opatrně začala prohrabovat jednu zásuvku po druhé. *Někde tady něco pro mě musí být!* Dospěla až ke spodní zásuvce, ale po žádné panence pořád ještě nebylo ani stopy. Sklíčeně otevřela poslední zásuvku a odstrčila stranou nějaké černé oblečení, které na dědečkovi nikdy neviděla. Už se ji chystala zase zavřít, když si všimla zlatavého záblesku úplně vzadu. Vypadalo to jako řetízek k hodinkám, ale Sophie věděla, že nic takového dědeček nenosí. Srdce jí poskočilo, když si uvědomila, co to musí být.

Náhrdelník!

Sophie opatrně vytáhla řetízek ze šuplíku. Ke svému překvapení na jeho konci objevila lesklý zlatý klíč. Těžký a třpytivý. Očarovaně si jej prohlížela. Nevypadal jako žádný z klíčů, které kdy v životě viděla. Většina klíčů byla plochá s vroubkovanými zuby, ale tenhle se skládal z trojúhelníkového sloupku s malými dírkami po celém povrchu. Jeho velká zlatá hlava měla tvar kříže, ale nikoli normálního. Toto byl kříž se všemi rameny stejně dlouhými – jako matematické znaménko plus. V jeho středu pak vystupoval podivný symbol – dvě písmena protkaná nějakým květinovým vzorem.

„P.S.," zašeptala a zamračila se. *Co to může být?*

„Sophie?" ozval se od dveří dědečkův hlas.

Sophie vyděšeně nadskočila a upustila klíč, který s hlasitým cinknutím dopadl na podlahu. Dívala se upřeně na klíč a bála se vzhlédnout k dědečkovi. „Já… já jsem hledala dárek k narozeninám," hlesla se svěšenou hlavou a věděla, že zklamala jeho důvěru.

Dědeček stál tiše na prahu tak dlouho, až jí to připadalo jako věčnost. Nakonec namáhavě vydechl. „Zvedni ten klíč, Sophie."

Poslechla.

Dědeček vešel do pokoje. „Sophie, musíš respektovat soukromí ostatních lidí." Něžně si k ní klekl a klíč si od ní vzal. „Tenhle klíč je velice důležitý. Kdybys ho ztratila…"

Tiché dědečkovo domlouvání způsobilo, že se Sophie cítila ještě hůř. „Je mi to líto, *grand-père*, opravdu.“ Odmlčela se. „Myslela jsem, že to je náhrdelník k mým narozeninám.“

Několik vteřin se na ni upřeně díval. „Řeknu ti to ještě jednou, Sophie, protože to je důležité. Musíš se naučit respektovat soukromí jiných lidí.“

„Ano, *grand-père*.“

„Promluvíme si o tom někdy jindy. Teď je potřeba vyplít zahrádku.“

Sophie vyběhla, aby se věnovala své práci.

Druhý den ráno nedostala od svého dědečka žádný dárek k narozeninám. Žádný ani nečekala, po tom, co provedla. Ale dědeček jí dokonce ani nepopřál všechno nejlepší. Večer šla smutně spát. Když si ale vlezla do postele, našla na polštáři malou kartičku. Na ní byla napsaná jednoduchá hádanka. Ještě než ji vyřešila, usmívala se. *Vím, co to je!* Totéž pro ni dědeček připravil o posledních Vánocích.

Hon za pokladem!

Dychtivě a soustředěně se dívala na hádanku, dokud ji nevyřešila. Řešení ji odkázalo do jiné části domu, kde našla další kartu a další hádanku. I tu rozluštila a spěchala k nové kartě. Takto pobíhala po celém domě, od jednoho vodítka ke druhému, dokud nenašla kartičku, která ji poslala zpět do její ložnice. Sophie se vyřítila po schodech nahoru, vběhla do svého pokoje a překvapeně se zastavila. Uprostřed stálo zářivě červené kolo s mašlí přivázanou na řidítka. Sophie vyjekla radostí.

„Vím, že jsi chtěla panenku,“ řekl jí dědeček, který se na ni usmíval z rohu pokoje. „Ale myslel jsem, že tohle by se ti mohlo líbit ještě víc.“

Příští den ji dědeček učil jezdit na příjezdové cestě k jejich domu. Běhal podle ní, a když Sophie vjela na trávník a ztratila rovnováhu, oba se skáceli na trávu, převalovali se a smáli se.

„*Grand-père*,“ vydechla Sophie a objala ho. „Je mi opravdu moc líto, že jsem ten klíč brala.“

„Já vím, maličká. Odpouštím ti. Nemůžu se na tebe zlobit. Dědečkové a vnučky si vždycky odpouštějí.“

Sophie věděla, že by se neměla ptát, ale nemohla si pomoci. „Co se jím otevírá? Nikdy jsem takový klíč neviděla. Je moc hezký.“

Dědeček byl delší dobu zticha a Sophie na něm viděla, že si není jistý, jak by jí měl odpovědět. Grand-père *nikdy nelže*. „Odemyká se jím truhlička,“ řekl konečně, „kde mám uloženo mnoho tajemství.“

Sophie našpulila rty. „Nenávidím tajemství!“

„Já vím, ale tahle jsou důležitá. A jednou si jich budeš vážit tak jako já.“

„Na tom klíči jsem viděla písmena a květinu.“

„Ano, to je moje nejmilejší květina. Říká se jí *fleur-de-lis*. Máme je i na zahradě. Ty bílé. Kosatce."

„Ty znám. Jsou i *moje* nejmilejší."

„Tak to se s tebou můžu na něčem domluvit." Dědečkovo obočí vyjelo nahoru jako pokaždé, když se ji chystal něčím popíchnout. „Pokud udržíš můj klíč v tajnosti a *nikdy* se o něm nezmíníš, ať už přede mnou nebo před někým jiným, pak ti ho jednou dám."

Sophie nevěřila vlastním uším. „*Opravdu?*"

„Slibuji. Až dozraje čas, bude tvůj. Je na něm tvoje jméno."

Sophie se zachmuřila. „To není pravda. Je tam P.S. Moje jméno takhle nezačíná!"

Dědeček ztlumil hlas a rozhlédl se, jako kdyby se chtěl ujistit, že je nikdo neposlouchá. „Dobře, Sophie, když už to *musíš* vědět, P.S. je kód. Jsou to tvoje tajné iniciály."

Její oči se rozšířily překvapením. „Já mám tajné iniciály?"

„Jistě. Vnučky *vždycky* mají tajné iniciály, které znají jen jejich dědečkové."

„P.S.?"

Pošimral ji. „*Princesse Sophie.*"

Zahihňala se. „Nejsem princezna!"

Mrkl na ni. „Pro mě ano."

Od toho okamžiku o tom klíči už nikdy nemluvili. A ona se stala jeho princeznou Sophií.

Sophie stála uvnitř Salle des Etats a překonávala další prudký nával smutku a pocitu ztráty.

„Ty iniciály," šeptal Langdon a podivně se na ni díval. „Viděla jsi je někdy?"

Sophie slyšela dědečkův hlas. Mluvil na ni z chodby. *Nikdy o tom klíči nemluv, Sophie. Se mnou ani s nikým jiným.* Věděla, že chybila, když mu nedokázala odpustit, a přemítala, jestli může znovu zklamat jeho důvěru. *P.S. Najdi Roberta Langdona.* Dědeček chtěl, aby jí Langdon pomohl. Sophie přikývla. „Ano, už jsem je jednou viděla. Když jsem byla hodně malá."

„Kde?"

Sophie zaváhala. „Na něčem, co pro něj bylo velmi důležité."

Langdon se jí upřeně zadíval do očí. „Sophie, tohle je také životně důležité. Můžeš mi říct, jestli se ta písmena objevila současně se symbolem? S *fleur-de-lis*?"

Sophie se úžasem zapotácela. „Ale jak… jak to víš?“

Langdon vydechl a ještě víc ztišil hlas. „Jsem si docela jistý, že tvůj dědeček byl členem tajné společnosti. Velice starého tajného bratrstva.“

Sophie pocítila v žaludku divný tlak. I ona si tím byla jistá. Deset let se snažila zapomenout na incident, který jí tuto strašidelnou skutečnost odhalil. Byla svědkem něčeho nemyslitelného. *Neodpustitelného.*

„*Fleur-de-lis*,“ opakoval Langdon, „spolu s iniciálami P.S. – to je oficiální znak bratrstva. Jejich emblém. Jejich logo.“

„Jak to víš?“ Sophie se modlila, aby jí Langdon neodpověděl, že on sám k nim také patří.

„Psal jsem o té skupině,“ řekl a hlas se mu chvěl potlačovaným vzrušením. „Výzkum symboliky tajných společností je mou specialitou. Říkají si *Prieure du Sion*, Převorství sionské. Základnu mají tady ve Francii a jejich členy jsou mocní lidé z celé Evropy. Vlastně je to jedna z nejstarších tajných společností na světě.“

Sophie o nich nikdy neslyšela.

Langdon teď hovořil přerývaně. „Mezi členy Převorství patřili i nejslavnější osobnosti v dějinách – lidé jako Botticelli, sir Isaac Newton, Victor Hugo.“ Odmlčel se a jeho hlas teď přetékal akademickým uspokojením. „A také Leonardo da Vinci.“

Sophie na něj překvapeně zírala. „Leonardo patřil k nějaké tajné společnosti?“

„Nejenže patřil, ale v letech 1510 až 1519 jí dokonce předsedal jakožto velmistr bratrstva, což určitě vysvětluje vášeň tvého dědečka pro jeho díla. Ti dva sdíleli pouto společného bratrstva. A je to také v dokonalém souladu s tím, že byli oba shodně fascinováni bohyněmi, pohanskými ikonami, posvátnou ženou, a také s jejich odporem k církvi. Dějiny Převorství stojí na uctívání posvátné ženy.“

„Chceš říct, že ta skupina je vlastně kultem uctívačů nějaké pohanské bohyně?“

„Daleko důležitější je, že se jedná o strážce starobylého tajemství. Tajemství, které z nich dělá neuvěřitelně mocné seskupení.“

Přes jistotu, kterou Sophie viděla v Langdonových očích, se s tím vnitřně stále nemohla vypořádat. *Tajný pohanský kult? Kdysi vedený Leonardem da Vinci?* To všechno znělo naprosto absurdně. Ale přesto, i když tomu odmítala uvěřit, její mysl se neustále vracela o deset let zpátky – k noci, kdy nechtíc překvapila svého dědečka a stala se svědkem toho, co si stále odmítala připustit. *Mohlo by to vysvětlit…?*

„Identita současných členů Převorství je mimořádně přísně utajována," pokračoval Langdon, „ale ta písmena P.S. a *fleur-de-lis*, které jsi viděla jako malá, jsou důkazem. Jejich kombinace je jasným znakem příslušnosti k tomuto řádu."

Sophie si uvědomila, že Langdon ví o jejím dědečkovi daleko víc, než si dokázala představit. Tenhle Američan pro ni zjevně měl mnoho zajímavých informací, ale teď nebyla ta pravá chvíle. „Nemůžu si dovolit, aby tě chytili, Roberte! Musíme si promluvit o tolika věcech. Musíš odsud zmizet!"

Langdon slyšel mumlání jejího hlasu jen z velké dálky. Nikam nepůjde. Teď byl ztracen v jiném světě. Na místě, kde vyplouvala na povrch starobylá tajemství. Na místě, kde ze stínů vystupovaly dávno zapomenuté příběhy.

Pomalu, jako by se pohyboval pod vodou, otočil Langdon hlavu a podíval se červeným oparem směrem k *Moně Lise*.

Fleur-de-lis… květina Lisy… Mona Lisa.

Všechno bylo propojeno, jako tichá symfonie, odrážející nejhlubší tajemství Převorství sionského i Leonarda da Vinci.

O několik mil dál právě vyděšený řidič jednoho nákladního vozu zastavil, zíral do ústí namířené zbraně a přihlížel, jak kapitán francouzské policie divoce zabručel a vztekle odhodil kus mýdla do vířících vod Seiny.

24

Silas vzhlédl ke špičce egyptského obelisku a celým tělem vnímal výšku toho masivního mramorového bloku. Šlachy se mu napínaly radostí. Ještě jednou se rozhlédl po kostele, aby se ujistil, že je sám. Pak si klekl k úpatí obelisku – ne z úcty, ale z nutnosti.

Základní kámen je ukryt pod Růžovou linií.

U základny obelisku.

V tom se všichni čtyři shodovali.

Kleče na kolenou, přejel Silas rukama po kamenné podlaze. Neviděl žádnou škvíru ani jiné známky toho, že by tam byla pohyblivá dlaždice. Jemně zaklepal na zem klouby prstů. Ťukal postupně na všechny dlaždice podél mosazného pruhu, až konečně jedna z nich zazněla nějak podivně.

Tady je pod podlahou dutina!

Silas se usmál. Jeho oběti mluvily pravdu.

Vstal a rozhlédl se kolem sebe po něčem, čím by mohl podlahu rozbít.

Vysoko nad Silasem sestra Bieilová tiše zalapala po dechu. Její nejčernější obavy se potvrdily. Noční návštěvník nebyl tím, za koho se vydával. Tajemný mnich z Opus Dei přišel do St. Sulpice z jiného důvodu.

Z tajného důvodu.

Nejsi jediný, kdo má nějaké tajemství, pomyslela si.

Sestra Bieilová nebyla jen správkyní této katedrály. Byla strážkyní. A dnes v noci byl uveden do pohybu starobylý mechanismus. Příchod tohoto cizince k úpatí egyptského obelisku byl signálem bratrstva.

Byl to tichý výkřik úzkosti.

25

Americké velvyslanectví v Paříži tvoří sevřený komplex budov na Gabriel Avenue, severně od Champs Élysées. Tříakrová oblast je považována za „výsostné území USA“, což znamená, že všichni, kdo na něm stojí, podléhají stejným zákonům a požívají stejné ochrany, jako kdyby byli přímo ve Spojených státech.

Noční operátorka ambasády si četla mezinárodní vydání časopisu *Time*, když ji vyrušilo zazvonění telefonu.

„Americké velvyslanectví,“ ohlásila se.

„Dobrý večer.“ Volající mluvil anglicky s francouzským přízvukem. „Rád bych vás požádal o laskavost.“ Přes zdvořile volená slova byl mužův tón příkrý a komisní. „Bylo mi řečeno, že pro mě máte na automatické záznamové službě vzkaz. Jmenuji se Langdon. Bohužel jsem zapomněl svůj přístupový kód. Byla to tři čísla. Kdybyste mi mohla pomoci, byl bych vám nesmírně vděčný.“

Operátorka zmateně zaváhala. „Je mi líto, pane. Váš vzkaz musí být hodně starý. Tento systém byl před dvěma lety z bezpečnostních důvodů zrušen. Kromě toho, všechny přístupové kódy byly *pětimístné*. Kdo vám řekl, že tady máte vzkaz?“

„Vy nemáte *žádný* automatický systém vyřizování vzkazů?“

„Ne, pane. Jakýkoli vzkaz by byl zaznamenán na našem oddělení služeb. Jaké že je vaše jméno?“

Ale muž již zavěsil.

Bezu Fache ohromeně chodil po břehu Seiny. Byl si jistý, že viděl, jak Langdon vytáčí místní číslo, vyťukává trojmístný kód a pak poslouchá vzkaz. *Ale jestli nevolal na velvyslanectví, tak kam ke všem čertům telefonoval?*

V tom okamžiku si Fache uvědomil, že odpověď na tuto otázku drží celou tu dobu v ruce. *Langdon přece volal z jeho mobilu!*

Fache si v telefonním menu rychle nalistoval seznam posledních volaných čísel, až našel to, na které Langdon telefonoval.

Pařížské číslo, následované trojmístným kódem, 454.

Fache číslo vytočil a čekal. Ozval se oznamovací tón.

Nakonec uslyšel ženský hlas: „*Bonjour, vous etes bien chez Sophie Neveu,*“ spustila nahrávka. „*Je suis absente pour le moment, mais…*“

Facheovi se vařila v žilách krev, když vyťukával čísla 4… 5… 4.

26

Přes nesmírnost svého věhlasu byla *Mona Lisa* plátnem o rozměrech pouhých 75 x 50 cm – takže byla dokonce ještě menší než její plakáty, které se prodávají v obchůdku se suvenýry v Louvru. Visela na severozápadní stěně v Salle des Etats za pěticentimetrovou vrstvou ochranného plexiskla. Éterická mlhavá atmosféra vlastní malby byla připisována mistrnému zvládnutí stylu zvaného *sfumato*, ve kterém kontury jednotlivých objektů postupně přecházejí v jiné.

Od okamžiku, kdy *Monu Lisu* – nebo *La Jaconde*, jak ji nazývají Francouzi – umístili v Louvru, byla dvakrát ukradena, naposledy v roce 1911, kdy zmizela ze *„salle impénétrable“*, tedy nedobytné místnosti, jak byl nazýván Le Salon Le Carré. Pařížané pak plakali v ulicích a psali do novin články, ve kterých prosili zloděje, aby obraz vrátil. O dva roky později byla *Mona Lisa* objevena, jak bez jakéhokoli vysvětlení visí v hotelovém pokoji ve Florencii.

Když teď dal Langdon Sophii jasně najevo, že nemá vůbec v úmyslu odejít, přešel s ní přes Salle des Etats. *Mona Lisa* byla pořád ještě téměř dvacet metrů před nimi, když Sophie zapnula černé světlo a na podlahu před ně dopadl namodralý pruh záře. Sophie pohybovala kuželem světla sem a tam, jako pyrotechnik, hledající miny.

Langdon, který kráčel těsně za ní, už pociťoval ono známé hřejivé vzrušení, které prožíval při každém setkání s velkými uměleckými díly. Pokoušel se proniknout očima za pruh světla, vycházející ze Sophiiny baterky. Nalevo se objevil osmiboký divan pro návštěvníky, který vypadal jako temný ostrov v prázdném moři parket.

Langdon už pomalu začal rozeznávat panel černého skla na stěně, kterou měl po pravé ruce. Věděl, že za tím sklem visí ve své soukromé cele ten nejznámější obraz na světě.

Pověst *Mony Lisy* coby nejslavnějšího uměleckého díla neměla co do činění s jejím tajemným úsměvem, jak Langdon dobře věděl. Nesouvisela ani se záhadnými interpretacemi, kterými ji obklopovalo mnoho historiků umění a různých fanoušků konspiračních teorií. *Mona Lisa* byla tak slavná jednoduše proto, že sám Leonardo da Vinci ji označil za své nejkrásnější dílo. Toto plátno s sebou vozil, ať cestoval kamkoli, a když se jej ptali proč, odpovídal, že se nedokáže odloučit od svého nejdokonalejšího vyjádření ženské krásy.

Přesto ale mnoho historiků umění Leonarda podezřívalo, že jeho obdiv k *Moně Lise* nesouvisí s jejím mistrovským provedením. Ten portrét byl vlastně až překvapivě obyčejný obraz. Leonardova úcta k tomuto dílem vyvěrala z něčeho hlubšího – z poselství, které bylo do malby ukryto. *Mona Lisa* byla vlastně jedním z nejdokonalejších šprýmů na světě. Přestože podrobnému popisu všech narážek a dvojsmyslů se věnovala už řada spisů o historii umění, většina veřejnosti stále považuje její úsměv za velkou záhadu.

Žádná záhada, pomyslel si Langdon, pokročil ještě kousek dopředu a díval se, jak z mlhy vystupují obrysy slavného obrazu. *Vůbec žádná záhada*.

Nedávno se Langdon podělil o tajemství *Mony Lisy* s poněkud neobvyklými posluchači – s tuctem vězňů z trestnice v Essex County. Langdonův malý vězeňský seminář byl součástí harvardského programu na zvýšení úrovně vzdělávání ve vězeňství – *kultura pro zlosyny*, jak to rádi nazývali Langdonovi kolegové.

Langdon stál u svého zpětného projektoru v zatemnělé vězeňské knihovně a přednášel o tajemství *Mony Lisy* vězňům, kteří na jeho seminář přišli, mužům, o kterých s překvapením zjistil, že je toto téma zajímá a že jsou sice hrubí, ale bystří. „Můžete si povšimnout," oznámil jim a přešel ke stěně, na které byl promítnut obraz *Mony Lisy*, „že pozadí za jejím obličejem není po obou stranách stejné." Ukázal na tuto nesrovnalost. „Da

Vinci namaloval linku obzoru na levé straně o poznání níž než na straně pravé.“

„On to posral?“ užasl jeden z posluchačů.

Langdon se zakuckal. „Ne. Da Vinci takové chyby příliš často nedělal. Tohle je vlastně takový jeho malý trik. Tím, že na levé straně snížil horizont, dosáhl toho, že Mona Lisa vypadá zleva daleko větší než zprava. To je takový malý Leonardův žert. Mužskému a ženskému principu se historicky přiřazují strany – levá strana je ženská, pravá mužská. A protože da Vinci byl velký obdivovatel ženského principu, namaloval Monu Lisu tak, aby se zleva zdála daleko majestátnější než zprava.“

„Slyšel jsem, že to byl teplouš,“ řekl malý muž s kozí bradkou.

Langdon zamrkal. „Historikové to takhle většinou nenazývají, ale ano, da Vinci byl homosexuál.“

„A proto dělal do těchhletěch ženskejch principů?“

„Da Vinci vlastně věřil v *rovnováhu* mezi muži a ženami. Věřil, že lidská duše nemůže dojít osvícení, pokud v sobě nebude mít mužské i ženské prvky.“

„To jako myslíte kočku i péro?“ zvolal někdo.

To vyvolalo srdečný řehot. Langdon zauvažoval, jestli by neměl udělat malou odbočku k etymologii slova *hermafrodit* a jeho vazbám na boha Herma a bohyni Afroditu, ale něco mu říkalo, že s takovými posluchači by se v podobném tématu nadobro utopil.

„Hele, doktore Langdone,“ ozval se svalnatý muž. „Je pravda, že *Mona Lisa* je vlastně portrétem samotnýho toho Leonarda? Někde jsem to slyšel.“

„Je to docela možné,“ odpověděl Langdon. „Da Vinci byl šprýmař a počítačová analýza *Mony Lisy* a jeho autoportrétů potvrdila překvapivou shodu některých rysů. Ale ať už měl da Vinci za lubem cokoli,“ pokračoval Langdon, „jeho *Mona Lisa* není ani mužem ani ženou. Nese v sobě subtilní poselství androgynie. Je směsicí obojího.“

„Jste si jistej, že to nejsou jenom harvardský kecy, který doopravdy vlastně znamenaj, že celá Mona Líza je fakt docela šereda?“

Langdon se rozesmál. „Možná máte pravdu. Ale da Vinci zanechal jasné vodítko, že jeho obraz je androgynní. Slyšel už někdo z vás o egyptském bohu jménem Amon?“

„Jasně, sakra!“ vykřikl jeden mohutný chlap. „Bůh mužský plodnosti!“

Langdon byl ohromen.

„Píše se to na každý krabičce kondomů AMON.“ Muž se široce usmál. „Na přední straně je nějakej chlápek s beraní hlavou a pod tím je napsaný, že to je egyptskej bůh plodnosti.“

Langdon sice o kondomech téhle značky nikdy neslyšel, ale byl rád, že si toto rychle se rozvíjející výrobní odvětví alespoň správně zjistilo historická fakta. „Správně. Amon je skutečně zobrazován jako muž s hlavou berana a jeho promiskuita a zatočené rohy, *horns*, vyústily v současný anglický slangový termín *horny*, tedy nadržený.“

„Nekecejte!“

„Nekecám,“ potvrdil Langdon. „A víte, kdo byl Amonovým protějškem? Kdo byla egyptská *bohyně* plodnosti?“

Po otázce zavládlo několikavteřinové ticho.

„Byla to Isis,“ sdělil jim Langdon a uchopil fix. „Takže máme mužské božstvo, Amona.“ Napsal to jméno. „A ženské božstvo, Isis, kterou napíšu v podobě přepisu jejího piktogramu, což je L´ISA.“

Langdon odstoupil od projektoru.

AMON L´ISA

„Nepřipomíná vám to něco?“ zeptal se.

„*Mona Lisa*… a kurva!“ vydechl někdo.

Langdon přikývl. „Přátelé, nejenže tvář *Mony Lisy* vypadá oboupohlavní, ale její jméno je anagramem božského splynutí muže a ženy. A *to* je to malé Leonardovo tajemství, kvůli němuž se *Mona Lisa* usmívá.“

„Můj dědeček tu byl,“ řekla Sophie a klekla si, teď už jenom necelé tři metry před *Monou Lisou*. Černé světlo váhavě namířila na jedno místo parketové podlahy.

Langdon nejprve neviděl nic. Pak, když si klekl vedle Sophie, všiml si zaschlé kalužinky nějaké tekutiny, která v černém světle slabě světélkovala. *Inkoust?* Pak si uvědomil, k čemu se při policejní práci ultrafialové světlo používá. Krev. Zachvěl se. Sophie měla pravdu. Jacques Saunière před smrtí opravdu navštívil *Monu Lisu*.

„Bezdůvodně by sem nechodil,“ zašeptala Sophie a stoupla si. „Vím, že tu někde pro mě nechal vzkaz.“ Rychle ušla zbývající vzdálenost k *Moně Lise* a posvítila si na podlahu před obrazem. Pohybovala světlem sem a tam po holých parketách.

„Tady nic není!“

V té chvíli si Langdon všiml slabého purpurového odlesku na ochranném skle před Monou Lisou. Uchopil Sophiino zápěstí a pohnul jím nahoru, takže černé světlo teď mířilo přímo na obraz.

Oba ztuhli.

Na skle zářilo čtrnáct slov, načmáraných přímo přes tvář *Mony Lisy*.

27

Seržant Collet seděl u Saunièrova stolu a tiskl si nevěřícně k uchu telefonní sluchátko. *Rozuměl jsem Fachovi správně?* „Kus mýdla? Ale jak mohl Langdon o tom čipu vědět?“

„Sophie Neveuová,“ odpověděl Fache. „Řekla mu to.“

„Cože! Proč?“

„To je zatraceně dobrá otázka, ale právě jsem vyslechl nahrávku, která dokazuje, že ho varovala.“

Collet ztratil řeč. *Co si ta Neveuová myslí?* Fache má důkaz, že Sophie mařila důležité vyšetřování. Sophie Neveuová nedostane jen vyhazov, půjde si také sednout do vězení. „Ale, kapitáne… kde je tedy Langdon *teď*?“

„Ozvalo se tam nějaké požární bezpečnostní zařízení?“

„Ne, pane.“

„A nikdo neprošel pod bezpečnostní bránou Velké galerie?“

„Ne. Máme u ní pracovníka bezpečnostní služby Louvru. Přesně jak jste chtěl.“

„Dobře, Langdon musí být pořád uvnitř Velké galerie.“

„Uvnitř? Ale co tam dělá?“

„Je ten hlídač ozbrojený?“

„Ano, pane. Je to vrchní hlídač.“

„Pošlete ho tam,“ přikázal Fache. „Svoje lidi tam nemůžu během pár minut dostat a nechci, aby Langdon utekl.“ Odmlčel se. „A měl byste tomu hlídači říct, že agentka Neveuová tam nejspíš bude s ním.“

„Myslel jsem, že agentka Neveuová odešla.“

„*Viděl* jste ji odcházet?“

„Ne, pane, ale…“

„Nikdo ji neviděl odcházet. Viděli ji jenom vejít dovnitř.“

Colleta její smělost ohromila. *Je pořád ještě v budově?*

„Zařiďte to,“ zakončil Fache. „Až tam dorazím, chci mít Langdona a Neveuovou na mušce.“

Nákladní vůz pokračoval v jízdě a kapitán Fache shromáždil své muže. Robert Langdon už dnes prokázal, že je nesnadnou kořistí, a když mu teď

ještě pomáhá agentka Neveuová, bude jeho polapení obtížnější, než původně očekával.

Fache se rozhodl, že nebude nic riskovat.

Pojistil se tím, že polovinu svých lidí poslal zpět do Louvru. Druhé půlce nakázal střežit jediné místo v Paříži, kde by Langdon mohl najít bezpečný přístav.

28

Uvnitř Salle des Etats zíral Langdon překvapeně na slova, napsaná na plexiskle. Text vypadal, jako by se jen tak vznášel v prostoru a vrhal přes tajemný úsměv *Mony Lisy* zubatý stín.

„Převorství," zašeptal Langdon. „To dokazuje, že tvůj dědeček byl jeho členem!"

Sophie se na něj zmateně podívala. „Ty tomu rozumíš?"

„Je to jasné," odpověděl Langdon a přikývl. Hlavou mu vířily myšlenky. „Je to proklamace základní filozofie Převorství!"

Sophie byla zcela vyvedená z konceptu a znovu se zahleděla na vzkaz zapsaný přes tvář *Mony Lisy*.

MALICHERNOST A DOMÝŠLIVOST
OVLÁDLY NÁBOŽENSKÉ AUTORITY.
VÍRA ELÉVŮ SLOUŽÍ K ADORACI LŽÍ A CHRÁMŮ.

„Sophie," ozval se Langdon, „tradiční uctívání Bohyně Převorstvím je založeno na myšlence, že mocní mužové rané křesťanské církve svedli svět na nesprávnou víru tím, že rozšiřovali lži, které pomlouvaly ženský princip. Kyvadlo se pak zhouplo směrem k mužství."

Sophie mlčela a pořád hleděla na ta slova.

„Převorství věří, že císař Konstantin a jeho mužští následovníci úspěšně konvertovali svět z matriarchátu pohanství k patriarchátu křesťanství díky kampaním a propagandě, která démonizovala posvátnou ženu a vytěsnila z moderního náboženství jakoukoli zmínku o Bohyni."

Sophie se nepřestávala tvářit nejistě. „Dědeček mě poslal na toto místo, abych našla jeho vzkaz. Musel mi chtít sdělit něco víc než *tohle*."

Langdon chápal, co tím myslí. *Myslí si, že je to další kód.* Jestli je v těch slovech skrytý nějaký význam, to ale momentálně nebyl schopen

rozhodnout. Pořád musel přemítat nad jasnou průzračností Saunièrova poselství.

Nikdo nemůže popřít, kolik dobrého činí moderní církev v dnešním nejistém světě, ale nikdo také nemůže popřít její zrádnou a násilnou minulost. Její brutální křížové výpravy za „nápravou“ náboženství uctívajících přírodu a ženský princip trvaly po tři staletí a použité metody byly stejně vynalézavé jako děsivé.

Katolická inkvizice vydala knihu, která by mohla být označena za dílo ze všech knih v historii lidstva snad nejvíce nasáklé krví. *Malleus Maleficarum* – neboli *Kladivo na čarodějnice* – varovalo svět před „nebezpečím svobodomyslných žen“ a instruovalo kněze, jak takové ženy mají hledat, mučit a ničit. Mezi tyto domnělé „čarodějnice“ podle církve patřily všechny učené ženy, kněžky, cikánky, uctívačky přírody, bylinkářky a vůbec všechny ženy, „podezřele sladěné s přírodním světem". Porodní báby byly zabíjeny, protože kacířsky využívaly svých lékařských znalostí k ulehčování od porodních bolestí – kteréžto utrpení bylo podle církve spravedlivým Božím trestem za to, že Eva pojedla z jablka moudrosti, a tím se dopustila prvotního hříchu. Během tří set let honů na čarodějnice církev upálila na hranicích neuvěřitelných *pět milionů* žen.

Propaganda a krveprolití slavily úspěch.

Dnešní svět je toho živým důkazem.

Ženy, které kdysi byly oslavovány jako nezbytná součást duchovního osvícení, byly nyní vykázány ze všech chrámů světa. Neexistovaly žádné židovské ortodoxní rabínky, katolické farářky ani islámské duchovní. Kdysi posvátný akt *hieros gamos* – přirozené sexuální jednoty muže a ženy, díky níž dosahují duchovního naplnění – byl předefinován a označen za hanebný a démonický čin. Svatí mužové, kteří kdysi požadovali sexuální jednotu se svými ženskými protějšky, aby se mohli dorozumívat s Bohem, se najednou obávali svých přirozených pohlavních pudů jako ďáblova díla, který jejich prostřednictvím spolupracuje se svým oblíbeným společníkem… *se ženou*.

Dokonce ani spojitost mezi ženským principem a levou stranou neunikla zhanobení ze strany církve. Ve francouzštině a italštině v sobě výrazy pro „levý“ – *gauche* a *sinistra* – nesou hluboce negativní podtón, zatímco jejich protějšky z pravé strany posloužily jako základ pro slova „právo", „spravedlivý“ a „správný“. Dodneška má angličtina společný termín pro všechno zlé a špatné – „*sinister*“.

Časy Bohyně jsou tytam. Kyvadlo se vychýlilo na druhou stranu. Matka Země se změnila v *mužský* svět a vlády se chopili bohové destrukce a

války. Mužskému egu po téměř celá dvě tisíciletí chyběl jeho ženský protějšek. Převorství sionské věřilo, že toto vytěsnění posvátné ženy z moderního života zapříčinilo to, co původní obyvatelé Ameriky nazývají *koyanisquatsi* – „život v nerovnováze“ – nestabilní situaci ústící ve válečné konflikty, živené testosteronem, v rozvoj misogynských společností a v rostoucí neúctu k Matce Zemi.

„Roberte!“ Sophiino naléhavé zašeptání jej vrátilo zpět do přítomnosti. „Někdo sem jde!“

Chodbou se blížily kroky.

„Rychle sem!“ Sophie vypnula černé světlo a rozplynula se Langdonovi před očima.

Chvíli neviděl vůbec nic. *Rychle kam?!* Když se rozkoukal, spatřil Sophiinu siluetu, jak spěchá ke středu místnosti a mizí mu z dohledu za osmibokým divanem. Chystal se vyběhnout za ní, když jej k místu, kde stál, přimrazil dunivý hlas.

„Arrêtez!“ zavelel muž od dveří.

Hlídač z Louvru postoupil o pár kroků do místnosti s pistolí namířenou na Langdonovu hlavu.

Langdon instinktivně zvedl ruce ke stropu.

„*Couchez-vous!*“ přikázal hlídač. „*Lehněte si!*“

Langdon si okamžitě lehl obličejem dolů. Hlídač došel až k němu a kopnutím mu roztáhl nohy do stran.

„*Mauvaise idée, monsieur Langdon*,“ řekl a zaryl ústí pistole Langdonovi do zad. „*Mauvaise idée.*“

Langdon neměl náladu, aby ocenil ironii osudu, s jakou teď ležel s roztaženými končetinami na parketové podlaze on. *Vitruviova figura*, pomyslel si. *Tváří k zemi.*

29

V kostele St. Sulpice Silas přinesl k obelisku těžký, železný svícen z oltáře. Poslouží mu jako beranidlo. Podíval se znovu na mramorovou desku na podlaze, která kryla dutý prostor, a uvědomil si, že ji nemůže rozbít, aniž by přitom způsobil značný hluk.

Železo o mramor. To se bude pod klenbovým stropem hlasitě rozléhat.

Uslyší ho ta jeptiška? Teď už by měla spát. Přesto však Silas toto riziko podstupovat nehodlal. Rozhlédl se, kde by sehnal nějakou látku, kterou by

mohl omotat konec kovového svícnu, ale viděl jenom pokrývku oltáře, kterou rozhodně nechtěl poskvrnit.

Moje kutna, pomyslel si. Věděl, že je ve velké katedrále sám, a tak si roucho svlékl. Jak mu vlněná látka přejela po zádech, pocítil ostré zaštípání v místech, kde se dotkla čerstvých ran.

Silas byl teď, až na bederní roušku, nahý. Zabalil konec beranidla do svého oděvu, namířil je na střed kachle a udeřil. Ozvalo se tlumené zadunění. Kámen se nerozbil. Opět se rozmáchl. Další tlumený úder, tentokrát doprovázený prasknutím. Do třetice se mramorová deska rozbila a drť úlomků napadala do prostoru pod ní.

Skrýš!

Silas rychle odstranil zbytky kamene a podíval se dovnitř. Krev mu divoce bušila v žilách. Klekl si a bledou nahou paží sáhl do otvoru.

Nejprve necítil nic. Dno tohoto úkrytu tvořily hladké kameny. Pak, když dosáhl ještě hlouběji, něco nahmatal. Tlustou kovovou tabulku. Uchopil ji pevně do prstů a opatrně vytáhl ven. Když si stoupl a pořádně si svůj nález prohlédl, zjistil, že drží hrubě otesanou kamennou destičku s vyrytými slovy. Na chvíli si připadal jako novodobý Mojžíš.

Když si ale slova, která byla na destičce vyrytá, přečetl, nedokázal potlačit překvapení. Očekával, že základní kámen bude plán cesty nebo podrobný návod, možná dokonce zašifrovaný. Na základním kameni však bylo docela prostě napsáno:

Job 38:11

Verš z Bible? Silase ohromila ta ďábelská jednoduchost. Tajná skrýš toho, co hledají, je popsána v biblickém verši? Bratrstvo se ve svém výsměchu spravedlivým skutečně nezastavovalo před ničím!

Job. Kapitola třicet osm. Verš jedenáct.

Ačkoli Silas neznal zpaměti přesné znění jedenáctého verše, věděl, že Kniha Jobova vypráví příběh muže, jehož víra v Boha přestála mnoho zkoušek. *Jak případné*, pomyslil si a cítil stoupající vzrušení.

Pohlédl přes rameno, podél lesklé Růžové linie a musel se usmát. Na hlavním oltáři byla na pozlaceném čtecím pultě položena obrovská, v kůži vázaná otevřená bible.

Sestra Bieilová se nahoře na kůru chvěla. Před několika okamžiky se chystala zmizet a vykonat rozkazy, které pro takový případ měla, když tu si ten muž dole svlékl plášť. Jakmile uviděla jeho alabastrově bílou kůži, přemohl ji strašidelný zmatek. Jeho široká, bledá záda byla poseta krvavě rudými šlehanci. I z místa, kde byla, viděla, že se jedná o čerstvé rány.

Ten muž byl nemilosrdně zmrskán!

Také si všimla krvavého ostnatého pásu, připevněného na jeho stehně. Z ran, které rozdíral, kapala krev. *Jaký Bůh může chtít takto trestat lidské tělo?* Rituály Opus Dei rozhodně nikdy nepochopí. V tuto chvíli to ale ani neměla v úmyslu. Opus Dei hledá základní kámen. Jak se o něm dozvěděli, to si sestra Bieilová nedokázala ani představit, ale věděla, že není čas o tom přemýšlet.

Krvavý mnich si tiše oblékl svou kutnu a vydal se směrem k oltáři a k bibli, která na něm ležela.

Sestra Bieilová co nejtišeji opustila kůr a pospíchala chodbou ke svému pokoji. Klekla si na všechny čtyři, sáhla pod postel a vytáhla zapečetěnou obálku, kterou si sem před lety uschovala.

Roztrhla ji a našla v ní čtyři pařížská telefonní čísla.

Chvějícími se prsty je začala vytáčet.

Silas si mezitím dole položil kamennou destičku na oltář a obrátil svou pozornost k bibli. Jeho dlouhé prsty byly vzrušením vlhké, když obracely stránky. Listoval rychle Starým zákonem, až se dostal ke Knize Jobově. Našel kapitolu třicet osm. Procházel sloupečkem textu a očekával ta správná slova.

Ukážou mi cestu!

Našel jedenáctý verš a přečetl si ho. Zamračil se. Zmateně ho přečetl znovu a pochopil, že někde se stala chyba. Verš jednoduše zněl:

AŽ SEM SMÍŠ PŘIJÍT, ALE NE DÁL.

30

Hlídač Claude Grouard překypoval zlostí, když stál před Monou Lisou nad ležícím zajatcem. *Tenhle parchant zabil Jacquesa Saunièra!* Saunière byl pro Grouarda i celý tým hlídačů jako milovaný otec.

Grouard si nic nepřál víc než smět zmáčknout spoušť a vpálit Robertu Langdonovi kulku do zad. Jako velitel hlídačů byl jedním z mála strážců v Louvru, kteří opravdu nosili nabitou zbraň. Teď si ale připomněl, že rychlá smrt by pro Langdona byla až příliš příjemnou alternativou ve srovnání s tím, co si bude muset vytrpět, až ho bude vyslýchat Bezu Fache a až se zblízka seznámí s francouzským vězením.

Grouard vytáhl zpoza svého opasku vysílačku a pokoušel se dovolat pomoci. Slyšel ale jen praskání statické elektřiny. Přídavné elektronické zabezpečovací zařízení v této místnosti vždycky představovalo problém v dorozumívání mezi jednotlivými hlídači. *Musím poodejít ke dveřím.* Grouard začal pomalu couvat k východu ze sálu, pistoli stále namířenou na Langdona. Při třetím kroku si ale všiml něčeho, co jej přimělo okamžitě se zastavit.

Co to sakra je?!

Uprostřed síně ze zhmotňoval jakýsi přelud. Silueta. V sále je ještě někdo! Nějaká žena? Ano, tmou se pohybovala ženská postava. Kráčela rychle ke vzdálenější stěně po levé straně. Před ní se sem tam míhal načervenalý paprsek světla, jako kdyby se snažila něco najít pomocí barevně svítící baterky.

„*Qui est là?*“ zeptal se Grouard a cítil, jak se mu do žil podruhé během třiceti sekund vlévá další dávka adrenalinu. Najednou nevěděl, kam by měl svou zbraní vlastně mířit ani kterým směrem se pohybovat.

„*PTS,*“ odpověděla klidně ta žena a pořád jezdila po podlaze svým světlem.

Police Technique et Scientifique. Grouardovi teď vyrazil na čele pot. *Myslel jsem, že všichni agenti už jsou pryč!* Uvědomil si, že ta baterka vydává ultrafialové světlo, což bylo v souladu s tvrzením té ženy o technickém oddělení, ale nemohl pochopit, proč by policie měla hledat důkazy právě tady.

„*Votre nom!*“ vykřikl Grouard, jemuž instinkt napovídal, že něco není v pořádku. „*Répondez!*“

„*C´est moi,*“ odpověděl mu hlas klidnou francouzštinou. „*Sophie Neveu.*“

Kdesi v hlubinách Grouardovy paměti něco sepnulo. *Sophie Neveu?* Tak se jmenovala Saunièrova vnučka, ne? Jako malé děvče sem chodívala, ale to už je mnoho let. *To přece nemůže být ona!* Ale i kdyby to Sophie Neveuová byla, ještě to neznamená, že jí může důvěřovat – Grouard zaslechl zvěsti o tom, že se s dědečkem rozešli ve zlém.

„Znáte mě,“ zavolala na něj ta žena. „A Robert Langdon mého dědečka nezabil. Věřte mi.“

Tak *tomu* tedy hlídač Grouard uvěřit nehodlal. *Potřebuji posilu!* Znovu zkusil vysílačku, ale stále neměl žádný signál. Dveře měl pořád dobrých dvacet metrů za sebou a opět začal pomalu couvat, pistoli namířenou na ležícího muže. Jak postupoval dozadu, viděl ženu na druhém konci sálu, jak

zvedá své UV světlo a prohlíží si velkou malbu zavěšenou na druhém konci Salle des Etats, přímo proti *Moně Lise*.

Grouard zalapal po dechu, když si uvědomil, co je to za obraz.

Co to proboha dělá?

* * *

Sophii na druhé straně sálu stékala po čele kapka potu. Langdon pořád ležel na zemi, obličejem dolů. *Vydrž, Roberte. Už to skoro mám.* Sophie věděla, že by hlídač nikoho z nich ve skutečnosti nezastřelil, a tak obrátila pozornost zpátky k problému, který měla před sebou. Pečlivě prohlížela zdi a podlahu u jednoho konkrétního mistrovského díla – dalšího Leonarda. Ultrafialové světlo ale nic pozoruhodného neodhalilo. Ani na podlaze, ani na zdi, ani na vlastním plátně.

Něco tady ale být musí!

Sophie si byla stoprocentně jistá, že dědečkovy instrukce rozluštila správně.

Co jiného by mohly znamenat?

Mistrovské dílo, které zkoumala, bylo metr a půl vysoké. Bizarní scéna, kterou da Vinci namaloval, zobrazovala pannu Marii v podivné poloze, sedící s malým Ježíšem, Janem Křtitelem a andělem Urielem na nebezpečné skalní římse. Když byla Sophie malá, žádný výlet k *Moně Lise* se neobešel bez návštěvy i tohoto druhého obrazu.

Grand-père, *jsem tady! Ale nevidím to!*

Sophie slyšela, jak se hlídač znovu pokouší přivolat pomoc vysílačkou.

Mysli!

Představila si znovu vzkaz, načmáraný na ochranném skle před *Monou Lisou*. MALICHERNOST A DOMÝŠLIVOST OVLÁDLY NÁBOŽENSKÉ AUTORITY. VÍRA ELÉVŮ SLOUŽÍ K ADORACI LŽÍ A CHRÁMŮ. Tato druhá malba před sebou žádné ochranné sklo vhodné k zanechání dalšího vzkazu neměla, a Sophie dobře věděla, že by její dědeček nikdy neposkvrnil mistrovské dílo tím, že by něco psal přímo na ně. Zarazila se. *Přinejmenším ne zepředu*. Rychle vzhlédla k dlouhým provazům, na nichž bylo plátno zavěšeno.

Mohlo by to být ono? Popadla levou stranu rámu a přitáhla ji k sobě. Obraz byl větší než ona a plátno se trochu prohnulo, když ho odtáhla od stěny. Sophie vklouzla hlavou a rameny dozadu za malbu a zvedla své černé světlo, aby mohla prozkoumat zadní stranu.

Trvalo jen několik vteřin, než pochopila, že její instinkt ji oklamal. Zadní strana obrazu byla čistá. Nebyl na ní žádný purpurový text, jen kropenatě hnědá plocha stárnoucího plátna a…

Moment.

Sophiiny oči se zarazily u nečekaného kovového záblesku poblíž dolního rohu prastarého dřevěného rámu. Kovový předmět byl malý, částečně zasunutý do škvíry mezi rámem a plátnem. A visel z něj zlatý řetěz.

K Sophiině dokonalému úžasu byl na konci řetízku připevněný povědomý zlatý klíč. Jeho široká reliéfní hlava měla tvar kříže a nesla vyrytou pečeť, kterou Sophie neviděla od svých devíti let. *Fleur-de-lis* a iniciály P.S. V tom okamžiku přímo slyšela, jak jí dědečkův duch šeptá do ucha. *Sophie, jednou, až budeš připravená, ten klíč bude tvůj.* Sevřelo se jí hrdlo, když si uvědomila, že její dědeček splnil svůj slib dokonce ještě v okamžiku své smrti. *Ten klíč otevírá truhlici*, říkal jeho hlas, *kde schovávám mnoho tajemství.*

Sophie pochopila, že celým smyslem dnešních hádanek byl tento klíč. Její dědeček ho měl u sebe, když ho zavraždili. Nechtěl, aby padl do rukou policii, a proto jej schoval za tímto obrazem. Pak vymyslel geniální hon za pokladem, aby se ujistil, že ho najde jenom Sophie.

„AU SECOURS!“ ozval se hlídačův hlas.

Sophie popadla klíč a spolu s UV baterkou ho zastrčila hluboko do kapsy. Vyhlédla zpoza plátna a spatřila hlídače, jak se stále bezvýsledně snaží spojit s někým vysílačkou. Pořád ještě couval směrem k východu a neochvějně mířil na Langdona.

„*Au secours!*“ vykřikl znovu do vysílačky.

Statický šum.

Nefunguje mu vysílačka, uvědomila si Sophie a vzpomněla si na frustraci řady turistů s mobilními telefony, kteří se odtud marně snažili dovolat domů, aby se pochlubili, že právě stojí před *Monou Lisou*. Přídavné bezpečnostní kabely ve zdi způsobovaly, že v této místnosti bylo doslova nemožné navázat spojení s okolním světem. Hlídač se teď blížil ke dveřím poměrně rychle a Sophie věděla, že musí okamžitě jednat.

Podívala se na velké plátno, za nímž byla částečně schovaná a došlo jí, že Leonardo da Vinci jí dnes pomůže už podruhé.

Ještě pár metrů, říkal si Grouard a pevně svíral svou pistoli.

„*Arrêtez! Ou je la détruis!*“ ozval se jasný ženský hlas.

Grouard vzhlédl a okamžitě se zarazil. „*Mon Dieu, non!*“

Přes červenavý opar viděl, jak žena sundala ze zdi velký obraz a drží jej před sebou. Metr a půl vysoké plátno ji téměř celou zakrývalo. Grouard se v prvním okamžiku podivil, proč se neuvedlo do chodu poplašné zařízení, ale pak si uvědomil, že ještě nebylo znovu nastaveno. *Co to dělá?!*

Když to pochopil, krve by se v něm nedořezal.

Plátno bylo uprostřed vyboulené a křehké obrysy Panny Marie, malého Ježíška i Jana Křtitele se začaly deformovat.

„*Non!*“ vykřikl Grouard, zmrazený hrůzou, když viděl, jak ta žena vtlačuje zezadu koleno do Leonardova obrazu, jehož cena byla nedozírná. „*NON!*"

Grouard se otočil a namířil zbraň na ni, ale okamžitě si uvědomil, že se jedná o planou hrozbu. Plátno bylo sice tenké, ale prostřelit je prostě nemohl – byla to neprůstřelná vesta v hodnotě šesti milionů dolarů.

Nemůžu přece střílet do Leonarda!

„Položte zbraň i vysílačku,“ pokračovala ta žena klidně, „nebo ten obraz prokopnu. Myslím, že víte, jak by se pak asi cítil můj dědeček.“

Grouardovi se zatočila hlava. „Prosím… ne. To je *Madona ve skalách*!“ Okamžitě pistoli i vysílačku odložil a zvedl ruce nad hlavu.

„Děkuji,“ řekla ta žena. „Teď uděláte přesně to, co vám řeknu, a všechno bude v pořádku.“

O chvíli později už Langdon běžel dolů po požárním schodišti za Sophií a ve spáncích mu stále divoce pulzovala krev. Ani jeden z nich nepronesl od okamžiku, kdy opustili ležícího a třesoucího se hlídače v Salle des Etats, ani slovo. Hlídačovu pistoli teď pevně svíral Langdon a nemohl se dočkat, až se jí zbaví. Zbraň byla těžká a vůbec se s ní necítil dobře.

Bral schody po dvou a přemítal, jestli si Sophie vůbec uvědomuje, jak hodnotnou malbu málem zničila. Toto Leonardovo dílo bylo – podobně jako *Mona Lisa* – mezi historiky umění dobře známo pro velké množství skryté pohanské symboliky.

„Vybrala sis cenné rukojmí,“ křikl v běhu na Sophii.

„*Madonu ve skalách*,“ odpověděla. „Ale já si ji nevybrala, to dědeček. Nechal mi něco vzadu za obrazem.“

Langdon po ní překvapeně střelil pohledem. „Cože?! Ale jak jsi mohla vědět za kterým?“

„První písmena toho vzkazu. *Madona ve skalách*.“ Po tváři jí přeletěl vítězoslavný úsměv. „Prošvihla jsem první hádanku, Roberte. Tu další už jsem si ale proklouznout nenechala.“

31

„Jsou mrtví!“ koktala sestra Bieilová do telefonu ve svém pokoji v St. Sulpice. Namlouvala právě vzkaz na záznamník. „Prosím, zvedněte to! Všichni jsou mrtví!“

První tři telefonní čísla přinesla strašné výsledky: hysterickou vdovu, detektiva, pracujícího pozdě do noci na případu vraždy, a zasmušilého kněze, utěšujícího zoufalou rodinu. Všechny tři kontakty byly po smrti. A teď volala na čtvrté a poslední číslo – na které měla zavolat jedině v případě, že první tři nemohou být zastiženi – a ozval se jí záznamník. Nahraný vzkaz neuvedl jméno, jen požádal volajícího, aby zanechal svůj vzkaz.

„Dlaždice je rozbitá!“ naléhavě říkala sestra Bieilová. „Ostatní tři jsou mrtví!“

Sestra Bieilová neznala totožnost čtyř mužů, které chránila, ale tato soukromá telefonní čísla ukrytá pod její postelí, měla být použita pouze v jednom jediném případě.

Pokud někdo rozbije tu dlaždici, řekl jí maskovaný posel, *znamená to, že bylo prolomeno utajení. Jednomu z nás bylo vyhrožováno smrtí a on musel říci zoufalou lež. Zavolejte na ta čísla. Varujte ostatní. Nezklamte nás.*

Byl to tichý poplach. Spolehlivý ve své jednoduchosti. Ten plán ji ohromil, když jej slyšela poprvé. Pokud by byla totožnost jednoho bratra prozrazena, mohl vyslovit lež, která uvede do pohybu mechanismus, varující ostatní. Teď se ale zdálo, že nebyl prozrazen jen jediný.

„Ozvěte se mi, prosím,“ šeptala v hrůze. „Kde jste?“

„Položte ten telefon,“ ozval se od dveří hluboký hlas.

Otočila se a uviděla velikého mnicha. V ruce pořád držel své beranidlo. Sestra Bieilová se roztřásla a položila sluchátko zpátky do vidlice.

„Jsou mrtví,“ řekl mnich. „Všichni čtyři. Oklamali mě. Řekněte mi, kde je základní kámen.“

„Já nevím!“ odpověděla po pravdě sestra Bieilová. „To tajemství střeží jiní.“ *A ti jsou mrtví!*

Muž pokročil kupředu, v sevřené pěsti železný svícen. „Jste řádová sestra, a přesto sloužíte *jim*?“

„Je jediná pravá církev,“ odpověděla sestra Bieilová vzdorně. „Pravda, které slouží Opus Dei, pravdou není.“

V mnichových červených očích blýskl náhlý vztek. Napřáhl se a ohnal se železnou tyčí jako kyjem. Když sestra Bieilová klesala k zemi, proběhla ji hlavou poslední myšlenka.

Všichni čtyři jsou mrtví.

Drahocenná pravda je navěky ztracena.

32

Alarm na západním konci křídla Denon vyplašil v nedalekých Tuilerijských zahradách všechny holuby, když se Langdon se Sophií vyřítili z budovy Louvru do pařížské noci. Než přeběhli přes náměstí k Sophiinu autu, Langdon už uslyšel vzdálené kvílení policejních sirén.

„To je ono," vykřikla Sophie a ukázala na červené dvousedadlové auto s krátkým nosem, zaparkované kousek před nimi.

Dělá si legraci, ne? Byl to pravděpodobně ten nejmenší vůz, jaký kdy Langdon viděl.

„SmartCar," dodala Sophie. „Litr na sto kilometrů."

Langdon sotva dosedl na místo vedle řidiče, a Sophie už rychle odpíchla své vozítko přes obrubník na štěrkovou cestu. Langdon se musel chytit kliky u dveří, když se autíčko rychle prosmyklo přes další obrubník na kruhový objezd kolem Carrousel du Louvre.

Sophie vypadala, že na okamžik zvažuje možnost zkrátit si cestu přímo přes travnatý střed kruhového objezdu.

„Ne!" vykřikl Langdon, který věděl, že živý plot kolem Carrousel du Louvre ukrývá ve svém středu nebezpečnou propast – *La Pyramide Inversée* – obrácenou pyramidu, kterou před chvílí viděl z vnitřku muzea. Byla dost velká na to, aby spolkla celé jejich miniaturní autíčko. Sophie se naštěstí rozhodla pro konvenčnější cestu, stočila volant ostře doprava, objela Carrousel du Louvre, sjela z kruhového objezdu a vzápětí zatočila doleva. Okamžitě přidala plyn a hnala své auto severním směrem k Rue de Rivoli.

Policejní sirény teď za nimi houkaly o poznání hlasitěji a Langdon dokonce spatřil ve zpětném zrcátku světla policejních aut. Motor Sophiina autíčka se kvílivě ohrazoval proti rychlosti, k jaké ho Sophie vybízela. Padesát metrů před nimi se na semaforu na ulici Rivoli rozsvítila červená. Sophie tiše zaklela a pokračovala v jízdě.

„Sophie?"

Když dojeli na křižovatku, nepatrně zpomalila, pak rychle střelila pohledem na obě strany a opět přimáčkla pedál plynu k podlaze. Zabočila doleva. Směrem na západ ujeli něco přes kilometr, než Sophie musela opět stočit volant doprava, protože se ocitli na širokém kruhovém objezdu. Za okamžik už svištěli po široké třídě Champs-Élysées.

Jakmile Sophie vyrovnala volant, Langdon se na svém sedadle otočil a zadním okénkem se podíval k Louvru. Žádné policejní auto je nesledovalo. Moře modrých světel se zastavilo u muzea.

Tep se mu pomalu uklidňoval. Obrátil se zpátky k Sophii. „To bylo zajímavé."

Sophie vypadala, jako by ho neslyšela. Pohled upřeně upírala před sebe na cestu. Projížděli kolem nablýskaných obchodů po rovné tříkilometrové ulici, která bývá často nazývána pařížskou Pátou avenue. K velvyslanectví zbývaly ještě asi tři kilometry a Langdon se na svém sedadle uvelebil o něco pohodlněji.

Malichernost a domýšlivost ovládla náboženské autority. Víra elévů slouží k adoraci lží a chrámů.

Sophiina pohotovost na něj udělala dojem.

Madona ve skalách.

Sophie mu řekla, že jí dědeček nechal něco právě za tímto obrazem. *Poslední vzkaz?* Langdon si nemohl pomoci – musel obdivovat Saunièrovu výtečnou skrýš – *Madona ve skalách* představovala další vhodnou část celonočního řetězce vzájemně propojených symbolů. Zdálo se, že Saunière s každým dalším vodítkem potvrzoval svůj kladný vztah k temné a zlomyslné stránce Leonarda da Vinci.

Namalováním *Madony ve skalách* Leonarda původně pověřila organizace, známá pod názvem Bratrstvo neposkvrněného početí, které potřebovalo obraz do oltářního triptychu ve svém kostele San Francesco Grand v Miláně. Jeptišky si u Leonarda objednaly konkrétní rozměry díla a požadovaný námět – Panna Marie, malý Jan Křtitel, Uriel a dítě Ježíš. Všichni se měli schovávat v jeskyni. A přestože da Vinci jejich požadavkům vyhověl, objednavatelé při předávání obrazu reagovali dost zděšeně. Da Vinci zaplnil svou malbu výbušnými a zneklidňujícími detaily.

Znázornil Pannu Marii v modrých šatech, jak sedí s paží ovinutou kolem malého dítěte, zřejmě Ježíše. Proti Marii sedí Uriel, také s dítětem, patrně Janem Křtitelem. Podivné však je, že v tomto případě malý Jan žehná Ježíši – místo aby Ježíš, jak bylo obvyklé, žehnal Janu Křtiteli – a Ježíš se jeho autoritě podřizuje! Ještě zvláštnější ale je, že Marie drží jednu ruku vysoko nad hlavou malého Jana v rozhodně výhružném gestu – její prsty vypadají

jako orlí drápy, svírající neviditelnou hlavu. A to nejkřiklavější a nejděsivější nakonec: hned pod Mariinými sevřenými prsty naznačuje Uriel gesto podřezávání – v místě, kde by bylo hrdlo oné neviditelné bytosti, kterou drží Panna Marie.

Langdonovy studenty vždycky pobavilo, když se dozvěděli, že da Vinci nakonec bratrstvo uchlácholil tím, že namaloval druhou, „mírnější“ verzi *Madony ve skalách*, na níž jsou všechny postavy naaranžovány o něco obvyklejším způsobem. Tato druhá verze teď visí v londýnské Národní galerii pod názvem *Panna ve skalách*, i když Langdon osobně dával přednost původní, zajímavější verzi, vystavené v Louvru.

Stále ještě jeli po Champs Élysées, když se Langdon zeptal: „Co bylo za tím obrazem?“

Sophie se stále dívala na silnici před sebou. „Ukážu ti to, jakmile budeme v bezpečí na ambasádě.“

„*Ukážeš* mi to?“ překvapeně vyhrkl Langdon. „Nechal ti tam nějakou *věc*?“

Sophie krátce přikývla. „S vytepaným fleur-de-lis a iniciálami P.S.“

Langdon nevěřil vlastním uším.

Zvládneme to, pomyslela si Sophie, když prudce zabočila doprava kolem luxusního Hotelu de Crillon do pařížské diplomatické oblasti. K velvyslanectví chybělo málo přes kilometr. Konečně byla schopna normálně dýchat.

I při řízení se v myšlenkách neustále zaobírala klíčem, který měla v kapse, a vzpomínkami na to, jak ho před mnoha lety poprvé spatřila – jeho zlatou hlavu ve tvaru kříže se stejně dlouhými rameny, trojúhelníkovou osu s vroubky a květinovou pečeť s písmeny P.S.

Přestože si v posledních letech na ten klíč sotva vzpomněla, její práce v policejním sboru ji naučila mnoho věcí o bezpečnosti, a podivné provedení klíče už pro ni nepředstavovalo takovou záhadu. *Laserově opracovaná matrice. Není možné ji okopírovat.* Místo zoubků, které pohybují mechanickými západkami běžného zámku, tady byly ony vroubky a důlky, vypálené laserem a při otevírání prohlížené elektronickým okem. Pokud elektronické oko dojde k závěru, že všechny šestiúhelníkové vrypy jsou umístěny naprosto správně, zámek se otevře.

Sophie si neuměla představit, co může takový klíč odemykat, ale tušila, že Robert bude schopen jí to objasnit. Koneckonců – popsal přece tu pečeť, aniž by ji viděl. Kříž naznačoval, že klíč patří nějaké křesťanské organizaci, ale Sophie věděla, že žádná církev nepoužívá klíče s laserem opracovanými matricemi.

A kromě toho, můj dědeček nebyl křesťan…

Sophie se to s jistotou dozvěděla před deseti lety. Ironií osudu to byl jiný *klíč* – daleko běžnější než tento – který jí odhalil dědečkovu pravou totožnost.

Bylo právě teplé odpoledne, když přistála na letišti Charlese de Gaulla a zastavila si taxi. Grand-père *bude překvapený, až mě uvidí*, těšila se. Sophie se vracela ze školy v Británii na jarní prázdniny o pár dní dříve a už se nemohla dočkat, až svého dědečka uvidí a poví mu o šifrovacích metodách, které probírají.

Když ale dorazila do jejich pařížského bytu, dědeček tam nebyl. Zklamaně si pomyslela, že její příjezd neočekával a pravděpodobně pracuje v Louvru. *Ale vždyť je sobota odpoledne*, uvědomila si. O víkendech pracoval jen zřídkakdy. O víkendech obvykle…

Sophie se usmála a vyběhla do garáže. Nu ovšem, jeho auto bylo pryč. Byl víkend. Jacques Saunière neměl rád ježdění po městě a auto vlastnil z jediného důvodu – kvůli svému prázdninovému *château* v horách severně od Paříže. Sophie po měsících strávených v londýnském provozu dychtila po vůni hor a po okamžitém zahájení svých prázdnin. Ještě nebyl tak pozdní večer, takže se rozhodla, že se za ním hned vydá a překvapí ho. Půjčila si od kamaráda auto a vyjela na sever do Montreuilských kopců, ozářených měsíčním svitem. Bylo krátce po desáté, když zatočila na příjezdovou cestu, vedoucí k dědečkovu soukromému odpočinkovému sídlu. Příjezdová cesta měla skoro dva kilometry a zhruba od její poloviny začal mezi stromy prosvítat ohromný kamenný zámek, uhnízděný v lesích na úbočí jednoho z kopců.

Sophie napůl očekávala, že zastihne dědečka v posteli, takže ji potěšilo, že dům na ni vesele mrkal mnoha rozsvícenými světly. Radost však vystřídalo překvapení, když přijela těsně k zámku a zjistila, že podél příjezdové cesty parkuje řada automobilů – mercedesy, BMW, audi a rolls-royce.

Sophie na ně okamžik upřeně hleděla, ale pak se rozesmála. *Můj dědeček, slavný samotář!* Vypadalo to, že Jacques Saunière není tak samotářský, jak rád předstírá. Bylo jasné, že pořádá nějaký večírek a podle toho, jak vypadaly zaparkované automobily, sjeli se na něj ti nejvlivnější lidé z Paříže.

Sophie se těšila, jak ho překvapí, a rychle se vydala k přednímu vchodu. Jakmile k němu ale došla, zjistila, že je zamčený. Zaklepala. Nikdo se neozýval. Zaraženě obešla budovu a zkusila zadní dveře. Také ty byly zamčené. Nikde nikdo.

Chvíli zmateně postávala a poslouchala. Jediný zvuk, který slyšela, byl ale chladný horský vánek, potichu hučící v nedalekém údolí.

Žádná hudba.

Žádné hlasy.

Nic.

V lesním tichu Sophie přeběhla k postrannímu oknu, přitiskla na něj tvář a podívala se do obývacího pokoje. To, co uviděla, ale nedávalo žádný smysl.

Nikdo tu není!

Celé přízemí se zdálo být liduprázdné.

Kde jsou všichni ti lidé?

Srdce jí divoce bušilo. V dřevěné kůlně si vzala náhradní klíč, o kterém věděla, že jej dědeček schovává pod krabicí se dřevem na podpal. Přešla k přednímu vchodu, odemkla si a vstoupila dovnitř. Jakmile vešla do prázdné haly, kontrolní panel bezpečnostního systému začal červeně blikat – výstraha pro příchozí, že mají deset sekund na to, aby zadali správný kód, jinak se spustí alarm.

On má během večírku zapnutý bezpečnostní systém?

Sophie rychle namačkala správný kód a poplašný systém tak vypnula.

Celý dům se zdál vylidněný. I v prvním patře nad schody. Když znovu sestoupila do prázdného obývacího pokoje, na chvíli se zastavila a přemýšlela, co se to tu může dít.

A v té chvíli to uslyšela.

Tlumené hlasy. Vypadalo to, že přicházejí zdola! Sophie to nechápala. Klekla si, přiložila ucho k podlaze a poslouchala. Ano, ten zvuk jednoznačně přicházel zespoda. Hlasy zněly, jako by zpívaly nebo… *zaříkávaly*? Sophie byla vyděšená. Ještě podivnější než zvuk sám byla skutečnost, že tu nebyly žádné sklepy.

Nebo přinejmenším žádné, o kterých bych věděla.

Sophie se otočila a rozhlédla se po obývacím pokoji. Její oči padly na jediný předmět v celém domě, který nebyl na svém původním místě – na nejoblíbenější dědečkovu starožitnost, Aubussonův goblén. Obvykle visel na severní stěně vedle krbu, ale dnes byl shrnutý ke straně, takže byla vidět zeď, kterou jindy zakrýval.

Sophie přešla k holé dřevěné stěně a slyšela, jak se hlasy zesilují. Váhavě přiložila ucho na dřevěnou zeď. Hlasy bylo slyšet ještě jasněji. Ti lidé zcela určitě pronášeli nějaká zaklínadla… monotónně odříkávali slova, která Sophie nedokázala rozlišit.

Za tou stěnou je nějaká místnost!

Sophie ohmatala okraje dřevěných desek a nalezla ukrytou prohlubeň na prsty. *Zasouvací dveře.* Zatáhla za ně. Srdce jí hlasitě bušilo. Těžká stěna sjela na stranu – bez jakéhokoli hluku. Ze tmy, která za dveřmi byla, se nesly hlasy, jež slyšela.

Sophie vklouzla dveřmi dovnitř a zjistila, že stojí na vrcholku hrubě otesaného kamenného schodiště, klesajícího po spirále dolů. Do tohoto domu jezdívala od dětství, a vůbec netušila, že tady to schodiště je!

Jak po něm sestupovala, vzduch byl stále chladnější a hovor zřetelnější. Rozeznávala mužské i ženské hlasy. Kvůli zatočení schodiště neviděla daleko dopředu, ale už zpozorovala poslední schod. Za ním spatřila kousek podlahy sklepa – kamenné a osvětlené mihotavou září zapáleného ohně.

Sophie zatajila dech a vyhlédla zpoza rohu. Trvalo jí několik vteřin, než pochopila, co vlastně vidí.

Ta místnost byla umělou jeskyní – která vypadala jako hrubě vytesaná přímo do žulového podkladu. Jediné světlo vydávaly pochodně na stěnách. V záři jejich plamenů stálo v kruhu uprostřed místnosti zhruba třicet lidí.

To se mi jenom zdá, říkala si Sophie. *To je sen. Co jiného by to mohlo být?*

Všichni přítomní na sobě měli masky. Ženy byly oblečené do tenkých bílých plášťů a zlatých bot. Jejich masky byly také bílé a v rukou držely zlaté koule. Muži na sobě měli dlouhé černé tuniky a černé byly i jejich masky. Všichni dohromady vypadali jako obrovské šachové figurky. Kývali se dopředu a dozadu a monotónně prozpěvovali čelem ke středu svého kruhu… bylo tam něco, co Sophie zatím neviděla.

Zaříkávání nabylo výraznějšího rytmu. Zrychlilo. Teď znělo jako vzdálená bouře. Ještě rychleji. Všichni udělali krok dozadu. V tom okamžiku Sophie konečně spatřila, na co to hledí. Ještě když klopýtala nahoru po schodech, cítila, jak se jí ten obraz vpaluje do paměti. Přemohla ji nevolnost, takže se musela na chvíli opřít o kamennou zeď, než vyběhla ze zámku a omráčena smutkem dojela zpátky do Paříže.

Ještě té noci, kdy se její život roztříštil deziluzí a pocitem zrady, sbalila všechny své věci a opustila jejich společný byt. Na stole v jídelně nechala vzkaz.

BYLA JSEM TAM. NEPOKOUŠEJ SE MĚ HLEDAT.

Vedle lístku položila starý náhradní klíč od zámeckých dveří.

„Sophie!“ vyrušil ji Langdonův hlas. „Zastav! Stůj!!“

Sophie se probrala ze vzpomínek a dupla na brzdu. „Co je? Co se stalo?“

Langdon mlčky ukázal na ulici před nimi.

Když Sophie spatřila, na co ukazuje, ztuhla jí krev v žilách. Sto metrů před nimi byla křižovatka zablokována několika policejními vozy se zřejmým posláním. *Uzavřeli Avenue Gabriel!*

Langdon si ponuře povzdechl. „Myslím, že dnes v noci se na ambasádu nedostaneme."

Dva policejní důstojníci, stojící vedle svých aut, se teď zvědavě dívali jejich směrem, a snažili se přijít na to, proč zůstali tak rychle stát.

Dobře, Sophie, velice pomalu se otoč.

Zařadila zpátečku a plynule se obrátila do protisměru. Když odjížděla, uslyšela za sebou zvuk kvílejících pneumatik. Policejní sirény se probudily k životu.

Sophie zaklela a prudce dupla na plyn.

33

Sophie hnala své autíčko diplomatickou čtvrtí, míjela velvyslanectví a konzuláty, až nakonec projela jednou boční ulicí, zatočila doprava a ocitla se na široké třídě vedoucí přes Champs Élysées.

Langdon seděl vedle ní a svíral ruce v pěst, až mu zbělely klouby. Každou chvíli se otáčel k zadnímu okénku, jestli za sebou neuvidí policejní auta. Najednou si začal přát, aby nebyl utekl. *Tys neutekl*, připomněl si. To rozhodnutí za tebe učinila Sophie, když vyhodila čip z okna na záchodech. Když teď ujížděli od velvyslanectví a proplétali se řídkým nočním provozem na Champs Élysées, měl Langdon pocit, že se jeho manévrovací prostor stále zmenšuje. I když to vypadalo, že Sophie policii setřásla, přinejmenším pro tuto chvíli, pochyboval o tom, že takové štěstí budou mít i nadále.

Sophie se mezitím hrabala v kapse u svetru. Vytáhla z ní malý kovový předmět a podala ho Langdonovi. „Roberte, radši by ses měl podívat na tohle. To mi dědeček nechal za *Madonou ve skalách*."

Langdon se zachvěl očekáváním a pořádně si prohlédl, co mu Sophie vložila do ruky. Byl to těžký předmět ve tvaru kříže. Jeho prvním instinktem bylo, že drží pohřební *pieu* – miniaturní verzi smutečního kříže, který se zabodává do země v místě, kde je někdo pohřbený. Pak si ale všiml, že dlouhá část vyčnívající ze kříže má trojúhelníkový průřez. Bylo

na něm také několik set pečlivě provedených šestiúhelníkových vrypů, které vypadaly, že jsou rozmístěny zcela náhodně.

„To je klíč, vyřezaný laserem," vysvětlila mu Sophie. „Ty šestiúhelníčky čte elektronické zařízení."

Klíč? Langdon nikdy nic podobného neviděl.

„Podívej se na to z druhé strany," poradila Sophie, přejela do jiného pruhu a projela křižovatkou.

Když Langdon klíč otočil, otevřel ústa překvapením. Uprostřed kříže byla vytepána pečeť se stylizovaným *fleur-de-lis* a iniciálami P.S.! „Sophie," vydechl, „to je ta pečeť, o které jsem ti říkal! Oficiální znak Převorství sionského."

Přikývla. „Jak už jsem ti vyprávěla, ten klíč jsem před dávnou dobou viděla. Dědeček mi řekl, abych o něm nikdy s nikým nemluvila."

Langdon stále nemohl odtrhnout pohled od klíče. V jeho moderním zpracování a symbolice ze starého světa podivně splývalo starodávno se současností.

„Řekl mi, že se tím klíčem otevírá truhlička, kde je uloženo mnoho tajemství."

Langdona zamrazilo při pomyšlení, jaký druh tajemství mohl ukrývat muž, jako byl Jacques Saunière. Neměl ale sebemenší tušení, k čemu prastaré bratrstvo takto futuristického klíče užívalo. Převorství existovalo výhradně proto, aby chránilo tajemství. Tajemství, které svému nositeli dává neuvěřitelnou moc. *Může s tím ten klíč nějak souviset?* Už to pomyšlení bylo drtivé. „Ty víš, k čemu ten klíč patří?"

Sophie se zatvářila zklamaně. „Doufala jsem, že to budeš vědět ty."

Langdon se odmlčel a obracel klíč v prstech, aby jej blíže prozkoumal.

„Vypadá jako křesťanský symbol," naléhala Sophie.

Langdon si tím tak jistý nebyl. Hlava klíče netvořila tradiční křesťanský kříž na dlouhém břevně, ale spíš vypadala jako *rovnoramenný* kříž, který předcházel křesťanství o patnáct set let. Tento kříž také nevykazoval žádné křesťanské souvislosti s ukřižováním jako latinský kříž s jedním ramenem podstatně delším, kterého začali Římané užívat jako mučicího a popravčího nástroje. Langdona vždycky překvapovalo, jak málo křesťanů si při pohledu na „krucifix" uvědomuje, že násilná historie a původ tohoto symbolu jsou zakotveny už v samotném jeho pojmenování: „kříž" a „krucifix" pocházejí z latinského slovesa *cruciare* – mučit.

„Sophie," promluvil nakonec. „Jediné, co ti můžu říct, je to, že rovnoramenné kříže, jako je tento, jsou považovány za kříže *míru* a pokoje. Pro svůj tvar jsou nevhodné k ukřižování lidí a jejich vyrovnané vertikální

a horizontální elementy představují přirozenou jednotu muže a ženy. Proto jsou tyto kříže v symbolické shodě s filozofií celého Převorství.“

Unaveně se na něj podívala. „Nevíš ale, co to je, že ne?“

Langdon se zamračil. „Nemám tuchy.“

„Dobře, musíme se někde schovat.“ Sophie se podívala do zpětného zrcátka. „Potřebujeme bezpečné místo, kde bychom mohli zjistit, co se tím klíčem odemyká.“

Langdon si toužebně vzpomněl na svůj pohodlný pokoj v Ritzu. Bylo jasné, že ten je nadobro mimo hru. „Co moji hostitelé z Americké univerzity v Paříži?“

„To je moc riskantní. Fache je určitě prověří.“

„Ty tu musíš znát nějaké lidi. Žiješ tady.“

„Fache si prohlédne záznamy mých telefonních hovorů a můj e-mail. Promluví si s mými kolegy. Nemůžeme využít žádného známého a nemůžeme ani do hotelu, protože ty vyžadují identifikaci.“

Langdon znovu zapřemítal o tom, jestli by na tom nebyl lépe, kdyby se nechal hned v Louvru zatknout. „Tak zavoláme na ambasádu. Můžu jim vysvětlit situaci a oni pak někoho pošlou, aby mě někde vyzvedl.“

„Vyzvedl?“ Sophie se obrátila a podívala se na něj, jako kdyby se zbláznil. „Roberte, probuď se. Vaše velvyslanectví tady nemá žádné pravomoci s výjimkou svého vlastního území. Kdyby pro nás někoho poslali, bylo by to nezákonné napomáhání uprchlíkovi na útěku. To neudělají. Kdybys nakráčel na ambasádu a požádal o dočasný azyl, to by byla jiná, ale chtít po nich, aby jednali přímo v terénu proti francouzské policii?“ Potřásla hlavou. „Jestli teď zavoláš na velvyslanectví, řeknou ti, abys to nedělal ještě horší a dobrovolně se vzdal Fachovi. Pak nasadí diplomatické páky, aby ti zajistili férový proces.“ Dívala se na přepychové výklady obchůdků na Champs Élysées. „Kolik máš u sebe v hotovosti?“

Langdon se podíval do peněženky. „Sto dolarů. Nějaké to euro. Proč?“

„Kreditní karty?“

„Samozřejmě.“

Když opět šlápla na plyn, viděl Langdon, že se jí v hlavě rodí nějaký plán. Přímo proti nim, na konci Champs Élysées, stál Vítězný oblouk – padesát metrů vysoký Napoleonův hold vlastním vojenským schopnostem – obklopený největším kruhovým objezdem v celé Francii, s devíti jízdními pruhy.

Sophie se opět dívala do zpětného zrcátka, zatímco se blížila ke kruhovému objezdu. „Prozatím jsme je setřásli,“ podotkla, „ale jestli zůstaneme v tomhle autě, dostanou nás během pěti minut.“

Tak ukradneme jiné, pobaveně si pomyslel Langdon, *když jsme teď stejně zločinci*. „Co chceš dělat?“

Sophie vjela na kruhový objezd. „Důvěřuj mi.“

Langdon neodpověděl. S důvěrou dnes večer příliš daleko nedošel. Odhrnul rukáv saka a podíval se na hodinky – originální hodinky s Mickey Mousem, které nikdy nebyly sériově vyráběné a které dostal v deseti letech jako dárek od rodičů. Přestože jejich dětské provedení často přitahovalo překvapené pohledy, Langdon nikdy žádné jiné hodinky nenosil. Disneyovy ilustrace představovaly jeho první seznámení s kouzelným světem tvarů a barev, a Mickey Mouse mu teď sloužil jako připomínka toho, že si má stále uchovat mladou mysl. V tuto chvíli ale svíraly Myšákovy paže neobvyklý úhel, ukazující neobvyklou hodinu.

Dvě hodiny jedenapadesát minut.

„Zajímavé hodinky,“ prohodila Sophie a projížděla dál po kruhovém objezdu.

„To je dlouhá historie,“ odpověděl a opět si shrnul rukáv.

„To si umím představit.“ Letmo se na něj usmála a vyjela z objezdu do ulice mířící na sever, pryč od městského centra. Na poslední chvíli projela dvě křižovatky na zelenou a na třetí křižovatce zatočila doprava na Boulevard de Malesherbes. Opustili tak bohaté ulice diplomatické čtvrti, lemované stromy, a ocitli se v temnější průmyslové oblasti. Sophie zabočila doleva a o chvíli později si Langdon uvědomil, kde jsou.

Nádraží St. Lazare.

Vlakový terminál se skleněnou střechou, který se před nimi tyčil, připomínal podivného kříženec mezi leteckým hangárem a skleníkem. Evropská vlaková nádraží nikdy nespí. I v tuto hodinu čekalo u hlavního východu několik taxíků. Prodavači obsluhovali ve svých stáncích se sendviči a minerálkou, zatímco z nádraží vycházeli odpudiví mladíci s bágly na zádech a mnuli si oči, jako kdyby se pokoušeli upamatovat se, ve kterém městě se to právě nacházejí. O kousek dál stáli na chodníku dva městští policisté a snažili se vysvětlit cestu několika zmateným turistům.

Sophie zaparkovala své autíčko v zakázané zóně hned za taxíky, přestože přes ulici bylo dostatek volného povoleného místa k parkování. Než se jí Langdon stačil zeptat, o co jde, vystoupila. Odspěchala k okénku taxíku, který stál hned před nimi, a dala se do řeči s řidičem.

Když Langdon také vystoupil z auta, uviděl, jak Sophie podává taxikáři velký balíček bankovek. Řidič přikývl a pak se k Langdonovu úžasu prudce rozjel a zmizel bez nich.

„Co se stalo?“ zeptal se Langdon, když se připojil k Sophii.

Ta už ale mířila ke vchodu na nádraží. „Pojď. Musíme si koupit dva lístky na nejbližší vlak z Paříže.“

Langdon pospíchal za ní. To, co začalo jako sotva dvoukilometrový výlet na velvyslanectví, se změnilo v útěk z města se vším všudy? Langdonovi se to zamlouvalo čím dál tím méně.

34

Řidič, který vyzvedl biskupa Aringarosu na Mezinárodním letišti Leonarda da Vinci, pro něj přijel v malém, nevýrazném černém sedanu značky Fiat. Aringarosa zavzpomínal na ty časy, kdy všichni oficiální návštěvníci Vatikánu cestovali velkými luxusními vozy vyzdobenými emblémy a vlaječkami s pečetí Svaté stolice. *To už je pryč.* V dnešní době dávaly vatikánské vozy najevo svou důležitost s daleko menší ostentativností a obvykle projížděly městem bez povšimnutí. Vatikán tvrdil, že je to kvůli snížení finančních nákladů, které tak mohou být ve větší míře poskytovány jednotlivým diecézím, ale Aringarosa měl podezření, že se jedná spíš o bezpečnostní opatření. Svět se zbláznil a ukazovat veřejně svou lásku k Ježíši Kristu se v některých částech Evropy rovnalo provokování býka červeným hadrem.

Aringarosa si přidržel u těla svou sutanu, sedl si na zadní sedadlo fiatu a pohodlně se opřel před dlouhou cestou na Castel Gandolfo. Dnes to ale nebude stejná návštěva jako před pěti měsíci.

Loňský výlet do Říma, povzdechl si. *Nejdelší noc v mém životě.*

Před pěti měsíci Vatikán zavolal a požadoval okamžitou Aringarosovu přítomnost. Žádné vysvětlení nepřipojili. *Letenky máte připravené na letišti.* Svatá stolice se ze všech sil snaží, aby si i před nejvyššími představiteli kléru uchovala auru tajemna.

Aringarosa předpokládal, že ono tajemné zavolání bude asi příležitostí pro papeže a ostatní vatikánské hodnostáře trochu se přiživit na nedávném mediálním úspěchu organizace Opus Dei – na dokončení jejich Světového ústředí v New York City. *Architectural Digest* označil novou budovu za „zářící maják katolicismu, důstojně usazený do moderní doby“, a v poslední době se Vatikán zdál být mimořádně přitahován vším, co v sobě obsahovalo slovo „moderní“.

Aringarosa neměl na vybranou. Musel pozvání přijmout, i když dost neochotně. Nebyl zrovna skalním příznivcem současné papežovy

administrativy, protože spolu s většinou konzervativních kněží nelibě sledoval počiny nového papeže v prvním roce jeho úřadu. Jeho Svatost byla bezprecedentním liberálem, který okamžitě uspořádal jedno z nejkontroverznějších a nejneobvyklejších konkláve ve vatikánských dějinách. Svatý otec se nenechal zaskočit tím, jak neočekávaně byl zvolen, a bezprostředně po nástupu do funkce začal využívat veškeré nástroje, které měl jako papež k dispozici. S podporou názorově blízkých kardinálů začal mluvit o tom, že za své hlavní papežské poslání považuje „omlazení vatikánské doktríny a modernizaci katolicismu pro třetí tisíciletí".

Aringarosa se obával, že to ve skutečnosti znamená, že ten člověk je natolik arogantní, aby si myslel, že může přepsat Boží zákony a získat zpět srdce těch lidí, kteří požadavky katolické církve považují za nevyhovující modernímu světu.

On sám používal veškerou svou politickou moc – díky velikosti a finančním prostředkům Opus Dei nemalou – k tomu, aby přesvědčil papeže a jeho poradce, že zjemnění církevních zákonů není jen zbabělé a bezvěrecké, ale že se jedná přímo o politickou sebevraždu. Připomínal jim, že poslední změkčení církevních zákonů – fiasko s II. vatikánským koncilem – mělo nedozírné následky: do kostela se nyní chodí daleko méně než kdykoli předtím, darů pomalu ubývá a není dokonce ani dostatek katolických kněží, kteří by se starali o všechny kostely.

Lidé potřebují od církve řád a vedení, trval na svém Aringarosa, *nikoli rozmazlování a shovívavost!*

Když té noci před několika měsíci vyjel fiat z letiště, byl Aringarosa překvapen tím, že nezamířili do Vatikánu, ale jedou východním směrem po klikaté horské silnici. „Kam to jedeme?" ptal se svého řidiče.

„Vaše schůzka se koná v zámku Gandolfo," odpověděl řidič.

V papežově letní rezidenci? Aringarosa tam ještě nikdy nebyl a ani po tom nijak netoužil. Kromě toho, že se jednalo o papežovo letní sídlo, byla v této citadele ze šestnáctého století i *Specula Vaticana* – Vatikánská astronomická observatoř – jedna z nejlepších hvězdáren v Evropě. Aringarosa nikdy příliš nesouhlasil s potřebou Vatikánu plést se do vědy. Jaký má smysl kombinování vědy s vírou? Objektivní vědu přece nemůže provozovat člověk, věřící v Boha. A stejně tak víra nepotřebuje žádné fyzikální důkazy o své správnosti.

Nicméně ta observatoř tu je, pomyslel si, když před sebou uviděl zámek Gandolfo, tyčící se proti listopadové obloze, poseté hvězdami. Z příjezdové cesty vypadal Castel Gandolfo jako velké kamenné monstrum, zvažující sebevražedný skok do propasti. Zámek byl postaven přímo na okraji srázu a

nakláněl se nad kolébkou italské civilizace – nad údolím, kde spolu bojovaly klany Curiaziů a Oraziů dlouho před založením Říma.

Dokonce i silueta tohoto zámku stála za pohled – byl to nádherný příklad mnohovrstevnaté, defenzivní architektury, zvýrazňující dramatické prvky tohoto prostředí na kraji skalnatého útesu. Aringarosa se smutně díval, jak Vatikán zhyzdil tuto budovu dvěma obrovskými hliníkovými nástavbami pro teleskopy, umístěnými na střeše, díky nimž tato kdysi vznešená stavba vypadala jako hrdý válečník, který má na hlavě dva klobouky z nějakého večírku.

Když Aringarosa vystoupil z auta, přispěchal jej pozdravit mladý jezuita. „Vítejte, biskupe. Jsem otec DuBois. Zdejší astronom."

Místo jako stvořené pro vás. Aringarosa zamumlal nějaký pozdrav a následoval svého hostitele do zámecké haly – široce otevřeného prostoru, jehož dekorace byla ostudnou směsicí renesančního umění a astronomických obrázků. Následoval svého průvodce nahoru po travertinových schodech a po stranách chodby viděl konferenční centra, přednáškové sály a informační střediska pro turisty. Žasl nad tím, že Vatikán na každém kroku selhává v poskytování jednoznačných a jasných pravidel duchovního růstu, a přesto stíhá přednášet turistům o astrofyzice.

„Povězte mi," oslovil Aringarosa mladého kněze, „kdypak začal ocas vrtět psem?"

Kněz se na něj překvapeně podíval. „Pane?"

Aringarosa mávl rukou a rozhodl se, že se o tom dnes večer vůbec nebude zmiňovat. *Vatikán se zbláznil.* Církev neustále zmírňuje své postoje, jako líný rodič, který zjistil, že je jednodušší zvyknout si na vrtochy zkaženého potomka než se mu neochvějně snažit vštípit nějaké hodnoty. Církev se snažila přizpůsobit kultuře, která sešla ze správné cesty.

Chodba v horním patře byla široká, bohatě zdobená a vedla jediným směrem – k velkým dubovým dveřím s mosaznou tabulkou.

BIBLIOTECA ASTRONOMICA

Aringarosa o tomto místě už slyšel – Vatikánská astronomická knihovna – podle pověstí obsahovala víc než 25 000 svazků, včetně vzácných prací Koperníka, Galilea, Keplera, Newtona a Secchiho. Údajně to bylo také místo, kde papežovi nejbližší spolupracovníci pořádali soukromé schůzky… schůzky, které nechtěli konat přímo ve Vatikánu.

Když biskup Aringarosa došel ke dveřím, ještě si neuměl ani představit, jak šokující zprávu za chvíli uslyší ani že ta zpráva uvede do pohybu smrtící řetězec událostí. O hodinu později se vypotácel z knihovny, a teprve

si začínal uvědomovat katastrofické důsledky toho, co se právě dozvěděl. *Ode dneška za šest měsíců!* pomyslel si. *Bůh nám pomáhej!*

Aringarosa, pohodlně usazený ve fiatu, si uvědomil, že při vzpomínkách na tuto schůzku se mu ruce mimovolně sevřely v pěst. Povolil stisk a pomalu se nadechl.

Všechno bude v pořádku, říkal si, když fiat začal stoupat do hor. Přesto si ale přál, aby zazvonil jeho mobilní telefon. *Proč mi Učitel nezavolal? Teď už by měl Silas ten základní kámen mít.*

Biskup si ve snaze trochu se uvolnit prohlížel nachový ametyst ve svém prstenu. Přejel po něm konečky prstů a připomněl si, že zanedlouho bude tento prsten symbolem daleko menší moci, než jakou on sám bude ve skutečnosti mít.

35

Vnitřek nádraží St. Lazare vypadal jako kterékoli jiné vlakové nádraží v Evropě: velká umělá jeskyně s obvyklými obyvateli – bezdomovci s kartonovými krabicemi, vysokoškoláci se zakalenýma očima, pospávající na svých ruksacích se sluchátky v uších, a modře oblečení nosiči zavazadel s cigaretou v ústech.

Sophie se dívala na obrovskou tabuli s odjezdy vlaků. Černobílá písmena se právě přeskupovala, aby poskytla nejčerstvější informace. Když se ustálila, přečetl si Langdon, jaké možnosti se jim nabízejí. Na prvním řádku bylo napsáno:

LYON – LOCALE – 3.06

„Přála bych si, aby to jelo dřív," řekla Sophie, „ale Lyon bude muset stačit."

Dřív? Langdon se podíval na hodinky. Za minutu tři. Vlak odjíždí za sedm minut, a oni ani nemají jízdenky.

Sophie zavedla Langdona k pokladně a nakázala: „Kup pro nás dva lístky do Lyonu na svou kreditku."

„Myslel jsem, že použití kreditní karty je lehké vystopovat…"

„Přesně tak."

Langdon se rozhodl, že se nebude snažit chápat myšlenkové pochody Sophie Neveuové. Použil svou Visa kartu, koupil dvě jízdenky do Lyonu a podal je Sophii.

Sophie ho odvedla směrem k nástupišti, kde se rozléhal charakteristický hlas z reproduktoru, oznamující poslední výzvu pro cestující do Lyonu. Před nimi bylo šestnáct kolejí. V dálce vpravo od nich, na třetím nástupišti, rachotil a skřípal vlak do Lyonu, připravující se k odjezdu. Sophie už ale táhla Langdona přesně opačným směrem. Rychle prošli postranním vestibulem, kolem noční kavárny a ven na tichou ulici na západní straně nádražní budovy.

Přede dveřmi stál u chodníku osamocený taxík.

Řidič zpozoroval Sophii a zablikal na ni reflektory.

Sophie naskočila na zadní sedadlo. Langdon se usadil vedle ní.

Když se auto dalo do pohybu, vytáhla Sophie obě právě zakoupené jízdenky a roztrhala je.

Langdon si povzdechl. *Dobře investovaných sedmdesát dolarů.*

Teprve když taxi plynule projíždělo severním směrem po Rue de Clichy, začal mít Langdon pocit, že se jim opravdu podařilo uniknout. Napravo z okénka viděl Montmartre a znovu také krásný dóm Sacré Coeur. Poklidný obrázek narušila policejní světla, projíždějící kolem nich opačným směrem.

Langdon se Sophie se na svých sedadlech přikrčili a zůstali tak, dokud slyšeli jekot policejních sirén.

Sophie řekla řidiči, aby jel na západ ven z města, a z jejích pevně sevřených čelistí Langdon usoudil, že se pokouší vymyslet další tah.

Langdon se znovu zadíval na klíč ve tvaru kříže, zvedl jej blíž k okénku a v lepším světle se pokoušel najít nějaké další vodítko, podle něhož by poznal, kde byl vyrobený. V přerušovaném světle pouličních lamp ale kromě pečeti Převorství neviděl zhola nic.

„Nedává to smysl," vzdychl nakonec.

„Co přesně?"

„To, že by ti tvůj dědeček tak složitě předával klíč, o kterém nebudeš vědět, co se jím odemyká."

„Souhlasím."

„Jseš si jistá, že na zadní stranu toho obrazu už nic jiného nenapsal?"

„Dívala jsem se i všude kolem. Bylo tam jen tohle. Klíč, připevněný za obrazem. Všimla jsem si té pečeti, strčila si klíč do kapsy a pak jsme utekli."

Langdon se zamračil a díval se na trojúhelníkovou nožku klíče. Nic. Přimhouřil oči a zblízka si ho prohlédl celý. Nic. „Myslím, že ten klíč byl nedávno čištěný."

„Proč?"

„Protože je z něj cítit alkohol.“

Otočila se k němu. „Prosím?“

„Je cítit, jako kdyby ho někdo nedávno čistil.“ Langdon si přidržel klíč u nosu a začichal. „Na téhle straně je to silnější.“ Otočil ho. „Ano, je to alkohol, jako kdyby ho někdo čistil nebo…“ zarazil se.

„Co?“

Natočil klíč ke světlu a podíval se na hladký povrch na širokém rameni kříže. Na některých místech se leskl o něco víc… jako kdyby byl vlhký. „Jak pečlivě ses podívala na zadní stranu toho klíče, než sis ho dala do kapsy?“

„Cože? Nijak zvlášť jsem si ho neprohlížela. Pospíchala jsem.“

Langdon se k ní otočil. „Máš ještě to černé světlo?“

Sophie sáhla do kapsy a vytáhla UV baterku. Langdon si ji vzal, rozsvítil a namířil na zadní stranu klíče.

Okamžitě se objevila světélkující slova. Byla zjevně napsána ve spěchu, ale přesto se dala dobře přečíst.

„Nu,“ podotkl Langdon a usmál se, „myslím, že už víme, proč jsem cítil ten alkohol.“

Sophie zírala na nápis a nevěřila vlastním očím.

24 Rue Haxo

Adresa! Dědeček nám napsal adresu!

„Kde to je?“ zeptal se Langdon.

To Sophie netušila. Naklonila se k řidiči a vzrušeně se ho zeptala: „*Connaissez-vous la Rue Haxo?*“

Řidič se na okamžik zamyslel a pak přikývl. Vysvětlil Sophii, že to je poblíž tenisového hřiště na západním okraji Paříže. Sophie ho požádala, aby je tam okamžitě zavezl.

„Nejrychlejší cesta je přes Boulogneský lesík,“ varoval ji řidič. „Je to v pořádku?“

Sophie se zamračila. Napadaly ji méně skandální cesty, ale dnes v noci si nemůže moc vybírat. „V pořádku.“ *Nanejvýš Američana trochu vyděsíme.*

Sophie se znovu podívala na klíč a přemýšlela, co asi najdou v Rue Haxo číslo 24. *Kostel? Nějaké ústředí Převorství?*

Opět se jí před očima vynořily vzpomínky na tajný rituál, který před deseti lety viděla ve sklepení, a povzdechla si. „Roberte, musím ti říct

spoustu věcí.“ Odmlčela se a podívala se mu přímo do očí, zatímco taxík se řítil dál na západ. „Ale nejdřív chci, abys mi řekl všechno, co víš o tom *Převorství sionském*.“

36

Před Salle des Etats se vztekal Bezu Fache, když poslouchal vysvětlování hlídače Grouarda, jak ho Sophie s Langdonem odzbrojili. *Proč jsi prostě nestřelil skrz ten zatracený obraz!*

„Kapitáne?“ seržant Collet k němu klusal od správcovy kanceláře. „Kapitáne, právě jsem dostal zprávu. Našli auto agentky Neveuové.“

„Dostala se k ambasádě?“

„Ne. Našli ho na vlakovém nádraží. Koupili si dva lístky. Vlak právě odjel.“

Fache mávnutím ruky propustil Grouarda a odvedl Colleta kousek stranou, kde se ho tlumeně zeptal. „Kam ten vlak jede?“

„Do Lyonu.“

„To asi bude jenom vějička.“ Fache vydechl a rozmýšlel nad dalším postupem. „Dobře, pro všechny případy uvědomte příští stanici, ať tam ten vlak zastaví a prohledají. Její auto nechte tam, kde je, a sledujte ho pro případ, že by se k němu vrátili.“ Fache pochyboval o tom, že by Sophie Neveuová zkusila něco tak smělého, ale koneckonců už ho dnes v noci jednou převezla. „Pošlete lidi, ať prohledávají ulice kolem nádraží, kdyby náhodou utíkali pěšky. Jezdí od toho nádraží nějaké autobusy?“

„V tuto hodinu ne, pane. Je tam jen stanoviště taxíků.“

„Dobře. Vyslechněte taxikáře. Zjistěte, jestli si něčeho nevšimli. Pak se spojte s dispečerem té taxislužby a dejte mu popis uprchlíků. Já zavolám na Interpol.“

Collet se zatvářil překvapeně. „Vy o tom budete informovat Interpol?“

Fache sice nebyl nadšený, že se o jeho neúspěchu kdekdo dozví, ale neviděl jinou možnost.

Je třeba stáhnout síť rychle a pevně zatáhnout!

První hodina byla kritická. Jednání uprchlíků je možné předvídat hodinu poté, co utečou. Vždycky totiž potřebují to stejné. *Odcestovat. Schovat se. Sehnat peníze.* Svatá trojice. Interpol může bleskurychle zablokovat všechny tři položky na tomto seznamu. Odvysíláním Sophiiny a Langdonovy fotografie a rozesláním jejich popisu všem přepravním

společnostem, hotelům a bankám dosáhne Interpol toho, že nebudou moci opustit město, nebudou se mít kde schovat ani nedokážou sehnat hotovost, aniž by na sebe upoutali pozornost. Uprchlíci pak obvykle zpanikaří a udělají nějakou pitomost. Ukradnou auto. Vyloupí nějaký obchod. V nejvyšším zoufalství použijí kartu do bankomatu. Ale ať už se dopustí jakékoli chyby, místní policie se brzy dozví, kde se momentálně pohybují.

„Řeknete jim jenom o Langdonovi, ne?“ ujišťoval se Collet. „Sophii Neveuovou přece honit nebudeme. Je to naše agentka.“

„Jistěže ji honit *budu*!“ vyštěkl Fache. „K čemu by nám bylo chytit Langdona, kdyby za něj všechnu špinavou práci udělala ona? Mám v úmyslu projít si celou její složku – přátele, rodinu, osobní kontakty – chci prověřit každého, koho by mohla požádat o pomoc. Nevím, co si myslí, že dělá, ale bude ji to stát sakra víc než jenom její zaměstnání!“

„Chcete, abych zůstal na telefonu, nebo mám vyrazit do terénu?“

„Chci vás v terénu. Jeďte na to nádraží a koordinujte činnost týmu. Budete jim velet, ale nepodnikejte nic zásadního beze mě.“

„Ano, pane.“ Collet odběhl.

Fache znehybněl. Před oknem zářila skleněná pyramida a její odraz se chvěl ve zčeřené hladině okolních kašen. *Proklouzli mi skrz prsty.* Řekl si, že se musí uvolnit.

Dokonce ani trénovaný agent nemůže přečkat tlak, který začne zanedlouho vyvíjet Interpol.

Kryptoložka a učitel?

Ti nevydrží ani do dnešního rána.

37

Hustě zalesněný park známý jako *Bois de Boulogne* byl přezdíván všelijak, ale pařížští znalci o něm mluvili jako o „Zahradě pozemských rozkoší“. Tento přídomek sice zněl lichotivě, ale opak byl pravdou – každý, kdo viděl zlověstný Boschův obraz stejného jména, pochopí, o čem je řeč. Ta malba byla stejně jako les tmavá a pokřivená, očistec pro všechny úchyly a fetišisty. V noci byly všechny ulice procházející tímto parkem lemovány stovkami třpytících se těl k pronajmutí, připravených uspokojit ty nejhlubší lidské touhy – prostřednictvím mužů, žen a všeho, co je mezi tím.

Zatímco si Langdon třídil myšlenky, aby mohl Sophii sdělit něco o Převorství sionském, jejich taxík projel dřevěnou bránou do parku a

pokračoval směrem na západ. Langdon se jen obtížně soustředil, když se na kraji silnice, osvětlované reflektory jejich vozu, začali objevovat první noční obyvatelé parku a předvádět jim své zboží. Dvě polonahé mladé dívky vrhaly po taxíku roztoužené pohledy. Kousek od nich se k nim zády otáčel nějaký černoch v miniaturních slipech s naolejovaným tělem a ukazoval jim práci svých hýžďových svalů. Vedle něj si krásná blondýna vyhrnula sukni a dokázala jim, že vlastně žádnou ženou není.

Bože! Langdon se raději přestal dívat ven a zhluboka se nadechl.

„Pověz mi všechno o Převorství sionském," vyzvala ho Sophie.

Langdon přikývl a uvažoval, kde by měl začít. Dějiny bratrstva začaly před víc než tisíci lety… úžasné dějiny tajemství, vydírání, zrady a dokonce i brutálního mučení, když někteří členové padli do rukou rozzlobenému papeži. Langdon si neuměl představit méně vhodné kulisy pro legendu, kterou se chystal vyprávět.

„Převorství sionské," začal, „bylo založeno v Jeruzalémě v roce 1099 francouzským králem Filipem I. bezprostředně poté, co toto město dobyl."

Sophie přikývla a nespouštěla z něj oči.

„Král Filip byl údajně strážcem mocného tajemství – tajemství, které se v jeho rodě předávalo z generace na generaci už od časů samotného Krista. Filip se bál, že by toto mysterium mohlo být v případě jeho smrti navěky ztraceno, a proto založil tajné bratrstvo – Převorství sionské – a pověřil je jeho ochranou s tím, aby je postupně předávali dalším generacím svých členů." Langdon se odmlčel. „Během prvních let v Jeruzalémě se Převorství dozvědělo o ukrytých tajných dokumentech, které měly být někde pod ruinami Herodova chrámu, jenž byl vystavěn na ještě starších zbytcích chrámu krále Šalamouna. Tyto dokumenty podle jejich přesvědčení potvrzovaly pravdivost Filipova mocného tajemství a jejich povaha měla být tak zásadní, že by se církev nezastavila před ničím, aby je získala."

Sophie se tvářila značně skepticky.

„Převorství přísahalo, že bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá, musí být tyto dokumenty v chrámových ruinách nalezeny a navěky ochraňovány, aby pravda nikdy nezahynula. Kvůli vyzvednutí těch dokumentů Převorství vytvořilo svou ozbrojenou složku – skupinu devíti rytířů nazvanou Řád chudých rytířů Krista a Šalamounova chrámu." Langdon se odmlčel. „A podle anglického výrazu pro chrám, tedy „temple", jsou tito rytíři známější pod názvem templáři."

Sophii se v očích mihlo překvapení vzápětí vystřídané výrazem člověka, který ví, o čem je řeč.

Langdon přednášel o templářích dost často na to, aby věděl, že o nich slyšel asi každý – přinejmenším v obecných souvislostech. Historie tohoto rytířského řádu byla ošidným světem, kde se fakta, tradice a dezinformace tak úzce prolínaly, že poznání skutečné pravdy se stalo téměř nemožným. V poslední době Langdon dokonce váhal, má-li se o těchto rytířích vůbec na svých přednáškách zmiňovat, protože tím vždycky bez výjimky vyvolal bouři spletitých dotazů brousících na pole nejrůznějších konspiračních teorií.

Sophie se tvářila nejistě. „Tvrdíš, že řád templářů založilo Převorství sionské, aby nalezli tajné dokumenty? Myslela jsem, že jejich řád vznikl, aby chránili Svatou zemi."

„To je běžný omyl. Ochrana poutníků byla *zástěrkou*, pod níž templáři pokračovali ve své skutečné misi. Jejich opravdovým cílem ve Svaté zemi bylo nalézt ony dokumenty v ruinách starého chrámu."

„A našli je?"

Langdon se usmál. „To nikdo neví jistě, ale všichni historikové se shodují na tomto: Rytíři v těch ruinách něco objevili… *něco*, co jim přineslo bohatství a moc přesahující ty nejbujnější představy."

Langdon pak Sophii poskytl obvyklý stručný přehled dějin tohoto rytířského řádu; vysvětlil jí, jak rytíři pobývali ve Svaté zemi během druhé křížové výpravy a řekli králi Balduinovi II., že tam jsou na ochranu křesťanských poutníků. Vzhledem k tomu, že přísahali zachovat chudobu a za své poslání nedostávali žádný žold, vyžádali si od krále povolení, aby se směli usídlit ve stájích pod zbytky starého chrámu. Král Balduin jim to přání splnil, a rytíři se tak usídlili v rozvalinách této svatyně.

Jejich podivný výběr ubytování, vysvětloval Langdon, nebyl vůbec náhodný. Rytíři věřili, že dokumenty, které Převorství hledá, jsou ukryty právě hluboko pod troskami tohoto chrámu – pod Svatyní nejsvětější, posvátnou místností, kde měl kdysi sídlit sám Bůh. Doslova v samém centru židovské víry. Téměř deset let žili templáři ve zbytcích Herodova chrámu a za naprostého utajení prozkoumávali jeho sutiny.

Sophie se ozvala. „Říkal jsi, že nakonec něco našli?"

„Opravdu našli," odpověděl Langdon a dál vyprávěl, že trvalo celých devět let, než rytíři skutečně nalezli to, po čem pátrali. Odvezli poklad z chrámu a odjeli do Evropy, kde se jejich vliv znásobil doslova přes noc.

Nikdo nevěděl jistě, jestli rytíři Vatikán vydírali nebo zda se církev jednoduše snažila koupit si jejich mlčenlivost, ale papež Innocenc II. okamžitě vydal bezprecedentní bulu, která templářům přiznávala neomezenou moc a prohlásila je za „nepodléhající jiným zákonům nežli

svým vlastním“ – za autonomní armádu, nezávislou na intervencích králů a prelátů, na moci světské i církevní.

S vatikánským požehnáním se tento rytířský řád neuvěřitelně rychle rozmohl co do počtu členů i politické moci, a stal se majitelem rozsáhlých nemovitostí v mnoha evropských zemích. Templáři začali půjčovat peníze bankrotujícím králům a při jejich vracení vyžadovali úrok, čímž položili základy moderního bankovnictví a ještě víc rozmnožili své bohatství i vliv.

Ve čtrnáctém století už tento řád měl tak velkou moc, že se papež Klement V. rozhodl, že se s tím něco musí udělat. Ve spolupráci s francouzským králem Filipem IV. Sličným uskutečnil papež chytře vymyšlený plán na rozdrcení templářského řádu a zabavení jejich bohatství. Ještě důležitější ale bylo uchvátit i ono tajemství, kterým ohrožovali Vatikán. Plán spočíval ve vojenském manévru hodném CIA – papež Klement rozeslal po celé Evropě vojáky se zapečetěnými rozkazy, které měly být ve stanovený okamžik současně otevřeny – konkrétně v pátek 13. října 1307.

Za rozbřesku toho dne byly dokumenty rozpečetěny a jejich strašný obsah se tak dostal na světlo boží. Klement v dopise tvrdil, že jej navštívil sám Bůh a varoval jej, že templáři jsou kacíři, kteří se provinili uctíváním ďábla, homosexualitou, znesvěcením kříže, sodomií a dalšími rouhačskými skutky. Bůh prý ho požádal, aby očistil zemský povrch tím, že všechny rytíře tohoto řádu pochytá a bude je mučit tak dlouho, dokud nepřiznají všechny zločiny, kterých se proti Nejvyššímu dopustili. Papežův machiavelistický plán proběhl s hodinářskou přesností. V určený den bylo zajato bezpočet rytířů, kteří byli následně nemilosrdně mučeni a nakonec upáleni jako kacíři. Ozvěna této tragédie rezonuje v moderní kultuře dodnes – pátek třináctého je všeobecně považován za nešťastný den.

Sophie vypadala zmateně. „Templáři byli vyhlazeni? Myslela jsem, že jejich bratrstva existují dodnes.“

„To ano, ale pod různými jmény. Přes falešná Klementova obvinění a veškeré úsilí o jejich totální likvidaci měli rytíři mocné spojence a některým se podařilo uniknout. Jejich hlavní poklad spočívající v dokumentech, které byly skutečným zdrojem jejich moci, a také hlavním cílem papežova plánu, mu ale proklouzly mezi prsty. Dlouho před touto událostí byly totiž svěřeny do péče tajemných architektů templářského řádu, tedy do péče Převorství sionského. Totožnost jeho členů byla přísně utajována, takže tito členové byli před zlobou Vatikánu v bezpečí. Převorství své dokumenty tajně propašovalo z pařížského sídla templářů na templářské lodě v La Rochelle."

„A kam se ty dokumenty dostaly potom?“

Langdon pokrčil rameny. „Odpověď na tuto otázku zná jenom Převorství sionské. Vzhledem k tomu, že ty dokumenty zůstávají ještě dnes zdrojem různých spekulací a řada lidí se je pořád pokouší najít, předpokládá se, že byly několikrát přestěhovány a schovány vždy na jiném místě. Současné spekulace je umisťují někam do Velké Británie.“

Sophie vypadala stísněně.

„Po celých tisíc let,“ pokračoval Langdon, „se legenda o tomto tajemství předávala novým generacím. Všechny dokumenty, jejich moc a tajemství, které obsahují, se začaly označovat společným názvem – sangreal. O něm byly napsány stovky knih a jen málo tajemství vyvolává mezi historiky takový zájem jako právě sangreal.“

„Sangreal? Má to něco společného s francouzským slovem *sang* nebo španělským *sangre* – která znamenají ‚krev‘?“

Langdon přikývl. *Jistě, krev*, pomyslel si. Krev byla páteří tohoto mysteria, ale asi ne tak, jak si Sophie představuje. „Ta legenda je složitá, ale důležité je, že Převorství důkaz střeží a údajně čeká na vhodný historický okamžik, aby pravda mohla být odhalena.“

„Jaká pravda? Jaké tajemství může mít takovou moc?“

Langdon se zhluboka nadechl a podíval se z okénka na odvrácenou stránku Paříže, mizící právě ve stínech za nimi. „Sophie, *sangreal* je prastaré slovo. Během let se změnilo v jiný termín… v modernější označení.“ Odmlčel se. „Až ti to nové označení řeknu, zjistíš, že už o tom něco víš. Vlastně asi všichni lidé na Zemi slyšeli příběh o sangrealu.“

Sophie nedůvěřivě odpověděla: „Já jsem o něm tedy nikdy neslyšela.“

„Ale jistěže slyšela,“ usmál se Langdon. „Jen jsi zvyklá na to, že se mu říká spíš svatý grál.“

38

Sophie se na Langdona zkoumavě podívala. *Dělá si legraci.* „Svatý grál?“

Langdon přikývl a tvářil se vážně. „Svatý grál je doslovný přepis slova sangreal. To má původ ve středověké angličtině a později bylo rozděleno na dvě slova – *san greal*.“

Svatý grál. Sophii překvapilo, že si této jazykové vazby okamžitě nepovšimla. Přesto jí ale Langdonovo tvrzení nedávalo žádný smysl.

„Myslela jsem, že svatý grál je *pohár*. A tys mi právě řekl, že sangreal jsou dokumenty, odhalující nějaké temné tajemství.“

„Ano, ale ty dokumenty tvoří pouze *polovinu* pokladu svatého grálu. Jsou pohřbeny s vlastním svatým grálem… a odkrývají jeho skutečný význam. Ty dokumenty dávaly templářům tak velkou moc právě proto, že na jejich stránkách je odhalena skutečná podstata grálu.“

Skutečná podstata grálu? Sophie to chápala čím dál méně. Domnívala se, že svatý grál je pohár, ze kterého pil Ježíš při Poslední večeři a do něhož později Josef Arimatejský zachytil jeho krev při ukřižování. „Svatý grál je Kristův pohár,“ namítla. „Co by to mohlo být jiného?“

„Sophie,“ zašeptal Langdon a naklonil se k ní, „podle Převorství sionského není svatý grál vůbec žádný pohár. Oni tvrdí, že legenda o grálu – ta o *kalichu* – je ve skutečnosti důvtipně zamaskovaná alegorie. Jinými slovy, že příběh o svatém grálu používá *kalich* jako metaforu pro něco jiného, daleko mocnějšího.“ Odmlčel se. „A to něco jiného dokonale zapadá do všeho, co se nám dnes v noci tvůj dědeček pokoušel sdělit, včetně jeho symbolického odkazu na posvátnou ženu.“

Sophie nejistě vnímala, že se Langdon trpělivě usmívá, aby dal najevo, že chápe její nedůvěru, ale jeho oči zůstávaly naprosto vážné. „Ale jestli svatý grál není žádný pohár,“ zeptala se, „tak co to tedy je?“

Langdon věděl, že ta otázka přijde, ale přesto nevěděl, jak by jí to měl vysvětlit. Jestli svou odpověď nepředloží spolu s patřičným výkladem o historickém pozadí celé věci, pocítí Sophie jen jakýsi prázdný úžas – přesně tentýž výraz spatřil Langdon i před několika měsíci na tváři svého nakladatele, když mu dal přečíst rukopis, na kterém právě pracoval.

„*Cože* se tvrdí v tom rukopise?“ zakuckal se ten dobrý muž, odložil sklenici s vínem a zíral na Langdona přes svůj napůl snědený oběd. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to dost vážně na to, abych s tím strávil rok života.“

Renomovaný newyorský nakladatel Jonas Faukman se nervózně zatahal za svou kozí bradku. Během své kariéry už se bezpochyby setkal s mnoha knihami, které obsahovaly ty nejdivočejší teorie a názory, ale tahle ho naprosto vykolejila.

„Roberte,“ vypravil ze sebe konečně, „nechápej mě prosím špatně, tvoji práci obdivuji a leccos jsme spolu dokázali. Když ale budu souhlasit s vydáním něčeho takového, budou mi před redakcí demonstrovat lidi celé měsíce. Kromě toho by ti to úplně zničilo reputaci. Jsi historik na Harvardu, prokristapána, ne nějaký pisálek, který si chce rychle vydělat. Kdes proboha mohl najít dost důkazů na podporu takovéhle teorie?“

S tichým úsměvem vytáhl Langdon z kapsy svého tvídového saka papír a podal jej Faukmanovi. Byl na něm seznam víc než padesáti titulů – knih z pera známých historiků, současných i po staletí mrtvých – a mnohé z nich se staly akademickými bestsellery. Všechny tyto knihy předkládaly stejnou premisu, se kterou právě přišel i Langdon. Když si Faukman pročítal seznam, vypadal jako člověk, který právě zjistil, že Země je ve skutečnosti placatá. „Některé z těch autorů znám osobně. Jsou to… opravdoví odborníci!“

Langdon se znovu usmál. „Jak vidíš, Jonasi, není to jen *moje* teorie. Existuje už dlouhou dobu. Jednoduše pokračuji ve stopách jiných. Žádná kniha zatím nezkoumala svatý grál z hlediska symbolů. Ikonografické důkazy, které uvádím, jsou – řekněme – neuvěřitelně přesvědčivé.“

Faukman pořád ještě hleděl na seznam. „Panebože, jednu z těch knih napsal sir Leigh Teabing – britský královský historik.“

„Teabing strávil většinu života studiem svatého grálu. Setkal jsem se s ním. Vlastně mě z velké části k sepsání té knihy inspiroval. On té teorii věří, spolu se všemi ostatními, které vidíš na tom seznamu.“

„Chceš mi říct, že všichni tihle historikové opravdu věří…“ Faukman polkl. Viditelně nebyl schopen tu větu dopovědět.

Langdon se stále usmíval. „Svatý grál je pravděpodobně tím nejhledanějším pokladem v lidských dějinách. Vytvářely se kolem něj legendy, kvůli němu se vyhlašovaly války a mnoho lidí zasvětilo celý život jeho hledání. Dávalo by to smysl, kdyby se jednalo jenom o pohár? Pak by totiž stejný zájem musely vyvolávat i jiné relikvie – trnová koruna nebo třeba kříž, na kterém byl Kristus ukřižován – ale nic takového se neděje. Po celé dějiny byl svatý grál naprosto zvláštní a ojedinělý. A teď už víš proč.“

Faukman pořád ještě kroutil hlavou. „Ale když o tom bylo napsáno tolik knih, proč o té teorii skoro nikdo nic neví?“

„Tyhle knihy nemohou soutěžit se staletími, po která se dávala přednost jiné verzi, zejména když tu obecně rozšířenou teorii podporuje i největší bestseller všech dob.“

Faukmanovy oči se doširoka otevřely. „Neříkej mi, že *Harry Potter* je ve skutečnosti o svatém grálu.“

„Já také mluvím o bibli.“

Faukman se přikrčil. „To jsem si mohl myslet.“

„*Laissez la!*“ Sophiin výkřik prořízl okamžik ticha. „Položte to!“

Langdon nadskočil, když se Sophie naklonila kupředu a zaječela na řidiče. Langdon si všiml, že taxikář drží u úst svou vysílačku a něco do ní říká.

Sophie se otočila a hmátla Langdonovi do kapsy saka. Než stačil jakkoli zareagovat, vytrhla z ní pistoli a přitiskla ji řidiči zezadu k hlavě. Taxikář okamžitě pustil vysílačku a jednu volnou ruku zvedl nad hlavu.

„Sophie!“ koktal Langdon. „Co to sakra…“

„*Arrêtez!*“ přikázala Sophie řidiči.

Rozechvěle poslechl a zastavil vůz na kraji silnice.

V tom okamžiku Langdon zaslechl kovový hlas dispečera z přístrojové desky. „*…qui s´appelle Agent Sophie Neveu…*“ praskalo rádio. „*Et un Americain, Robert Langdon…*“

Langdon ztuhl. *To už nás našli?*

„*Descendez,*“ přikázala Sophie.

Řidič s rukama nad hlavou vystoupil ze svého taxíku a o několik kroků couvl.

Sophie stáhla své okénko a namířila pistoli na vyděšeného taxikáře. „Roberte,“ vyzvala ho tiše, „sedni si za volant. Budeš řídit.“

Langdon se nechtěl přít se ženou, která drží v ruce nabitou pistoli. Vystoupil z auta, obešel je a usedl za volant. Řidič jim hlasitě nadával, ruce stále vysoko nad hlavou.

„Roberte,“ ozvala se Sophie ze zadního sedadla, „myslím, že už jsi z našeho kouzelného lesíka viděl dost.“

Přikývl. *Až moc.*

„Dobře. Tak nás dostaň odsud.“

Langdon se podíval dolů na pedály a zaváhal. *Kruci.* Nahmatal řadicí páku. „Sophie? Možná bys…“

„Jeď!“ vykřikla.

K jejich autu se blížilo několik prostitutek, zvědavých, co se to tu děje. Jedna z nich měla u ucha mobilní telefon. Langdon zmáčkl spojku a zařadil rychlost, o které doufal, že je to jednička. Druhou nohou sešlápl plyn.

Pustil spojku. Pneumatiky zakvílely, když taxík prudce poskočil kupředu, smýkl sebou ke straně a shlukující se dav musel bleskurychle uskočit stranou. Žena s mobilním telefonem skočila do křoví a jen taktak se vyhnula srážce s autem.

„*Doucement!*“ vykřikla Sophie, zatímco se taxík trhavě pohyboval kupředu. „Co to vyvádíš?“

„Pokoušel jsem se tě varovat,“ zavolal Langdon, aby přehlušil kvílení pneumatik. „Doma mi řadí automat!“

39

Přestože byl spartánsky zařízený pokoj v hnědém domě na Rue la Bruyere svědkem už mnoha velkých utrpení, pochyboval Silas, že by se něco mohlo vyrovnat mučivé úzkosti, která teď svírala jeho bledé tělo. *Byl jsem oklamán. Všechno je ztraceno.*

Bratři mu lhali – zvolili raději smrt, než by prozradili své tajemství. Silas neměl sílu zavolat svému Učiteli. Nejenže zabil všechny čtyři lidi, kteří věděli, kde je základní kámen ukrytý, ale zavraždil také jeptišku v St. Sulpice. *Pracovala proti pravé církvi! Pohrdala činností Opus Dei!*

Byl to zločin z náhlého popudu – smrt této ženy ale všechno značně komplikovala. Vstup do St. Sulpice vymohl Silasovi osobní telefonát biskupa Aringarosy. Co si pomyslí, až zjistí, že ta sestra je mrtvá? I když ji Silas uložil zpátky do postele, rána na hlavě mluvila jasně. Pokusil se zamaskovat rozbitou dlaždici na podlaze, ale i ta byla až příliš patrná. Budou vědět, že tam někdo byl.

Silas se chtěl ukrýt za hradbami Opus Dei, jakmile bude jeho úkol dokončen. *Biskup Aringarosa mě ochrání.* Nedokázal si představit nic nádhernějšího než život plný meditací a modliteb v budově hlavního ústředí Opus Dei v New Yorku. Už nikdy z té budovy nevyjde. Vše, co potřebuje, je uvnitř tohoto svatostánku. *Nikdo mě nebude postrádat.* Silas ale věděl, že muž tak známý jako biskup Aringarosa bohužel nemůže zmizet tak jednoduše.

Vystavil jsem biskupa nebezpečí. Silas tupě hleděl na podlahu a přemítal o tom, že si vezme život. Byl to koneckonců právě Aringarosa, kdo mu jej poskytl… tenkrát na té malé faře ve Španělsku, kde ho učil a ukázal mu smysl života.

„Příteli," řekl mu tehdy Aringarosa, „narodil ses jako albín. Nedovol ostatním, aby se ti za to vysmívali. Nechápeš, jak jedinečný díky tomu jsi? Nevěděl jsi, že i sám Noe byl albín?"

„Noe z Archy?" O tom Silas nikdy neslyšel.

Aringarosa se usmíval. „Vskutku, Noe z Archy. Albín. Jeho kůže byla bílá jako anděl – přesně jako tvoje. Přemýšlej o tom. Noe zachránil veškerý život na této planetě. Jsi předurčen k velkým činům, Silasi. Pán tě osvobodil z dobrého důvodu. Byl jsi povolán. Pán potřebuje tvou pomoc."

Časem se Silas naučil pohlížet sám na sebe v novém světle. *Jsem čistý. Bílý. Krásný. Jako anděl.*

V tuto chvíli ale ve svém pokoji slyšel jiný hlas – zklamaný hlas svého biologického otce, který k němu šeptal dávná slova.

Tu es un tragéde désastre. Un spectre.

Silas si klekl na prkennou podlahu a modlil se za odpuštění. Pak si svlékl kutnu a natáhl se po důtkách.

40

Langdon zápasil s řadicí pákou a nějak se mu podařilo vymanévrovat vůz z *Boulogneského lesíka*, přičemž mu motor zhasl pouze dvakrát. Komika této situace byla poněkud zastřena dispečerovým hlasem, který vytrvale volal rádiem jejich vůz.

„VOITURE CINQ-SIX-TROIS. OU ETES-VOUS? REPONDEZ!“

Když Langdon dojel na konec parku, spolkl svou mužskou ješitnost a zastavil. „Radši bys měla řídit ty.“

Když si Sophie sedala k volantu, vypadala, že se jí ulevilo. Během několika sekund už auto plynule jelo na západ podél Allée de Longchamp a Zahrada pozemských rozkoší zůstala za nimi.

„Kterým směrem je Rue Huxo?“ zeptal se Langdon a pozoroval tachometr, ukazující rychlost víc než sto kilometrů v hodině.

Sophie nespouštěla oči ze silnice před nimi. „Ten taxikář povídal, že sousedí s tenisovými kurty Roland Garros. Tam to znám.“

Langdon opět vytáhl z kapsy zlatý klíč a potěžkal jej v dlani. Cítil, že má v ruce předmět zásadní důležitosti. Dost možná je to klíč i k jeho vlastní svobodě.

Už dřív, když vykládal Sophii o templářích, uvědomil si, že tento klíč má kromě jednoznačné pečeti ještě jednu subtilnější vazbu na Převorství sionské. Rovnoramenný kříž byl symbolem rovnováhy a harmonie, ale také znakem templářů. Každý už nejspíš někdy viděl nějakou malbu, zobrazující rytíře templářského řádu v bílých pláštích označených jasně červenými rovnoramennými kříži. Ramena templářského kříže se na konci sice poněkud rozšiřují, ale všechna mají stejnou délku.

Rovnoramenný kříž. Přesně jako na tom klíči.

Langdonova představivost začala vytvářet divoké fantazie o tom, co možná najdou. *Svatý grál.* Málem se nahlas rozesmál nad absurditou toho nápadu. Má se za to, že grál je někde v Anglii, pohřbený v tajné komnatě

pod některým z mnoha templářských kostelů, kde je schován přinejmenším od roku 1500.

Doba velmistra Leonarda da Vinci.

Převorství bylo během prvních staletí mnohokrát nuceno změnit z bezpečnostních důvodů místo úkrytu střežených dokumentů. Historikové se domnívají, že svatý grál byl postupně uložen přinejmenším na šesti různých místech poté, co byl z Jeruzaléma přivezen do Evropy. Poslední stopa pocházela z roku 1447, kdy řada očitých svědků popisovala, že dokumenty téměř shořely při požáru, a na poslední chvíli byly ve čtyřech ohromných truhlách, z nichž každou muselo nést šest mužů, přeneseny do bezpečí. Poté už žádné svědectví o spatření svatého grálu neexistuje. Občas se objevovaly tiché spekulace, že je ukrytý ve Velké Británii, v zemi krále Artuše a rytířů kulatého stolu.

Ať už byl ale kdekoli, zůstávala dvě důležitá fakta:

Leonardo věděl, kde je svatý grál uschovaný.

Tato skrýš se od jeho časů pravděpodobně nezměnila.

Z toho důvodu nadšení hledači grálu stále zkoumají Leonardovy obrazy a deníky v naději, že narazí na nějaké vodítko, které je dovede až k místu, kde je grál ukrytý. Někteří z nich tvrdí, že skalnaté pozadí obrazu *Madona ve skalách* odpovídá topografii některých kopců ve Skotsku. Jiní trvají na tom, že podezřelé rozmístění učedníků na *Poslední večeři* představuje nějaký tajný kód. Jiní zase uvádějí, že rentgenové paprsky odhalily, že *Mona Lisa* původně měla na krku lazuritový přívěšek bohyně Isis – tento detail měl da Vinci později přemalovat. Langdon ale nikdy žádný důkaz o existenci takového přívěsku neviděl a nedokázal si ani představit, jak by mohl pomoci odhalit svatý grál, i kdyby se nakrásně ukázalo, že na obraze původně opravdu byl, ale fanouškové svatého grálu o něm přesto *ad nauseum* neustále diskutovali ve svém internetovém bulletinu.

Každého přitahují konspirace.

A konspirační teorie se objevovaly stále nové a čerstvé. Poslední bylo samozřejmě převratné zjištění, že Leonardovo slavné *Klanění Tří králů* ukrývá pod vrstvou barev temné tajemství. Zneklidňující skutečnost odhalil italský odborník Maurizio Seracini v dubnu 2002 a tato zpráva byla dostatečně zajímavá na to, aby se ještě ten týden objevil v *New York Times Magazine* článek s názvem LEONARDOVA KAMUFLÁŽ.

Seracini zjistil, že zatímco načrtnutá šedozelená základní kresba je bezpochyby Leonardovým dílem, vlastní malba už jím není. Nějaký anonymní malíř dokončil základní kresbu několik let po Leonardově smrti. Ještě větší ohromení ale způsobilo to, co bylo nakresleno pod výslednou

malbou. Fotografie získané infračervenou reflektografií a rentgenovými paprsky údajně ukazují, že podvodník, který obraz dokončoval, se v mnoha ohledech od základní kresby odchýlil… jako kdyby chtěl původní Leonardovy záměry zničit. Ale ať už je na základní kresbě cokoli, zveřejněno to zatím nebylo. Zahanbení odborníci z galerie Uffizi ve Florencii nicméně přesto přestěhovali obraz do skladu přes ulici. Návštěvníci Leonardova sálu tak místo něj uvidí pouze zavádějící a neuctivou ceduli na místě, kde *Klanění Tří králů* kdysi viselo.

TOTO DÍLO SE PRÁVĚ PODROBUJE
DIAGNOSTICKÝM TESTŮM
A PŘIPRAVUJE SE NA RESTAUROVÁNÍ.

V podivném světě dnešních hledačů svatého grálu zůstává Leonardo da Vinci velkou záhadou. Jeho dílo se zdá doslova překypovat nějakým tajemstvím, ale ať už se jedná o cokoli, zůstává to skryto – snad pod vrstvou barev, snad zakódováno v jasně viditelných scenériích, nebo možná ani nic takového neexistuje. Ohromné množství dráždivých vodítek v Leonardových dílech je možná pouhým prázdným příslibem, jehož cílem bylo frustrovat zvědavce, nad jejichž marným pachtěním se stále usmívá *Mona Lisa*.

„Je možné," zeptala se Sophie a vytrhla Langdona z jeho myšlenek, „že ten klíč, který máš v ruce, otevírá skrýš svatého grálu?"

Langdonův smích zněl i jemu samotnému nuceně. „Tak to si opravdu neumím představit. Kromě toho by grál měl být někde ve Velké Británii, ne ve Francii." V krátkosti jí pověděl o jeho historii.

„Ale grál vypadá jako jediné rozumné vysvětlení," trvala na svém. „Máme mimořádně propracovaný bezpečnostní klíč, označený pečetí Převorství sionského, který nám dal člen Převorství, bratrstva, které – jak jsi mi právě vysvětlil – je strážcem svatého grálu."

Langdon věděl, že její argumenty jsou logické, ale intuitivně je odmítal přijmout. Říkalo se, že Převorství kdysi přísahalo, že jednoho dne vrátí grál zpátky do Francie, ale neexistoval žádný historický důkaz, že k tomu doopravdy došlo. A i kdyby se Převorství skutečně podařilo převézt svatý grál zpět do Francie, adresa Rue Haxo číslo 24, těsně vedle tenisových kurtů, nevypadala jako adresa vhodného a dostatečně vznešeného místa posledního odpočinku svatého grálu. „Sophie, skutečně nechápu, jak by ten klíč mohl mít něco společného s grálem."

„Protože se předpokládá, že grál je v Anglii?"

„Nejen proto. Místo úkrytu svatého grálu patří mezi nejlépe střežená tajemství v celých dějinách. Členové Převorství musejí čekat celá desetiletí, než se jednoznačně prokáže jejich důvěryhodnost, aby mohli být povýšeni na nejvyšší posty v bratrstvu a dozvědět se, kde je grál ukrytý. To tajemství je navíc chráněno složitým systémem, kdy každý člověk zná pouze část informace, a i když je Převorství co do počtu členů značně rozsáhlé, pouze *čtyři* členové současně znají přesné místo odpočinku svatého grálu – velmistr a jeho tři *sénéchaux*. Pravděpodobnost, že by tvůj dědeček byl jedním z těchto čtyř lidí, je velice malá."

Dědeček byl jedním z nich, pomyslela si Sophie a ještě přidala plyn. Dosud měla v paměti vyrytý obraz, který mimo jakoukoli pochybnost potvrzoval dědečkovo vysoké postavení.

„Ale i kdyby tvůj dědeček *byl* jedním z těch čtyř, *nikdy* by neodhalil své tajemství nikomu mimo bratrstvo. Je nepředstavitelné, že by tě sám přivedl do nejužšího kruhu zasvěcených."

Tam už jsem byla, pomyslela si Sophie a znovu se jí vybavil rituál ve sklepení. Uvažovala, jestli teď nastal vhodný okamžik, aby Langdonovi řekla, co oné noci v horském zámečku viděla. Po deseti letech už jí v tom bránil pouze stud. Stačilo, aby na to pomyslela, a zachvěla se. Někde v dálce vyly policejní sirény a ona cítila, že na ni padá stále větší únava.

„Tamhle!" křikl Langdon vzrušeně, když spatřil obrovský komplex Roland Garros, který se právě objevil přímo před nimi.

Sophie prokličkovala až ke stadionu. Projeli několik křižovatek, až narazili na Rue Haxo a zabočili do ní, projíždějíce kolem nižších popisných čísel. Tahle ulice byla průmyslovější, lemovaná různými podniky.

Potřebujeme číslo dvacet čtyři, říkal si Langdon a uvědomil si, že podvědomě vyhlíží věže nějakého kostela. *Nebuď směšný. Zapomenutý templářský chrám v takovém sousedství?*

„Tamhle je to," vyhrkla Sophie a ukazovala před sebe.

Langdon sledoval očima její nataženou paži.

Co to má znamenat?

Byla to moderní budova. Nízká citadela s obrovským neonovým rovnoramenným křížem, svítícím na fasádě. Pod křížem byla slova:

DEPOZITNÍ CURYŠSKÁ BANKA

Langdon byl rád, že Sophii neřekl nic o tom, že tu očekává templářský chrám. Profesionální deformací každého symbolologa je tendence nacházet skryté významy tam, kde žádné nejsou. V tomto případě Langdon úplně zapomněl, že mírový, rovnoramenný kříž je už dlouho velice případným symbolem na vlajce neutrálního Švýcarska.

Alespoň se vysvětlila jedna záhada.

Sophie a Langdon měli v rukou klíč k depozitní schránce švýcarské banky.

41

Před zámkem Gandolfo foukal od horského srázu směrem do kopce silný vítr, až se do biskupa Aringarosy při výstupu z fiatu dala zima. *Měl jsem si obléct něco víc než jen tu sutanu*, pomyslel si a potlačil bezděčné zachvění. Dnes v noci rozhodně nepotřeboval vypadat slabě či ustrašeně.

Zámek byl tmavý, s výjimkou oken v horním patře, která zlověstně plála do noci. *Knihovna*, uvědomil si Aringarosa. *Jsou vzhůru a čekají na mě.* Vtáhl před chladnými poryvy větru hlavu mezi ramena a vydal se ke vchodu, aniž by se podíval směrem k hvězdářským polokoulím na střeše, které zcela jistě stále připomínaly zanícené strumy.

Kněz, který ho přivítal ve dveřích, vypadal ospale. Byl to tentýž, který Aringarosu vítal před pěti měsíci, přestože dnes v noci se netvářil zdaleka tak nepřátelsky. „Dělali jsme si o vás starosti, biskupe," řekl a podíval se na hodinky. Vypadal spíš znepokojeně než starostlivě.

„Omlouvám se. Letadla jsou v dnešní době nespolehlivá."

Kněz něco neslyšitelného zamumlal a nahlas pak pronesl: „Čekají nahoře. Odvedu vás k nim."

Knihovna byla prostorná čtvercová místnost od podlahy až po strop obložená tmavým dřevem. Po všech stěnách se prohýbaly police pod nesčetnými svazky. Podlaha byla z jantarového mramoru s tmavými čedičovými ozdobami, které návštěvníkům připomínaly, že tato budova kdysi bývala palácem.

„Vítejte, biskupe," promluvil na druhém konci pokoje mužský hlas.

Aringarosa se pokoušel poznat, kdo jej oslovil, ale světla byla nepřirozeně ztlumená – vládla tu daleko větší tma než při biskupově minulé návštěvě, kdy bylo naopak všechno zalito ostrou září. *Věčná noc nastává.* Dnešní noci všichni seděli v šeru, jako kdyby se svým způsobem styděli za to, co tady bude proneseno.

Aringarosa pomalu vstoupil, královsky vyrovnaně a vznešeně. Na opačném konci místnosti rozeznal za dlouhým stolem tři siluety. Prostřední postavu poznal okamžitě – obézní vatikánský sekretář, vrchní pán nad veškerými světskými záležitostmi Vatikánu. Druzí dva byli vysoce postavení italští kardinálové.

Aringarosa k nim zamířil přes knihovnu. „Velice se omlouvám za hodinu svého příjezdu. Je tu jiné časové pásmo. Musíte být unaveni."

„Vůbec ne," odpověděl sekretář s rukama založenýma na svém mohutném břiše. „Jsme vám vděčni, že jste za námi vážil tak dlouhou cestu. To nejmenší, co pro vás můžeme udělat, je být vzhůru. Mohu vám nabídnout kávu nebo nějaké jiné občerstvení?"

„Byl bych raději, kdybychom nepředstírali, že se jedná o společenskou návštěvu. Musím chytit další letadlo. Půjdeme přímo k věci?"

„Zajisté," odvětil sekretář. „Jednal jste rychleji, než jsme očekávali."

„Opravdu?"

„Ještě pořád máte měsíc času."

„Své postoje jste mi vyjevili už před pěti měsíci," řekl Aringarosa. „Proč bych měl čekat?"

„Vskutku. Vaše rychlost nás velmi těší."

Aringarosovi zabloudily oči k velkému černému kufříku, položenému na stole. „To je to, oč jsem žádal?"

„Ano." Sekretář teď vypadal poněkud znepokojeně. „I když musím připustit, že nám váš požadavek působí jisté starosti. Zdá se nám být trochu…"

„Nebezpečný," dokončil za něj jeden z kardinálů. „Jste si jistý, že vám tu částku nemáme spíš někam převést? Je to obrovská suma."

Svoboda není laciná. „Nebojím se o svou bezpečnost, Bůh je na mé straně."

Ostatní lidé v místnosti nevypadali, že by si tím byli tak jistí.

„Bylo vše provedeno tak, jak jsem požadoval?"

Sekretář přikývl. „Dluhopisy vydané Vatikánskou bankou. Jsou směnitelné za hotovost kdekoli na světě."

Aringarosa obešel stůl a otevřel kufřík. Uvnitř byly dva silné svazky dluhopisů, každý s vyraženou vatikánskou pečetí a nápisem PORTATORE, díky němuž je mohl vyinkasovat každý, kdo je měl u sebe.

Sekretáři se ve tváři zračilo značné napětí. „Musím přiznat, biskupe, že bychom si všichni dělali méně starostí, kdyby ta částka byla v *hotovosti*."

Tak velkou sumu v hotovosti bych vůbec neunesl, pomyslel si Aringarosa a zavřel kufřík. „Dluhopisy jsou za hotovost volně směnitelné. Sám jste to říkal."

Kardinálové si vyměnili nejisté pohledy a nakonec jeden z nich namítl: „Ano, ale ty dluhopisy lze snadno vystopovat přímo k Vatikánské bance."

Aringarosa se v duchu usmál. To byl přesně ten důvod, proč mu Učitel navrhl, aby peníze vyzvedl v obligacích. Sloužilo to jako určitá pojistka.

Teď jsme v tom všichni. „Jedná se o dokonale legální transakci," hájil se Aringarosa. „Opus Dei je osobním prelátstvím Vatikánu a Svatá stolice může se svými prostředky nakládat, jak jenom uzná za vhodné. Nikdo neporušil žádný zákon."

„To je pravda, ale přesto…" Sekretář se naklonil dopředu a křeslo hlasitě zaprotestovalo pod jeho tíhou. „Nevíme nic o tom, co s těmi penězi chcete podniknout – jestli se zapletete do něčeho nelegálního…"

„Uvážíme-li, co jste po mně žádali," odsekl Aringarosa, „není to už vaše starost."

Následovalo dlouhé ticho.

Vědí, že mám pravdu, pomyslel si biskup. „Předpokládám, že chcete, abych vám něco podepsal?"

Všichni doslova vyskočili a dychtivě mu přistrkovali papír, jako kdyby se obávali, že jen tak se všemi těmi dluhopisy odejde.

Aringarosa se podíval na listinu. Nesla papežskou pečeť. „Je tohle kopie dokumentu, který jste mi už poslali?"

„Ano."

Aringarosa byl překvapený, jak málo emocí při podpisu prožívá. Ostatní si však vydechli úlevou.

„Děkujeme, biskupe," ozval se sekretář. „Vaše služby církvi nebudou nikdy zapomenuty."

Aringarosa zvedl kufřík – z jeho váhy cítil příslib a autoritu. Všichni čtyři muži se na sebe chvilku dívali, jako kdyby někdo měl ještě něco říct. Pak se Aringarosa otočil a vydal se ke dveřím.

„Biskupe?" zavolal na něj jeden z kardinálů a on se zastavil na prahu.

„Ano?" obrátil se na tazatele.

„Kam máte odsud namířeno?"

Aringarosa cítil, že ta otázka byla položena spíš ve smyslu abstraktním než v geografickém, ale v tuto hodinu neměl chuť diskutovat o své další duchovní pouti. „Do Paříže," odpověděl a vyšel ze dveří.

42

Depozitní curyšská banka byla čtyřiadvacet hodin denně otevřená *Geldschranke Banke*, nabízející plnou moderní škálu anonymních služeb přesně ve švýcarské tradici. Měla pobočky v Curychu, Kuala Lumpuru, New Yorku a v Paříži a přes rozšiřování nabídky služeb v posledních letech

v souvislosti s rozvojem výpočetní techniky zůstávala její základní operací ta nejstarší a nejjednodušší služba, kterou poskytovali – anonymní depozitní schránky. Klienti, kteří si přáli uschovat cokoli – od akcií až po hodnotné obrazy -, sem mohli svůj majetek anonymně uložit za několikerý závoj moderních zabezpečovacích systémů a později jej zase stejně anonymně vyzvednout.

Když Sophie zastavila taxík před vchodem do banky, Langdon vyhlédl z okénka na nekompromisní architekturu téhle budovy a pochopil, že Depozitní curyšská banka je firmou s pramalým smyslem pro humor. Budovu tvořil velký kvádr bez oken, který vypadal jako celý vyrobený z matného kovu. Připomínal ohromnou kovovou cihlu, posazenou kousek od silnice a označenou pět metrů vysokým, neonovým rovnoramenným křížem, který jasně zářil z bankovní fasády.

Vyhlášená diskrétnost švýcarského bankovnictví se stala jedním z nejlukrativnějších vývozních artiklů tohoto státu. Podobné banky vzbuzovaly ve světě umění rozporuplné reakce, protože se dokonale hodily ke schovávání ukradeného zboží – třeba po dlouhá léta, než se rozčeřená hladina uklidní. Vzhledem k tomu, že bezpečnostní schránky byly zákonem chráněny před policejními prohlídkami a navíc přiřazovány k číslům, a nikoli jménům konkrétních lidí, mohli být zloději úplně klidní – věděli, že jejich lup je v bezpečí a že k nim nemůže být nikdy vystopován.

Sophie zastavila přesně před impozantní bránou, která střežila vjezd do banky – betonovou rampou, sestupující do podzemních prostor pod budovou. Videokamera, která byla nainstalována nad jejich hlavami, mířila přímo na ně. Langdon měl dojem, že tato kamera je na rozdíl od těch v Louvru pravá.

Sophie stáhla okénko a prohlížela si elektronické zařízení umístěné vedle příjezdové cesty. Na jeho monitoru byly napsány instrukce v sedmi světových jazycích. Úplně nahoře byla angličtina.

VLOŽTE KLÍČ.

Sophie vyndala z kapsy zlatý klíč a znovu se obrátila k obrazovce. Pod monitorem byl trojúhelníkový otvor.

"Něco mi říká, že to tam bude pasovat," poznamenal Langdon.

Sophie se pokusila vsunout klíč do otvoru. Klíč zajel dovnitř až po širokou část ve tvaru kříže. Zjevně jím nebylo třeba otáčet. Brána se okamžitě začala nehlučně otevírat. Sophie sundala nohu z brzdy a popojela k druhé bráně a druhému elektronickému panelu. První brána se jim za zády zavřela. Byli v pasti jako loď ve zdymadle.

Langdonovi se ten uzavřený prostor vůbec nelíbil. *Doufejme, že ta druhá brána bude také fungovat.*

Opět známá instrukce.

VLOŽTE KLÍČ.

Sophie zasunula klíč do otvoru a také druhá brána se hned otevřela. O chvíli později už sjížděli po rampě do útrob budovy.

Soukromá garáž byla malá a tmavá – bylo v ní místo asi na dvanáct aut. Na vzdálenějším konci Langdon spatřil hlavní vchod do budovy. Na betonové podlaze byl položen červený koberec, který naváděl návštěvníky k obrovským dveřím, jež vypadaly jako vytepané z pevného kovu.

Sophie zaparkovala nedaleko od vchodu a vypnula motor.

Poněkud rozporuplné informace, usoudil Langdon. *Račte vstoupit a nelezte nám sem.*

„Zbraň tu raději necháme."

S radostí, pomyslel si Langdon a nechal pistoli vklouznout pod sedadlo.

Oba vystoupili a vydali se po červeném koberci ke kovovým dveřím. Neměly žádnou kliku, ale na stěně vedle nich byla další trojúhelníková klíčová dírka. Tentokrát tu nikde žádné instrukce napsané nebyly.

„Tím vyřazují ze hry všechny analfabety," podotkl Langdon.

Sophie se zasmála, ale vypadala nervózně. „Tak jdeme." Vsunula klíč do otvoru a dveře se s hlubokým zahučením otevřely směrem dovnitř. Sophie s Langdonem se po sobě podívali a vešli. Dveře za nimi s temným zaduněním zase zapadly.

Hala Depozitní curyšské banky byla vyzdobena vskutku velkolepě. Tam, kde se ostatní banky obvykle spokojují s naleštěným mramorem a žulou, zde bylo od jedné zdi ke druhé všechno kovové.

Kdopak jim dělal výzdobu? přemítal Langdon. *Spojené ocelárny?*

Sophie vypadala také trochu vystrašeně, když se neklidně rozhlížela kolem sebe.

Šedý kov byl všude – na podlaze, na stěnách, na přepážkách, na dveřích, dokonce i křesla v hale vypadala jako vyrobená z lisovaného železa. Výsledek vzbuzoval nezapomenutelný dojem. Poselství bylo jasné: Vcházíte do trezoru.

Velký muž za jedním pultem vzhlédl, jakmile vešli dovnitř. Vypnul malou televizi, kterou sledoval, a s úsměvem je pozdravil. Přes mohutně vyvinuté svalstvo a dobře patrné vyboulení saka v podpaží mluvil spíš jako mimořádně zdvořilý švýcarský obchodník.

„*Bon soir*," pronesl. „Jak vám mohu pomoci?"

Dvojjazyčné uvítání bylo nejnovějším evropským trikem – host si mohl klidně vybrat, jaký jazyk mu bude v následující konverzaci vyhovovat lépe.

Sophie ale neodpověděla ani anglicky, ani francouzsky. Jednoduše položila před muže na pult zlatý klíč.

Muž se na něj podíval a okamžitě se napřímil ještě víc. „Jistě. Váš výtah je na konci haly. Někoho o vašem příchodu uvědomím."

Sophie přikývla a vzala si klíč zpátky. „Které patro?"

Muž se po ní divně podíval. „Váš klíč obsahuje instrukce pro výtah."

Sophie se usmála. „Á, jistě."

Strážce se díval, jak dva noví příchozí kráčejí k výtahu, jak zasunují klíč, nastupují do kabiny a odjíždějí. Jakmile se za nimi zavřely dveře, popadl telefon. Nemusel na jejich příchod nikoho upozorňovat – to všechno proběhlo automaticky už v okamžiku, kdy klient vložil svůj klíč do otvoru u první venkovní brány.

Strážný místo toho zavolal nočního manažera banky. Zatímco poslouchal vyzvánění telefonu, opět si zapnul televizi a díval se na ni. Zprávy, které sledoval, právě končily. Na tom ale nezáleželo. Znovu se podíval na ty dva obličeje, které právě zabíraly celou obrazovku.

Manažer zvedl telefon. „*Oui?*"

„Měl byste něco vědět."

„Co se děje?" zeptal se jeho nadřízený.

„Francouzská policie dnes v noci stíhá dva uprchlíky."

„A?"

„Oba právě vešli do naší banky."

Manažer potichu zaklel. „Dobře. Zavolám okamžitě *monsieur* Verneta."

Strážný zavěsil a vytočil druhé číslo. Tentokrát volal Interpol.

Langdona překvapilo, když ucítil, že výtah spíš klesá než stoupá. Neměl tušení, o kolik pater pod Depozitní curyšskou banku sestoupili, než se dveře zdviže zas otevřely. Bylo mu to i dost jedno. Hlavně byl rád, že může z kabiny vystoupit.

Nějaký člověk už tam na ně čekal, aby je přivítal. Byl to starší, příjemný muž v dokonale padnoucím flanelovém obleku, díky němuž vypadal trochu nepatřičně – jako bankéř ze staré školy v moderním přetechnizovaném světě.

„*Bon soir*," oslovil je. „Dobrý večer. Byli byste tak laskavi a následovali mě, *s´il vous plaît*?" Nečekal na žádnou odpověď, otočil se na podpatku a hbitě vyrazil úzkou kovovou chodbou.

Langdon se Sophií za ním kráčeli po několika chodbách, kolem řady velkých místností plných světélkujících počítačových monitorů.

„*Voici*,“ oznámil jejich hostitel, když dorazili k ocelovým dveřím. Otevřel jim je. „Prosím.“

Rázem vstoupili do jiného světa. Malá místnost, která se před nimi objevila, vypadala jako neuvěřitelně luxusní pokoj toho nejdražšího hotelu. Tatam byla kovová dekorace a místo ní tu byly k vidění orientální koberce, nábytek z tmavého dubu a čalouněné židle. Na široké desce uprostřed pokoje stály dvě křišťálové skleničky vedle otevřené lahve Perriera, ze kterého ještě prchaly bublinky. Vedle kouřila cínová konvička s kávou.

Hodinářská práce, pomyslel si Langdon. *Celí Švýcaři.*

Muž se na ně chápavě usmál. „Mám dojem, že jste u nás poprvé.“

Sophie zaváhala a pak přikývla.

„Chápu. Klíče se často dědí a lidé, kteří se tady ocitnou poprvé, bývají vždycky nesví.“ Pokynul ke stolu s nápoji. „Tento pokoj je váš, dokud jej budete chtít využívat.“

„Říkáte, že ty klíče se často dědí?“ zeptala se Sophie.

„Správně. Váš klíč je jako anonymní účet – ty jsou také předávány z generace na generaci. Nejkratší doba pronájmu bezpečnostní schránky je padesát let. Platí se předem. Proto se tu střídá mnoho rodinných příslušníků.“

Langdon na něj zůstal civět. „Říkal jste padesát *let*?“

„Přinejmenším,“ odpověděl jejich průvodce. „Můžete si samozřejmě zaplatit pronájem na podstatně delší dobu, ale pokud se tady během padesáti let nikdo neobjeví, bude podle našich pravidel obsah bezpečnostní schránky automaticky zničen. Mám zahájit přístup k vaší schránce?“

Sophie přikývla. „Buďte tak hodný.“

Jejich hostitel obsáhl gestem celou místnost. „Toto je váš soukromý pokoj k prohlédnutí obsahu schránky. Jakmile jej opustím, zamknou se za mnou dveře. Můžete tu strávit kolik času budete chtít a jakkoli zkoumat nebo měnit obsah své bezpečnostní schránky, která se objeví… tady.“ Odvedl je k vzdálenější stěně, kde do místnosti ústil transportní pás, vzdáleně připomínající podobné zařízení na letištích. „Do tohoto otvoru vsunete svůj klíč…“ Muž ukázal na velké elektronické zařízení vedle pásu, na kterém uviděli povědomou trojúhelníkovou klíčovou dírku. „Jakmile si počítač ověří váš klíč, vyťukáte identifikační číslo a vaše bezpečnostní schránka bude automaticky vyzvednuta ze svého úložného místa a dopravena sem. Až budete hotovi, položíte ji zpět na transportní pás, opět vložíte klíč do otvoru a celý proces proběhne v obráceném pořadí.

Vzhledem k tomu, že vše je plně automatizováno, můžete si být jistí, že nikdo – ani žádný pracovník banky – nemůže nijak narušit vaše soukromí. Pokud byste cokoli potřebovali, jednoduše stiskněte tlačítko na stole ve středu pokoje.“

Sophie se zrovna chystala položit nějakou otázku, když zazvonil telefon. Muž se zatvářil překvapeně. „Omluvte mě, prosím.“ Přešel k telefonu, který stál na stole vedle minerálky a konvice s kávou.

„*Oui*?“ řekl do sluchátka.

Jak poslouchal, nakrabatilo se mu obočí. „*Oui… oui… d´accord.*“ Zavěsil a nejistě se na ně usmál. „Je mi líto, ale teď vás musím opustit. Buďte tu jako doma.“ Vykročil rychle ke dveřím.

„Promiňte,“ zavolala za ním Sophie. „Mohl byste mi ještě něco vysvětlit, než odejdete? Říkal jste, že máme zadat nějaké *číslo*?“

Muž se zastavil u dveří a otočil k nim náhle pobledlý obličej. „Ale jistě. Jako u většiny švýcarských bank jsou naše bezpečnostní schránky spojeny s *číslem*, nikoli jménem majitele. Máte klíč a osobní číslo, které znáte jenom vy. Klíč je pouze jednou polovinou identifikace. Vaše osobní číslo je druhou polovinou. Kdybyste totiž klíč ztratili, mohl by jej kdokoli použít místo vás.“

Sophie zaváhala. „A pokud mi můj dárce žádné takové číslo nepředal?“

Bankéři se rozbušilo srdce. *Pak tu zcela zjevně nemáte co pohledávat!* Klidně se usmál. „Požádám někoho, aby vám pomohl. Bude tu za chvíli.“

Bankéř vyšel z místnosti, zavřel za sebou dveře a otočil klíčem. Tím je oba zamkl uvnitř.

Na druhém konci města Collet zrovna stál na nástupišti Gare du Nord, když mu zazvonil mobilní telefon.

Volal Fache. „Interpol dostal tip. Na ten vlak zapomeňte. Langdon s Neveuovou právě vešli do pařížské pobočky Depozitní curyšské banky. Chci mít vaše muže okamžitě na místě.“

„Už víte, co se Saunière pokoušel agentce Neveuové a Robertu Langdonovi sdělit?“

Fache ledově odvětil: „Až je zatknete, seržante Collete, osobně se jich na to zeptám.“

Collet pochopil narážku. „Rue Haxo 24. Jedeme tam, kapitáne.“ Zavěsil a začal rádiem svolávat své muže.

43

André Vernet, prezident pařížské pobočky Depozitní curyšské banky, bydlel v luxusním bytě přímo nad bankou. Přes svůj přepychový příbytek vždycky snil o rodinném domku u vody na L´Ile Saint Louis, kde by se mohl přátelit se skutečnými znalci, místo aby žil tady a setkával se jen s namyšlenými boháči.

Až půjdu do důchodu, říkal si Vernet, *naplním si sklep vzácným bordeaux, vyzdobím si salon jedním nebo dvěma obrazy od Botticelliho a na zahradu si nasázím, cokoli jen si budu přát.*

Dnes v noci byl zatím vzhůru teprve šest a půl minuty. Přesto však – když spěchal podzemní chodbou – vypadal, jako kdyby jej jeho osobní krejčí i holič upravili do dokonalé podoby. Rychle kráčel chodbou, v perfektním hedvábném obleku, a po cestě si ještě stříkl do pusy trochu ústní vody a upravil si bezvadně uvázanou kravatu. Vernet byl zvyklý, že jej čas od času budili v nejpodivnější dobu, když bylo třeba, aby se věnoval zahraničním klientům, kteří právě přiletěli z různých časových pásem, a proto se dokázal během několika sekund probrat z hlubokého spánku do stavu naprosté bdělosti a pozornosti.

Připraven k bitvě, pomyslel si Vernet a obával se, že toto přirovnání bude dnes v noci nepříjemně přesné. Příchod klienta se zlatým klíčem vždycky vyžadoval zvýšenou péči, ovšem příchod klienta se zlatým klíčem, kterého hledá francouzská policie, bude vyžadovat mimořádně delikátní přístup. Banka už za sebou měla dostatek různých bitev s policií o právu jejich klientů na soukromí.

Pět minut, říkal si Vernet. *Potřebuji dostat ty lidi z banky, než dorazí policie.*

Pokud bude jednat rychle, mohl by se blížící katastrofě obratně vyhnout. Pak by mohl klidně říct, že hledaní uprchlíci do banky sice vešli, ale protože nebyli jejich klienty a ani neznali identifikační číslo, byli odmítnuti. Přál si, aby ten zatracený strážný byl nezavolal Interpol. Diskrétnost zjevně nebyla součástí slovníku hlídače s patnácti eury na hodinu.

Zastavil se přede dveřmi, zhluboka se nadechl a uvolnil svaly. Pak nasadil mírný, uklidňující úsměv, odemkl dveře a vplul do místnosti lehce jako vánek.

„Dobrý večer," pozdravil a hledal očima své klienty. „Jsem André Vernet. Jak vám mohu pom -" Zbytek věty se zarazil někde v oblasti jeho

Adamova jablka. Ta žena pro něj byla asi tou nejneočekávanější návštěvou, jakou kdy měl.

„Promiňte, my se známe?“ zeptala se Sophie. Sice bankéře nepoznávala, ale on se na ni chviličku díval, jako kdyby spatřil ducha.

„Ne…,“ vykoktal prezident místní pobočky. „Nemyslím, že… bychom se znali. Naše služby jsou anonymní.“ Vydechl a podařilo se mu vykouzlit klidný úsměv. „Můj asistent mi řekl, že máte zlatý klíč, ale neznáte identifikační číslo. Smím se vás zeptat, jak jste k tomu klíči přišli?"

„Dal mi ho dědeček,“ odpověděla Sophie a pozorně se přitom na toho muže dívala. Jeho neklid byl teď jasně patrný.

„Opravdu? Dědeček vám dal klíč, ale nesdělil vám číslo?“

„Myslím, že na to neměl čas,“ odpověděla Sophie. „Dnes v noci byl zavražděn.“

Po jejích slovech se Vernet zapotácel. „Jacques Saunière je mrtev?“ zeptal se a v očích se mu zračila hrůza. „Ale… jak?!“

Teď sebou zase trhla Sophie. „Vy jste *znal* mého dědečka?“

Bankéř André Vernet vypadal stále šokovaně a musel se opřít o roh stolu. „Jacques a já jsme byli přátelé. Kdy se to stalo?“

„Dnes večer. V Louvru.“

Vernet přešel ke koženému křeslu a zhroutil se do něho. „Musím se vás obou zeptat na něco důležitého.“ Vzhlédl k Langdonovi a pak opět přesunul pohled na Sophii. „Má některý z vás něco společného s jeho smrtí?“

„Ne!“ prohlásila Sophie. „Rozhodně ne.“

Vernet se zachmuřeně odmlčel a přemýšlel. „Interpol rozesílá vaše fotografie. Hledají vás pro podezření z vraždy.“

Sophii poklesla ramena. *Fache už uvědomil Interpol?* Zdálo se, že kapitán je na případu zainteresován daleko více, než Sophie očekávala. Rychle pověděla Vernetovi, kdo je Langdon a co všechno se dnes v Louvru přihodilo.

Vernet vypadal ohromeně. „A když váš dědeček umíral, nechal vám vzkaz, abyste našla pana Langdona?“

„Ano. A taky tenhle klíč.“ Sophie položila zlatý klíč na stůl před Verneta, pečetí Převorství sionského dolů.

Bankéř se na klíč podíval, ale nejevil snahu vzít ho do ruky. „Nechal vám jenom tento klíč? Nic jiného? Žádný kousek papíru?“

Sophie si byla vědoma, že v Louvru dost pospíchala, ale zároveň si byla jistá, že u *Madony ve skalách* nic nepřehlédla. „Ne. Jen ten klíč.“

Vernet si beznadějně povzdechl. „Obávám se, že každý klíč je elektronicky spojen s desetimístným identifikačním číslem, které slouží jako heslo. Bez toho čísla je váš klíč naprosto bezcenný."

Deset číslic. Sophie si neochotně spočítala počet možných kombinací. *Přes deset miliard možností.* I kdyby mohla použít výkonné počítače dešifrovacího oddělení, trvalo by jí týdny, než by na ten kód přišla. „*Monsieur*, vzhledem ke všem okolnostem nám jistě budete schopen pomoci."

„Je mi líto. Opravdu nemohu udělat vůbec nic. Klienti si volí svá čísla sami prostřednictvím zabezpečeného terminálu, takže je znají pouze oni a počítač. To je jeden ze způsobů, kterým zaručujeme svým zákazníkům anonymitu. A také bezpečnost našim zaměstnancům."

Sophie to chápala. Některé obchody dělaly totéž. NAŠI ZAMĚSTNANCI NEMAJÍ KLÍČE OD TREZORU. Banka zjevně nechtěla riskovat, že by někdo ukradl klíč a pak si vzal zaměstnance banky jako rukojmí, aby mu prozradil konkrétní číslo.

Sophie si sedla vedle Langdona, podívala se na klíč a pak opět na Verneta. „Netušíte, co má můj dědeček u vás uloženo?"

„Vůbec ne. To vyplývá už ze samotné definice *Geldschranke Banke*."

„*Monsieur* Vernete," naléhala, „máme málo času. Budu se snažit vyjádřit se co nejjasněji." Uchopila zlatý klíč a obrátila jej, aby bylo vidět pečeť Převorství sionského. Sledovala přitom pozorně Vernetův výraz. „Říká vám něco ten symbol?"

Vernet se podíval na pečeť s *fleur-de-lis* a jeho výraz se nijak nezměnil. „Ne, ale mnoho našich klientů si nechává na klíče vyrazit logo své společnosti nebo iniciály."

Sophie si povzdechla, ale stále Verneta bedlivě pozorovala. „Ta pečeť je symbolem tajné společnosti známé jako Převorství sionské."

Bankéř nezareagoval. „O tom nic nevím. Váš dědeček byl můj přítel, ale mluvili jsme většinou jen o obecných věcech." Upravil si kravatu a nervózně se ošil.

„*Monsieur* Vernete," pokračovala pevným tónem Sophie. „Dědeček mi dnes vpodvečer zavolal a nechal mi vzkaz, že jemu i mně hrozí vážné nebezpečí. Teď je po smrti. Pomohlo by nám cokoli, co byste nám mohl říct."

Vernetovi vyrazily na čele kapky potu. „Musíme se dostat ven z budovy. Obávám se, že brzy dorazí policie. Strážný měl dojem, že je nutno zavolat Interpol."

Toho se Sophie obávala. Učinila poslední pokus. „Dědeček mi ještě řekl, že mi musí povědět pravdu o mé rodině. Říká vám to něco?“

„*Mademoiselle*, vaše rodina zahynula při automobilové nehodě, když jste byla malá. Je mi líto. Vím, že vás dědeček velice miloval. Často se přede mnou zmiňoval, jak ho trápí, že jste se spolu přestali stýkat.“

Sophie nevěděla, co by na to měla říct.

Langdon se zeptal: „Má obsah té schránky něco společného se sangrealem?“

Vernet se na něj zvláštně podíval. „Vůbec nevím, co by to mělo být."

Zazvonil Vernetův mobil. Sáhl pro něj k opasku a ozval se: „*Oui?*“

Chvíli poslouchal a na tváři se mu objevil překvapený a starostlivý výraz. „*La police? Si rapidement?*“ Zaklel, udělil rychle několik instrukcí ve francouzštině a dodal, že okamžitě přijde do haly.

Zavěsil a otočil se zpět na Sophii. „Policie zareagovala mnohem rychleji než obvykle. V této chvíli přijíždějí k budově.“

Sophie nechtěla odejít jen tak s prázdnýma rukama. „Řekněte jim, že už jsme zase odešli. Pokud budou chtít prohledat banku, žádejte po nich povolení k prohlídce. To jim nějaký čas zabere.“

„Poslouchejte,“ odpověděl Vernet, „Jacques byl můj přítel a banka rozhodně nepotřebuje tento druh publicity, takže z těchto dvou důvodů vás rozhodně nemíním nechat zatknout zde v budově. Dejte mi pár minut a já zjistím, jak bych vám mohl pomoci nepozorovaně naši banku opustit. Víc pro vás udělat nemohu.“ Vstal a odspěchal ke dveřím. „Zůstaňte zde. Až všechno připravím, vrátím se pro vás.“

„Ale co ta bezpečnostní schránka,“ ozvala se Sophie. „Nemůžeme jen tak odejít.“

„S tím nemohu udělat nic, je mi líto,“ odpověděl Vernet a rychle vyšel ze dveří.

Sophie se chvíli dívala za ním a přemítala, jestli to číslo není pohřbené v jednom z bezpočtu dopisů a balíčků, které jí dědeček během posledních let posílal a které ona nechávala neotevřené.

Langdon náhle vyskočil a Sophie spatřila v jeho očích neočekávaný záblesk spokojenosti.

„Roberte? Ty se usmíváš?“

„Tvůj dědeček byl génius.“

„Prosím?“

„Deset číslic?“

Sophie netušila, o čem to mluví.

„Identifikační číslo," řekl a po tváři se mu rozlil široký úsměv. „Jsem si docela jistý, že nám ho nakonec opravdu nechal."

„Kde?"

Langdon vytáhl fotografii místa činu a rozložil ji na stole. Sophii stačilo podívat se jen na první řádek, aby pochopila, že má pravdu.

13-3-2-21-1-1-8-5
Ni pomýlený Draco!
On, Satan, loví lid!
P. S. Najdi Roberta Langdona

44

„Deset číslic," řekla Sophie a instinkt kryptoložky jí říkal, že to bude ono.

13-3-2-21-1-1-8-5

Grand-père *napsal číslo své schránky na podlahu v Louvru!*

Když Sophie poprvé spatřila načmáranou Fibonacciho posloupnost na parketách, předpokládala, že její jediný účel je přivést na scénu dešifrovací oddělení a s ním i Sophii. Později vyšlo najevo, že ta čísla představují také vodítko, jak vyluštit ostatní řádky vzkazu – *přeházená posloupnost znaků… číselný anagram.* Teď s ohromením zjišťovala, že ta čísla mají ještě daleko důležitější význam. Téměř jistě jsou konečným klíčem, kterým otevřou dědečkovu tajemnou bezpečnostní schránku.

„Byl to mistr dvojsmyslů," prohlásila Sophie a otočila se k Langdonovi. „Miloval všechno, co mělo několik různých významových rovin. Kódy uvnitř kódů."

Langdon už mezitím vykročil k elektronickému panelu vedle dopravního pásu. Sophie popadla snímek místa činu a šla za ním.

Elektronický panel vypadal podobně jako ty, kolem nichž projeli cestou sem. Na monitoru svítilo logo banky – rovnoramenný kříž. Vedle něj zela trojúhelníková klíčová dírka. Sophie neztrácela čas a okamžitě vsunula klíč do otvoru.

Na obrazovce se okamžitě objevil nápis.

ZADEJTE ČÍSLO:
- - - - - - - - - - - -

Na první pozici blikal čekající kurzor.

Deset číslic. Sophie nahlas přečetla čísla ze snímku a Langdon je vyťukal.

ZADEJTE ČÍSLO:
1 3 3 2 2 1 1 1 8 5

Jakmile zmáčkl poslední číslici, obrazovka se opět změnila. Objevilo se na ní upozornění v několika jazycích. Angličtina byla hned nahoře.

POZOR:
Než stisknete tlačítko ENTER, zkontrolujte si,
prosím, pro vlastní bezpečnost, správnost svého
identifikačního čísla. Pokud je počítač nepozná,
tento systém se automaticky vypne.

„*Fonction terminer*," zabručela Sophie a zamračila se. „Zdá se, že máme jenom jeden pokus." Obvyklé bylo dovolit uživatelům tři možnosti mylného zadání PIN předtím, než bankomat spolkne platební kartu. Toto zjevně nebyl obvyklý přístroj.

„Ta čísla vypadají správně," potvrdil Langdon a znovu porovnal číslice na obrazovce se Saunièrovým vzkazem. Pokynul k tlačítku ENTER. „Jedem."

Sophie už k němu natáhla ukazováček, ale pak zaváhala. Napadla ji zvláštní věc.

„Dělej," naléhal Langdon. „Verner bude každou chvíli zpátky."

„Ne." Odtáhla ruku. „Tohle není to správné číslo."

„Ale jistěže je! Deset číslic. Jaké jiné by to mohlo být?"

„Je to příliš náhodné."

Příliš náhodné? S tím Langdon vůbec nemohl souhlasit. Každá banka svým klientům doporučuje, aby si identifikační čísla vybírali co možná nejnáhodněji, aby jej nikdo nepovolaný nemohl uhodnout. *Zdejší* zákazníci jsou v podobném smyslu instruováni zcela nepochybně.

Ale Sophie už mazala to, co před chvílí napsali. „Roberte, právě jsme udělali chybu, které se v kryptologii říká *supposer la conséquence*. Řešili

jsme ten kód opačným postupem. Vymysleli jsme si řešení… a z něj jsme odvodili předpoklad.“

Langdon netušil, o čem to mluví.

Sophie vymazala poslední číslici a vzhlédla k němu. V jejím pohledu se zračila jistota. „Je moc velká náhoda, že toto zdánlivě *náhodné* číslo může být přepsáno do podoby Fibonacciho posloupnosti. Něco takového se nemůže stát jen tak – pravděpodobnost je příliš malá.“

Langdon si uvědomil, že má pravdu. Sophie skutečně dokázala přepsat identifikační číslo do podoby Fibonacciho posloupnosti.

Teď už byla opět u tlačítek a mačkala jiné číslo, zdánlivě zpaměti. „Kromě toho, můj dědeček miloval symboly a kódy, takže by si určitě vybral číslo, které pro něj něco znamenalo, něco, co by si snadno zapamatoval.“ Dokončila nové číslo a usmála se. „Něco, co náhodně vypadá, ale přitom náhodné *není*.“

Langdon se podíval na obrazovku.

ZADEJTE ČÍSLO:
1-1-2-3-5-8-1-3-2-1

Jakmile Langdon pochopil, co Sophie udělala, bylo mu jasné, že má pravdu.

Fibonacciho posloupnost.

1-1-2-3-5-8-13-21

Když se tato posloupnost napsala bez oddělovacích pomlček nebo mezer mezi jednotlivými čísly, byla prakticky nerozpoznatelná. *Snadné k zapamatování, a přece zdánlivě náhodné.* Vynikající desetičíselný kód, který by Saunière nikdy nezapomněl. Navíc se tím krásně vysvětlilo, proč ta načmáraná čísla na podlaze v Louvru bylo možné přepsat do podoby slavné matematické řady.

Sophie stiskla ENTER.

Nic se nestalo.

Lépe řečeno, nestalo se nic, čeho by si mohli všimnout.

V tom okamžiku se někde pod nimi, v hlubokém podzemí banky, probudilo rameno robota. Začalo se pohybovat podél dvouosého transportního systému, připevněného ke stropu, a hledalo správné souřadnice. Na betonové podlaze pod ním byly stovky identických plastových obalů, vyrovnaných na ohromné mřížce… jako řady malých rakví vyplňujících podzemní kryptu.

Nad správným místem se rameno zastavilo, sáhlo dolů a elektronické oko ještě jednou zkontrolovalo kód na schránce. Pak s počítačovou důsledností popadlo těžké držadlo schránky a začalo ji zvedat. Zapnuly se další systémy a schránka byla dopravena k vzdálenější části této podzemní místnosti, kde se zastavila nad nehybným transportním pásem.

Rameno nyní opatrně položilo schránku na pás a vzdálilo se.

Jakmile se tak stalo, dopravní pás se dal do pohybu…

* * *

Nahoře si Sophie s Langdonem nahlas vydechli úlevou, když se transportní pás začal pohybovat. Stáli vedle něj a připadali si jako unavení cestovatelé, kteří čekají na tajemné zavazadlo, jež nikdy neviděli.

Pás vstupoval do místnosti po jejich pravici pod kovovými výkyvnými dveřmi. Dveře se s tupým úderem otevřely a objevila se plastová schránka. Byla černá, z tvrdé lisované hmoty, a daleko větší, než si Sophie představovala. Vypadala jako přepravka na zvířata, jen bez větracích otvorů.

Schránka se zastavila přímo před nimi.

Langdon se Sophií tiše stáli a zírali na tajemný předmět.

Jako všechno v této bance, i schránka měla průmyslový design – kovové přezky, nahoře čárový kód a těžké lisované držadlo. Sophie si pomyslela, že to vypadá jako obří krabice na nářadí.

Bez dalšího otálení Sophie rozepnula obě přezky. Mrkla na Langdona a spolu zvedli těžké víko schránky.

Pokročili kupředu a podívali se dovnitř.

Nejprve si Sophie myslela, že je prázdná. Pak to uviděla. Na dně. Jedinou věc.

Naleštěná dřevěná truhlice byla veliká asi jako krabice od bot a měla ozdobné panty. Dřevo vypadalo vznešeně, bylo tmavě rudé se silným jádrem. *Palisandr*, uvědomila si Sophie. Dědečkův nejoblíbenější strom, v angličtině zvaný *rosewood*, tedy „růžové dřevo". Na víčku truhlice byl krásně propracovaný symbol růže. Vyměnili si s Langdonem překvapené pohledy. Naklonila se a vyzvedla truhlici ven.

Můj bože, ta je těžká!

Rozhodně ji přenesla ke stolu a postavila ji na něj. Langdon stál za ní a oba se dívali na malou kazetu, kterou pro ně její dědeček připravil.

Langdon si užasle a obdivně prohlížel ručně vyřezávanou pětilistou růži na víku. Takovou už viděl mnohokrát. „Pětilistá růže," zašeptal, „je symbol, který Převorství sionské používá pro svatý grál."

Sophie se otočila a podívala se na něj. Langdon viděl, na co myslí. On sám si to myslel také. Rozměry schránky, zřejmá hmotnost jejího obsahu a symbol Převorství – to vše zdánlivě nasvědčovalo jedinému možnému závěru. *V té dřevěné truhlici je Kristův pohár.* Langdon si znovu musel v duchu říci, že to je nemožné.

„Má správnou velikost," zašeptala Sophie, „aby se do ní vešel… kalich."

Nemůže to být kalich.

Sophie vzala truhlici do rukou a chystala se ji otevřít. Když jí pohnula, stalo se ovšem něco neočekávaného. Z nitra se ozval bublavý zvuk.

Langdona to zarazilo. *Uvnitř je něco* tekutého?

Sophie vypadala právě tak zmateně jako on. „Slyšel jsi…?"

Langdon přikývl. „Tekutina."

Sophie pomalu zvedla víko.

Předmět, který byl uvnitř, nepřipomínal Langdonovi nic, co by kdy v životě viděl. Jedna věc ale byla oběma jasná okamžitě. Zcela jednoznačně to *nebyl* Kristův pohár.

45

„Policie zablokovala ulici," řekl André Vernet, jakmile vstoupil do místnosti. „Bude obtížné dostat vás odsud ven." Když za sebou zavřel dveře, spatřil na transportním pásu plastovou schránku. Ustrnul. *Můj Bože! Oni se do dostali Saunièrova trezoru?*

Sophie s Langdonem stáli u stolu a skláněli se nad něčím, co vypadalo jako velká dřevěná šperkovnice. Sophie okamžitě zavřela víko a narovnala se. „Nakonec jsme zjistili, že to identifikační číslo přece jenom známe," řekla.

Tím se měnilo všechno.

Vernet diskrétně odvrátil pohled od dřevěné truhlice a rychle přemýšlel, co by měl udělat dál. *Musím je dostat z banky!* Jenže s policií před branou si Vernet dokázal představit jediný způsob, jak to provést. „Slečno Neveuová, kdybych vás dokázal dostat bezpečně ven z banky, vzali byste si

obsah bezpečnostní schránky s sebou nebo byste jej ještě před odchodem vrátili zpátky do naší úschovy?“

Sophie střelila očima po Langdonovi a obrátila se zpět k Vernetovi. „Bereme si jej s sebou.“

Bankéř přikývl. „Dobře. V tom případě, ať už se jedná o cokoli, doporučuji vám, abyste to zabalili do saka, než vyjdeme na chodbu. Byl bych raději, kdyby nikdo neviděl, co nesete.“

Zatímco si Langdon svlékal sako, přešel Vernet k transportnímu pásu, zavřel prázdnou plastovou schránku a naťukal na elektronickém panelu několik jednoduchých příkazů. Dopravník se opět dal do pohybu a odnesl schránku zpět do útrob banky. Vernet vytáhl z panelu zlatý klíč a podal jej Sophii.

„Tudy prosím. Rychle.“

Když dorazili do podzemních garáží, viděl Vernet na ulici probleskující policejní majáky. Zamračil se. Pravděpodobně blokují odjezdovou rampu. *Opravdu se o to pokusím?* Začal se potit.

Vernet ukázal na jednu z bankovních opancéřovaných dodávek. *Transport sür* byl jednou z dalších služeb, které Depozitní curyšská banka nabízela. „Nastupte si do nákladového prostoru,“ nakázal, přidržel jim otevřené zadní dveře a pokynul směrem do leskle kovového prostoru. „Hned budu zpátky.“

Jakmile byli Sophie s Langdonem uvnitř, odspěchal Vernet ke kanceláři dozorce, vstoupil dovnitř, vzal si klíče k dodávce a také řidičskou čepici a bundu. Sundal si sako i kravatu a místo nich oblékl šoférskou blůzu. Ještě se zamyslel a pak si připjal i pouzdro na pistoli. Než kancelář opět opustil, popadl ze stojanu řidičovu zbraň, zasunul ji do náramenního pouzdra a zapnul si bundu. Vrátil se k dodávce, stáhl si šoférskou čepici hluboko do čela a podíval se na Sophii a Langdona, kteří stáli uvnitř prázdného kovového boxu.

„Asi si budete chtít rozsvítit,“ podotkl Vernet a otočil nástěnným vypínačem. Na stropě se rozzářila žárovka. „A raději byste si měli sednout. Až budeme vyjíždět z brány, nesmíte dělat žádný hluk.“

Sophie s Langdonem si sedli na kovovou podlahu. Langdon držel zabalený poklad na klíně. Vernet přibouchl těžké dveře a zamkl je uvnitř. Pak sedl za volant a nastartoval.

Když pancéřová dodávka hlasitě vyjížděla po rampě, cítil Vernet, jak se mu pod čepicí hromadí kapky potu. Uviděl, že před bankou je daleko víc policejních aut, než si myslel. Vnitřní brána se otevřela a Vernet projel.

Počkal, až se za ním opět zavře, a otevřel venkovní bránu. Objevila se před ním cesta z objektu.

Až na to, že ji blokoval policejní vůz.

Vernet si otřel obočí a vyrazil.

Nějaký vychrtlý důstojník mu vyšel naproti a mávl na něj, aby zastavil. Před branou byla zaparkovaná čtyři auta.

Vernet zůstal stát. Stáhl si šoférskou čapku ještě víc do očí, nasadil nejhrubší výraz, jakého byl přes svou výchovu schopen, a otevřel dveře. Nevystoupil a shlížel ze svého sedadla na policistu. Policista měl přísnou a nezdravě žlutou tvář.

„*Qu´est-ce qui se passe?*“ zeptal se Vernet drsným tónem.

„*Je suis Jérôme Collet*,“ oznámil agent. „*Agent Lieutnant Police Judiciaire.*“ Ukázal na nákladový prostor dodávky. „*Qu´est-ce qu´il y a là dedans?*“

„Jak to mám sakra vědět?“ odpověděl Vernet nespisovnou francouzštinou. „Já jsem jenom šofér.“

Na Colleta to žádný velký dojem neudělalo. „Hledáme dva zločince.“

Vernet se zasmál. „Tak to jste přišli na správný místo. Některý z těch parchantů, pro který jezdím, maj tolik peněz, že to opravdu musej bejt zločinci.“

Policista zvedl pasovou fotografii Roberta Langdona. „Byl tento muž dnes v noci ve vaší bance?“

Vernet pokrčil rameny. „To netuším. Jsem jenom šoférská krysa. Ke klientům nás vůbec nepouštěj. Musíte jít dovnitř a zeptat se tam.“

„Vaše banka po nás požaduje příkaz k prohlídce.“

Vernet se zatvářil znechuceně. „Ouřadové. Kdybych vám měl začít vykládat…“

„Otevřete tu dodávku, prosím.“ Collet pokynul směrem k zadním dveřím.

Vernet civěl na policistu a protivně se zasmál. „Votevřít tu dodávku? Myslíte snad, že mám klíče? Myslíte, že nám důvěřujou? Měl byste vidět ty almužny, co mi platěj.“

Policista naklonil hlavu ke straně. Nedůvěra z něj přímo sálala. „Chcete mi tvrdit, že nemáte klíče od vlastní dodávky?“

Vernet zavrtěl hlavou. „Ne od nákladovýho prostoru. Jenom od zapalování. Tyhle dodávky zapečeťujou strážný. Pak ten auťák stojí a čeká, než někdo dopraví klíčky od nákladu na místo určení. Jakmile nám zavolaj, že už tam dorazily, můžu vyject. Dřív ani náhodou. A nikdy nevím, co vlastně vezu.“

„Kdy byla zapečetěná *tato* dodávka?“

„To už muselo bejt před pár hodinama. Dneska v noci musím jet celou cestu až do St. Thurial. Klíčky od nákladu už tam jsou.“

Collet neodpověděl a upřeně se díval na Verneta, jako kdyby se mu pokoušel číst myšlenky.

U kořene nosu se Vernetovi tvořila kapka potu a chystala se stéci dolů. „Dovolíte?“ řekl, otřel si nos rukávem a ukázal na policejní vůz, který mu blokoval cestu. „Nemám zrovna moc času.“

„Nosí všichni řidiči hodinky značky Rolex?“ zeptal se policista a ukázal na Vernetovo zápěstí.

Bankéř se podíval a spatřil třpytivý náramek svých absurdně drahých hodinek, jak vykukuje zpod rukávu šoférské bundy. *Merde.* „Tenhle krám? To jsem koupil za dvacet eur od pouličního prodavače v St. Germain du Prés. Prodám vám je za čtyrycet.“

Policista se odmlčel a nakonec poodešel stranou. „Ne, díky. Šťastnou cestu.“

Vernet se nadechl, teprve když s dodávkou ujel nejméně padesát metrů po ulici. Teď měl další problém. *Kam s nimi?*

46

Silas ležel na břiše na slamníku ve svém pokoji a cítil, jak se mu na zádech pomalu sráží čerstvá krev. Po dnešním druhém bičování si připadal vyčerpaný a na omdlení. Stále ještě měl na noze ostnatý pás a uvědomoval si, že mu po vnitřní straně stehna stékají kapky krve. Sundat ho by přesto dnes bylo neospravedlnitelné.

Zklamal jsem církev.

A ještě hůře – zklamal jsem biskupa.

Dnes v noci měl být spásou biskupa Aringarosy. Před pěti měsíci se biskup vrátil ze schůzky ve Vatikánu, kde se dozvěděl něco, co jej hluboce změnilo. Byl sklíčený po dlouhé týdny, než se konečně odhodlal svěřit tu novinu Silasovi.

„Ale to je nemožné!“ vykřikl Silas. „To nemůžu přijmout!“

„Je to pravda,“ prohlásil Aringarosa. „Nemyslitelné, ale přece pravdivé. Za pouhých šest měsíců.“

Biskupova slova Silase vystrašila. Modlil se za vykoupení a dokonce ani v těchto temných dnech zůstal pevný ve své důvěře v Boha a Cestu. Zhruba

o měsíc později se mraky jako zázrakem rozplynuly a proniklo k nim světlo naděje.

Boží zásah, tak to Aringarosa nazýval.

Poprvé po dlouhé době se biskup zdál být plný naděje. „Silasi," šeptal mu, „Bůh nám poskytl možnost, jak ochránit Cestu. Naše bitva, jako všechny bitvy, bude vyžadovat oběti. Staneš se Božím vojákem?"

Silas padl před biskupem Aringarosou na kolena – před mužem, který mu dal nový život – a řekl: „Jsem ovečkou Boží. Buďte mým pastýřem a ukažte mi cestu."

Když mu Aringarosa vysvětlil, jaká možnost se před nimi otevírá, Silas pochopil, že to musí být opravdu jedině Boží dílo. *Zázrak!* Aringarosa spojil Silase s mužem, který jim celý plán navrhl – s mužem, který sám sebe označoval za *Učitele*. I když se Silas s Učitelem nikdy nesetkali tváří v tvář, pokaždé když spolu mluvili po telefonu, byl Silas ohromen hloubkou Učitelovy víry i rozsahem jeho moci. Učitel se zdál být mužem, který věděl všechno, mužem s mnoha očima a ušima na všech možných místech. Silas nevěděl, jakým způsobem Učitel získává informace, ale Aringarosa mu ve všem důvěřoval a nakázal Silasovi, aby mu věřil také. „Dělej to, co ti Učitel nakáže," nařídil biskup Silasovi. „A zvítězíme."

Vítězství. Silas nyní tupě hleděl na holou podlahu a bál se, že vítězství jim navždy proklouzlo mezi prsty. Učitel byl oklamán. Základní kámen byl jen bludnou slepou uličkou. A s tímto podvodem vyvanula veškerá naděje.

Silas si přál, aby mohl zavolat biskupu Aringarosovi a varovat jej, ale Učitel na dnešní noc zablokoval veškeré možnosti jejich vzájemné komunikace. *Pro naše vlastní bezpečí.*

Silase přemohl mohutný třes. Namáhavě se postavil na nohy a zvedl svou kutnu, která ležela na podlaze. Vytáhl z kapsy mobilní telefon. Svěsil zahanbeně hlavu a vytočil číslo.

„Učiteli," zašeptal, „vše je ztraceno." Pak po pravdě vyložil, jak byl oklamán.

„Ztrácíš svou víru příliš rychle," odpověděl Učitel. „Zrovna jsem dostal zprávu. Naprosto neočekávanou a velice příznivou. Tajemství žije. Jacques Saunière ještě před smrtí stihl předat informaci. Brzy ti zavolám. Naše dnešní práce ještě není u konce."

47

Cestování ve spoře osvětleném nákladovém prostoru opancéřované dodávky bylo jako přeprava vězňů na samotce. Langdon bojoval se svou až příliš známou úzkostí, která jej přepadala v uzavřených prostorách. *Vernet říkal, že nás odveze do bezpečné vzdálenosti za město. Jak daleko?*

Langdonovi pomalu dřevěněly nohy, jak je měl neustále zkřížené na kovové podlaze, a proto změnil polohu. Zamrkal, když ucítil, jak mu do dolních končetin opět proudí krev. V ruce stále držel ten podivný poklad, který získali v bance.

„Myslím, že jsme na dálnici," zašeptala Sophie.

Langdon měl stejný pocit. Dodávka se po nervy drásající přestávce na rampě vedoucí z banky opět dala do pohybu, asi minutu nebo dvě zatáčela střídavě doleva a doprava, a teď zrychlovala až na maximální možnou míru. Neprůstřelné pneumatiky monotónně hučely na hladkém asfaltu. Langdon přenesl svou pozornost k dřevěné truhlici, položil cenný balíček na podlahu, odmotal z něj své sako a vyndal truhličku. Sophie se přesunula k němu, takže teď seděli vedle sebe. Langdonovo to najednou připadalo, jako kdyby byli dvě děti, sklánějící se nad vánočním dárkem.

V kontrastu s teplými barvami palisandrové schránky byla růže vyřezaná do světlého dřeva, zřejmě jasanového, které v šerém osvětlení jasně zářilo. Růže. Na tomto symbolu byly postaveny celé armády a náboženství, stejně jako tajné organizace. *Rytíři Růžového kříže. Le Rose Crux.* Rosekruciáni.

„Dělej," pobídla ho Sophie. „Otevři to."

Langdon se zhluboka nadechl. Položil ruku na víko, ještě jednou se obdivně podíval na jemnou řezbářskou práci a pak kazetu otevřel. Uvnitř byl nějaký předmět.

Langdon měl mnoho různých fantastických představ o tom, co by v truhličce mohli najít, ale v každém případě se spletl. Uvnitř truhličky, vystlané silnou vrstvou karmínového hedvábí, ležel předmět, který Langdon v životě neviděl a neměl nejmenší tušení, k čemu by mohl sloužit.

Byl to kamenný válec zhruba o rozměrech pouzdra na tenisové míčky, vytesaný z lesklého bílého mramoru. Nejednalo se ovšem o jednoduchý kamenný válec – zdálo se, že ten předmět je složen z mnoha menších částí. Na povrchu bylo pět mramorových kotoučů, vzájemně propojených jemnými mosaznými rámečky. Vypadalo to jako nějaký složitý typ kaleidoskopu. Na obou koncích válce seděly čepičky, také mramorové, které znemožňovaly pohled dovnitř. Vzhledem k tomu, že zevnitř slyšeli šplouchání nějaké tekutiny, předpokládal Langdon, že předmět je dutý.

Stejně záhadné jako celý válec byly i rytiny po obvodu jednotlivých kotoučů. Ty Langdona upoutaly jako první. Každý z pěti kotoučů měl na sobě vyrytou stejnou řadu písmen – celou abecedu. Válec tak Langdonovi připomněl jednu hračku z dětství – tyčku, na které byly navlečené kroužky s písmenky, jimiž se dalo otáčet a tak sestavovat různá slova.

„Nádhera, že ano?“ zašeptala Sophie.

Langdon se na ni podíval. „Nevím. Co to sakra je?“

V Sophiiných očích se zablesklo. „To měl můj dědeček jako hobby – vyrábět tyhle věci. Původně je vynalezl Leonardo da Vinci.“

I v tom šeru Sophie viděla Langdonův úžas.

„Da Vinci?“ zamumlal Langdon a znovu se podíval na válec.

„Ano. Říká se tomu *kryptex*. Dědeček povídal, že plánek tohoto zařízení je v jednom z Leonardových tajných deníků.“

„K čemu to slouží?“

Sophie věděla, že po všech dnešních událostech v sobě odpověď na tuto otázku skrývá mnoho zajímavých možností. „Je to bezpečná schránka,“ prohlásila. „K uchovávání tajných informací.“

Langdonovy oči se ještě rozšířily.

Sophie mu vysvětlila, že jedním z nejoblíbenějších koníčků jejího dědečka bylo vyrábět nejrůznější Leonardovy vynálezy. Jacques Saunière byl šikovný řemeslník, který opracováváním dřeva i kamene trávil dlouhé hodiny – rád vytvářel napodobeniny slavných děl různých umělců a také praktických předmětů, které vynalezl Leonardo da Vinci.

Už letmý pohled do Leonardových deníků vysvětluje, proč byl tento velký osvícenec známý nejen svou genialitou, ale také nedostatkem vytrvalosti. Da Vinci načrtl plánky stovek různých vynálezů, které nikdy v praxi nezhotovil. Jednou z nejoblíbenějších Saunièrových kratochvílí bylo realizovat ty nejpodivnější Leonardovy nápady – hodiny, vodní pumpy, kryptexy, a dokonce i kloubový model středověkého francouzského rytíře, který byl nyní hrdě vystavený na Saunièrově pracovním stole v muzeu. Da Vinci jej v roce 1495 navrhl v důsledku svých studií anatomie a kineziologie – vnitřní mechanismus tohoto rytíře obsahoval správně umístěné klouby a šlachy, takže se uměl posadit, zamávat pažemi, pohybovat hlavou a také otvírat a zavírat anatomicky přesně vytvarovanou čelist. Sophie byla vždycky přesvědčená, že tento rytíř v plné zbroji je tou nejhezčí věcí, kterou její dědeček kdy vytvořil… lépe řečeno, myslela si to až do okamžiku, kdy spatřila tento kryptex.

„Jeden takový mi vyrobil, když jsem byla malá," řekla Sophie. „Ale nikdy jsem neviděla žádný tak ozdobný a velký."

Langdon nespouštěl oči z mramorového válce. „O žádném kryptexu jsem nikdy neslyšel."

To Sophii nepřekvapilo. Většina Leonardových nerealizovaných vynálezů nebyla nikdy podrobně studována a některé z nich dokonce ani pojmenovány. Termín *kryptex* možná vymyslel její dědeček jako příhodné označení zařízení, které k ochraně informace, zapsané na svitku, využívalo *kryptologie*.

Sophie věděla, že da Vinci byl skutečným průkopníkem kryptologie, i když je mu tato zásluha málokdy připisována. Sophiini profesoři na univerzitě ve svých přednáškách o počítačovém šifrování tajných dat vysoce oceňovali moderní kryptology, jako byl Zimmerman nebo Schneider, ale zapomínali se zmínit o tom, že to byl právě Leonardo, kdo před mnoha staletími vynalezl jednu z prvních metod utajování informací. Sophiin dědeček to své vnučce ovšem sdělit neopomněl.

Zatímco dodávka pokračovala ve své jízdě po dálnici, vysvětlovala Sophie Langdonovi, že kryptex byl Leonardovým řešením dávného dilematu, vznikajícího při posílání tajných zpráv na delší vzdálenosti. Ve věku bez telefonů nebo e-mailů neměl člověk, který chtěl někomu poslat soukromou informaci, jinou možnost, než vzkaz napsat a poté svěřit do rukou posla. Jestliže měl ale posel podezření, že informace, kterou nese, je velice cenná, mohl ji bohužel velice výhodně prodat do nepravých rukou a vydělat si tak daleko víc než poctivým doručením.

Mnoho velikánů v dějinách vymyslelo *kryptologická* řešení tohoto problému: Julius Caesar přišel s kódovacím schématem nazvaným po něm Caesarovou schránkou, Marie, královna skotská, vynalezla transpoziční šifru a posílala tajné motáky z vězení, zatímco vynikající arabský vědec Abu Jusuf Ismail al-Kindi chránil svá tajemství pomocí výtečně koncipované mnohapísmenné substituční šifry.

Da Vinci ovšem pominul matematiku i kryptologii a vymyslel *mechanické* řešení. Kryptex. Přenosnou schránku, do které bylo možno uložit dopisy, mapy, diagramy nebo cokoli jiného. Jakmile ale byla informace jednou uzavřena uvnitř, mohl se k ní dostat pouze člověk, který znal správné heslo.

„Potřebujeme heslo," prohlásila Sophie a ukázala na otočné válečky s písmeny. „Kryptex funguje v podstatě jako zámek na kolo. Pokud jednotlivé kotouče vyrovnáme do správné polohy, zámek se otevře. Tenhle

kryptex má pět objímek. Když je seřadíme tak, jak mají být, uvnitř do sebe zapadnou správné páčky a celý válec se otevře.“

„A uvnitř?“

„Jakmile to otevřeme, získáme přístup do vnitřní dutiny, ve které může být svitek papíru s informací, kterou chtěl dědeček utajit.“

Langdon se na ni nedůvěřivě díval. „Ty říkáš, že takové kryptexy ti dědeček vyráběl, když jsi byla malá?“

„Ano, i když menší. Několikrát mi k narozeninám dal kryptex a řekl mi k němu hádanku. Odpověď na ni byla heslem, a jakmile jsem ji uhodla, mohla jsem kryptex otevřít a najít tak kartičku k narozeninám.“

„To je dost velká námaha kvůli narozeninovému přání.“

„Ale ne, na té kartičce byla vždycky další hádanka nebo vodítko. Dědeček pro mě strašně rád připravoval různé pracné honby za pokladem po celém domě, při kterých mě řetězec vodítek přivedl ke skutečnému dárku. Každý takový hon za pokladem byl zkouškou charakteru a schopností, abych si každý dárek musela zasloužit. A ty zkoušky nikdy nebývaly nijak jednoduché.“

Langdon si znovu prohlížel kryptex a pořád se tvářil skepticky. „Ale copak to nejde jednoduše vypáčit? Nebo rozbít? Ty kovové obroučky vypadají docela jemně a mramor je měkký kámen.“

Sophie se usmála. „Na to byl da Vinci příliš chytrý. Vymyslel ten kryptex tak, aby se při násilném pokusu o otevření informace, která je uvnitř uložená, sama zničila. Podívej.“ Sophie sáhla do truhličky a opatrně válec zvedla. „Informace, která sem měla být uložena, se nejdřív napsala na papyrový svitek.“

„Ne na pergamen?“

Sophie zavrtěla hlavou. „Na papyrus. Vím, že pergamen byl v oněch dobách běžnější, ale musel to být papyrus. Čím tenčí, tím lépe.“

„Fajn.“

„Předtím, než byl papyrus vložen dovnitř, obtočili jím křehkou skleněnou ampulku.“ Zaťukala na kryptex a zevnitř se ozvalo zabublání. „Ampulku s tekutinou.“

„S *jakou* tekutinou?“

Sophie se znovu usmála. „S octem.“

Langdon zaváhal a pak pomalu přikývl. „Geniální.“

Ocet a papyrus, pomyslela si Sophie. Pokud se někdo pokusil otevřít kryptex násilím, skleněná lahvička se rozbila a ocet papyrus velice rychle rozpustil. Než si kdokoli stihl tajnou zprávu přečíst, zbyl z ní jen chuchvalec bezvýznamné kaše.

„Takže vidíš," pokračovala Sophie, „že jediný způsob, jak se dostat k uložené informaci, je znát správné heslo. A když máme pět kroužků, každý se šestadvaceti písmeny, je to dvacet šest na pátou možností." Rychle z hlavy tu permutaci vypočítala. „Přibližně dvanáct milionů kombinací."

„Když to říkáš," vzdychl Langdon a tvářil se, jako kdyby mu v hlavě vířilo přinejmenším právě tolik otázek. „Jakou informaci to může obsahovat?"

„Ať už to bude cokoli, dědeček to evidentně *opravdu chtěl* uchovat v tajnosti." Odmlčela se, zavřela víko a dívala se na květ růže s pěti lístky. Něco ji trápilo. „Neříkal jsi před časem, že růže je symbolem svatého grálu?"

„Správně. V symbolice Převorství je růže synonymem grálu."

Sophie se zamračila. „To je divné, protože dědeček mi vždycky říkal, že růže znamená *tajemství a diskrétnost*. Na dveře své pracovny věšíval růži, vždycky když měl nějaký důvěrný telefonát a nechtěl, abych ho vyrušovala. Říkal, že to mám dělat také." *Beruško*, řekl jí jednou, *místo abychom se jeden před druhým zamykali, můžeme věšet na dveře růži – květinu tajemství – kdykoli budeme potřebovat soukromí. Tím se naučíme vzájemnému respektu a důvěře. Zavěšování růže je starý římský zvyk.*

„*Sub Rosa*," podotkl Langdon. „Římané zavěšovali růži nad místo setkání, které mělo být důvěrné. Všichni účastníci věděli, že cokoli bude řečeno *pod růží* – neboli *sub rosa* – musí zůstat v tajnosti."

Langdon Sophii rychle vysvětlil, že toto ale nebyl jediný důvod, proč si Převorství vybralo růži jako symbol svatého grálu. *Rosa rugosas*, jedna z nejstarších odrůd růže, má pět okvětních lístků a pětiúhelníkovou symetrii – stejně jako zdánlivá dráha planety Venuše na obloze, což této růži dává silné ikonografické vazby na *ženství*. Růže také souvisí s určováním „správného směru" a s navigací. Kompasová růžice pomáhala cestovatelům určovat polohu, stejně jako Růžové linie, jak se dříve nazývaly poledníky na mapách. Růže tedy byla symbolem, který odkazoval ke grálu na mnoha různých úrovních – tajemství, ženství a ukazatel správné cesty – jako ženský kalich a hvězda na obloze, která vede poutníky ke skryté pravdě.

Když Langdon toto vysvětlení dokončil, najednou mu ztuhly rysy.

„Roberte? Jsi v pořádku?"

Upřeně se díval na palisandrovou truhlici. „*Sub… rosa*," zajíkl se a po obličeji se mu rozlil výraz bázlivého úžasu. „To nemůže být pravda."

„Co?"

Langdon k ní pomalu zvedl oči. „Pod znamením růže," zašeptal. „Ten kryptex… myslím, že vím, co to je."

48

Langdon sotva mohl uvěřit vlastním myšlenkám, ale přesto – vzhledem k tomu, od koho ten kamenný válec mají, *jakým způsobem* k němu přišli, a také vzhledem k růži, vyřezané na víku, Langdonovi vycházel jediný možný závěr:

Právě držím v rukou základní kámen Převorství.

Legenda to říkala jasně.

Základní kámen je zakódovaný kámen, ležící pod znamením růže.

„Roberte?“ Sophie ho pozorovala. „Co se děje?“

Langdon potřeboval několik vteřin, aby si uspořádal myšlenky. „Nevyprávěl ti dědeček někdy o předmětu, kterému se říká *le clef de voûte*?“

„Klíč k hrobce?“ přeložila to Sophie.

„Ne, to je doslovný překlad. *Voûte* neznamená jenom hrobku, ale také klenbu a klenutý strop. *Clef de voûte* je běžný stavitelský termín.“

Sophie se zamračila. „Ale ke klenutým stropům nebývají klíče.“

„Svým způsobem bývají. Každá kamenná klenba potřebuje mít centrální kámen ve tvaru klínu, který uzamyká jednotlivé oblouky dohromady a do něhož se soustřeďuje jejich váha. Ten kámen je v určitém smyslu klíčem ke klenbě, proto se mu ve francouzštině říká *clef de voûte* a v angličtině *keystone*. Jiný termín je klenák. Přeneseně se pak slovní spojení *clef de voûte* začalo používat ve významu základní kámen nebo základní princip.“ Langdon se díval Sophii do očí a pátral v nich po jiskřičkách pochopení.

Sophie pokrčila rameny a podívala se na kryptex. „Ale tohle zjevně žádný klenák není.“

Langdon nevěděl, kde by měl začít. Výroba klenáků jako základní technika výstavby klenutých chodeb byla odjakživa jedním z nejstřeženějších tajemství cechu zednářů. *Řád Královského oblouku. Architektura. Základní kameny.* Všechno to bylo propojené. Tajné vědomosti o tom, jak lze užít klenáku ke stavbě klenutého stropu, patřily ke znalostem, díky nimž byli zednáři tak bohatí – a toto své tajemství střežili vskutku pečlivě. Základní kameny vždycky byly součástí mysteria. A přece – kamenný válec z palisandrové truhlice byl zjevně odlišný. Základní

kámen Převorství – pokud to byl doopravdy on – nevypadal vůbec tak, jak si ho Langdon vždycky představoval.

„Základní kámen Převorství sionského není zrovna mou specializací," připustil. „Zajímal jsem se o svatý grál především ze symbolologického hlediska, takže jsem tu spoustu legend a pověstí hovořících o tom, kde jej lze nalézt, nechával stranou."

Sophie povytáhla obočí. „*Nalézt* svatý grál?"

Langdon nejistě přikývl a pečlivě vážil další slova. „Sophie, podle pověstí by základní kámen měl být jakousi zakódovanou mapou… plánem, který označuje místo, kde je ukrytý svatý grál."

Sophie se na něj bezvýrazně dívala. „A ty si myslíš, že tohle je ono?"

Langdon nevěděl, co na to odpovědět. I jemu samotnému to znělo neuvěřitelně, ale přesto byl základní kámen jediným logickým závěrem, který jej napadal. Zašifrovaný kámen, ukrytý pod znamením růže.

Fakt, že kryptex navrhl Leonardo da Vinci – dřívější velmistr Převorství sionského – byl dalším jasnou nápovědí, že skutečně mají v ruce základní kámen Převorství. *Plánek původního velmistra… zrealizovaný o několik století později dalším členem.* Ta spojitost byla příliš zřetelná, než aby bylo možné ji přehlížet.

Během posledních desetiletí pátrali historikové po základním kameni ve francouzských katedrálách. Hledači grálu, kteří věděli, že Převorství si vždy libovalo ve dvojsmyslech, došli k názoru, že *le clef de voûte* je skutečným základním kamenem klenby – klenákem, kamenem s vyrytou šifrou, který byl vložen do klenutého stropu v nějakém kostele. *Pod znamením růže.* Na nedostatek růží v architektuře si přitom nikdo nemohl stěžovat. *Růžová okna. Reliéfy růží.* A samozřejmě také velké množství *cinquefoils* – dekorativních květů s pěti okvětními lístky, často umisťovaných na špicích klenutých chodeb, přímo na klenácích. Takový úkryt by byl ďábelsky jednoduchý. Plán cesty vedoucí ke svatému grálu mohl být umístěn vysoko v stropní klenbě nějakého zapomenutého kostela, odkud se vysmívala slepým věřícím, kteří pod ní nevědomky procházejí.

„Ten kryptex *nemůže* být základním kamenem," ozvala se Sophie. „Na to není dost starý. Jsem si jistá, že ho vyrobil můj dědeček. Nemůže tedy být součástí žádné starodávné legendy."

„Ve skutečnosti," odpověděl Langdon a cítil, jak jím probíhá vlna vzrušení, „se má za to, že základní kámen Převorství vyrobilo někdy během posledních desetiletí."

V Sophiiných očích se zračila nedůvěra. „Ale jestli ten kryptex odhaluje místo, kde je ukrytý svatý grál, proč by ho dědeček dával zrovna *mně*?

Nemám sebemenší tušení, jak bychom to měli otevřít nebo co s tím vůbec dělat. Dokonce ani nevím, co ten svatý grál vlastně je!“

Langdon si překvapeně uvědomil, že má pravdu. Ještě neměl možnost vysvětlit jí skutečnou podstatu grálu. To ale bude muset počkat. Nyní se soustředili na základní kámen.

Pokud to tedy základní kámen je…

Na pozadí hukotu neprůstřelných pneumatik po silnici vysvětlil Langdon rychle Sophii všechno, co o základním kameni věděl. Po staletí prý největší tajemství Převorství – úkryt svatého grálu – nebylo nikdy zapsané. Z bezpečnostních důvodů bylo slovně předáváno každému novému *sénéchaux* na tajném obřadu. Během dvacátého století se nicméně začaly objevovat zvěsti, že se strategie Převorství změnila. Možná to bylo díky novým elektronickým odposlouchávacím zařízením, ale v každém případě prý Převorství přísahalo, že místo oné posvátné skrýše již nikdy nevysloví.

„Jak ale potom mohli předávat tajemství?“ zeptala se Sophie.

„Právě tady přichází na scénu základní kámen,“ vysvětloval Langdon. „Když někdo ze čtyř nejvýše postavených členů zemřel, ostatní tři vybrali ze svých řad dalšího kandidáta, který se stal jedním ze *sénéchaux*. Neřekli mu ovšem, kde je ukrytý svatý grál. Nový *sénéchaux* musel podstoupit zkoušku, kterou měl prokázat, že je svého poslání hoden.“

Sophii to vyvedlo z míry a Langdon si náhle připomněl, že se zmínila o tom, jak pro ni dědeček připravoval honby za pokladem – *preuves de merite*. Musel připustit, že základní kámen je skrýván podobným způsobem. Různé zkoušky ale byly v tajných organizacích běžné. Nejznámější tím byli zednáři, jejichž členové museli před postupem na vyšší místa v řádu prokazovat různými rituály po řadu let, že jsou schopni udržet tajemství. Jednotlivé zkoušky byly čím dál tím těžší, až nakonec vyvrcholily tím, že se z úspěšného kandidáta stal zednář třicátého třetího stupně.

„Takže ten základní kámen je *preuve de merite*,“ ozvala se Sophie. „Pokud ho nový kandidát dokáže otevřít, dokáže tím současně, že hoden informace, která je uvnitř.“

Langdon přikývl. „Zapomněl jsem, že s těmito věcmi máš své zkušenosti.“

„Nejen díky dědečkovi. V kryptologii se tomu říká ‚sebeautorizace‘. Jinými slovy: Jsi-li dost chytrý, abys to přečetl, smíš vědět, co je tam napsáno.“

Langdon na okamžik zaváhal. „Sophie, uvědomuješ si, že jestli tohle opravdu je základní kámen, vyplývá z toho, že tvůj dědeček byl výjimečně důležitým členem Převorství sionského? Musel by být jedním ze čtyř nejvýše postavených členů."

Sophie si povzdechla. „*Byl* významným členem tajné organizace. Tím jsem si jistá. Že to bylo Převorství, můžu jen předpokládat."

Langdon se překvapeně zeptal: „Tys *věděla*, že byl v nějaké tajné společnosti?"

„Před deseti lety jsem viděla jisté věci, které jsem vidět neměla. Od té doby jsme spolu nemluvili." Odmlčela se. „Dědeček nebyl jen jedním ze čtyř nejvýznamnějších členů… Myslím, že byl tím nejvýše postaveným."

Langdon nemohl uvěřit tomu, co mu právě řekla. „Velmistr? Ale… to přece nemůžeš vědět!"

„Raději bych o tom nemluvila." Sophie sklopila oči s rozhodným a současně bolestným výrazem.

Langdon seděl v tichém úžasu. *Jacques Saunière? Velmistr?* Přes ohromující dopad této představy měl podivný pocit, že to dává dobrý smysl. Koneckonců – předešlí velmistři Převorství byli *také* známými veřejnými osobnostmi s uměleckými sklony. Důkaz této skutečnosti byl před několika lety nalezen v Pařížské Národní knihovně, v dokumentech, které vešly ve známost pod názvem *Les Dossiers Secrets*, *Tajné spisy*.

Každý historik zabývající se Převorstvím, a také každý lovec grálu, tyto *Spisy*, které jsou v katalogu pod číslem 4 lm[1] 249, četl. Mnoho odborníků ověřovalo jejich pravost a jednohlasně potvrdilo to, co si historikové mysleli již dlouhou dobu: mezi velmistry Převorství patřili i Leonardo da Vinci, Botticelli, sir Isaac Newton, Victor Hugo a v nedávné době také Jean Cocteau, slavný pařížský umělec.

Tak proč ne Jacques Saunière?

Langdonova nevíra se ještě prohloubila, když si uvědomil, že dnes večer se měl se Saunièrem setkat. *Velmistr Převorství mě požádal o schůzku. Proč? Aby si se mnou popovídal o umění?* To najednou vypadalo dost nepravděpodobně. Koneckonců, jestli jsou Langdonovy instinkty správné, velmistr Převorství sionského právě předal legendární základní kámen svého bratrstva vlastní vnučce a současně jí nakázal, aby našla Roberta Langdona.

Nepochopitelné!

Ani při sebevětším vypětí fantazie nedokázal Langdon vymyslet žádnou kombinaci okolností, která by mohla Saunièrovo jednání vysvětlit. I kdyby se obával smrti, byli tu ještě ostatní tři *sénéchaux*, kteří také znali

starodávné tajemství, a tudíž garantovali, že dávné vědění nebude zapomenuto. Proč by Saunière podstupoval tak velké riziko a předával své vnučce základní kámen, zejména když spolu poslední roky zvlášť dobře nevycházeli? A proč by do toho všeho chtěl zatáhnout ještě Langdona… naprostého cizince?

Kousek skládačky chybí, pomyslel si.

Odpovědi na tyto otázky ale evidentně musely počkat. Zvuk zpomalujícího motoru je oba přiměl vzhlédnout. Pod pneumatikami teď praskal štěrk. *Proč zastavuje už tady?* podivil se Langdon. Vernet jim slíbil, že je vezme do bezpečí daleko za město. Auto teď zpomalilo ještě víc a projíždělo nečekaně nerovným terénem. Sophie se na Langdona znepokojeně podívala, rychle zavřela kryptex do truhlice a zaklapla víko. Langdon všechno opět zabalil do svého saka.

Když dodávka zastavila, motor běžel dál a klika na zadních dveřích se začala otáčet. Když se dveře otevřely, spatřil Langdon ke svému úžasu, že parkují v lese, daleko od silnice. Objevil se Vernet, v obličeji napjatý výraz. V ruce svíral pistoli.

„Je mi to líto," řekl. „Opravdu nemám na vybranou."

49

André Vernet vypadal s pistolí podivně, ale oči mu zářily odhodláním, které Langdon rozhodně nechtěl pokoušet.

„Obávám se, že musím trvat na tom," prohlásil Vernet a namířil zbraň na dvě postavy sedící v nákladovém prostoru dodávky, „abyste tu truhlici položili na podlahu."

Sophie si ji přitiskla na prsa. „Říkal jste, že jste byli s dědečkem přátelé."

„Mou povinností je ochraňovat majetek vašeho dědečka," odpověděl bankéř. „A přesně to teď také dělám. Položte tu truhlici na zem!"

„Dědeček mi ji svěřil!" vykřikla Sophie.

„Hned," přikázal Vernet a zvedl pistoli.

Sophie si postavila truhličku k nohám.

Langdon se díval, jak se teď hlaveň pistole přesunula směrem k němu.

„Pane Langdone," ozval se Vernet, „podal byste mi tu truhličku? A uvědomte si, že o to žádám právě vás, protože vás bych se nerozpakoval zastřelit."

Langdon nevěřícně zíral na bankéře. „Proč to děláte?“

„Proč byste myslel?“ odsekl Vernet a v jeho angličtině se najednou ozval spodní tón úzkosti. „Abych chránil zájmy a majetek svého klienta.“

„Teď jsme ale vašimi klienty my,“ namítla Sophie.

Vernet se náhle zatvářil naprosto nepřístupně a chladně. „Slečno Neveuová, nevím, *jak* jste se dnes v noci dostali k tomu klíči a číslu, ale zdá se evidentní, že je v tom nějaká nečistá hra. Kdybych znal skutečný rozsah vašich zločinů, nikdy bych vám nepomohl utéct z banky.“

„Říkala jsem vám,“ ozvala se Sophie, „že nemáme s dědečkovou smrtí nic společného!“

Vernet se podíval na Langdona. „Ale v rádiu tvrdí, že vás policie hledá nikoli pouze kvůli vraždě Jacquesa Saunièra, ale ještě kvůli *třem* jiným vraždám.“

„Cože!“ Langdon byl ohromený. *Tři další vraždy?* Ta početní shoda ho zasáhla daleko víc než fakt, že je hlavním podezřelým. Nebylo pravděpodobné, že by se jednalo jen o náhodu. *Tři sénéchaux?* Langdon se podíval na palisandrovou truhličku. *Jestliže byli všichni sénéchaux také zavražděni, neměl Saunière jinou možnost. Musel základní kámen někomu předat.*

„To bude muset vyřešit policie, až vás vydám,“ prohlásil Vernet. „Už tak jsem do celé věci zatáhl svou banku víc, než bylo záhodno.“

Sophie se na něj dívala planoucíma očima. „Zjevně nemáte v úmyslu nás předat policii. To byste nás odvezl zpátky do banky. Místo toho jste nás přivezl sem a míříte na nás pistolí?“

„Váš dědeček mě najal z jediného důvodu – abych jeho majetek udržoval v bezpečí. Ať už je v té truhlici cokoli, rozhodně nechci, aby se to dostalo do rukou policie a stala se z toho katalogizovaná položka důkazního řízení. Pane Langdone, podejte mi tu truhličku.“

Sophie zavrtěla hlavou. „Nedělej to.“

Ozval se výstřel a do stěny vedle nich se zaryla kulka. Celá kovová konstrukce se rozechvěla a o podlahu cinkla prázdná nábojnice.

Sakra! Langdon sebou škubl.

Vernet teď hovořil s větší sebejistotou. „Pane Langdone, zvedněte tu truhlici.“

Langdon poslechl.

„Teď mi ji podejte.“ Bankéř na něj nehybně mířil. Stál venku za dodávkou, zatímco ruku s pistolí měl uvnitř nákladového prostoru.

Langdon pomalu přešel s truhlicí v ruce ke dveřím.

Musím něco udělat! pomyslel si. *Právě se mu chystám odevzdat základní kámen Převorství!* Když se blížil k východu, uvědomil si, že vlastně stojí podstatně výš než Vernet. Začal uvažovat, jestli by se toho nedalo nějak využít. Vernetova zbraň byla na úrovni Langdonových kolen. *Co takhle jedno dobře mířené kopnutí?* Když se ale přiblížil, Vernet si bohužel uvědomil hrozící nebezpečí a o několik kroků ustoupil. Tím se dostal dva metry od vozu. Zcela mimo Langdonův dosah.

Pak znovu promluvil: „Položte tu truhlici vedle dveří."

Langdon viděl, že žádnou jinou možnost nemá, a tak si klekl a položil palisandrovou truhlici na okraj nákladového prostoru, přímo do otevřených dveří.

„Teď si stoupněte."

Langdon se začal zvedat, ale pak se zarazil – všiml si malé nábojnice, která ležela na podlaze vedle přesně vytvarovaného prahu.

„Stoupněte si a poodejděte od té truhly."

Langdon ještě chvilku počkal a pozoroval prázdnou kovovou nábojnici. Pak si stoupl. Při tom nenápadně skopl nábojnici do úzké drážky, do které dveře při zavírání zapadaly. Pak poodstoupil.

„Jděte k zadní stěně a otočte se."

Langdon poslechl.

Vernet nyní mířil jenom pravou rukou, zatímco levou rukou uchopil dřevěnou truhlici. Zjistil ale, že je příliš těžká. *Potřebuji obě ruce.* Podíval se na své dva zajatce a rychle si spočítal riziko. Oba byli dobrých pět metrů od něho a navíc otočeni zády. Vernet se rozhodl. Rychle položil pistoli na podlahu nákladového prostoru, zvedl oběma rukama truhlici a postavil ji na zem, okamžitě znovu popadl zbraň a namířil ji na Langdona se Sophií. Ani jeden z jeho vězňů se během celé operace nepohnul.

Výborně. Poslední věc, kterou ještě musí udělat, je zavřít a zamknout dveře. Truhlici nechal na zemi, uchopil kovové dveře a začal je zavírat. Když jej těžká křídla minula, natáhl se po klice, kterou bylo třeba otočit do správné polohy. Dveře se se zaduněním zavřely a Vernet se pokusil otočit klikou. Klika se ale pohnula jen o několik centimetrů a nečekaně se zasekla. *Co se děje?* Zkusil to znovu, ale stále se mu nedařilo dveře zajistit. Mechanismus nebyl ve správné poloze. *Dveře nejsou zamčené!* Vernet se v panice pokusil dveře přitlačit volnou rukou, a tak je dovřít. Marně. *Něco se tam vzpříčilo!* Právě se chystal opřít se do nich ramenem, ale dveře se najednou rozletěly, udeřily jej do obličeje a odhodily na zem. Nos ho strašlivě bolel od nárazu. Zbraň mu při pádu vyletěla z ruky a Vernet si reflexivně sáhl na obličej. Cítil, jak mu z nosu teče krev.

Robert Langdon seskočil na zem těsně vedle něj a Vernet se pokoušel vstát, ale nic neviděl. Před očima se mu udělaly mžitky a on opět upadl. Sophie Neveuová něco křičela. O chviličku později bankéř ucítil oblak prachu a výfukových plynů. Pak uslyšel zvuk pneumatik drtících štěrk a posadil se právě včas, aby ještě spatřil širokou záď odjíždějící dodávky. Předním nárazníkem vrazila do stromu. Motor burácel a kmínek se nakonec ohnul. Nárazník to nevydržel a utrhl se. Opancéřované auto rychle zmizelo mezi stromy a kus předního blatníku přitom táhlo po zemi. Když vjelo na asfaltovou silnici, protnula noc sprška jisker, které doprovázely dodávku na její noční pouti.

Vernet se podíval na zem, kde byla dodávka ještě před okamžikem zaparkována. I v bledém měsíčním světle viděl, že tam nic neleží.

Dřevěná truhlička zmizela.

50

Neoznačený sedan fiat vyrazil od zámku Gandolfo a pomalu sjížděl po úbočích Albanských kopců do údolí pod nimi. Na zadním sedadle se usmíval biskup Aringarosa a na klíně držel kufřík plný vatikánských dluhopisů. Přemítal, jak dlouho bude trvat, než si je s Učitelem vymění na hotovost.

Dvacet milionů eur.

A za tuto částku si Aringarosa koupí nesrovnatelně větší moc.

Když se jeho auto blížilo k Římu, Aringarosa začal opět přemýšlet, proč jej Učitel ještě nekontaktoval. Vytáhl z kapsy sutany mobilní telefon a zkontroloval, jestli má signál. Byl velmi slabý.

„Signál pro mobilní telefony je tu velice chabý," řekl řidič, který v zrcátku zpozoroval, co biskup vzadu dělá. „Během pěti minut vyjedeme z hor, a pak se to zlepší."

„Děkuji." Aringarosa si najednou začal dělat starosti. *V horách je špatný signál?* Možná se s ním Učitel celou tu dobu pokoušel spojit. Možná si teď myslí, že se něco zvrtlo.

Biskup rychle zkontroloval hlasovou schránku. Nic. Pak si ovšem uvědomil, že Učitel by nikdy nezanechal nahraný vzkaz – byl to muž, který komunikoval s maximální opatrností. Nikdo si lépe než Učitel neuvědomoval nebezpečí, jež číhají v dnešním moderním světě na člověka,

který si nedává pozor na jazyk. Elektronické odposlouchávání ostatně hrálo velkou roli v tom, jak on sám přišel k tolika tajným informacím.

A z tohoto důvodu je mimořádně opatrný.

Učitelova opatrnost bohužel vedla k tomu, že odmítl Aringarosovi poskytnout jakékoli kontaktní číslo, na kterém by jej bylo možné zastihnout. *Volat budu vždycky jenom já, řekl mu. Mějte telefon stále u sebe.* Když si teď Aringarosa uvědomil, že jeho telefon možná během posledních minut nefungoval, dostal strach, co by si Učitel mohl začít myslet, kdyby se mu nemohl dovolat.

Pomyslel by si, že se něco nepodařilo.

Že jsem nemohl vyzvednout ty dluhopisy.

Na biskupově čele se zaperlily drobné kapky potu.

Nebo něco ještě horšího… že jsem ty peníze vzal a pak jsem s nimi zmizel!

51

I při mírné rychlosti šedesáti kilometrů za hodinu poškozený nárazník drhnul o opuštěnou venkovskou silnici s ohlušujícím rachotem a vysílal proti kapotě neustálý ohňostroj jisker.

Musíme sjet ze silnice, pomyslel si Langdon.

Sotva viděl, kam vlastně jedou. Jediné fungující přední světlo dodávky bylo vychýlené ze správné polohy a místo silnice osvětlovalo kraj lesa, kolem něhož právě projížděli. Vůz měl zjevně opancéřovaný pouze nákladový prostor a nikoli předek.

Sophie seděla vedle řidiče a bezvýrazně se dívala na palisandrovou truhlici, kterou měla položenou na klíně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Langdon.

Sophie vypadala otřeseně. „Věříš mu?“

„Myslíš to o těch třech dalších vraždách? Naprosto. Tím se vysvětluje mnoho věcí – míra zoufalství tvého dědečka, když se pokoušel předat ještě před smrtí základní kámen, a také zavilost, s jakou mě Fache pronásleduje.“

„Ne, myslela jsem to, co říkal Vernet o tom, jak se pokouší chránit svou banku.“

Langdon se po ní podíval. „A máš snad nějaké jiné vysvětlení?“

„Chtěl si ten základní kámen nechat pro sebe.“

O tom Langdon vůbec neuvažoval. „Jak by ale vůbec věděl, co v té truhlici je?“

„Bylo to uloženo v jeho bance. Znal mého dědečka. Možná ledacos zjistil. Možná se rozhodl, že chce grál pro sebe.“

Langdon zavrtěl hlavou. Vernet na to nebyl ten správný typ. „Podle mých zkušeností existují jenom dva důvody, pro které lidé hledají svatý grál. Buď jsou naivní a věří, že objeví ztracený Kristův pohár…“

„Nebo?“

„Nebo znají pravdu a bojí se jí. Mnoho skupin už se pokoušelo svatý grál najít, aby ho mohli zničit.“

V tichu, které mezi nimi po těch slovech zavládlo, se hluk způsobovaný utrženým nárazníkem zdál ještě větší. Už ujeli několik kilometrů, a když se tak Langdon díval na chomáče jisker před dodávkou, uvažoval, jestli pro ně náhodou nejsou nebezpečné. V každém případě, kdyby potkali jiné auto, určitě by vzbudili pozornost. Langdon dospěl k rozhodnutí.

„Podívám se, jestli by s tím nárazníkem nešlo něco udělat.“

Zajel na krajnici a zastavil.

Konečně ticho.

Když Langdon vystoupil a zamířil k poškozenému blatníku, uvědomil si, že je až překvapivě svěží. Díky tomu, že se před chvílí díval do hlavně další pistole, se dokonale probral. Zhluboka se nadechl chladného horského vzduchu a pokusil se soustředit. Kromě tíhy, kterou cítil na bedrech jakožto člověk prchající před zákonem, si pomalu uvědomoval onu ohromnou zodpovědnost, spočívající v tom, že on a Sophie možná mají v rukou zakódované instrukce, jak se dostat k jedné z nejstarších a největších záhad všech dob.

A jako kdyby to všechno bylo ještě málo, Langdon si uvědomil ještě jednu věc – jakákoli možnost vrátit základní kámen do rukou Převorství sionského je ztracena. Zpráva o dalších třech vraždách měla dalekosáhlé důsledky. *Někdo nepovolaný pronikl do Převorství. U nich už základní kámen nebude v bezpečí.* Bratrstvo bylo evidentně sledováno nebo mělo přímo ve svém středu zrádce. Zřejmě proto také Saunière předal základní kámen Sophii a Langdonovi – lidem, kteří s Převorstvím nemají nic společného, lidem, o kterých věděl, že nejsou spolčeni se zrádci. *Nemůžeme dost dobře vrátit kámen bratrstvu.* I kdyby Langdon věděl, jak se s nějakým členem Převorství spojit, byla by tu značná pravděpodobnost, že se základní kámen dostane přímo do rukou nepřítele. Zatím to tedy vypadalo, že musí zůstat u nich, ať se jim to líbí nebo ne.

Předek dodávky vypadal ještě hůř, než si Langdon představoval. Levý reflektor byl úplně uražený a pravý vypadal jako oko vypadlé z důlku. Langdon ho narovnal, ale znovu vypadl. Jedinou dobrou zprávou byla skutečnost, že přední nárazník je už téměř uvolněný. Kdyby do něj Langdon několikrát tvrdě kopl, mohl by blatník konečně odpadnout.

Zatímco Langdon kopal do zkrouceného kovu, přehrával si v duchu útržky svého rozhovoru se Sophií v Louvru. *Dědeček mi nechal vzkaz na záznamníku,* řekla mu Sophie. *Prý mi musí říct pravdu o mé rodině.* V tu chvíli to nic neznamenalo, ale nyní, vzhledem k tomu, že do celé záležitosti bylo zapojeno Převorství sionské, uvědomil si Langdon, že v tomto výroku se ukrývá mnoho dalších možností.

Blatník se s rachotem uvolnil. Langdon popadl dech. Aspoň ta dodávka nebude vypadat jako atrakce ke Dni nezávislosti. Popadl blatník a odtáhl jej kousek od silnice do lesa. Při tom přemýšlel, kam by měli zamířit. Neměli sebemenší tušení, jak se ten kryptex otevírá nebo proč jim ho Saunière vlastně dal. Jejich přežití přitom záviselo na odpovědích právě na tyto otázky.

Potřebujeme pomoc, rozhodl se Langdon. *Profesionální pomoc.*

V případě svatého grálu a Převorství sionského to znamenalo jediného muže. Teď už jen zbývalo přesvědčit o tom také Sophii.

Sophie mezitím v dodávce čekala, až se Langdon vrátí. Na klíně cítila tíhu palisandrové truhlice a s odporem se na ni podívala. *Proč mi to jenom dědeček dával?* Neměla sebemenší tušení, co by s tím měla udělat.

Mysli, Sophie! Používej hlavu. Grand-père *se ti snaží něco říct!*

Otevřela truhlici a zadívala se na písmena po obvodu kryptexu. *Preuve de merit. Zkouška způsobilosti.* Cítila tu dědečkův rukopis. *Základní kámen je mapou, již pochopí pouze ti, kdož jsou toho hodni.* To byl přesně dědečkův styl.

Vyndala kryptex z truhlice a přejela prsty po písmenech. *Pět písmen.* Věděla, že je to pošetilé, ale přesto zkusila otáčet jednotlivými objímkami. Mechanismus pracoval velice hladce. Vyrovnala kruhy tak, aby mezi dvěma šipkami na obou koncích kryptexu vytvořila příslušný výraz. Teď bylo nastaveno absurdně jednoduché, anglické slovo.

G – R – A – I – L.

Opatrně uchopila konce válce a pomalu zatáhla. Kryptex se ani nepohnul. Uslyšela zevnitř zašplouchání octa a přestala. Pak učinila další pokus.

V – I – N – C – I.

Nic. Pak si vzpomněla na francouzský název základního kamene – *clef de voûte*.

V – O – Û – T – E.

Nic. Kryptex byl stále pevně uzavřený.

Sophie se zamračila, uložila ho opět do truhlice a zavřela víko. Vyhlédla z okénka na Langdona a pocítila záchvěv vděčnosti, že s ní dnes v noci je. *P.S. Najdi Roberta Langdona.* Dědečkova úvaha už byla jasná. Sophie toho nevěděla tolik, aby dokázala správně pochopit dědečkovy úmysly, a proto jí určil jako průvodce Roberta Langdona. Měl být jejím instruktorem, který dohlédne na správný postup výuky. Bohužel pro Langdona, stal se nakonec něčím víc než pouhým školitelem. Stal se terčem kapitána Bezu Fache – a neviditelných sil, které chtějí ukořistit svatý grál.

Ať už je svatý grál cokoli.

Sophie přemítala, jestli stojí za to položit život – za zjištění, co vlastně grál je.

Když se dodávka opět dala do pohybu, potěšilo Langdona, jak hladce teď jede. „Víš, jak se dostaneme do Versailles?“

Sophie se na něj podívala. „Chceš si prohlédnout památky?“

„Ne, mám určitý plán. Poblíž Versailles žije jeden můj známý, historik náboženství. Nevím, kde přesně to je, ale můžeme to najít. Už jsem u něho byl. Jmenuje se Leigh Teabing. Je to bývalý britský královský historik.“

„A on žije v Paříži?“

„Teabingovou celoživotní vášní je hledání grálu. Když se před patnácti lety objevily zvěsti o základním kameni Převorství, přestěhoval se do Francie, aby mohl prohledávat katedrály v naději, že jej objeví. Napsal dokonce několik knih – o základním kamenu i o grálu samotném. Možná nám bude schopen pomoci s otevřením toho kryptexu.“

Sophiiny oči byly plné ostražitosti. „Důvěřuješ mu?“

„Důvěřuju v čem? Že tu informaci neukradne?“

„A že nás nepředá policii.“

„Nemám v úmyslu mu vykládat, že nás hledá policie. Doufám, že by nám mohl poskytnout azyl, dokud se to všechno nějak nevyřeší.“

„Roberte, uvědomuješ si, že v tuto chvíli pravděpodobně každá televizní stanice ve Francii vysílá naše fotografie nebo se k tomu alespoň chystá? Bezu Fache vždycky využívá médií. Nebude možné, abychom se nepozorovaně pohybovali po státě.“

Skvěle, pomyslel si Langdon. *Moje premiéra v pařížské televizi bude v pořadu „Francouzská policie pátrá“*. Alespoň to potěší Jonase Faukmana –

pokaždé, když se Langdonovo jméno objevilo ve zprávách, prodej knih se zvýšil.

„Je ten člověk tvůj dostatečně dobrý přítel?“ zeptala se Sophie.

Langdon pochyboval, že by Teabing patřil mezi lidi, kteří v tuto hodinu sledují televizi, ale tato otázka rozhodně nebyla tak triviální. Instinkt mu však napovídal, že Teabing je naprosto důvěryhodný. Jeho dům je ideálním bezpečným přístavem. Vzhledem k okolnostem by Teabing zřejmě udělal všechno, co bude v jeho silách, aby jim pomohl. Nejenže Langdonovi dluží laskavost, ale navíc je hledačem svatého grálu a Sophie tvrdila, že její dědeček byl skutečným *velmistrem* Převorství sionského. Až to Teabing uslyší, bude vrnět blahem, že jim může s řešením jejich problému pomáhat.

„Teabing by mohl být mocným spojencem,“ odpověděl Langdon. *Záleží na tom, kolik mu toho řekneme.*

„Fache pravděpodobně vypíše peněžní odměnu.“

Langdon se zasmál. „Věř mi, že peníze jsou poslední věcí, kterou tenhle člověk potřebuje.“ Leigh Teabing byl asi tak bohatý jako některé malé státy. Svůj majetek získal staromódním způsobem – jako potomek vévody z Kentu ho zdědil. Za své pařížské sídlo si zvolil palác ze sedmnáctého století se dvěma soukromými jezírky.

Langdon se s Teabingem poprvé setkal před několika lety ve vysílání BBC. Teabing navrhl televizní společnosti dokumentární pořad, v němž by odhalil šokující dějiny svatého grálu běžným televizním divákům. Producenti BBC byli Teabingovým návrhem nadšeni, stejně jako jeho výzkumy a původem, ale obávali se, že jeho názory budou tak neortodoxní a obtížně stravitelné, že by mohli přijít o svou pověst kvalitní a seriózní stanice. Na Teabingovu radu to ale nakonec vyřešili tak, že oslovili tři respektované historiky z celého světa, a ti všichni svými výzkumy potvrdili ohromující tajemství skrývající se za svatým grálem.

Langdon byl jedním z nich.

BBC ho dopravila na Teabingovo sídlo, kde proběhlo vlastní natáčení. Langdon seděl před kamerami v Teabingově přepychovém obývacím pokoji a vyprávěl svůj příběh o tom, jak měl nejdříve závažné pochybnosti, když poprvé uslyšel, co by svatý grál měl ve skutečnosti být, ale jak ho následující léta výzkumů přesvědčila o platnosti této hypotézy. Nakonec přispěl i svým dílem – sérií symbolologických souvislostí, které jasně podporovaly zdánlivě kontroverzní tvrzení.

Když se tento program v Británii vysílal, byl v tak příkrém rozporu s obvyklými křesťanskými názory, že i přes velké množství předkládaných důkazů vyvolal neobyčejně silnou bouři nevole a nepřátelství. Ve

Spojených státech se nikdy nevysílal, ale ohlasy na něj pronikly až za oceán. Krátce poté dostal Langdon pohled od starého přítele – katolického biskupa z Massachusetts. Na pohlednici bylo jednoduše napsáno: *Et tu, Robert?* (*I ty, Roberte?*)

„Roberte," zeptala se Sophie, „jseš si *jistý*, že tomu člověku můžeme věřit?"

„Naprosto. Jsme kolegové, on nepotřebuje peníze a náhodou vím, že nemá rád francouzské úřady. Francouzská vláda mu vyměřuje absurdně vysoké daně, protože si koupil historické sídlo. Rozhodně nepoběží za Fachem."

Sophie hleděla dopředu na tmavou silnici. „Jestli za ním pojedeme, kolik mu toho chceš říct?"

Langdon vypadal bezstarostně. „Věř mi, Leigh Teabing ví o Převorství sionském a o svatém grálu daleko víc než kdokoli jiný na světě."

Sophie se teď dívala na něho. „Víc než můj dědeček?"

„Chtěl jsem říct, že víc než kdokoli jiný *mimo* bratrstvo."

„Jak víš, že ten Teabing není jeho členem?"

„Podstatnou část života strávil tím, že popularizoval pravdu o svatém grálu. Každý člen Převorství přitom musí přísahat, že pravda zůstane utajena."

„To mi připadá jako střet zájmů."

Langdon její starosti chápal. Saunière svěřil kryptex přímo Sophii, a přestože nevěděla, co si s ním počít ani co obsahuje, váhala zasvětit do celé záležitosti naprostého cizince. Vzhledem k úsilí, s jakým byla tato informace léta střežena, to asi nebyl špatný instinkt. „Nemusíme Teabingovi hned říkat o základním kameni. Dokonce mu to nemusíme vykládat vůbec. V jeho domě se budeme moci schovat a přemýšlet, a možná, až si s ním promluvíme o grálu, napadne tě, proč ti dědeček ten kryptex dal."

„*Nám*," připomněla mu Sophie.

Langdon pocítil náhlou hrdost a zauvažoval, proč jej Saunière do celé věci zasvětil.

„Víš aspoň přibližně, kde ten Teabing bydlí?" zeptala se Sophie.

„Jeho sídlo se jmenuje Château Villette."

Sophie se na něj nevěřícně podívala. „*Ten* Château Villette?"

„Ano."

„Máš správné přátele."

„Znáš to sídlo?"

„Jeli jsme kousek od něho.“

„Jak je to daleko?“

„Asi tak dvacet minut odtud.“

Langdon se zamračil. „Taková dálka?“

„Ano, což ti poskytne dostatek času, abys mi vysvětlil, co tedy svatý grál ve skutečnosti je.“

Langdon zaváhal. „Řeknu ti to u Teabinga. On a já se specializujeme každý na jinou oblast této legendy, takže od nás obou teprve uslyšíš úplný příběh.“ Langdon se usmál. „Kromě toho – grál byl Teabingovou celoživotní posedlostí, takže když uslyšíš o grálu od něj, bude to, jako kdyby ti teorii relativity vysvětloval sám Einstein.“

„Doufejme, že panu Teabingovi nebude takhle pozdní návštěva vadit.“

„Pro úplnost, je to *sir* Teabing.“ Langdon se v tomhle spletl jen jednou v životě. „Je to svérázná osobnost. Do rytířského stavu byl povýšen před několika lety za to, že sestavil úplnou genealogii královského rodu.“

Sophie po něm střelila očima. „Děláš si legraci, ne? Jedeme na návštěvu k *rytíři*?“

Langdon se mírně usmál. „Pátráme po svatém grálu, Sophie. Kdo jiný než rytíř by nám měl pomoci?“

52

Rozlehlé, stopětaosmdesátiakrové sídlo Château Villette se nachází dvacet pět minut cesty severozápadně od Paříže v okolí Versailles. V roce 1668 jej navrhl Francois Mansart pro hraběte z Aufflay a jedná se o jeden z nejvýznamnějších historických zámků v Paříži. Doplňují jej dvě obdélníková jezírka a zahrady, navržené Le Notrem, takže se jedná skutečně spíš o zámek než o dům. Sídlo je dokonce známo pod označením *Le Petit Versailles*.

Langdon zastavil dodávku na začátku příjezdové cesty, dlouhé téměř dva kilometry. Za mohutnou bezpečnostní bránou bylo uprostřed zelené louky vidět rezidenci sira Leigha Teabinga. Na bráně byl nápis v angličtině.

SOUKROMÝ MAJETEK. ADVOKÁTŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Jako kdyby chtěl všem dát najevo, že jeho sídlo je ostrůvkem Británie, nechal Teabing kromě anglickým nápisů k bráně nainstalovat i domácí telefon – a to na pravé straně, tzn. na místě, kde ve všech státech Evropy s výjimkou Británie sedí spolujezdec.

Sophie se na umístění domácího telefonu dívala se zdviženým obočím. „A co když přijede někdo bez spolujezdce?“

„Neptej se.“ Langdon už o tom s Teabingem mluvil. „Má rád věci tak, jak je na ně zvyklý z domova.“

Sophie stáhla okénko. „Roberte, raději bys měl mluvit ty.“

Langdon se naklonil přes Sophii a zmáčkl tlačítko telefonu. Přitom mu chřípí naplnil Sophiin svůdný parfém a on si uvědomil, jak blízko u sebe se ocitli. Čekal ve své nakloněné poloze a poslouchal oznamovací tón, který signalizoval, že někde v domě právě zvoní telefon.

Konečně v telefonu prasklo a ozval se nazlobený hlas, mluvící s francouzským přízvukem. „Château Villette. Kdo je tam?“

„Tady je Robert Langdon,“ zavolal opřený o Sophiin klín. „Jsem přítel sira Leigha Teabinga. Potřebuji jeho pomoc.“

„Můj pán spí. Stejně jako jsem spal i já. Co mu chcete?“

„To je soukromá záležitost. Bude ho to velice zajímat.“

„V tom případě jsem si jistý, že vás ráno rád přijme.“

Langdon trochu přesunul váhu. „Je to dost důležité.“

„To je i spánek sira Teabinga. Jestli jste jeho přítel, víte určitě, že má chatrné zdraví.“

Sir Leigh Teabing měl jako dítě obrnu a nyní chodil s pomocí francouzských holí, ale Langdon ho při své poslední návštěvě poznal jako velice živého a čilého člověka, který si ze své vady nic nedělal. „Byl byste tak laskav a sdělil mu, že jsem objevil nové informace týkající se grálu? Informace, které nemohou počkat do rána.“

Nastalo dlouhé ticho.

Zatímco Langdon se Sophií čekali, motor dodávky nahlas vrčel.

Uplynula celá minuta.

Konečně někdo promluvil. „Příteli, řekl bych, že na hodinkách neustále máte cambridgeský čas.“ Byl to rázný, a přece jemný hlas.

Langdon se usmál, když poznal ten silný britský přízvuk. „Leighu, omlouvám se, že vás budím v takovou nemravnou hodinu.“

„Sluha mi říkal, že jste v Paříži, a navíc, že hovoříte o nových informacích o grálu.“

„Myslel jsem, že by vás to mohlo dostat z postele.“

„To jste se nespletl.“

„Je nějaká naděje, že byste mohl otevřít bránu pro starého přítele?“

„Ti, kdož hledají pravdu, jsou víc než přáteli. Jsou mými bratry.“

Langdon se významně podíval na Sophii. Byl zvyklý na Teabingovu zálibu v dramatické starobylé mluvě.

„Vskutku vám otevřu svou bránu," pokračoval Teabing, „ale nejprve si musím ověřit, je-li vaše srdce čisté. Bude to zkouška vaší cti. Odpovíte mi na tři otázky."

Langdon zaúpěl a zašeptal Sophii. „Pomoz mi. Jak jsem říkal, je dost svérázný."

„Zde jest první otázka," prohlásil Teabing herkulovským hlasem. „Smím vám nabídnout kávu, nebo čaj?"

Langdon věděl, co si Teabing myslí o americkém pití kávy. „Čaj," odpověděl proto. „Anglickou směs."

„Vaši chuť schvaluji. Druhá otázka. Smetanu, nebo cukr?"

Langdon zaváhal.

„*Smetanu*," zašeptala mu Sophie do ucha. „Britové si dávají do čaje smetanu."

„Smetanu," odvětil Langdon.

Ticho.

„Cukr?"

Teabing neodpovídal.

Počkat!

Langdon si vzpomněl na hnusný nápoj, který tu obdržel při své poslední návštěvě. „*Hustou* smetanu! Anglickou směs s hustou smetanou."

„Vskutku." Teabingův hlas zněl velice pobaveně. „A nakonec vám musím položit tu nejzávažnější otázku." Zámecký pán se odmlčel a pak slavnostně promluvil: „V kterém roce porazil Harvarďan oxfordského veslaře v Henley?"

To Langdon netušil, ale napadal ho jediný důvod, proč by taková otázka měla zaznít. „K takové svatokrádeži jistě ještě nikdy nedošlo."

Brána se s klapnutím otevřela. „Vaše srdce je čisté, příteli. Smíte vstoupit."

53

„*Monsieur Vernete!*" Nočnímu manažeru Depozitní curyšské banky se silně ulevilo, když v telefonu uslyšel hlas svého nadřízeného. „Kde jste byl, pane? Je tu policie a všechno čeká na vás!"

„Mám malý problém," odpověděl Vernet přerývaně. „Potřebuji vaši okamžitou pomoc."

Nemáte jen malý problém, pomyslel si manažer. Policie neprodyšně obklíčila banku a vyhrožovala, že zanedlouho dorazí samotný kapitán francouzské soudní policie s příkazem k prohlídce, který po nich banka vyžadovala. „Jak vám mohu pomoci, pane?“

„Opancéřovaná dodávka číslo tři. Potřebuji ji najít.“

Manažer se zmateně podíval na záznamy o zásilkách. „Ta je tady. Dole v garáži.“

„Tam není. Dodávku ukradli ti dva, které hledá policie.“

„Cože? Jak se jim podařilo ujet?“

„Po telefonu vám nemohu vysvětlovat podrobnosti, ale mohli bychom se dostat do situace, která by pro banku byla mimořádně nešťastná.“

„Co je třeba, abych udělal, pane?“

„Chci, abyste v té dodávce aktivoval nouzový vysílač.“

Manažerovy oči přeletěly ke kontrolnímu panelu na druhé straně místnosti. Stejně jako mnoho dalších bankovních opancéřovaných vozidel, byly i tyto dodávky vybaveny satelitním systémem, který bylo možno aktivovat z banky. Manažer musel tento nouzový systém použít zatím pouze jednou, při únosu, a tenkrát pracoval naprosto spolehlivě – našel dodávku a odeslal automaticky její souřadnice policii. Dnes v noci měl ale pocit, že Vernet by uvítal o něco větší opatrnost. „Pane, uvědomujete si, že pokud aktivuji systém, bude satelit o tom, že máme problém, automaticky informovat i příslušné orgány?“

Vernet byl několik vteřin zticha. „Ano, to vím. Přesto to udělejte. Dodávka číslo tři. Počkám na lince. Potřebuji znát přesnou polohu vozu, jakmile ji zjistíte.“

„Moment, pane.“

O třicet sekund později a čtyřicet kilometrů dál se v podvozku dodávky probudil k životu ukrytý vysílač.

54

Když Langdon se Sophií pomalu jeli po příjezdové cestě lemované topoly, Sophie cítila, jak se jí začínají uvolňovat svaly. Bylo uklidňující, že sjeli ze silnice a kromě toho ji nenapadalo žádné bezpečnější místo než toto soukromé sídlo s bezpečnostní bránou, obývané dobromyslným cizincem.

Zatočili a Château Villette se před nimi objevil v celé své kráse. Budova měla tři poschodí a na délku měřila alespoň šedesát metrů. Přední fasáda byla tvořena šedými kameny, osvětlovanými venkovními reflektory. Drsná zeď stála v přímém protikladu k dokonale upraveným zahradám a zrcadlovým jezírkům.

Právě se rozsvěcela i světla uvnitř zámku.

Langdon nezajel až k přednímu vchodu, ale místo toho zaparkoval u jehličnatých stromků kousek vedle. „Není třeba riskovat, že nás někdo uvidí ze silnice," podotkl. „A Leigh nemusí dumat nad tím, proč jsme přijeli nabouranou opancéřovanou dodávkou."

Sophie přikývla. „Co uděláme s kryptexem? Asi bychom ho neměli nechávat tady, ale jestli ho sir Teabing uvidí, určitě bude chtít vědět, co to je."

„Neboj se," odpověděl Langdon, vystoupil z vozu a sundal si sako. Zabalil truhlici do svého tvídového saka a vzniklý balíček si strčil pod paži."

Sophie nevypadala moc přesvědčeně, ale přesto poznamenala: „To je chytré."

„Teabing nikdy nechodí otvírat osobně. Raději nechává hosty uvést sluhou. Ještě předtím, než se k nám osobně připojí, někam ten balíček nenápadně strčím." Langdon se odmlčel. „Vlastně bych tě měl asi varovat ještě předtím, než se setkáte. Sir Teabing má smysl pro humor, který ostatní lidé často považují za… mírně řečeno zvláštní."

Sophie pochybovala o tom, že jí po dnešní noci ještě něco bude připadat zvláštní.

Cesta k domu byla pokryta ručně pokládanou dlažbou. Zatáčela ke dveřím, vyřezaným z dubového a třešňového dřeva, s mosazným klepadlem o velikosti grapefruitu. Než Sophie stačila zaklepat, dveře se otevřely.

Před nimi stál formálně a elegantně oblečený sluha, který si právě upravoval bílou vázanku a bylo na něm vidět, že se právě oblékl. Mohlo mu být kolem padesáti a z jeho přísného kamenného výrazu bylo jasně patrné, že z jejich přítomnosti není dvakrát nadšený.

„Sir Teabing tu bude za malou chvíli," oslovil je anglicky s výrazným francouzským přízvukem. „Obléká se. Obvykle nepřijímá návštěvy pouze v noční košili. Mohu vám odebrat kabát?" Zamračil se na zmačkané tvídové sako v Langdonově ruce.

„Ne, děkuji, není třeba."

„Jak chcete, pane. Račte tudy, prosím."

Sluha je provedl luxusní mramorovou chodbou do vybraně zařízené místnosti, měkce osvětlené viktoriánskými lampami. Z celého pokoje na návštěvníky dýchaly staré časy, královské vůně s příměsí dýmkového tabáku, čajových lístků, sherry a zemitého pachu kamenné architektury. Na druhé straně pokoje stál mezi dvěma nablýskanými brněními hrubě vytesaný krb, tak veliký, že by se v něm dalo opékat dobytče. Sluha přešel ke krbu, klekl si a sirkou podpálil předem připravenou hranici z dubových polen a třísek. Za chvíli už v krbu plápolal oheň.

Sluha se opět postavil a urovnal si oblečení. „Můj pán by byl rád, kdybyste se tu cítili jako doma.“ S těmito slovy odešel a zanechal Sophii s Langdonem o samotě.

Sophie uvažovala, na kterou starožitnost by si měla sednout – na renesanční sametový divan, na rustikální vyřezávané houpací křeslo nebo na jednu ze dvou kamenných lavic, které vypadaly, jako kdyby pocházely z nějakého byzantského chrámu.

Langdon vybalil kryptex ze saka, přešel k divanu a zastrčil pod něj dřevěnou truhlici tak, aby nebyla vidět. Pak si sako protřepal, oblékl si je, urovnal klopy, usmál se na Sophii a sedl si na divan přímo nad schovaný poklad.

Tak tedy na divan, pomyslela si Sophie a sedla si vedle Langdona.

Když se dívala do ohně a vyhřívala se v teple, které z něj vyzařovalo, měla Sophie pocit, že tato místnost by se jejímu dědečkovi opravdu velice líbila. Stěny byly obloženy tmavým dřevem a visely na nich obrazy starých mistrů. V jednom z nich Sophie poznala Poussina, dědečkova druhého nejoblíbenějšího malíře. Z krbové římsy shlížela na pokoj bysta bohyně Isis.

Pod egyptskou bohyní byly uvnitř krbu dva kamenné chrliče, které sloužily jako kozlíky k opření polen. Měly doširoka rozevřená ústa, takže bylo vidět hluboko do jejich hrozivých hrdel. Když byla Sophie malá, chrliče ji děsily – až do té doby, než ji z jejích pošetilých obav vyléčil za jednoho prudkého lijáku u katedrály Notre Dame dědeček. „Princezno, podívej se na ta hloupá stvoření,“ řekl jí a ukázal nahoru na ústa chrličů, z nichž vytékaly proudy vody. „Slyšíš ten legrační zvuk, který jim vychází z hrdla?“ Sophie přikývla a musela se smát, když se zaposlouchala do chrochtavého a bublavého zvuku vody. „*Chrochtají*,“ oznámil jí dědeček. „Měly by se jmenovat spíš *chrochtače* než chrliče.“ Od té doby se jich Sophie už nebála.

Ta příjemná vzpomínka způsobila, že Sophii bodl osten smutku, když si uvědomila, že její dědeček byl před několika hodinami zavražděn. Grand-

père *je pryč*. Představila si kryptex, ukrytý pod divanem, a přemítala, jestli bude Leigh Teabing vědět, jak jej otevřít. *Nebo jestli se ho na to vůbec mají ptát.* Poslední dědečkova slova ji nabádala, aby našla Roberta Langdona. Neříkala nic o tom, že by měla do celé věci zapojit ještě další osobu. *Potřebujeme se někde schovat*, řekla si Sophie a rozhodla se, že bude Robertovu úsudku důvěřovat.

„Sire Roberte!“ zahlaholil někde nad nimi hlas. „Vidím, že cestujete se spanilou dívkou.“

Langdon si rychle stoupl. Sophie také. Hlas přicházel z vrcholu točitého schodiště, které se vinulo nahoru do temnoty druhého patra. Nad schody se pohyboval obrys nějaké postavy, viditelný spíš jako pouhý stín.

„Dobrý večer,“ zavolal Langdon směrem nahoru. „Sire Teabingu, dovolte, abych vám představil Sophii Neveuovou.“

„Je mi potěšením.“ Teabing sestoupil do světla.

„Děkuji, že jste nás přijal,“ pronesla Sophie a dívala se, jak Teabing s francouzskými holemi pomalu sestupuje po jednotlivých schodech dolů. Nohy mu obepínaly kovové ortopedické aparáty. „Uvědomuji si, že je dost pozdě.“

„Je tak pozdě, má milá, že už je brzy.“ Zasmál se. „*Vous n´etes pas Americaine?*“

Sophie zavrtěla hlavou. „*Parisienne.*“

„Mluvíte výborně anglicky.“

„Děkuji. Studovala jsem na Královské koleji.“

„Tím se to vysvětluje.“ Teabing kulhal stále níž. „Možná vám Robert říkal, že jsem chodil kousek dál, na Oxford.“ Teabing se s ďábelským úsměvem podíval na Langdona. „Samozřejmě jsem se hlásil i na Harvard – byla to moje pojistka pro případ, že by nevyšel Oxford.“

Jejich hostitel dorazil až k úpatí schodiště. Sophii nepřipadal o nic víc jako rytíř než třeba sir Elton John. Sir Leigh Teabing byl tělnatý, s brunátným obličejem, měl husté zrzavé vlasy a oříškově hnědé oči, ve kterých stále jako by zářily drobné jiskřičky. Na sobě měl plátěné kalhoty, volnou hedvábnou košili a kašmírovou vestu. Přes ortopedické pomůcky na nohách se držel hrdě zpříma – tento postoj byl zřejmě spíš důsledkem jeho šlechtických předků než nějakého vědomého úsilí.

Teabing došel až k nim a podal Langdonovi ruku. „Roberte, vy jste zhubnul.“

Langdon se usmál. „A vy jste naopak trochu přibral.“

Teabing se srdečně zasmál a pohladil si své kulaté bříško. „*Touché.* Jediné světské potěšení, které mi zbylo, je chutná krmě.“ Obrátil se k

Sophii, něžně ji uchopil ruku, mírně sklonil hlavu, lehce jí dýchl na prsty a sklopil oči. „Má paní.“

Sophie střelila pohledem po Langdonovi a uvažovala, jestli se vrátila o několik století nazpět v čase nebo se ocitla v blázinci.

Sluha, který jim před chvílí otevřel, se nyní objevil v pokoji s čajovým servisem a postavil jej na stolek proti krbu.

„To je Remy Legaludec,“ oznámil Teabing, „můj sluha.“

Štíhlý sloužící mírně kývl hlavou a opět zmizel.

„Remy pochází z Lyonu,“ zašeptal Teabing, jako kdyby se jednalo o nějakou politováníhodnou chorobu. „Ale omáčky připravuje docela dobře.“

Langdon se tvářil pobaveně. „Myslel bych si, že si sem vezmete anglické služebnictvo.“

„Dobré nebe, to ne! Britského kuchaře bych nepřál nikomu kromě francouzských finančních úředníků.“ Mrkl na Sophii. „*Pardonnez-moi*, slečno Neveuová. Buďte si jistá, že má nechuť k Francouzům se omezuje výhradně na politiky a fotbalisty. Vaše vláda mě okrádá o peníze a váš fotbalový tým nás nedávno porazil.“

Sophie se na něj usmála.

Teabing si ji chvíli prohlížel a pak se podíval na Langdona. „Něco se stalo. Oba vypadáte otřeseni.“

Langdon přikývl. „Máme za sebou zajímavou noc, Leighu.“

„To bezpochyby. Objevíte se na mém prahu bez ohlášení uprostřed noci a hovoříte o svatém grálu. Povězte mi, Roberte, jde skutečně o grál, nebo jste to jednoduše řekli proto, že jste věděli, že je to jediná věc, která by mě v tuto hodinu vytáhla z postele?“

Tak trochu oboje, pomyslela si Sophie a představila si kryptex, odpočívající pod divanem.

„Leighu,“ ozval se Langdon, „rádi bychom si s vámi promluvili o Převorství sionském.“

Teabingovo huňaté obočí se vyklenulo. „Strážci. Takže se to skutečně týká grálu. Říkali jste, že máte nějaké informace? Něco nového, Roberte?“

„Možná. Nejsme si jisti. Snad budeme vědět víc, až nám nějaké informace poskytnete vy.“

Teabing mu zahrozil prstem. „Stále stejný prohnaný Američan. Něco za něco. Dobrá. Jsem vám k službám. Co byste chtěli vědět?“

Langdon si povzdychl. „Doufal jsem, že budete tak laskav a vysvětlíte slečně Neveuové, jaká je skutečná podstata svatého grálu.“

Teabing vypadal užasle. „Ona to *neví*?“

Langdon zavrtěl hlavou.

Na Teabingově tváři se rozlil téměř nemravný úsměv. „Roberte, vy jste mně sem přivedl *pannu*?“

Langdon zamrkal a rychle se podíval na Sophii. „*Panna* je termín, který gráloví nadšenci používají pro člověka, který ještě nikdy neslyšel pravdu o grálu.“

Teabing se dychtivě otočil k Sophii. „Kolik toho víte, má drahá?“

Sophie rychle naznačila to, co jí Langdon už stihl vysvětlit – Převorství sionské, templáře, dokumenty sangrealu a svatý grál, o kterém mnozí tvrdí, že se nejedná o pohár… ale o něco daleko mocnějšího.

„To je *všechno*?“ Teabing se nesouhlasně podíval na Langdona. „Roberte, myslel jsem, že jste gentleman. Vždyť jste ji okradl o vyvrcholení!“

„Já vím, ale myslel jsem, že bychom možná spolu…“ Langdona zřejmě napadlo, že to originální přirovnání zašlo příliš daleko, a rozpačitě zmlkl.

Teabing se svýma jiskrnýma očima vpíjel do Sophiiných. „Jste grálová panna. A věřte mi, že na svůj první zážitek nikdy nezapomenete.“

55

Sophie seděla na divanu vedle Langdona, pila čaj, jedla koláček a začínala vděčně pociťovat blahodárné účinky kofeinu a jídla. Sir Leigh Teabing se na ně široce usmíval a přecházel pomalu sem a tam před krbem.

„Svatý grál,“ promluvil kazatelským hlasem. „Většina lidí se mě ptá, *kde* se nachází. Obávám se, že to je dotaz, který nikdy nebudu schopen zodpovědět.“ Otočil se a podíval se přímo na Sophii. „Nicméně… daleko důležitější otázka zní: *Co* je svatý grál?“

Sophie cítila, jak v obou jejích společnících narůstá akademické zaujetí daným problémem.

„Abychom plně porozuměli grálu,“ pokračoval Teabing, „musíme nejprve pochopit bibli. Jak dobře znáte Nový zákon?“

Sophie pokrčila rameny. „Vlastně skoro vůbec. Vychovával mě člověk, který obdivoval Leonarda.“

Teabing vypadal překvapeně a potěšeně zároveň. „Osvícený to duch. Výborně! V tom případě se musíte dozvědět, že Leonardo byl jedním z těch, kdo střežili tajemství svatého grálu. A ukryl do svých uměleckých děl jistá vodítka.“

„Ano, to už mi Robert říkal.“

„A co Leonardovy názory na Nový zákon?“

„O těch nic nevím.“

Teabingovy oči byly plné veselí, když ukázal na knihovnu na druhém konci pokoje. „Mohl byste, prosím vás, Roberte, vyndat knihu LA STORIA DI LEONARDO? Je na spodní polici.“

Langdon přešel přes pokoj, vyhledal velkou knihu o umění a přinesl ji na stůl. Teabing otočil knihu tak, aby si v ní Sophie mohla číst, otevřel ji a ukázal na několik citátů. „Jsou z Leonardova zápisníku polemik a spekulací,“ oznámil a poklepal prstem na jeden konkrétní citát. „Myslím, že zjistíte, že se týká naší současné konverzace.“

Sophie si jej přečetla.

„Mnozí si dělají živobytí z klamu a falešných zázraků,
kterými podvádějí hloupé davy.“
- Leonardo da Vinci

„A tady je další,“ prohlásil Teabing a ukázal na jiný citát.

„Slepá nevědomost nás přivádí na scestí.
Ó! Bídní smrtelníci, otevřete oči!“
- Leonardo da Vinci

Sophii zamrazilo. „Da Vinci tu hovoří o bibli?“

Teabing přikývl. „Leonardovy názory na bibli souvisejí se svatým grálem. Da Vinci vlastně skutečný grál namaloval, jak vám za chvíli ukážu, ale nejprve si musíme promluvit o bibli.“ Teabing se usmál. „Všechno, co o ní potřebujete vědět, můžeme shrnout slovy známého znalce náboženství, doktora Martyna Percyho.“ Odkašlal si a zadeklamoval: „Bible k nám nepřišla faxem z nebe.“

„Prosím?“

„Bible je dílem *lidí*, má drahá. Nikoli Boha. Bible se nesnesla z žádného obláčku. Vytvořili ji lidé jako historické záznamy bouřlivých časů a od té doby prošla nesčetnými překlady, dodatky a revizemi. Nikdy v dějinách neexistovala definitivní verze bible.“

„Dobře.“

„Ježíš Kristus byl historickou postavou s ohromným vlivem – možná byl tím nejzáhadnějším a nejtvořivějším vůdcem v celých lidských dějinách. Jako očekávaný Mesiáš svrhával krále, inspiroval miliony lidí a zakládal nové filozofie. Jako potomek z rodu krále Šalomouna a krále

Davida si mohl dělat oprávněné nároky na židovský trůn. Je tedy pochopitelné, že jeho život popisovaly tisíce následovníků ze všech koutů země.“ Teabing se odmlčel, usrkl trochu čaje a postavil šálek zpátky na stůl. „Do Nového zákona mohlo být zařazeno víc než *osmdesát* evangelií, ale nakonec jich bylo vybráno jen několik – Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo bylo mezi nimi.“

„Kdo vybíral, která evangelia se stanou součástí bible a která ne?“ zeptala se Sophie.

„Aha!“ vykřikl nadšeně Teabing. „To je ta základní ironie křesťanství! Bibli, tak jak ji známe dnes, sestavil pohanský římský císař Konstantin Veliký.“

„Myslela jsem, že Konstantin byl křesťan,“ podivila se Sophie.

„To sotva,“ ušklíbl se Teabing. „Celý život byl pohanem, kterého pokřtili na smrtelné posteli, když už byl příliš slabý na to, aby nějak protestoval. V časech císaře Konstantina bylo oficiálním římským náboženstvím uctívání slunce – a Konstantin byl hlavním knězem. K jeho smůle se to v Římě za jeho vlády nábožensky poněkud rozvířilo. Čtyři století po ukřižování Ježíše Krista přibývalo Kristových následovníků takřka exponenciálně. Křesťané a pohané spolu začali válčit a konflikt narostl do takových rozměrů, že hrozil rozpad říše římské na dvě části. Konstantin se rozhodl, že se něco musí podniknout. Roku 325 našeho letopočtu se rozhodl, že sjednotí Řím pod jedním náboženstvím. Křesťanstvím.“

To Sophii překvapilo. „Proč by si měl pohanský císař vybírat za oficiální náboženství *křesťanství*?“

Teabing se uchechtl. „Konstantin byl dobrý politik. Viděl, že křesťanství je na vzestupu a jednoduše si vsadil na vítězného koně. Historikové se dodnes podivují nad brilantností, s jakou Konstantin konvertoval uctívače slunce ke křesťanství. Tím, že spojil pohanské symboly, data a rituály s křesťanskými tradicemi, vytvořil hybridní náboženství, které bylo přijatelné pro oba tábory.“

„Kouzelná proměna,“ podotkl Langdon. „Stopy pohanského náboženství v křesťanských symbolech jsou nezpochybnitelné. Egyptské sluneční kotouče se staly svatozáří katolických svatých. Piktogramy bohyně Isis, pečující o svého neposkvrněně počatého syna Hora, se proměnily v základy současných obrazů Panny Marie, opatrující malého Ježíška. A téměř všechny součásti katolických rituálů – mitra, oltář, chvalozpěvy i přijímání Božího těla – byly přesně převzaty z dřívějších pohanských náboženství.“

Teabing zaúpěl. „Nikdy nedovolte symbolologovi, aby začal mluvit o křesťanských ikonách. Na křesťanství není původního vůbec nic. Předkřesťanský bůh *Mithra* – nazývaný *Boží syn* a *Světlo světa* – se narodil 25. prosince, zemřel, byl pochován v kamenné hrobce a po třech dnech opět vzkříšen. Mimochodem, 25. prosinec je také dnem narození Osirida, Adonise a Dionysa. Nově narozený Krišna byl zobrazován se zlatem, kadidlem a myrhou. Dokonce i posvátný den v týdnu, který křesťané světí, byl ukraden pohanům."

„Co tím myslíte?"

„Původně," vysvětloval Langdon, „křesťanství světilo židovský sabat v sobotu, ale Konstantin jej přesunul na neděli, aby odpovídal pohanskému Dni slunce." Udělal pauzu a usmál se. „Do dnešního dne chodí většina křesťanů do kostela na bohoslužby v neděli ráno, a přitom nemá ani tušení, že tato tradice původně vznikla jako hold pohanskému bohu slunce – v angličtině se neděle koneckonců dodnes řekne Sunday, tedy sluneční den."

Sophii se ze všeho točila hlava. „A to všechno souvisí s grálem?"

„Vskutku," potvrdil Teabing. „Chvilku strpení. Během spojování náboženství Konstantin potřeboval posílit nové křesťanské tradice, a proto uspořádal slavné ekumenické setkání známé jako koncil v Nikai. A na tomto setkání," pokračoval, „se diskutovalo a hlasovalo o mnoha aspektech křesťanství – o datu Velikonoc, o úloze biskupů, o podávání svátostí a samozřejmě také o Ježíšově božství."

„Tomu nerozumím. O jeho božství?"

„Má drahá," usmál se Teabing, „až do tohoto historického okamžiku se na Ježíše jeho následovníci dívali jako na smrtelného proroka… jako na velkého a mocného muže, ale přesto *člověka*. Smrtelníka."

„Ne jako na Božího syna?"

„Správně," prohlásil Teabing. „Prohlášení Ježíše za Božího syna bylo oficiálně navrženo na tomto koncilu a pak se o něm hlasovalo."

„Počkejte. Tvrdíte, že Ježíšovo božství je výsledkem nějakého *hlasování*?"

„A dokonce poměrně těsného hlasování," dodal Teabing. „Nicméně, Kristovo božství bylo kritickým bodem pro další sjednocování Římského impéria a pro upevnění nového mocenského centra ve Vatikánu. Tím, že Konstantin Ježíše oficiálně prohlásil za Božího syna, udělal z něj boha, který existuje mimo měřítka lidského světa, entitu, jejíž moc je nezpochybnitelná. Tím nejen zabránil tomu, aby pohané dále pokračovali v napadání křesťanství, ale nyní mohli Kristovi následovníci dosáhnout

spasení *pouze* jediným způsobem – prostřednictvím římskokatolické církve.“

Sophie se podívala na Langdona, který souhlasně přikývl.

„Všechno souviselo s politickou mocí,“ pokračoval Teabing. „Kristus coby Mesiáš byl životně důležitý pro fungování církve a státu. Mnoho učenců tvrdí, že raná církev doslova *ukradla* Ježíše jeho původním následovníkům, přivlastnila si některé jeho myšlenky, zahalila jej do neproniknutelného pláště božství a zneužila k rozšíření vlastní moci. O tomto tématu jsem napsal řadu knih.“

„Předpokládám, že věřící vám denně posílají rozhořčené a nenávistné dopisy?“

„Proč by to dělali?“ podivil se Teabing. „Velká většina vzdělaných křesťanů dějiny své víry dobře zná. Ježíš byl skutečně velký a mocný muž. Konstantinovo politické manévrování nemůže snížit majestát Kristova života. Nikdo neříká, že Kristus byl podvodník, a nikdo také nepopírá, že skutečně žil a inspiroval miliony lidí na celém světě k lepšímu životu. Já jenom tvrdím, že Konstantin zneužil zásadní Kristovy důležitosti a vlivu. A tím také vytvaroval křesťanství do podoby, v jaké je známe dnes.“

Sophie se podívala na knihu o umění, která ležela před ní na stole, a nemohla se dočkat, až bude Teabing pokračovat a ukáže jí, kde da Vinci namaloval svatý grál.

„Vtip spočíval v tomto,“ prohlásil Teabing a zrychlil poněkud tempo řeči. „Díky tomu, že Konstantin povýšil Krista na Boha teprve čtyři století *po* jeho smrti, existovalo mnoho dokumentů o Ježíšově životě, ze kterých bylo jasně patrné, že se jednalo o smrtelníka. Konstantin věděl, že k přepsání historie bude potřeba provést odvážný řez. A tehdy došlo k jednomu z nejzásadnějších okamžiků v dějinách křesťanství.“ Teabing se odmlčel a podíval se na Sophii. „Konstantin inicioval a financoval sestavení nové bible, ze které byla vyloučena všechna svědectví o tom, že Ježíš byl pouhým člověkem, a na jejich místo se dostala evangelia, jež ho popisovala jako Boha. Dřívější evangelia byla postavena mimo zákon, shromážděna a spálena.“

„Malá poznámka na okraj,“ ozval se Langdon, „každý, kdo vyznával zakázaná evangelia, byl označen za heretika. Slovo *heretik* pochází právě z tohoto období. Latinský termín *haereticus* znamená „výběr“. Ti, kteří si „vybrali“ původní verzi, byli prvními heretiky na světě.“

„Naštěstí pro historiky,“ vyprávěl dál Teabing, „se některá z evangelií, která se Konstantin pokoušel zničit, zachovala. Známé svitky od Mrtvého moře byly nalezeny v padesátých letech dvacátého století v jeskyni poblíž

Kumránu na Judské poušti. A jsou tu samozřejmě také Koptské svitky z Nadž Hammádí, objevené v roce 1945. Kromě toho, že tyto dokumenty popisují skutečnou podstatu svatého grálu, hovoří o Kristově životě v obyčejných lidských pojmech. Vatikán, v duchu své nejlepší dezinformační tradice, se samozřejmě pokoušel existenci těchto svitků utajit. Upřímně řečeno, těžko se jim můžeme divit. Ty svitky totiž odhalují výrazné historické nesrovnalosti a výmysly a jasně tak potvrzují, že současná bible byla sestavena a editována lidmi, kteří se řídili především svými politickými zájmy – na propagování božství Ježíše Krista a využití jeho vlivu k upevnění vlastní moci.“

„Ale přesto,“ ozval se Langdon, „je důležité si uvědomit, že snaha současné církve o potlačení významu těchto dokumentů vychází z jejich upřímné víry v pravdivost dnes obecně rozšířeného učení o Kristu. Vatikán nyní ovládají hluboce věřící lidé, kteří jsou upřímně přesvědčeni o tom, že tyto svitky jsou jen podvrhy.“

Teabing se zasmál a sedl si do křesla naproti Sophii. „Jak vidíte, náš profesor má na Vatikán daleko lepší názor než já. Nicméně má pravdu v tom, co říká o současných kněžích – oni opravdu věří, že nalezené svitky jsou podvrhem. To je pochopitelné. Konstantinova bible byla po celé věky jejich pravdou. Nikdo není vírou nakažen více než ten, kdo ji šíří.“

„Tím chce říct,“ vysvětlil Langdon, „že uctíváme bohy našich otců.“

„Tím chci říct,“ prohlásil Teabing, „že prakticky vše, co nás církevní otcové učili o Ježíši, je *falešné*. Stejně jako příběhy o svatém grálu.“

Sophie se znovu zadívala na Leonardův citát, který měla před sebou. *Slepá nevědomost nás přivádí na scestí. Ó! Bídní smrtelníci, otevřete oči!*

Teabing se natáhl pro knihu a nalistoval v ní jednu stránku. „A nakonec, než vám ukážu Leonardovo vyobrazení svatého grálu, chtěl bych, abyste se podívala na toto.“ Přisunul k Sophii barevnou fotografii, která zabírala obě stránky v knize. „Předpokládám, že tuto fresku poznáváte?“

Dělá si legraci, ne? Sophie civěla na nejslavnější fresku všech dob – *Poslední večeři Páně* – Leonardovu legendární malbu ze stěny Santa Maria della Grazie blízko Milána. Zchátralá freska zobrazuje Ježíše a jeho učedníky v okamžiku, kdy jim Ježíš oznamuje, že jeden z nich ho zradí. „Ano, tu fresku vskutku znám.“

„V tom případě si se mnou jistě zahrajete takovou malou hru. Zavřete, prosím, oči.“

Sophie nejistě uposlechla.

„Kde sedí Ježíš?“ zeptal se Teabing.

„Uprostřed.“

„Dobře. Co Ježíš a jeho učedníci jedí?“

„Chléb.“ *Co jiného?*

„Výtečně. A co pijí?“

„Víno. Pijí víno.“

„Skvěle. A poslední otázka. Kolik sklenic na víno na stole stojí?“

Sophie se odmlčela, protože cítila, že v této otázce je ukryt nějaký chyták. *A po večeři vzal kalich, dal svým učedníkům a řekl.*„Jeden pohár,“ odpověděla. „Kalich.“ *Kristův pohár. Svatý grál.* „Ježíš nechal kolovat jeden kalich vína, jako se to dnes dělá při svatém přijímání.“

Teabing si povzdychl. „Otevřete oči.“

Sophie poslechla. Teabing se na ni samolibě usmíval. Sophie se podívala na obraz a ke svému úžasu spatřila, že *každý člověk* u stolu má sklenku vína, včetně samotného Krista. Třináct pohárů. Kromě toho byly tyto poháry malé, skleněné a bez noh. Na obraze nebyl jediný kalich. Žádný svatý grál.

V Teabingových očích se zajiskřilo. „To je trochu podivné, nemyslíte, vzhledem k tomu, že jak bible, tak obvyklé legendy o grálu se shodují na oslavě tohoto okamžiku jakožto chvíle, kdy se na scéně definitivně objevil svatý grál. Zdá se, že da Vinci jaksi zapomněl namalovat Kristův pohár.“

„Toho si historikové umění jistě museli povšimnout.“

„Byla byste ohromena, kolika anomálií, které da Vinci do svých obrazů vložil, si učenci nevšimli nebo se je jednoduše rozhodli ignorovat. Tato freska je klíčem k záhadě svatého grálu. Leonardo zde všechno jasně namaloval.“

Sophie si dychtivě prohlížela obraz. „Tahle malba nám ukazuje, *co* je ve skutečnosti svatý grál?“

„Nikoli *co* je,“ zašeptal Teabing, „ale spíše *kdo* to je. Svatý grál není věc. Ve skutečnosti je to… *osoba*.“

56

Sophie na Teabinga chvíli zírala a pak se otočila k Langdonovi. „Svatý grál je nějaká osoba?“

Langdon přikývl. „Konkrétně žena.“ Z prázdného výrazu na Sophiině tváři poznal, že už je pro ně ztracená. Vzpomněl si, že když toto tvrzení poprvé slyšel on, zareagoval podobně. Teprve když pochopil symboly

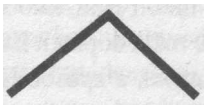
spjaté se svatým grálem, vystoupila spojitost s ženským principem do popředí.

Teabing si evidentně myslel totéž. „Roberte, možná byste si teď měl vzít slovo jakožto symbololog.“ Přešel k vzdálenějšímu konci stolu, vzal do ruky kus papíru a položil jej před Langdona.

Langdon vytáhl z kapsy pero. „Sophie, jistě znáš současné symboly pro muže a ženu?“ Nakreslil obvyklý mužský symbol ♂ ženský symbol ♀.

„Jistě,“ odpověděla Sophie.

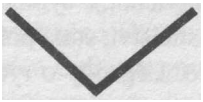
„Tohle,“ pokračoval Langdon tiše, „ale nejsou původní symboly muže a ženy. Mnoho lidí se nesprávně domnívá, že mužský symbol je odvozen ze štítu a oštěpu, zatímco ženský představuje zrcadlo, odrážející krásu. Oba ale ve skutečnosti pocházejí ze starodávných astronomických symbolů pro planetu-boha Marta a planetu-bohyni Venuši. Původní symboly však byly mnohem jednodušší.“ Langdon načrtl na papír další znak.

„Tento symbol je původní ikonou *muže*,“ oznámil Sophii. „Jednoduchý falus. Tato ikona byla původně známa jako *břit* nebo *ostří*, a představuje agresi a mužnost. Tentýž symbol falu je dodnes používán v armádě jako označení hodnosti.“

„Správně,“ usmál se Teabing. „Čím víc penisů máte, tím je vaše hodnost vyšší. Inu, kluci jsou kluci.“

Langdon zamrkal. „Pojďme dále – ženský symbol je, jak si určitě umíš představit, pravým opakem.“ Nakreslil další symbol. „Tomu se říká *kalich*.“

Sophie překvapeně vzhlédla.

Langdon viděl, že se konečně chytla. „Kalich,“ pokračoval, „připomíná pohár nebo obecně nádobu, a – což je ještě důležitější – také tvar ženské dělohy. Tento symbol představuje ženu a plodnost.“ Langdon se teď díval přímo na Sophii. „Sophie, legendy o grálu nám říkají, že se jedná o kalich – o pohár. Ale popis grálu coby kalichu je ve skutečnosti alegorií, která

zakrývá jeho skutečnou povahu. Jinými slovy, ta legenda využívá kalichu jako *metafory* pro něco daleko důležitějšího.“

„Pro ženu,“ usoudila Sophie.

„Přesně tak,“ usmál se Langdon. „Grál je doslova starobylým symbolem ženy a *svatý* grál představuje posvátnou ženu, bohyni, která je nyní samozřejmě již ztracena a eliminována církví. Moc ženy a její schopnost dát vznik novému životu byla kdysi velice posvátná, ale pro převážně mužskou církev, která tehdy byla na vzestupu, představovala dosti závažnou hrozbu. Proto byla posvátná žena démonizována a přeměněna v něco nečistého. Byl to *muž*, nikoli Bůh, kdo stvořil koncept ‚prvotního hříchu‘, kterého se měla dopustit Eva tím, že okusila jablka ze zapovězeného stromu, a způsobila tím úpadek lidského rodu. Žena, kdysi posvátná dárkyně života, se stala nepřítelem.“

„Měl bych dodat,“ zapojil se Teabing do rozhovoru, „že koncept ženy jakožto dárkyně života byl základem prakticky všech starověkých náboženství. Porod dítěte byl něčím mystickým a mocným. Křesťanská filozofie se bohužel rozhodla postavit tuto koncepci na hlavu, ignorovat biologickou pravdu a udělat Stvořitele z *muže*. Genesis nám říká, že Eva byla stvořena z Adamova žebra. Žena se stala jen jakousi odnoží muže. A to ještě ke všemu odnoží hříšnou. Genesis tak představuje začátek konce posvátného ženství.“

„Grál,“ navázal Langdon, „je symbolem ztracené bohyně. Když nastupovalo křesťanství, stará pohanská náboženství se nevzdávala tak snadno. Legendy o rytířských výpravách za ztraceným grálem byly ve skutečnosti příběhy o hledání ztracené posvátné ženy. Rytíři, kteří tvrdili, že ‚hledají kalich‘, se vyjadřovali tajnou metaforou, aby se ochránili před církví, která si podrobila ženy, vyhostila bohyni, upalovala nevěřící a zakazovala pohanům uctívat posvátnou ženu.“

Sophie potřásla hlavou. „Promiňte, ale když jste mi řekli, že svatý grál je nějaká osoba, soudila jsem, že máte na mysli někoho konkrétního.“

„Vždyť také ano,“ odpověděl Langdon.

„A ne jen tak ledajakou ženu,“ vyhrkl Teabing a vzrušeně se vztyčil. „Ženu, která s sebou nosila tajemství tak mocné, že kdyby bylo odhaleno, mohlo by zničit celou základnu křesťanství!“

Sophie vypadala ohromeně. „A je ta žena nějakou historicky známou postavou?“

„Ano.“ Teabing se vydal směrem do chodby. „A jestliže se odeberete do mé studovny, přátelé, bude mi ctí vám ukázat její portrét od Leonarda da Vinci.“

O dvě místnosti dál stál sluha Remy Legaludec nehnutě v kuchyni před televizní obrazovkou. Zpravodajské stanice vysílaly fotografie muže a ženy… Páru, kterému Remy právě naservíroval čaj.

57

Seržant Collet postával u silničního zátarasu na ulici před Depozitní curyšskou bankou a přemítal, co Fachovi tak dlouho trvá a proč už tu není se soudním příkazem k prohlídce. Ti bankéři zjevně něco skrývají. Tvrdí, že Langdon s Neveuovou u nich sice byli, ale protože neznali správné identifikační číslo, nebyli obslouženi a opět odešli.

Tak proč nás nechtějí pustit dovnitř, abychom se přesvědčili?

Konečně seržantovi zazvonil mobilní telefon. Volal policista z jejich provizorního ústředí v Louvru. „Už máme příkaz k prohlídce?“ chtěl vědět Collet.

„Zapomeňte na tu banku, seržante,“ řekl mu policista. „Zrovna jsme dostali tip. Známe přesné místo, kde se Langdon s Neveuovou ukrývají.“

Collet ztěžka dosedl na kapotu policejního auta. „Děláte si legraci.“

„Mám adresu z okolí Paříže. Je to blízko Versailles.“

„Ví to kapitán Fache?“

„Ještě ne. Má důležitý hovor.“

„Jsem na cestě. Řekněte mu, ať mi zavolá do vozu.“ Collet si zapsal adresu a skočil do auta. Když vyjížděl, uvědomil si, že se zapomněl zeptat, *od koho* policie ten tip dostala. Ne že by na tom záleželo. Colletovi se naskytla vynikající příležitost, jak napravit své dřívější přehmaty. Právě se chystal provést nejdůležitější zatčení celé své dosavadní kariéry.

Collet upozornil posádky ostatních pěti vozů, které jej doprovázely. „Žádné sirény, chlapi. Langdon nesmí vědět, že si pro něj jedeme.“

O čtyřicet osm kilometrů dál sjelo z vedlejší silnice černé audi a zaparkovalo ve stínech na okraji pole. Silas vystoupil a upřeně se zadíval skrz plot ze svařované oceli, který ohraničoval rozlehlé pozemky před ním. Prohlížel si svah, osvětlený měsíčním světlem, který vedl k zámku.

V přízemí se svítilo. *To je v tuto hodinu zvláštní,* pomyslel si a usmál se. Informace, které mu poskytl Učitel, byly určitě správné. *Neodejdu z tohoto místa bez základního kamene,* přísahal si. *Nezklamu biskupa ani Učitele.*

Zkontroloval zásobník svého Glocku 21 a pak pistoli prostrčil skrz mříže dovnitř. Nechal ji spadnout na mechem porostlou zem a sám se přehoupl přes plot. Nedbal na prudkou bolest, která mu při doskoku projela stehnem, sebral zbraň a vydal se na dlouhou cestu vzhůru po travnatém svahu.

58

Teabingova „studovna“ se nepodobala žádné z těch, které Sophie zatím viděla. Rytířův *cabinet de travail* byl alespoň šestkrát nebo sedmkrát větší než ty nejpřepychovější kanceláře a připomínal neohrabaného hybrida mezi vědeckou laboratoří, archivem knih a bleším trhem. Dlažbu na podlaze, z níž jako ostrůvky vystupovaly pracovní stoly, pohřbené pod silnými vrstvami knih, uměleckých děl, artefaktů a překvapivým množstvím elektronických pomůcek – počítačů, projektorů, mikroskopů, kopírovacích strojů a skenerů, osvětlovaly tři stropní lustry.

„Původně to byla místnost, kde se pořádaly plesy,“ oznámil Teabing a tvářil se ostýchavě, když se vbelhal do místnosti. „Já mám ale poměrně málo příležitostí k tanci.“

Sophie si začala myslet, že celá noc je jenom snovou představou, kde nic nevypadá, jak očekávala. „Tady všude pracujete?“

„Hledání pravdy se stalo mou celoživotní láskou,“ odpověděl Teabing. „A sangreal je mou nejoblíbenější milenkou.“

Svatý grál je žena, pomyslela si Sophie. V hlavě jí vířilo mnoho myšlenek, zdánlivě bez jakékoli spojitosti. „Říkal jste, že máte obraz ženy, o které tvrdíte, že je svatým grálem.“

„Ano, ale nejsem to jen já, kdo to *tvrdí*. Totéž říká sám Kristus.“

„Který obraz to je?“ zeptala se Sophie a rozhlížela se po místnosti.

„Hmmm…“ Teabing předstíral, že si nemůže vzpomenout. „Svatý grál. Sangreal. Kalich.“ Náhle se otočil a ukázal na protější stěnu. Tam visela dva a půl metru vysoká kopie *Poslední večeře Páně*, na kterou se Sophie právě dívala. „Tam je!“

Sophie si byla jistá, že jí něco podstatného uniklo. „To je ale tentýž obraz, který jste mi ukazoval před chvílí.“

Mrkl na ni. „Já vím, ale zvětšenina je daleko více vzrušující, nemyslíte?“

Sophie se obrátila pro pomoc k Langdonovi. „Nechápu.“

Langdon se usmál. „Jak se zdá, svatý grál je skutečně zachycen na *Poslední večeři Páně*. Leonardo jej tam namaloval dosti výrazně.“

„Počkejte,“ ozvala se Sophie. „Řekli jste, že svatý grál je žena. *Poslední večeře Páně* je obraz, na kterém je třináct mužů.“

„Opravdu?“ pozvedl Teabing obočí. „Podívejte se zblízka.“

Sophie nejistě přešla blíž k malbě a prohlížela si třináct postav – Ježíš Kristus ve středu, šest učedníků po jeho levici, šest po pravici. „Jsou to samí muži,“ prohlásila potom.

„Ano?“ protáhl Teabing. „A co ta osoba sedící na čestném místě po Kristově pravé ruce?“

Sophie si podrobněji prohlédla postavu hned vedle Ježíše. Náhle se v ní zvedla vlna úžasu. Ten člověk měl dlouhé rudé vlasy, jemné ruce a náznak ňader. Byla to – bezpochyby! – byla to žena.

„To je žena!“ vykřikla Sophie.

Teabing se rozesmál. „To je překvapení! A věřte mi, nejedná se o žádný omyl. Leonardo věděl velice dobře, jak namalovat rozdíly mezi oběma pohlavími.“

Sophie nemohla od ženy, sedící po Kristově boku, odtrhnout oči. *Na Poslední večeři by mělo být třináct mužů. Kdo je ta žena?* I když Sophie tenhle slavný obraz viděla už mnohokrát, nikdy si tohoto do očí bijícího nesouladu nepovšimla.

„Každý to přehlédne,“ prohlásil Teabing. „Naše předsudky jsou tak mocné, že podvědomě zablokují a upraví to, co vidí naše oči.“

„Tomuto jevu se říká *skotom*,“ dodal Langdon. „Náš mozek tak někdy v případě těch nemocnějších symbolů opravdu funguje.“

„Dalším důvodem, proč jste si té ženy nevšimla,“ navázal Teabing, „může být to, že řada fotografií v knihách o umění byla pořízena před rokem 1954, kdy detaily byly stále ještě skryty pod vrstvami špíny a několika restaurátorskými pokusy nešikovných malířů z osmnáctého století. Teď je ale tato freska konečně očištěna až na vrstvu barev, které nanášel sám Leonardo da Vinci.“ Ukázal na kopii. „*Et voilŕ!*“

Sophie se ještě o kousek přiblížila k obrazu. Žena po Ježíšově pravici byla mladá a vypadala zbožně, se stydlivým obličejem, krásnými rudými vlasy a poklidně složenýma rukama. *Tohle je žena, která by dokázala položit na lopatky celou církev?*

„Kdo to je?“ zeptala se Sophie.

„To, má drahá,“ odpověděl Teabing, „je Máří Magdalena.“

Sophie se otočila. „Ta prostitutka?“

Teabing se nadechl, jako kdyby ho to slovo osobně urazilo. „Magdalena nebyla žádná prostitutka. Toto nešťastné nedorozumění je výsledkem pomlouvačné kampaně rané církve. Církev potřebovala Máří Magdalenu očernit, aby mohla ututlat nebezpečné tajemství – její úlohu být svatým grálem."

„Její *úlohu*?"

„Jak jsem se už zmínil," vysvětloval Teabing, „raná církev potřebovala přesvědčit svět o tom, že smrtelný prorok Ježíš byl ve skutečnosti *Boží* bytostí. Proto byla všechna evangelia, která hovořila o *světských* aspektech Ježíšova života, z bible vyřazena. K velké smůle těchto dávných editorů se ale v evangeliích objevovalo jedno nepříjemné světské téma. Máří Magdalena." Odmlčel se. „Přesněji řečeno, její manželství s Ježíšem Kristem."

„Prosím?" Sophiiny oči přejely k Langdona a pak zpět k Teabingovi.

„O tom existují historické záznamy," prohlásil Teabing, „a da Vinci si tohoto faktu byl dobře vědom. *Poslední večeře Páně* doslova křičí na diváka, že Ježíš a Magdalena byli pár."

Sophie se opět podívala na kopii fresky.

„Všimněte si, že Ježíš s Magdalenou jsou namalováni jako zrcadlové obrazy jeden druhého." Teabing ukázal na dvě postavy v centru malby.

Sophie byla ohromena. Opravdu – jejich šaty měly obrácené barvy. Ježíš měl na sobě červené roucho a modrý plášť, Máří Magdalena modré roucho a červený plášť. *Yin a yang.*

„To ale není všechno," pokračoval Teabing. „Všimněte si, že Ježíš sedí těsně vedle své ženy, takže jejich boky se dotýkají, ale oba se odklánějí jeden od druhého."

Ještě než jí Teabing tuto konturu vyznačil, Sophie pochopila – v centru obrazu byl neoddiskutovatelně nakreslen symbol, který před chvílí Langdon načrtl na papír – ⩛ , symbol grálu, kalichu a ženské dělohy.

„A konečně," promluvil znovu Teabing, „jestliže se budete na Ježíše a Magdalenu dívat jako na kompoziční prvky a nikoli jen jako na postavy, vyskočí na vás další zajímavý tvar." Odmlčel se. „*Písmeno* z naší abecedy."

Sophie to okamžitě uviděla. Říct, že na ni to písmeno vyskočilo, by bylo jen velmi mírným vyjádřením skutečnosti. Sophie náhle neviděla nic jiného, než to písmeno – zářící v centru obrazu, nezpochybnitelný obrys ohromného, bezchybně tvarovaného písmene M.

„Na shodu okolností je to až příliš dokonalé, že?" poznamenal Teabing.

Sophie se na něj užasle obrátila. „Proč tam je?"

Teabing pokrčil rameny. „Lidé, zabývající se konspiračními teoriemi, tvrdí, že to M znamená *matrimonio* nebo *Máří Magdalena*. Abych pravdu řekl, nikdo si není jistý. Jedinou jistotou je, že skryté písmeno M není žádnou náhodou. Bezpočet uměleckých děl souvisejících s grálem obsahuje ukryté M – ať už jako vodotisk, základní malbu nebo kompoziční iluzi. Nejkřiklavější M je samozřejmě na oltáři *Naší dámy pařížské* v Londýně, který navrhoval bývalý velmistr Převorství sionského Jean Cocteau.“

Sophie tuto informaci zvažovala. „Přiznávám, že skryté M je zajímavé, ale předpokládám, že nikdo netvrdí, že právě ono je důkazem manželství Ježíše a Magdaleny.“

„To určitě ne,“ odpověděl Teabing a přešel k blízkému stolku s knihami. „Jak už jsem říkal, manželství Ježíše Krista a Máří Magdaleny je obsaženo v historických dokumentech.“ Začal se přehrabovat v hromadách knih. „A kromě toho, Ježíš jako ženatý muž dává daleko větší smysl než obvyklá biblická představa Ježíše coby starého mládence.“

„Proč?“ zeptala se Sophie.

„Protože Ježíš byl Žid,“ promluvil Langdon, zatímco Teabing stále hledal tu správnou knihu, „a společenské zvyklosti té doby mu vlastně zakazovaly být svobodný. Podle židovského zvyku byl celibát zavrženíhodný a povinností každého židovského otce bylo nalézt svému synovi vhodnou manželku. Pokud by Ježíš nebyl ženatý, biblická evangelia by se o tomto faktu určitě zmínila a nějakým způsobem by se tento nepřirozený stav snažila vysvětlit.“

Teabing našel velkou knihu, po níž pátral, a posunul ji na stole směrem k nim. Tento výtisk, vázaný v kůži, měl rozměry velikého atlasu. Na obalu bylo napsáno: GNOSTICKÁ EVANGELIA. Teabing knihu otevřel a Langdon se Sophií k němu přistoupili. Sophie spatřila, že kniha obsahuje fotografie zvětšených pasáží z nějakých starobylých dokumentů – ručně psaných na roztrhaných papyrech. Řeč, jíž byly psány, neznala, ale na protější stránce byl vždy vytištěn překlad.

„Toto jsou fotokopie svitků z Nadž Hammádí a od Mrtvého moře, o kterých jsem se již zmínil,“ vysvětlil Teabing. „Nejstarší křesťanské záznamy. Bohužel nejsou v souladu s evangelii, která jsou součástí bible.“ Nalistoval konkrétní stránku a ukázal na jednu pasáž. „Nejlepší je začít s evageliem podle Filipa.“

Sophie si pasáž přečetla:

A družkou Spasitelovou byla Máří Magdalena. Kristus ji miloval více než ostatní učedníky a často ji líbal na ústa. Ostatní učedníci tím

byli uraženi a vyjadřovali svůj nesouhlas. Říkali mu: „Proč ji miluješ víc než nás?“

Tato slova Sophii sice překvapila, ale pořád se jí to nezdálo jako dostatečný důkaz. „Tady se neříká nic o svatbě.“

„*Au contraire*,“ usmál se Teabing a ukázal na první řádku. „Slovo *družka* tehdy doslova znamenalo *manželka*.“

Langdon souhlasně přikývl.

Sophie si znovu přečetla první větu. *A družkou Spasitelovou byla Máří Magdalena.*

Teabing zalistoval v knize a ukazoval na další a další ukázky, ze kterých – k Sophiinu úžasu – jasně vyplývalo, že mezi Ježíšem a Magdalenou existoval romantický vztah. Když si je pročítala, vzpomněla si na rozzlobeného kněze, který zabušil na dědečkovy dveře, když Sophie ještě chodila do školy.

„Je to dům Jacquesa Saunièra?“ zeptal se kněz a hněvivě shlížel na malou Sophii, která mu otevřela dveře. „Chci s ním mluvit o úvodníku, který napsal.“ Kněz zvedl ruku, v níž držel noviny.

Sophie zavolala dědečka, načež oba muži odešli do pracovny a zavřeli za sebou dveře. *Dědeček napsal něco do novin?* Sophie okamžitě běžela do kuchyně a prolistovala ranní noviny. Dědečkovo jméno objevila na druhé straně. Přečetla si článek, pod kterým byl podepsán. Nechápala sice všechno, ale vypadalo to, že francouzská vláda pod tlakem církve souhlasila se zákazem amerického filmu nazvaného *Poslední pokušení Ježíše Krista*, který obsahuje milostné scény mezi Ježíšem a ženou jménem Máří Magdalena. Dědeček ve svém článku tvrdil, že církev jedná arogantně a že není správné ten film zakazovat.

Není divu, že se ten kněz zlobí, pomyslela si Sophie.

„Je to pornografie! Svatokrádež!“ křičel kněz, který právě vycházel z pracovny a vztekle rázoval k venkovním dveřím. „Jak můžete něco takového napsat! Ten Američan Martin Scorcese je rouhač a církev mu rozhodně nedovolí, aby své bludné názory šířil ve Francii!“ Kněz za sebou zabouchl dveře.

Když dědeček přišel do kuchyně, spatřil Sophii s novinami v ruce a zamračil se. „Jsi rychlá.“

Sophie se zeptala: „Ty si myslíš, že Ježíš Kristus měl přítelkyni?“

„Ne, já jen říkám, že by nám církev neměla nakazovat, jaké názory máme poslouchat a jaké ne.“

„A měl Ježíš přítelkyni?“

Dědeček byl chvíli zticha. „Kdyby ano, bylo by na tom něco špatného?“
Sophie se nad tím zamyslela a pak řekla: „Mně by to nevadilo.“

Sir Leigh Teabing pořád ještě mluvil. „Nebudu vás dál nudit nesčetnými odkazy na jejich manželství. Moderní historikové toto téma zkoumali *ad nauseum*. Rád bych vám nicméně ukázal následující úryvek.“ Nalistoval další stránku. „Toto je evangelium podle Máří Magdaleny.“

Sophie nevěděla, že existuje i Magdalenino evangelium. Přečetla si text, který jí Teabing ukazoval:

> A Petr řekl: „Mluvil skutečně Spasitel s tou ženou bez našeho vědomí? Máme se všichni obrátit a poslouchat ji? Dal jí přednost před námi?“
> A Lévi odpověděl: „Petře, vždy jsi byl zbrklý. Nyní vidím, že bojuješ proti té ženě jako její nepřítel. Pokud si Spasitel myslel, že je toho hodna, kdo jsi ty, abys odmítal jeho vůli? Spasitel ji jistě velmi dobře znal. Proto ji miloval více než nás.“

„Ta žena, o které mluví,“ vysvětloval Teabing, „je Máří Magdalena. Petr na ni žárlí.“

„Protože ji Ježíš miloval?“

„Nejen kvůli tomu. V sázce bylo víc než pouhé city. Na tomto místě textu vyjadřuje Ježíš obavy, že bude brzy polapen a ukřižován. Proto dává Máří Magdaleně instrukce, jak má pokračovat v jeho díle, až on sám bude pryč. Výsledkem je Petrova nespokojenost nad tím, že by měl hrát druhé housle nějaké ženě. Řekl bych, že Petr byl tak trochu sexista.“

Sophie se snažila sledovat Teabingovy myšlenky. „Ale to je přece *svatý* Petr. Skála, na níž Ježíš vybudoval svou církev.“

„To souhlasí, až na jednu maličkost. Podle těchto neupravovaných evangelií Kristus nedal své instrukce, jak vybudovat křesťanskou církev, *Petrovi*, ale *Máří Magdaleně*.“

Sophie se na něj podívala. „Tvrdíte, že křesťanskou církev měla vést *žena*?“

„Takový byl plán. Ježíš byl prvním feministou. Chtěl, aby budoucnost jeho víry byla v rukou Máří Magdaleny.“

„A to se Petrovi nelíbilo,“ vmísil se do hovoru Langdon a ukázal na *Poslední večeři Páně*. „Tamhle je Petr. Vidíš, že si Leonardo da Vinci byl velice dobře vědom pocitů, které Petr k Magdaleně choval.“

Sophie zalapala po dechu. Petr se na obraze výhrůžně nakláněl k Máří Magdaleně a rukou, vypadající jako ostří nože, jí mířil na hrdlo. Bylo to stejné gesto jako na obraze *Madona ve skalách*.

„A tady také," upozornil ji Langdon a ukázal na skupinu učedníků poblíž Petra. „Trochu zlověstné, nezdá se ti?"

Sophie se podívala naznačeným směrem a spatřila ruku, která ze skupiny učedníků vyčnívala. „V té ruce je *dýka*?"

„Ano. A ještě podivnější je, že když spočítáš všechny paže, zjistíš, že tahle ruka… nepatří nikomu. Chybí jí tělo. Je anonymní."

Sophiin úžas se každým okamžikem zvětšoval. „Je mi líto, ale pořád nechápu, jak to dokazuje, že Máří Magdalena je *svatý grál*."

„Aha!" vykřikl Teabing. „Teď přijde to nejzajímavější!" Znovu se otočil ke stolu a vytáhl z něj velké schéma, které před Sophií rozprostřel. Byl to podrobný rodokmen. „Jen málo lidí si uvědomuje, že Máří Magdalena, kromě toho, že byla Kristovou pravou rukou, byla sama o sobě velice mocnou ženou."

Sophie si najednou všimla nadpisu nad rodokmenem, který jí Teabing ukazoval.

ROD BENJAMINŮV

„Máří Magdalena je zde," oznámil Teabing a ukázal prstem na jedno místo v horní části genealogického stromu.

Sophii to překvapilo. „Ona patřila do Benjaminova rodu?"

„Vskutku," odpověděl Teabing. „Máří Magdalena byla potomkem krále."

„Ale já jsem měla za to, že byla chudá."

Teabing zavrtěl hlavou. „Magdalena byla vylíčena jako nevěstka, aby se zamaskoval její královský původ."

Sophie se znovu tázavě obrátila na Langdona, který souhlasně přikývl. Pak se otočila zpátky k Teabingovi. „Ale proč by se měla raná církev starat o to, jestli Máří Magdalena byla, či nebyla z královského rodu?"

Teabing se usmál. „Má drahá, královská krev Máří Magdaleny církev sice příliš nevzrušovala, ale její spojení s Kristem rozhodně ano, protože Ježíš pocházel *také* z rodu králů. Jak asi víte, evangelium podle Matouše praví, že Ježíš byl pokrevním potomkem krále Davida. A také krále Šalamouna – *židovského* krále. Tím, že se přiženil do rodu Benjaminova, spojil Ježíš dvě královské větve a vytvořil mocnou politickou jednotu, díky níž si mohl oprávněně dělat nárok na trůn a obnovit linii králů, jako existovala za Šalamouna."

„Co to ale má společného s Máří Magdalenou a svatým grálem?"

Teabing teď vzrušeně gestikuloval. „Legenda o svatém grálu je legendou o královské krvi. Když se v legendě hovoří o ‚kalichu, který obsahuje Kristovu krev'… myslí se tím ve skutečnosti Máří Magdalena: ženské lůno, které nese Ježíšovu královskou krev."

Jeho slova v obrovské studovně chvíli doznívala, než je Sophie pochopila. *Máří Magdalena nesla královskou krev Ježíše Krista?* „Ale to znamená, že…" Odmlčela se a pohlédla na Langdona.

Langdon se jemně usmál a doplnil: „Že spolu měli dítě."

Sophie ohromeně stála a dívala se z jednoho na druhého.

„Pohleďte," zahřímal Teabing, „na největší tajemství v lidských dějinách. Kristus nejenže byl ženatý – on byl navíc i otcem. Má drahá, Máří Magdalena byla Posvátnou nádobou. Byla kalichem, který v sobě nesl královskou krev Ježíše Krista. Byla lůnem, z nějž měla povstat nová linie králů, a hroznem, z nějž mělo vytrysknout posvátné víno nového rodu!"

Sophie cítila, že jí vstávají chloupky na předloktí. „Ale jak mohlo *něco takového* zůstat po celé ty roky v tichosti utajeno?"

„Dobré nebe!" vykřikl Teabing. „*V tichosti?* Královská linie Ježíše Krista dala vznik té nejtrvalejší legendě v lidských dějinách – legendě o svatém grálu. Magdalenin příběh byl po celá staletí doslova křičen ze všech koutů – v podobě nejrůznějších metafor a symbolů. Její příběh je všude kolem nás, stačí jen otevřít oči."

„A co ten sangreal, ty dokumenty?" chtěla vědět Sophie. „Měly by tedy obsahovat důkaz, že Ježíš měl potomka?"

„Také jej obsahují."

„Takže celá legenda o Svatém grálu je vlastně legendou o královské krvi?"

„A to doslova," prohlásil Teabing. „Slovo *sangreal* znamená *san greal* – svatý grál. Dříve se ale dělilo na jiném místě." Teabing napsal něco na kus papíru a podal jej Sophii.

Přečetla si dvě slova.

SANG REAL

Okamžitě pochopila, co to znamená.

Sang real – doslova *Krev královská*.

59

Recepční ve vstupní hale ústředí Opus Dei na Lexington Avenue v New York City byl překvapen, když v telefonu uslyšel hlas biskupa Aringarosy. „Dobrý večer, pane.“

„Nemám nějaké vzkazy?“ zeptal se biskup. Znělo to neobvykle napjatě.

„Ano, pane. Jsem velice rád, že voláte. Nemohl jsem vás zastihnout ve vašem pokoji. Asi před půl hodinou jste dostal velice naléhavý telefonní vzkaz.“

„Ano?“ Zdálo se, že biskupa tato zpráva uklidnila. „Nechal volající své jméno?“

„Ne, pane, jen číslo.“ Recepční mu nadiktoval telefonní číslo.

„Předvolba tři jedna tři? To je Francie, nemýlím-li se?“

„Ano, pane. Paříž. Volající mi sdělil, že je naprosto nezbytné, abyste se mu ozval okamžitě, jak to bude možné.“

„Děkuji vám. Ten hovor jsem očekával.“ Aringarosa rychle přerušil spojení.

Když recepční pokládal sluchátko, přemítal nad tím, proč to v telefonu tak praskalo. Podle rozpisu měl být biskup v New Yorku, ale znělo to, jako kdyby byl na opačné polokouli. Recepční pokrčil rameny a pustil to z hlavy. Biskup Aringarosa se v posledních měsících choval dost podivně.

Určitě se mi nemohl dovolat na mobil, přemýšlel Aringarosa, zatímco se jeho fiat blížil k římskému letišti. *Učitel se se mnou snažil spojit.* I když si Aringarosa dělal starosti, že ten hovor propásl, měl dobrý pocit z toho, že si Učitel připadal tak jistý sám sebou, že mu okamžitě volal na ústředí Opus Dei.

V Paříži se muselo všechno podařit nad očekávání dobře.

Když Aringarosa vytáčel telefonní číslo, které mu dal recepční v New Yorku, pocítil náhle vzrušení z toho, že brzy bude v Paříži. *Dorazím tam ještě před úsvitem.* Na biskupa čekalo malé charterové letadlo, které jej mělo přepravit do Francie. Běžné linky v tuto hodinu nelétaly a vzhledem k obsahu svého kufříku by jejich služeb ani využít nechtěl.

Ozval se oznamovací tón.

Vzápětí nato ženský hlas: „*Direction Centrale Police Judiciaire.*“

Aringarosa zaváhal. Tohle nečekal. „Ehm, ano… měl jsem vzkaz, abych zavolal na toto číslo.“

„*Qui etes-vous?*“ zeptala se žena. „Vaše jméno?“

Aringarosa si nebyl jistý, jestli by jí ho měl říkat. *Francouzská policie?*

„Biskup Manuel Aringarosa.“

„*Un moment.*“ Uslyšel klapnutí.

Po chvíli čekání se ozval mužský hlas, drsný a účastný. „Jsem rád, že jsem vás konečně zastihl, biskupe. Musíme si promluvit o mnoha věcech.“

60

Sangreal… sang real… san greal… Krev královská… svatý grál.

Všechno bylo propojeno.

Svatý grál je Máří Magdalena… matka královské linie Ježíše Krista. Sophie se ve všech nových informacích opět začala ztrácet a bezmocně se podívala na Roberta Langdona. Čím víc jednotlivých kousků skládačky před ni kladli, tím nepředvídatelnější se ta hádanka zdála.

„Jak se můžete podívat, má drahá,“ pravil Teabing a odvlekl se ke knihovně, „Leonardo nebyl jediný, kdo se pokoušel sdělit světu pravdu o svatém grálu. Královská větev Ježíše Krista byla detailně zdokumentována řadou historiků.“ Přejel prstem po hřbetech desítek knih.

Sophie naklonila hlavu ke straně a podívala se na některé tituly:

PRAVDA O TEMPLÁŘÍCH
Tajní strážci skutečné Kristovy identity

ŽENA S ALABASTROVOU NÁDOBOU
Máří Magdalena a svatý grál

BOHYNĚ V EVANGELIÍCH
Zkrocení posvátné ženy

„Tento svazek je asi nejznámější,“ sdělil Teabing a vytáhl z řady ohmatanou knihu, kterou podal Sophii.

Na obalu bylo napsáno: SVATÁ KREV, SVATÝ GRÁL. *Světový bestseller.*

Sophie vzhlédla. „Světový bestseller? Nikdy jsem o tom neslyšela.“

„Byla jste mladá. Tato kniha vyvolala v osmdesátých letech dvacátého století velký ohlas. Na můj vkus se v analýze autorů vyskytuje až příliš mnoho trhlin, ale jejich základní premisa je rozumná a je jim třeba připsat k

dobru, že dostali existenci Ježíšovy královské větve do povědomí veřejnosti.“

„Jak na tu knihu reagovala církev?“

„Samozřejmě vztekle – doslova autory rozcupovala. Ale to se dalo čekat. Koneckonců – jde o tajemství, které se Vatikán snaží ukrývat už od čtvrtého století. S tím také souvisela většina křížových výprav. Získávání a ničení informací. Hrozba, kterou Máří Magdalena pro církev představovala a představuje, je mimořádně závažná. Nejenže byla ženou, jíž Kristus předal svůj úkol vybudovat novou církev, ale byla i fyzickým důkazem, že Ježíšovo nově proklamované *božství* po sobě zanechalo linii smrtelných potomků. Aby se církev ochránila před mocí Máří Magdaleny, zvěčnila ji jakožto prostitutku a pohřbila veškeré důkazy o jejím manželství s Kristem. Tím také předem odmítla veškerá možná tvrzení, že Ježíš má potomky a že byl smrtelným prorokem.“

Sophie se podívala na Langdona, který přikývl. „K tomu existují zásadní historické důkazy, Sophie.“

„Připouštím,“ pokračoval Teabing, „že má obvinění jsou hrozná, ale musíte chápat silnou motivaci, kterou pro své činy církev měla a má. Nikdy by nemohla přežít všeobecnou povědomost o tom, že existuje linie Kristových potomků. Ježíšovo dítě by zcela podkopalo představy o Kristově božství, a tím i celou současnou křesťanskou církev, která o sobě prohlašuje, že je jedinou cestou, jak mohou lidé dosíci království nebeského.“

„Růže s pěti okvětními lístky,“ vyhrkla náhle Sophie a ukázala na hřbet jedné z Teabingových knih. *Stejný symbol jako na truhlici z růžového dřeva.*

Teabing mrkl na Langdona a usmál se. „Má dobré oči.“ Otočil se zpět k Sophii. „To je symbol, který Převorství sionské používá pro svatý grál. Pro Máří Magdalenu. Protože její jméno bylo církví zapovězeno, začali ji nazývat mnoha pseudonymy – kalichem, svatým grálem a růží.“ Odmlčel se. „Růže má spojitost s Venušiným pentagramem a také s růžicemi na mapách. Mimochodem – označení pro růži jsou si ve většině jazyků podobná a angličtina, francouzština i němčina má dokonce společné pojmenování – *rose*.“

„A slovo *rose*,“ dodal Langdon, „je také anagramem jména Eros, což byl řecký bůh sexuální lásky.“

Sophie se na něj překvapeně podívala a Teabing mezitím navázal.

„Růže byla vždy prvotním symbolem ženské sexuality. V primitivních kultech, uctívajících Bohyni, symbolizovala růže s pěti okvětními lístky pět

důležitých okamžiků v životě ženy – začátek menstruace,porod, mateřství, menopauzu a smrt. V současnosti je spojitost růže se ženou ještě daleko názornější.“ Podíval se na Langdona. „Možná by vám to mohl vysvětlit symbololog?“

Robert váhal. Příliš dlouho.

„Ach, dobré nebe!“ odfrkl si Teabing. „Vy Američané jste tak puritánští.“ Znovu se podíval na Sophii. „To, co se vám Robert nemůže přinutit sdělit, je skutečnost, že kvetoucí rostlina připomíná ženské genitálie; něžný kvítek, jenž je bránou, kterou všichni lidé přicházejí na svět. A jestli jste někdy viděla nějaké obrazy od Georgie O´Keefeové, chápete jistě, co mám na mysli.“

„Důležité je,“ vmísil se Langdon a přesunul se zpět k polici s knihami, „že všechny tyto knihy se shodují v jednom historickém tvrzení.“

„Že Ježíš byl otcem?“ Sophie si stále nebyla jistá.

„Ano,“ odpověděl Teabing. „A že Máří Magdalena byla lůnem, z něhož vzešla Ježíšova královská linie. Převorství sionské do dnešních dnů uctívá Máří Magdalenu jako Bohyni, Svatý grál, Růži a Božskou Matku.“

Sophie si znovu vzpomněla na rituál ve sklepení.

„Podle Převorství,“ pokračoval Teabing, „byla Máří Magdalena v čase ukřižování Ježíše Krista těhotná. Kvůli bezpečnosti dosud nenarozeného dítěte nemohla udělat nic jiného než uprchnout ze Svaté země. S pomocí Ježíšova důvěryhodného strýce Josefa Arimatejského tajně odcestovala do Francie. Zde nalezla bezpečné útočiště v místní židovské komunitě. A zde ve Francii také porodila dceru. Její jméno bylo Sára.“

Sophie vzhlédla. „Ono je dokonce známo *jméno* toho dítěte?“

„Známo je toho daleko více. Magdalenin a Sářin život byl podrobně popsán jejich židovskými ochránci. Nezapomeňte, že Magdalenino dítě patřilo do dlouhé linie židovských králů – Davida i Šalamouna. Z tohoto důvodu považovali francouzští židé Magdalenu za posvátnou členku královského rodu a uctívali ji jako zakladatelku nové dynastie. Bezpočet tehdejších učenců popisovalo život Máří Magdaleny ve Francii – včetně narození Sáry a následného rodokmenu.“

Sophie sebou trhla. „Existuje *rodokmen* Kristových potomků?“

„Správně. A předpokládá se, že tvoří jeden ze základů dokumentů zvaných sangreal. Kompletní genealogie raných potomků Ježíše Krista.“

„Ale k čemu je takový rodokmen dobrý?“ zeptala se Sophie. „To přece není žádný důkaz. Historikové zřejmě nebudou moci ověřit jeho autentičnost.“

Teabing se ušklíbl. „Stejně jako nemohou ověřit autentičnost bible.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že dějiny vždy píší vítězové. Když dojde ke srážce dvou kultur, názory poraženého jsou potlačeny a vítěz pak sepíše historické knihy – knihy, ve kterých opěvuje vlastní pravdu a pomlouvá poraženého nepřítele. Jak kdysi napsal Napoleon: Historie není nic jiného než fabule, na které se shodla většina lidí.“ Usmál se. „Dějiny jsou ze své podstaty vždy jen jednostranným vylíčením daných událostí.“

Takhle o tom Sophie ještě nikdy nepřemýšlela.

„Sangrealské dokumenty jednoduše vypravují *alternativní pohled* na Kristův příběh. To, kterou stranu si vyberete, je nakonec otázkou vaší víry a osobních dojmů, ale alespoň se ty informace uchovaly. Sangreal obsahuje desítky tisíc stran informací. Očití svědkové popisují, že sangreal, ten poklad, byl převážen ve čtyřech ohromných truhlách. V těch truhlách jsou uloženy tisíce stránek původních, předkonstantinovských dokumentů, sepsaných ranými následovníky Ježíše Krista, kteří jej opěvují jako smrtelného učitele a proroka. Říká se dokonce, že součástí sangrealu by měl být i takzvaný *Dokument „Q“* – rukopis, o kterém dokonce i Vatikán připouští, že by mohl existovat. Údajně by se mělo jednat o knihu Ježíšova učení, možná sepsanou jeho vlastní rukou.“

„Ježíšovy osobní zápisky?“

„Zajisté,“ přisvědčil Teabing. „Proč by si Ježíš nemohl vést deník o svých činech? Tehdy to tak dělala většina lidí. A dalším závažným dokumentem by měl být rukopis nazvaný *Magdalenin deník* – osobní svědectví Máří Magdaleny o jejím vztahu s Kristem, o jeho ukřižování a o jejím životě ve Francii.“

Sophie byla dlouhou chvíli zticha. „A tyto čtyři truhly dokumentů byly tím pokladem, který templáři nalezli pod Šalamounovým chrámem?“

„Přesně tak. Díky těmto dokumentům se rytíři templářského řádu stali tak mocnými. Díky dokumentům, které byly v našich dějinách cílem bezpočtu výprav za svatým grálem.“

„Ale říkal jste, že svatý grál je *Máří Magdalena*. Jestliže tedy lidé hledali dokumenty, proč to označujete za hledání svatého grálu?“

Teabing ji měkce položil ruku na rameno. „Protože úkrytem svatého grálu je sarkofág.“

Zvenku bylo slyšet vytí větru v korunách stromů.

Teabing teď mluvil o něco tišeji. „Hledání svatého grálu je poutí za možností poklonit se kostem Máří Magdaleny. Je poutí k modlitbě u nohou ženy-psance, ztracené posvátné ženy.“

Sophie cítila nečekanou vlnu ohromení. „Úkrytem svatého grálu je ve skutečnosti… *hrobka*?“

Teabingovy oči se zamlžily. „Ano. Hrobka, která obsahuje pozůstatky Máří Magdaleny a dokumenty, které vyprávějí skutečný příběh jejího života. Ve své podstatě bylo hledání svatého grálu vždycky pátráním po Magdaleně – pošpiněné Královně Matce, pohřbené s důkazy o spravedlivém nároku její rodiny na trůn.“

Sophie chvilku počkala, až se Teabing vytrhne ze svého zasnění. Tolik věcí v souvislosti s jejím dědečkem ještě pořád nedávalo smysl. „Takže členové Převorství sionského,“ promluvila nakonec, „po všechny ty roky střežili sangrealské dokumenty a hrobku Máří Magdaleny?“

„Ano, ale bratrství má ještě jednu, daleko důležitější úlohu – chránit Kristovu linii jako takovou. Ježíšovi potomci byli v neustálém nebezpečí. Raná církev se obávala, že pokud by nechala tento rod na pokoji, tajemství Ježíše a Magdaleny by se nakonec prozradilo a ohrozilo by fundamentální křesťanské učení – o božském Mesiáši, který neměl žádnou choť a vůbec neobcoval se ženami.“ Odmlčel se. „Přesto všechno se ovšem Kristova linie zde ve Francii tiše rozrůstala, až v pátém století učinila odvážný tah – spojila se s francouzským královským rodem, známým pod jménem Merovejci.“

Tato informace Sophii překvapila. O merovejské dynastii se ve Francii učí ve škole každé dítě. „Merovejci založili Paříž.“

„Ano. To je také jedním z důvodů, proč se legendám o grálu tak dobře daří právě ve Francii. Mnoho vatikánských výprav za svatým grálem ve skutečnosti bylo pouhými nájezdy s cílem zlikvidovat členy královské rodiny. Slyšela jste o králi Dagobertovi?“

Sophie si to jméno nejasně vybavila z nějakého ošklivého příběhu, který slyšela v dějepise. „Dagobert byl merovejský král, ne? Bodli ho do oka, když spal.“

„Přesně tak. Vatikán ho nechal zavraždit na základě tajné úmluvy s Pipinem I. Starším. V sedmém století. Po Dagobertově smrti byla merovejská dynastie prakticky vymýcena. Dagobertovu synovi, Sisisbertovi, se ale naštěstí podařilo uniknout a předat svou krev dalším generacím, z nichž pak vzešel Godfrey de Bouillon – zakladatel Převorství sionského.“

„Tentýž muž,“ dodal Langdon, „který přikázal rytířům templářského řádu, aby v ruinách Šalamounova chrámu nalezli sangrealské dokumenty, a tím prokázali pokrevní spřízněnost Merovejců s Ježíšem Kristem.“

Teabing přikývl a ztěžka si povzdechl. „Současné Převorství sionské má vskutku monumentální úkol. Skládá se ze tří částí. Bratrstvo musí chránit sangrealské dokumenty. Musí ochraňovat hrobku Máří Magdaleny. A samozřejmě také musí podporovat a chránit Kristův rod – těch několik členů královské merovejské dynastie, kteří přežili až do dnešních dnů."

Slova se chvíli vznášela ve velkém prostoru Teabingovy pracovny a Sophie pocítila podivné chvění, jako kdyby její kosti vibrovaly nějakou utajenou pravdou. *Ježíšovi potomci, kteří přežili do dnešních dnů.* V uších jí zněl naléhavý dědečkův šepot. *Sophie, musím ti říct pravdu o tvé rodině.*

Tělem jí projela mrazivá vlna.

Krev královská.

Vůbec si nedokázala představit…

Princezna Sophie.

„Sire Teabingu?" z domácího telefonu na zdi se ozval sluhův hlas a Sophie doslova nadskočila. „Mohl byste na chvíli přijít do kuchyně?"

Teabing se při tomto špatně načasovaném vyrušení zakabonil. Přešel k telefonu a stiskl tlačítko. „Remy, jak víte, věnuji se právě svým hostům. Pokud bychom ještě v noci potřebovali něco z kuchyně, obsloužíme se sami. Děkuji vám a dobrou noc."

„Potřebuji s vámi mluvit, pane. Kdybyste byl tak laskav."

Teabing odfrkl a znovu zmáčkl tlačítko. „Ale rychle, Remy."

„Je to domácí záležitost, pane. Nemyslím, že bychom ji měli řešit před hosty."

Teabing se zatvářil nedůvěřivě. „A nemůže to počkat do rána?"

„Ne, pane. Moje otázka nezabere ani minutu."

Teabing obrátil oči v sloup a podíval se na Langdona se Sophií. „Někdy si nejsem jistý, kdo komu vlastně slouží." Opět stiskl tlačítko. „Už tam jdu, Remy. Mám vám tam něco přinést?"

„Jen osvobození od mé úzkosti, pane."

„Remy, uvědomujete si, že jediný důvod, proč u mě pracujete, se jmenuje *steak du poivre*?"

„Jak říkáte, pane. Jak říkáte."

61

Princezna Sophie.

Sophie poslouchala ťukání Teabingových francouzských holí po chodbě a připadala si uvnitř prázdná. Strnule se otočila a podívala se na Langdona. Ten už vrtěl hlavou, jako kdyby jí četl myšlenky.

„Ne, Sophie," zašeptal a konejšivě se na ni díval. „Mne to napadlo, už když jsi mi řekla, že tvůj dědeček byl členem Převorství a že ti chtěl prozradit nějaké tajemství týkající se tvé rodiny. Ale to je nemožné." Langdon se odmlčel. „Saunière není merovejské příjmení."

Sophie si nebyla jistá, jestli by se jí mělo ulevit nebo má být zklamaná. Langdon jí už dříve toho večera položil poněkud neobvyklou otázku – zeptal se jí na dívčí jméno její matky. Chauvelová. Teď už ta otázka dávala smysl. „A Chauvel?" zeptala se s obavami.

Znovu zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Vím, že by to pro tebe byla odpověď na řadu otázek. Zůstávají ale pouze dvě přímé linie Merovejců. Jejich příjmení jsou Plantard a Sinclair. Obě rodiny žijí někde v ústraní, pravděpodobně pod ochranou Převorství."

Sophie si v duchu opakovala ta jména a pak potřásla hlavou. Ne, nikdo z rodiny se nejmenoval Plantard ani Sinclair. Zvedal se v ní nový spodní proud únavy. Uvědomila si, že není o nic blíže pravdě, kterou jí chtěl dědeček ukázat, než byla v Louvru. Melancholicky si přála, aby se byl dědeček ve svém vzkazu o její rodině ani slovem nezmínil. Tím znovu otevřel staré jizvy, které teď bolely stejně jako před lety. *Jsou mrtví, Sophie. Už nepřijdou.* Vzpomínala na svou matku, která ji každý večer uspávala zpěvem, na otce, který ji nosil na ramenou, a také na babičku a mladšího bratra, jak se na ni usmívají svýma ohnivě zelenýma očima. O to všechno přišla. A jediné, co jí zbylo, byl dědeček.

A ten už je teď také po smrti. Jsem sama.

Sophie se potichu otočila zpátky k *Poslední večeři Páně* a dívala se na dlouhé rusé vlasy Máří Magdaleny a na její klidné oči. Něco ve výrazu té ženy bylo ozvěnou ztráty milovaného člověka. I Sophie to cítila.

„Roberte?" promluvila tiše.

Přistoupil k ní blíž.

„Vím, že Leigh říkal, že příběh o grálu je všude kolem nás, ale dnes v noci jsem to všechno slyšela poprvé."

Langdon vypadal, jako kdyby se jí chystal konejšivě položit ruku na rameno, ale pak se zarazil. „Ten příběh už jsi slyšela, Sophie. Každý ho slyšel. Jenom si to neuvědomujeme.“

„Tomu nerozumím.“

„Příběh o grálu je všude kolem nás, jenže skrytý. Když církev pošpinila jméno Máří Magdaleny, její příběh a důležitost musely být předávány jinými, diskrétnějšími způsoby… různými metaforami a symboly.“

„Samozřejmě. Umění.“

Langdon ukázal na *Poslední večeři*. „Tohle je dokonalý příklad. Některá umělecká díla – výtvarná, literární i hudební – potají vypravují příběh Máří Magdaleny a Ježíše.“

Langdon jí rychle vysvětlil všechno o dílech Leonarda, Botticelliho, Poussina, Berniniho, Mozarta a Victora Huga, která šeptají o poutích za znovunastolením kultu dlouho odmítané posvátné ženy. Přetrvávající legendy, jako ty o siru Gawainovi a Zeleném rytíři, o králi Artušovi, ale také například pohádka o Šípkové Růžence, jsou alegoriemi grálu. *Zvoník od Matky Boží* Victora Huga a Mozartova *Kouzelná flétna* jsou přeplněny zednářskou symbolikou a tajemstvími svatého grálu.

„Jakmile jednou otevřeš oči,“ prohlásil Langdon, „uvidíš Ji všude. V malbách. V hudbě. V knihách. Dokonce i v komiksech, znělkách a populárních filmech.“

Langdon jí ukázal své hodinky s Mickey Mousem a vyprávěl, jak se Walt Disney snažil předat ve svých dílech příběh o grálu budoucím generacím. Po celý svůj život byl opěvován jako „novodobý Leonardo da Vinci“. Oba muži byli o několik generací napřed ve srovnání se svými současníky, oba byli jedinečně nadaní umělci, členové tajných spolků, a také – což je nejpozoruhodnější – horliví šprýmaři. Walt Disney, podobně jako Leonardo, velice rád přimíchával do svého umění skrytá poselství a symboly. Pro zkušeného symbolologa byly rané Disneyovky něco jako lavina alegorií a metafor.

Většina tajných poselství Walta Disneye se týkala náboženství, pohanských mytologií a příběhů o podmaněné bohyni. Nebylo náhodou, že točil pohádky O Popelce, O Šípkové Růžence nebo O Sněhurce – které všechny vyprávějí o spoutání posvátné ženy. Člověk nepotřebuje ani příliš hluboké znalosti ze symbolologie, aby pochopil, že Sněhurka – kterou z trůnu svrhlo otrávené jablko – je jasnou alegorií Evina vyhnání z rajské zahrady. Šípková Růženka – skrytá hluboko v lesích před hněvem zlé čarodějnice – byla zase příběhem o grálu určeným pro děti.

Přes pověst, jakou dnešní společnosti Walta Disneye má, je v ní stále mnoho hravých zaměstnanců a jejich výtvarníci se stále baví tím, že do filmů vkládají různé skryté symboly. Langdon nikdy nezapomene, jak jeden z jeho studentů přinesl na hodinu DVD se *Lvím králem*. V určitém místě film zastavil, aby ukázal na prachové částečky nad Simbovou hlavou, které se zformovaly do jasné podoby slova SEX. I když si Langdon myslel, že se jedná spíš o neškodný animátorův žertík než o osvícenou alegorii pohanské lidské sexuality, rozhodně se naučil nepodceňovat Disneyovy tajné symboly. *Malá mořská víla* byla doslova přehlídkou duchovních symbolů tak jednoznačně spjatých s Bohyní, že se skutečně nemohlo jednat o žádnou shodu okolností.

Když Langdon *Malou mořskou vílu* viděl poprvé, doslova zalapal po dechu, jakmile si všiml, že obrazem v Arielině podmořském příbytku není nic jiného než malba Georgese de la Tour ze 17. století, nazvaná *Kajícná Magdalena* – slavná pocta vyhoštěné Máří Magdaleně, což byla víc než vhodná dekorace pro film, jenž byl devadesátiminutovou koláží do očí bijících symbolických odkazů na ztracenou posvátnost bohyně Isis, Evy, rybí bohyně Pisces a opakovaně také Máří Magdaleny. V samotném jméně malé mořské víly – Ariel – jsou ukryty mocné vazby na posvátnou ženu a – podle Izajáše – je Ariel dokonce synonymem pro „obležené Svaté město“. Ani dlouhé rezavé vlasy malé mořské víly nebyly žádnou náhodou.

Z chodby se opět ozvalo cvakání Teabingových holí, tentokrát neobvykle prudké. Když jejich hostitel vešel do studovny, tvářil se příkře.

„Raději byste mi měl všechno vysvětlit, Roberte,“ promluvil ledově. „Nebyl jste ke mně upřímný.“

62

„Dostal jsem se do pasti, Leighu,“ řekl Langdon a snažil se zůstat klidný. Vždyť mě znáš… *Nikoho bych nezabil.*

Teabingův tón se nezměnil. „Proboha, Roberte, jste v televizi. Věděl jste, že vás hledá policie?“

„Ano.“

„V tom případě jste zneužili mé důvěry. Jsem ohromen, že jste mě uvedli do tak nebezpečného postavení tím, že jste sem přišli a žádali mě, abych si s vámi povídal o grálu jen proto, abyste se mohli schovat v mém domě.“

„Nikoho jsem nezabil.“

„Jacques Saunière je mrtvý a policie tvrdí, že jste za jeho smrt odpovědný vy.“ Teabing vypadal smutně. „Takový znalec umění…“

„Pane?“ objevil se za ním sluha s rukama zkříženýma na prsou. „Mám je vyhodit?“

„Já to zvládnu,“ Teabing překulhal přes studovnu, odemkl široké prosklené dveře a otevřel je. Za nimi uviděli postranní trávník. „Prosím, vezměte si své auto a odjeďte.“

Sophie se nehýbala. „Víme, kde se nalézá *la clef de voûte. Základní kámen Převorství.*“

Teabig na ni několik sekund zíral a pak se odmítavě zamračil. „Zoufalý pokus. Robert ví, jaké úsilí vkládám v jeho nalezení.“

„Mluví pravdu.“ Langdon ztišil hlas. „Proto jsme sem dnes v noci přijeli. Promluvit si s vámi o základním kamenu.“

Sluha se vložil do hovoru. „Odejděte nebo zavolám policii.“

Langdon zašeptal: „Leighu, my víme, kde to je.“

Teabing vypadal přece jen poněkud vyvedený z rovnováhy, protože si všiml vážnosti, s jakou Langdon hovořil.

Remy teď prkenně přešel přes místnost. „Okamžitě odejděte! Nebo mám použít násilí…“

„Remy!“ vykřikl Teabing na svého sluhu. „Omluvte nás na chvíli!“

Sluha otevřel překvapeně ústa. „Pane? Musím protestovat. Tito lidé jsou…“

„Já to vyřídím.“ Teabing ukázal do chodby.

Po chvilce ohromeného mlčení Remy neochotně odešel, jako zpráskaný pes.

Otevřenými dveřmi na zahradu proudil dovnitř studený noční vzduch. Teabing se otočil zpátky k Sophii a Langdonovi, na tváři stále ještě ostražitý výraz. „Ať to raději stojí za to. Co víte o základním kameni?“

V hustém křoví před Teabingovou pracovnou Silas pevně sevřel svou pistoli a prosklenými dveřmi pozoroval, co se děje uvnitř. Před okamžikem obešel celý dům a spatřil Langdona s tou ženou, jak spolu mluví ve velké studovně. Ale dřív než mohl cokoli podniknout, vešel k nim muž s francouzskými holemi. Něco na Langdona křičel, pak otevřel dveře a přikázal svým hostům, aby odešli. *Potom se ale ta žena zmínila o základním kamenu a všechno se změnilo.* Křik se změnil v šepot. Nálada se uvolnila. A prosklené dveře byly rychle zavřeny.

Nyní se Silas opatrně plížil tmou k domu a nahlížel přes sklo dveří do místnosti. *Základní kámen je někde v tom domě*, Silas to doslova cítil.

Zůstal ve stínu a ještě o kousek se přiblížil ke sklu. Dychtil po tom, aby slyšel, co se uvnitř povídá. Dá jim pět minut. Jestli se do té doby nedozví, kam základní kámen ukryli, bude muset vejít dovnitř a vypáčit to z nich násilím.

„Velmistr?“ Teabing to slovo ze sebe sotva vypravil. „Jacques Saunière?“

Sophie přikývla a viděla šok v jeho očích.

„Ale to přece nemůžete vědět!“

„Jacques Saunière byl můj dědeček.“

Teabing o krok ustoupil, střelil pohledem po Langdonovi, který přikývl, a pak se znovu obrátil na Sophii. „Slečno Neveuová, nevím co říci. Je-li to pravda, je mi skutečně velice líto vaší ztráty. Měl bych dodat, že v rámci svého výzkumu jsem sestavil seznam Pařížanů, kteří podle mě mohli být členy Převorství. Jacques Saunière na něm byl spolu s mnoha dalšími lidmi. Ale říkáte, že byl přímo velmistr? To mě opravdu překvapilo.“ Teabing se na chvíli odmlčel a pak zavrtěl hlavou. „Ale stejně to nedává žádný smysl. I kdyby váš dědeček velmistrem *byl* a i kdyby vlastnoručně vyrobil základní kámen, *nikdy* by vám neprozradil, jak ho máte najít. Základní kámen odhaluje cestu k největšímu pokladu bratrství. Ať už jste jeho vnučka nebo nikoli, nikdy by vám takové informace nesvěřil.“

„Pan Saunière umíral, když tu informaci předával,“ podotkl Langdon. „Měl jen omezené možnosti.“

„Žádné možnosti *nepotřeboval*,“ namítl Teabing. „Existují přece ještě tři *sénéchaux*, kteří to tajemství znají rovněž. V tom je ta krása jejich systému. Jeden z nich by se stal novým velmistrem a z řadových členů Převorství by někoho povýšili na nového *sénéchaux*. Tomu by odhalili tajemství, které je skryto v základním kameni.“

„Myslím, že jste neviděl celé televizní vysílání,“ ozvala Sophie. „Kromě mého dědečka byli dnes zavražděni *tři* další prominentní Pařížané. Všichni podobným způsobem. Všichni vypadali, jako by je před smrtí někdo vyslýchal.“

Teabingovi poklesla čelist. „A vy si myslíte, že to byli…“

„*Sénéchaux*,“ doplnil Langdon.

„Ale jak to? Vrah přece nemohl zjistit totožnost *všech* čtyř nejvyšších členů Převorství sionského! Podívejte se na mě – já jsem se věnoval výzkumu po mnoho desetiletí a nemohl bych vám říci jméno ani *jediného*

člena. Připadá mně neuvěřitelné, že by velmistr i jeho tři *sénéchaux* mohli být objeveni a zavražděni během jednoho dne.“

„Pochybuji, že všechny informace, potřebné ke zjištění jejich totožnosti, byly získány během jednoho dne,“ podotkla Sophie. „Vypadá to jako dobře plánovaná akce. Takovou techniku používáme při boji s organizovaným zločinem. Jestliže chce policie zatknout nějakou konkrétní skupinu, nejprve ji celé měsíce tajně sleduje a odposlouchává, identifikuje všechny hlavní hráče, a teprve pak je – prakticky všechny najednou – zatkne. Tomu se říká dekapitace. Bez vedení pak ve skupině vypukne chaos a policie od ní získá další informace. Někdo zřejmě Převorství trpělivě sledoval a zaútočil až ve chvíli, kdy věděl, že se dokáže zbavit všech hlavních členů. Doufal, že mu ještě před smrtí prozradí místo úkrytu základního kamene.“

Teabing pořád nevypadal přesvědčeně. „Ale bratři by nikdy nepromluvili. Přísahají, že udrží své tajemství. Dokonce i tváří v tvář smrti.“

„Přesně tak,“ souhlasil Langdon. „Což znamená, že pokud by své tajemství neprozradili *a* byli zabiti…“

Teabing se nadechl. „Pak by místo úkrytu základního kamene bylo navždy ztraceno!“

„A s tím,“ dodal Langdon, „i místo, kde je ukryt svatý grál.“

Vypadalo to, že se Teabing pod tíhou Langdonových slov doslova zmenšil. Pak, jako kdyby byl příliš unaven, než aby zůstal stát byť jen o vteřinu déle, se složil do křesla a civěl ven z okna.

Sophie k němu přešla a měkce na něj promluvila. „Vzhledem k celé situaci vypadá pravděpodobně, že se v naprostém zoufalství pokusil předat informaci někomu mimo řady bratrstva. Někomu, o kom si myslel, že mu může důvěřovat. Někomu z rodiny.“

Teabing byl bledý. „Ale kdo by mohl stát za takovým… útokem? Kdo mohl získat tolik informací o bratrstvu…?“ Odmlčel se. Vypadal, že ho právě přepadla další obava. „To může být jen jedna síla. Taková akce mohla vzejít jedině od nejstaršího nepřítele Převorství.“

Langdon vzhlédl. „Od církve?“

„Od koho jiného? Řím pátrá po grálu už celá staletí.“

Sophie se tvářila nedůvěřivě. „Myslíte, že mého dědečka zabila *církev*?“

Teabing odpověděl: „Nebylo by to v dějinách poprvé, kdy církev zabíjela, aby se ochránila. Dokumenty, které jsou uloženy spolu se svatým grálem, jsou pro ni mimořádně nebezpečné a církev se již mnoho let snaží o jejich zničení.“

Langdon se nemohl přimět k tomu, aby uvěřil Teabingově domněnce, že by církev nechala chladnokrevně zavraždit několik lidí, jen aby získala nějaké dokumenty. Osobně se setkal s novým papežem i s mnoha kardinály a věděl, že se jedná o hluboce duchovně založené muže, kteří by nikdy neschválili mnohonásobnou vraždu. *Bez ohledu na to, co by bylo v sázce.* Langdon spíš stále podezříval bankéře Verneta.

Sophie zřejmě myslela na totéž. „Není možné, že ty členy Převorství zavraždil někdo *mimo* okruh církve? Někdo, kdo nevěděl, co přesně svatý grál je? Kristův pohár by koneckonců byl docela tučnou kořistí. Lovci pokladů už v každém případě zabíjeli i z menších důvodů."

„Podle mých zkušeností," ozval se Teabing, „jsou lidé ochotni učinit daleko víc pro to, aby se vyvarovali věcí, kterých se bojí, než aby získali to, po čem touží. Z tohoto útoku na Převorství čiší pachatelovo zoufalství."

„Leighu," namítl Langdon, „ten argument není logický. Proč by katolická církev *vraždila* členy Převorství při pokusu najít a zničit dokumenty, které stejně považují za falešné?"

Teabing se smutně zasmál. „Slonovinové věže Cambridge způsobily, že jste změkl, Roberte. Ano, vysocí církevní hodnostáři v Římě jsou obdarováni silnou vírou, která dokáže přestát i ty nejzuřivější bouře, včetně zveřejnění dokumentů, které staví na hlavu vše, co je jim drahé. Ale co zbytek světa? Co ti, kteří nebyli požehnáni tak absolutní jistotou? Co ti, kteří se dívají na dnešní svět a táží se – kde je dnes Bůh? Ti, kteří sledují církevní skandály a ptají se – kdo jsou ti lidé, kteří tvrdí, že hovoří pravdu o Kristovi a přitom lžou, aby skryli pohlavní zneužívání dětí svými vlastními kněžími?" Teabing se odmlčel. „Co se stane s *těmito* lidmi, Roberte, pokud vyjdou na světlo světa věrohodné vědecké důkazy o tom, že církevní verze událostí kolem Kristova života a smrti je nesprávná a že největší příběh, jaký kdy byl vyprávěn, je ve skutečnosti zfalšovaný?"

Langdon neodpověděl.

„Řeknu vám, co se stane, jestli budou ty dokumenty někdy zveřejněny," pokračoval Teabing. „Vatikán bude čelit takové krizi víry, jako nikdy během dvou tisíciletí své existence."

Po delší době ticha promluvila Sophie: „Ale jestli za těmi útoky opravdu stojí církev, tak proč jednali právě nyní? Po tolika letech? Převorství ukrývá sangrealské dokumenty někde v ústraní už celá staletí. Nepředstavují tedy pro církev žádnou bezprostřední hrozbu."

Teabing si zlověstně povzdechl a podíval se na Langdona. „Roberte, myslím, že znáte konečný úkol Převorství."

Langdon při tom pomyšlení zatajil dech. „Ano, znám."

„Slečno Neveuová," řekl Teabing, „církev a Převorství dospěly během řady let k určité rovnováze. Jinými slovy – církev na Převorství neútočila a Převorství uchovávalo sangrealské dokumenty v tichosti." Odmlčel se. „Nicméně, součástí dějin Převorství byl vždy plán, jak toto tajemství odkrýt. S příchodem specifického data mělo bratrstvo promluvit a jako svůj poslední triumf vynést sangrealské dokumenty na veřejnost a vykřičet z nejvyšších vrcholků hor do celého světa skutečný příběh Ježíše Krista."

Sophie tiše zírala na Teabinga. Nakonec si také sedla. „A vy si myslíte, že se to datum blíží? A že o tom církev ví?"

„To je spekulace," připustil Teabing, „ale určitě by to pro církev byl dobrý motiv, aby zaútočila a ty dokumenty objevila, než bude pozdě."

Langdona se zmocnil nepříjemný pocit, že to, co Teabing říká, dává dobrý smysl. „Myslíte, že by církev byla schopná zjistit, kdy se Převorství chystalo to všechno zveřejnit?"

„Proč ne? Když předpokládáme, že církev byla schopná zjistit identitu členů Převorství, jistě by se mohla dozvědět leccos i o jejich plánech. A i kdyby přesné datum neznali, mohli by uvěřit svým pověrám."

„Pověrám?" nechápala Sophie.

„Podle proroctví," vysvětloval Teabing, „procházíme právě obdobím velkých změn. Nedávno minul konec tisíciletí a s ním také skončil dva tisíce let trvající astrologický věk Ryb, což je také znak Ježíše. Kterýkoli astrolog vám řekne, že základní myšlenkou tohoto věku byla víra, že vyšší moc musí lidem nakazovat, co mají dělat, protože člověk není schopen přemýšlet sám za sebe. Tudíž se jednalo o období silných náboženství. Nyní ovšem vstupujeme do věku Vodnáře – jehož ideály tvrdí, že lidé se dozvědí *pravdu* a budou schopni samostatně myslet. Jedná se o ohromný ideologický posun – a dochází k němu právě nyní."

Langdonovi přeběhl mráz po zádech. Astrologická proroctví nikdy nepovažoval za seriózní a průkazná, ale věděl, že v církvi existuje řada lidí, kteří se jim podrobně věnují. „Církev nazývá toto období změn *koncem dnů*."

Sophie se nedůvěřivě zeptala. „Něco jako konec světa? Apokalypsa?"

„Ne. To je běžný omyl. Mnoho náboženství hovoří o *konci dnů*. Neznamená to ale konec světa, spíš je to konec našeho současného věku Ryb, který započal v čase narození Ježíše Krista, trval dva tisíce let a odchází spolu s druhým tisíciletím. Nyní, když jsme vstoupili do věku Vodnáře, nastal *konec dnů*."

„Mnoho historiků zabývajících se svatým grálem věří," doplnil Teabing, „že *pokud* Převorství opravdu plánuje zveřejnit pravdu, jednalo by se o

symbolicky příhodný okamžik. Většina vědců, včetně mě, očekávala, že bratrstvo vystoupí se svými dokumenty přesně na konci tisíciletí. To se ale zjevně nestalo. Římský kalendář se ovšem zcela nepřekrývá s astrologickými znameními, takže přesné datum možná ještě nenastalo. Zdali církev získala informace, že se ono datum blíží, nebo jestli jen kvůli tomuto historickému proroctví začíná být příliš nervózní, to nevím. A není to ani podstatné. V každém případě se tím vysvětluje případná motivace církve k neočekávanému útoku proti Převorství.“ Teabing se zamračil. „A věřte mi – jestli církev svatý grál najde, zničí ho. Dokumenty a pozůstatky posvátné Máří Magdaleny také.“ Ztěžka si povzdechl. „Pak, má drahá, budou všechny důkazy jednou provždy ztraceny. Církev vyhraje svou válku, starou téměř jako náš letopočet, válku o přepsání dějin. Skutečná minulost bude navěky vymazána.“

Sophie pomalu vytáhla z kapsy klíč ve tvaru kříže a rozechvěle jej podala Teabingovi.

Teabing ho vzal a začal si jej prohlížet. „Můj Bože. Pečeť Převorství. Kde jste to vzali?“

„Dědeček mi to dal dnes v noci, ještě než zemřel.“

Teabing přejel po klíči prstem. „Klíč ke kostelu?“

Sophie se zhluboka nadechla. „Ten klíč umožňuje svému držiteli přístup k základnímu kameni.“

Teabing trhl hlavou a po obličeji se mu rychle šířil výraz naprosté nedůvěry. „To není možné! Který kostel jsem vynechal? Prohledal jsem každý kostel ve Francii!“

„To není od kostela,“ hlesla Sophie. „Je od švýcarské Depozitní banky.“

Teabing se překvapeně zeptal: „Základní kámen je v bance? V bezpečnostní schránce? To je nemožné! Základní kámen musí být pod znamením růže.“

„To také je,“ vložil se do toho Langdon. „Byl uložen v palisandrové truhlici, která má na víku symbol růže s pěti okvětními lístky.“

Teabinga to omráčilo. „Vy jste ho *viděli*?“

Sophie přikývla. „Byli jsme v té bance.“

Teabing přešel k nim a v očích se mu zračil divoký strach. „Přátelé, musíme něco udělat. Základní kámen je v nebezpečí! Je naší povinností jej ochránit. Co když existují další klíče? Třeba ukradené ostatním *sénéchaux*. Jestli církev získá přístup do banky tak jako vy…“

„Pak dorazí pozdě,“ odpověděla Sophie. „My jsme základní kámen z banky vyzvedli.“

„Cože! Vy jste vzali základní kámen z jeho úkrytu?“

„Nebojte se," uklidňoval ho Langdon. „Základní kámen je dobře ukrytý."

„*Mimořádně* dobře ukrytý, doufám!"

„Nu, vlastně" – Langdon nedokázal potlačit úsměv – „to záleží na tom, jak často zametáte pod divanem."

Vítr v okolí zámku Villette zesílil a Silas si musel přitáhnout sutanu blíž k tělu. Stál těsně u okna, a přestože z rozhovoru, který probíhal uvnitř, neslyšel skoro nic, slova *základní kámen* se k němu donesla hned několikrát.

Je to uvnitř.

Učitelova slova mu stále zněla v hlavě. *Vejdi do zámku Villette. Vezmi základní kámen. Nikoho nezabíjej.*

Teď se Langdon i s ostatními najednou přesunul do jiné místnosti v zámku. Ve studovně zhasla světla. Silas si připadal jako panter, chystající se ke skoku na kořist. Připlížil se k proskleným dveřím. Zjistil, že nejsou zamčené a vklouzl dovnitř. Potichu za sebou zavřel. Z jiné místnosti slyšel tlumené hlasy. Vytáhl z kapsy pistoli, odjistil ji a po špičkách se vydal do chodby.

63

Seržant Collet stál osamocen u začátku příjezdové cesty Leigha Teabinga a díval se na obrovský dům. *Izolovaný. Tmavý. Dobrý úkryt.* Collet přehlédl svých šest agentů, kteří se tiše přesunovali podél plotu. Mohli by se dostat přes plot a obklíčit dům během několika minut. Langdon si nemohl vybrat lepší místo k tomu, aby jej Colletovi muži nečekaně překvapili.

Seržant se právě chystal zavolat Fachovi, když mu zazvonil mobil.

Fache nebyl zřejmě posledním vývojem tak potěšen, jak by byl Collet očekával. „Proč mi nikdo neoznámil, že jsme našli Langdona?"

„Měl jste schůzku a…"

„Kde přesně jste, seržante Collete?"

Collet mu sdělil adresu. „Pozemky patří britskému občanovi jménem Teabing. Langdon musel ujet dost dlouhou štreku, aby se sem dostal. Nejsou tu žádné známky násilného vniknutí, takže to vypadá, že toho Teabinga zná."

„Jedu tam," vyštěkl Fache. „Zatím nic nedělejte. Chci být osobně u toho."

Colletovi poklesla čelist. „Ale kapitáne, jste dvacet minut odsud! Měli bychom jednat okamžitě. Mám tu celkem osm mužů. Čtyři z nich mají pušky a my ostatní pistole."

„Počkejte na mě."

„Kapitáne, co když tam Langdon drží nějaké rukojmí? Co když nás uvidí a rozhodne se, že odtud zmizí pěšky? Musíme jednat *neprodleně*! Moji muži jsou na svých místech a jsou připraveni."

„Seržante Collete, počkáte s jakoukoliv akcí, dokud nedorazím. To je rozkaz." Fache zavěsil.

Collet ohromeně uložil svůj telefon. *Proč po mně Fache ke všem čertům chce, abych čekal?* Odpověď ale znal. Kapitán má sice vynikající policajtský instinkt, ale také jednu slabost – ješitnost. *Fache si chce připsat zásluhy za zatčení sám.* Poté, co nechal Američanovu tvář vysílat všemi televizními okruhy, chce si být jistý, že jeho obličej bude v televizi také. Seržantovým úkolem bylo jednoduše střežit pevnost, dokud se neobjeví šéf a nespasí svět.

Colleta však v tom okamžiku napadla ještě druhá možnost, kterou by se ten odklad dal vysvětlit. Váhání policie při zatýkání uprchlíka někdy znamenalo, že se objevily jisté pochybnosti o jeho vině. *Není si snad Fache jistý, že Langdon je jeho muž?* Tato myšlenka nebyla právě příjemná. Fache dnes v noci nasadil všechny páky, aby Roberta Langdona uvěznil – tajné odposlouchávání, Interpol, a teď ještě televize. Dokonce ani sám velký Bezu Fache by nepřežil politické následky toho, že omylem rozeslal tvář prominentního amerického občana všem televizím spolu s tvrzením, že se jedná o vraha. Jestli si Fache nyní uvědomil, že udělal chybu, pak by dávalo dobrý smysl, že Colletovi nařídil, aby nic nepodnikal bez něho. Poslední věc, o kterou by Fache v takovém případě stál, by bylo, aby Collet vpadl na soukromé pozemky nevinného Brita a namířil na Langdona pistoli.

Kromě toho si seržant uvědomil, že Langdonova nevina by vysvětlila jeden z nejpodivnějších paradoxů celého případu: Proč by Sophie Neveuová, *vnučka* oběti, pomáhala uprchnout předpokládanému vrahovi? Pokud by ovšem nevěděla, že se Langdonovo obvinění nezakládá na pravdě. Fache probíral všechny možnosti, které by vysvětlily Sophiino podivné chování, včetně teorie, že Sophie, jakožto jediná dědička po Jacquesu Saunièrovi, přesvědčila svého tajného milence Roberta Langdona, aby se Saunièra zbavil, a ona se tak mohla dostat k dědečkovým penězům.

Pokud by byl Saunière měl podezření, že se to všechno sběhlo takto, mohl by na podlaze nechat pro policii onen vzkaz. *P.S. Najdi Roberta Langdona.* Collet si byl docela jistý, že tu něco nehraje. Sophie Neveuová se nezdála být schopná něčeho tak podlého.

„Seržante?“ přiběhl k němu jeden z agentů. „Našli jsme auto.“

Collet následoval agenta zhruba padesát metrů od hlavní brány a na krajnici uviděl stát zaparkované černé audi. Byl to vůz z půjčovny. Collet sáhl na kapotu nad motorem. Byla ještě teplá. Dokonce horká.

„Tím vozem sem musel přijet Langdon,“ podotkl Collet. „Zavolejte společnosti, které to auto patří. Zjistěte, jestli nebylo ukradeno.“

„Ano, pane.“

Další policista zamával na Colleta, aby přišel k plotu. „Seržante, podívejte se na tohle.“ Podal Colletovi dalekohled pro noční vidění. „Ta skupinka stromů u konce příjezdové cesty.“

Collet namířil dalekohled nahoru k zámku a zaostřil. Během několika vteřin našel zelenavé tvary stromů. Přejel po zatáčce na příjezdové cestě a pomalu podél ní postupoval k domu. Pak to uviděl. Chvíli jen překvapeně zíral. Pod stromy stála zaparkovaná opancéřovaná dodávka. Stejná, jaké povolil výjezd z Depozitní curyšské banky. Modlil se, aby to byla jen nějaká bizarní náhoda, ale věděl, že to tak být nemůže.

„Je jasné,“ řekl policista, „že právě takhle se Langdon s Neveuovou dostali z té banky.“

Collet ztratil řeč. Vzpomínal na řidiče dodávky, kterého zastavil na výjezdní rampě z banky. Ty hodinky. Jeho netrpělivost, aby už byl pryč. *Nezkontroloval jsem nákladový prostor.* Seržant si nevěřícně uvědomil, že nějaký pracovník banky lhal policii o tom, kde se Langdon se Sophií nacházejí, a pak jim ještě dopomohl k útěku. *Ale kdo? A proč?* Collet přemítal, jestli právě *tohle* není důvod, proč mu Fache nakázal, aby na něj počkal. Možná zjistil, že kromě Langdona a Sophie jsou do všeho zapleteni ještě další lidé. *Ale jestli sem Langdon s Neveuovou přijeli v té dodávce*, zeptal se sám sebe Collet, *tak co tu dělá to audi?*

Několik set mil jižněji právě malé letadlo pokračovalo v letu nad Tyrhénským mořem. Přes klidnou oblohu biskup Aringarosa držel v ruce sáček a byl si jistý, že se mu každou chvíli udělá špatně. Jeho rozhovor s Paříží neprobíhal tak, jak si představoval.

Aringarosa otáčel se svým zlatým prstenem a pokoušel se bojovat se zdrcujícím pocitem strachu a zoufalství. *V Paříži všechno dopadlo úplně*

špatně. Biskup zavřel oči a tiše se modlil, aby si Bezu Fache s celou situací dokázal poradit.

64

Teabing si sedl na divan a na klíně držel dřevěnou truhličku. Cítil její váhu a obdivoval jemnou vyřezávanou růži na víku. *Dnešní noc je ta nejpodivnější a nejkouzelnější v celém mém dosavadním životě.*

„Otevřete to," zašeptala Sophie, která spolu s Langdonem stála nad ním.

Teabing se usmál. *Nepospíchejte na mě.* Poté, co strávil mnoho let hledáním základního kamene, chtěl si řádně vychutnat každou milisekundu tohoto okamžiku. Přejel dlaní po dřevěném víku a hmatem vychutnával reliéf růže.

„Růže," zašeptal. *Růže je Magdalena, je svatý grál. Růže je kompasem, který ukazuje cestu.* Teabing si připadal trochu jako hlupák. Dlouhé roky objížděl katedrály a kostely po celé Francii, platil za přístup do míst, kam se normální návštěvník nedostane, zkoumal stovky klenutých stropů a hledal ukrytý základní kámen. *La clef de voûte – kamenný klíč pod znamením růže.*

Teabing pomalu zvedl víko truhlice.

Jakmile se podíval na její obsah, okamžitě věděl, že to opravdu může být jedině základní kámen. Díval se na kamenný válec obemknutý pěti kruhy s vytesanými písmeny. Ten předmět mu připadal překvapivě známý.

„Vyrobený podle Leonardových deníků," vysvětlila Sophie. „Dědeček je dělal ze záliby."

Nu jistě, uvědomil si Teabing. Viděl nákresy a plánky. *Klíč k nalezení svatého grálu je uvnitř tohoto kamene.* Vyndal těžký kryptex z truhlice a opatrně si jej prohlížel. Přestože netušil, jak by se měl ten válec otevřít, cítil, že uvnitř je ukryt i jeho vlastní osud. V okamžicích zklamání se Teabing často ptal sám sebe, zda bude jeho životní touha někdy naplněna. Teď takové pochybnosti zmizely jednou provždy. Téměř slyšel ta starodávná slova, základ legendy o Svatém grálu…

Vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c´est le Saint-Graal qui vous trouve.

Nenaleznete svatý grál, svatý grál nalezne vás.

Bylo to neuvěřitelné, ale dnes v noci přišel klíč k nalezení svatého grálu přímo do jeho příbytku.

Zatímco Sophie seděla s kryptexem na klíně a vysvětlovala Teabingovi všechno o octu, otočných písmenech a hesle, které je potřeba k otevření válce, přenesl si Langdon palisandrovou truhličku přes místnost k dobře osvětlenému stolu, aby si ji podrobněji prohlédl. To, co Teabing před chvíli řekl, mu stále znělo v uších.

Klíč ke grálu je ukryt pod znamením růže.

Langdon zvedl truhličku ke světlu a prozkoumal symbol růže na víku. I když toho o řezbářství příliš mnoho nevěděl, vzpomněl si právě na slavný kazetový strop v jednom španělském klášteře kousek od Madridu, kde tři sta let po jeho postavení začaly ze stropu padat dřevěné destičky, pod nimiž byly ukryty posvátné texty, napsané mnichy na strop místnosti.

Langdon se znovu podíval na růži.

Pod růží.

Sub Rosa.

Tajemství.

Zvuk z chodby za jeho zády přiměl Langdona, aby se otočil. Neviděl nic, jen stíny. Asi kolem prošel Teabingův sluha. Langdon se obrátil zpátky k truhlici. Přejel prsty po jemné hraně řezby a přemýšlel, jestli je možné nějakým způsobem růži z víka vyjmout. Práce však byla provedena nadmíru pečlivě. Pochyboval, že by se mu mezi vloženou řezbu růže a důlek vyhloubený ve dřevě podařilo vsunout třeba jen ostří žiletky.

Otevřel truhlici, aby prozkoumal spodní stranu víka. Byla hladká. Když ji ale trochu natočil v ruce, všiml si takřka neviditelné malé dírky, umístěné přesně uprostřed. Langdon truhlici opět zavřel a podíval se pozorně na růži. Tady žádný otvor nebyl.

Neprochází skrz.

Postavil truhlici na stůl, rozhlédl se po pokoji a uviděl slohu papírů, sepnutou dohromady svorkou. Svorku si vypůjčil, vrátil se k truhlici, otevřel ji a znovu se zaměřil na malý otvor uprostřed. Opatrně drátek svorky narovnal a zasunul jeden konec do otvoru. Opatrně zatlačil. Nevyžadovalo to téměř žádné úsilí. Uslyšel, jak něco tiše kleplo o stůl. Zavřel víko, aby se podíval. Byl to malý kousek dřeva, jako jedna část skládačky. Dřevěná růže vypadla z víka truhličky a ležela teď na stolní desce.

Langdon užasle zíral na prázdné místo, které po růži zůstalo. Ve dřevě tam byly vyryty čtyři řádky textu. V jazyce, jehož písmo Langdon nikdy neviděl.

Ta písmena vypadají trochu semitsky, pomyslel si, *ale ten jazyk skutečně neznám!*

Náhlý pohyb za zády přitáhl jeho pozornost. Zčistajasna mu na hlavu dopadl tvrdý úder a srazil ho na kolena.

Když padal, na okamžik měl dojem, že vidí bledého ducha, jak jej překračuje a v ruce třímá pistoli. Pak se propadl do tmy.

65

Sophie Neveuová, přestože pracovala pro policii, ještě nikdy nehleděla do ústí pistole. Až dnes v noci. Takřka neuvěřitelné bylo, že tu pistoli držela bledá ruka ohromného albína s dlouhými bílými vlasy. Díval se skrze ni červenýma očima, které hrozivě žhnuly. Byl oblečen do vlněné sutany, přepásané provazem, a připomínal středověkého mnicha. Sophie si nedokázala představit, kdo to může být, ale přesto pocítila náhlý respekt k Teabingovu přesvědčení, že za celou záležitostí stojí *církev*.

„Víte, proč jsem přišel," promluvil mnich dutým hlasem.

Sophie s Teabingem seděli na divanu se zdviženýma rukama, jak jim útočník přikázal. Langdon ležel na podlaze a sténal. Mnichovy oči se okamžitě vpily do základního kamene, který měl Teabing stále na klíně.

V Teabingově hlasu zazněl vzdor: „Nebudete schopen to otevřít."

„Můj Učitel je velice moudrý," odpověděl mnich a přiblížil se k nim. Střídavě mířil na Sophii a na Teabinga.

Sophie uvažovala, kde může být Teabingův sluha. *Copak neslyšel, jak Robert padl na podlahu?*

„Kdo je váš učitel?" zeptal se Teabing. „Možná bychom se mohli domluvit na finančním vyrovnání."

„Hodnotu grálu nelze vyčíslit penězi." Přistoupil ještě blíž.

„Vy krvácíte," všiml si Teabing klidně a kývl k mnichovu pravému kotníku, po kterém stékala kapka krve. „A kulháte."

„Stejně jako vy," odsekl mnich a ukázal na kovové francouzské hole, opřené vedle Teabinga. „Teď mi podejte základní kámen."

„Vy víte o základním kamenu?" zeptal se Teabing překvapeně.

„Nestarejte se o to, co vím. Pomalu vstaňte a dejte mi to."

„Vstát je pro mne obtížné."

„Přesně tak. Budu raději, když nikdo nebude dělat žádné rychlé pohyby."

Teabing vsunul pravou ruku do držadla francouzské hole a do levé ruky uchopil základní kámen. Pomalu vstal – v dlani levé ruky držel kamenný válec a nejistě udržoval rovnováhu opřený pravičkou o hůl.

Mnich se teď přiblížil na vzdálenost necelých dvou metrů a držel pistoli namířenou přímo na Teabingovu hlavu. Sophie bezmocně přihlížela, jak mnich natahuje ruku, aby od Teabinga vzal kamenný válec.

„Nikdy neuspějete," ozval se Teabing. „Základní kámen odemkne je ten, kdo je toho hoden."

O tom, kdo je hoden, rozhoduje pouze Bůh, pomyslel si Silas.

„Je to dost těžké," řekl ten muž s francouzskou holí. Jeho paže se začala chvět. „Jestli si to ode mne rychle nevezmete, obávám se, že to upustím." Chvění jeho paže hrozivě zesílilo.

Silas chvatně pokročil kupředu, aby si základní kámen vzal, ale přesně v tom okamžiku ztratil muž s berlí rovnováhu. Hůl mu podklouzla a jeho tělo se začalo naklánět a padat doprava. *Ne!* Silas přiskočil, aby zachránil základní kámen, a přitom sklonil hlaveň pistole. Základní kámen se ale teď pohyboval směrem od něho. Jak se muž kácel na pravý bok, jeho levá ruka máchla dozadu a válec tak bezpečně přistál na měkkém povrchu divanu. V tomtéž okamžiku kovová francouzská hůl, kterou stále svíral v pravičce, vylétla a širokým obloukem přistála Silasovi na stehně.

Střepiny bolesti roztrhaly Silasovo tělo na kusy, když francouzská hůl dopadla přesně na ostnatý pás kolem jeho stehna a zarazila mu tak ostny hluboko do masa. Prohnul se a padl na kolena, čímž se ostnatý pás zařízl ještě hlouběji. Pistole s ohlušující ránou spustila, ale kulka se neškodně zaryla do podlahy. Silas padl na zem. Než stačil zbraň zvednout a vystřelit podruhé, ta žena ho zespoda kopla do čelisti.

Collet uslyšel výstřel až na začátku příjezdové cesty. Tlumená rána mu vyvolala v žilách příliv paniky. Fache byl na cestě a Collet se už vzdal veškeré naděje, že by mohl být pochválen za své dnešní činy. Ale v žádném případě nedovolí, aby ho Fachovo ego dostalo až před ministerskou komisi pro posuzování zanedbání povinností policisty.

V soukromém domě se ozval výstřel! A vy jste čekal na příjezdové cestě?

Collet věděl, že příležitost pro kradmý postup už dávno minula. Také věděl, že jestli bude váhat ještě jediný okamžik, celá jeho policejní kariéra se rázem rovněž stane minulostí. Podíval se na železnou bránu a rozhodl se.

„Jdeme tam!"

Robert Langdon slyšel výstřel jako z velké dálky. Také zaslechl bolestný výkřik. Svůj vlastní? Na křehkou schránku jeho mozkovny útočilo parní kladivo. Někde poblíž hovořili lidé.

„Kde jste u čerta byl?“ křičel Teabing.

Sluha vběhl do místnosti. „Co se stalo? Ach, můj Bože! Kdo to je? Zavolám policii!“

„To ani omylem! Žádnou policii nevolejte. Pro změnu byste mohl být užitečný a donést nám něco, čím spoutáme to monstrum.“

„A trochu ledu!“ zavolala za ním Sophie.

Langdon znovu omdlel. Další hlasy. Pohyb. Najednou byl usazen na divanu. Sophie mu přidržovala u hlavy balíček s ledem. Bolela ho lebka. Pomalu se mu vracel zrak. Díval se na postavu, ležící na podlaze. *Mám snad halucinace?* Obrovské tělo albínského mnicha bylo spoutané a ústa přelepená lepicí páskou. Měl rozraženou čelist a plášť na pravém stehně nasáklý krví. Vypadal, jak by se také právě probral z bezvědomí.

Langdon se otočil k Sophii. „Kdo to je? Co… se stalo?“

Teabing k němu přikulhal. „Byl jste zachráněn rytířem, třímajícím Excalibur vyrobený na ortopedii.“

He? Langdon se pokoušel se narovnat.

Sophiin dotyk byl rozechvělý, ale jemný. „Počkej ještě chvíli, Roberte.“

„Obávám se,“ promluvil Teabing, „že jsem vaší přítelkyni právě v praxi demonstroval výhodu, jakou s sebou přináší můj zdravotní stav. Zdá se, že mě každý podceňuje.“

Langdon se ze svého místa znovu zadíval na mnicha a pokoušel se představit si, co se tu vlastně stalo.

„Měl na sobě ostnatý pás,“ vysvětlil Teabing.

„Co?“

Teabing ukázal na krvavý kožený pás s ostny, který ležel na podlaze. „Ostnatý pás. Měl ho na stehně. Pečlivě jsem na něj zamířil.“

Langdon si mnul čelo. O takových pásech už slyšel. „Ale… jak jste to mohl vědět?“

Teabing se usmál. „Křesťanství je mým studijním oborem, Roberte, a existují jisté sekty, které něco takového používají.“ Ukázal svou holí na krev, stále prosakující přes mnichovu kutnu. „Jako tady ten.“

„Hádal bych, že je z Opus Dei,“ usoudil Langdon. O téhle ultrakonzervativní katolické sektě toho slyšel v poslední době dost. A většina těch věcí nebyla příliš pozitivní.

Teabing se zblízka podíval na ostnatý pás. „Souhlasím. Ale proč by se Opus Dei pokoušel najít svatý grál?“

Langdon pořád nebyl v stavu, aby se nad tím zamýšlel.

„Roberte," ozvala se Sophie a přešla k dřevěné truhlici. „Co je tohle?" V ruce držela malou dřevěnou růži, kterou Langdon vyňal z víka truhlice.

„Pod ní byl schován vyrytý text. Myslím, že by nám mohl sdělit, jak máme základní kámen otevřít."

Ještě než Sophie nebo Teabing mohli jakkoli zareagovat, objevilo se u úpatí kopce moře modrých policejních světel a sirén a začalo rychle stoupat po dlouhé příjezdové cestě.

Teabing se zamračil. „Přátelé, zdá se, že musíme učinit jisté rozhodnutí. A raději bychom je měli učinit rychle."

66

S vytasenými zbraněmi vpadl Collet se svými agenty předními dveřmi do domu sira Leigha Teabinga. Vějířovitě se rozdělili a začali prohledávat místnosti v přízemí. V podlaze obývacího pokoje našli otvor po kulce, známky zápasu, malé množství krve, podivný ostnatý pás z kůže a načatou lepicí pásku. Jinak vypadalo přízemí docela opuštěné.

Zrovna když se Collet chystal rozdělit své muže a poslat je na prohlídku sklepa a pozemků za domem, uslyšel o patro výš nějaké hlasy.

„Jsou nahoře!"

Collet s ostatními policisty vyběhl po širokém schodišti do prvního patra a procházeli jeden pokoj po druhém, neosvětlené ložnice a chodby, po zvuku hlasů. Zdálo se, že hlasy vycházejí z poslední ložnice na konci výjimečně dlouhé chodby. Policisté opatrně postupovali ke dveřím a odřezávali alternativní možnosti úniku.

Když se přiblížili ještě víc, spatřil Collet, že dveře do této ložnice jsou otevřené. Hlasy najednou utichly a vystřídal je podivný hřmot. Znělo to jako motor auta.

Collet dal signál. Opatrně se natáhl kolem rámu dveří, nahmatal vypínač a rozsvítil. Všichni vpadli do místnosti, Collet vykřikl policejní varování a namířil svou pistoli – na nikoho.

Prázdná ložnice pro hosty.

Dunění motoru vycházelo z černého elektronického panelu na zdi vedle dveří. Collet si takového zařízení všiml i v ostatních místnostech. Domácí telefon. Přeběhl k němu. Na panelu byla řada označených tlačítek:

STUDOVNA… KUCHYNĚ… PRÁDELNA… SKLEP…

Odkud sakra slyším to auto?

Hlavní ložnice… Sluneční pokoj… stáj… knihovna

Stáj! Collet byl vmžiku dole a běžel k zadním dveřím. Po cestě popadl jednoho agenta. Oba tryskem přeběhli zadní trávník a bez dechu dorazili k zvětralé, šedé stáji.

Ale ještě než k ní doběhli, Collet už slyšel vzdalující se zvuk motoru. Vytáhl pistoli, vpadl do stáje a rozsvítil. Po pravé straně byla jednoduchá dílna – sekačky na trávu, automobilové nářadí, zahradnické náčiní. Na zdi byl namontovaný domácí telefon. Jedno z tlačítek měl zamáčknuté.

Pokoj pro hosty II.

Collet se otočil a vzedmul se v něm vztek. *Odlákali nás do prvního patra pomocí domácího telefonu!* Na druhé straně stáje se táhla dlouhá řada stání pro koně. Žádní koně tu ovšem nebyli. Majitel zjevně dával přednost jiné formě koňské síly – stáj byla přeměněna v impozantní garáž a zaparkované vozy tvořily opravdu sbírku prvotřídních značek: černé ferrari, starý rolls-royce, starožitný Aston Martin – sportovní kupé a historické Porsche 356.

Poslední místo bylo prázdné.

Collet k němu přeběhl a na zemi uviděl několik olejových skvrn. *Nemůžou se odtud dostat.* Příjezdovou cestu a bránu nechal zablokovat dvěma vozy, aby předešel právě takové situaci.

„Pane?“ Policista, jenž ho doprovázel, ukázal podél automobilů dozadu.

Zadní vrata stáje byla otevřena dokořán a za nimi se prostírala temná, bahnitá pole, táhnoucí se někam do noci. Collet k nim přiběhl a snažil se něco spatřit ve venkovní temnotě. Jediné, co ale rozeznal, byl vzdálený obrys lesa. Žádná světla automobilu. Tohle zalesněné údolí bylo pravděpodobně protkáno desítkami lesních cest a souvratí, které ani nebyly zakresleny na mapách. Collet si ale byl jistý, že uprchlíci se nemohou dostat až k lesu. „Pošlete tam nějaké muže. Pravděpodobně uvázli někde nedaleko odtud. Tahle sportovní auta nemohou takovým terénem projet."

„Ehm, pane?“ Policista ukázal na nedaleký panel, na kterém viselo několik klíčků. Nad každým klíčkem byla cedulka s povědomým jménem.

DAIMLER… ROLLS-ROYCE…

ASTON MARTIN… PORSCHE…

Poslední háček byl prázdný.

Když si Collet přečetl nápis nad prázdným místem, okamžitě věděl, že má problém.

67

Terénní vozidlo bylo značky Java Black Pearl, s náhonem na všechna čtyři kola, standardní převodovkou, silnými polypropylenovými světlomety a s volantem na pravé straně.

Langdon byl rád, že nemusí řídit.

Teabingův sluha Remy se zhostil svého úkolu velice dobře – obratně manévroval po polích za zámkem Villette, ozařovaných pouze měsíčním svitem. Reflektory byly vypnuté, aby je nebylo vidět. Právě se přehoupli přes mírný vršek a sjížděli po dlouhém povlovném svahu. Vypadalo to, že Remy kočíruje vozidlo směrem k zubaté siluetě vzdáleného lesa.

Langdon, který držel na klíně základní kámen, se z předního sedadla otočil dozadu na Teabinga se Sophií.

„Co tvoje hlava, Roberte?“ promluvila Sophie. Vypadala pořád dost otřeseně.

Langdonovi se podařilo vykouzlit nucený úsměv. „Je to lepší, díky.“ Ta bolest ho ničila.

Teabing se ohlédl přes rameno do zavazadlového prostoru, kde ležel svázaný mnich s roubíkem v ústech. Aristokrat měl na klíně pušku a vypadal jako stará fotografie britského turisty, který je na výletě na safari a právě se chystá na lov.

„Jsem velice rád, že jste se dnes v noci u mě zastavili, Roberte,“ prohlásil Teabing a usmíval se, jako kdyby se poprvé po mnoha letech dobře bavil.

„Je mi líto, že jsme vás do toho zatáhli, Leighu.“

„Ale prosím vás, celý život čekám na to, až budu do něčeho zatažený.“ Teabing se zadíval na stín dlouhého živého plotu. Poklepal Remymu na rameno: „Nezapomeňte, žádná brzdová světla! Kdybyste potřeboval brzdit, používejte ruční brzdu. Chci se dostat kus cesty do lesa. Není důvod, abychom riskovali, že nás od domu uvidí.“

Remy zpomalil a bezpečně provedl vůz mezerou v živém plotě. Jakmile vjeli na cestu s přerostlou trávou, takřka okamžitě jim koruny stromů zablokovaly výhled na oblohu s měsícem.

Není vidět vůbec nic, pomyslel si Langdon a pokoušel se ve tmě rozeznat nějaké obrysy. Viděl jen neprostupnou čerň. O levou stranu auta se začaly otírat větve stromů a Remy otočil volantem doprava, aby

vyrovnal směr. Pak pokračoval velmi pomalu nějakých třicet metrů dopředu a volant při tom držel víceméně zpříma.

„Počínáte si výborně, Remy," pochválil ho Teabing. „Už bychom měli být dost daleko. Roberte, mohl byste stisknout to malé modré tlačítko hned pod větracím otvorem? Vidíte je?"

Langdon našel tlačítko a zmáčkl ho.

Cestu před nimi ozářila tlumená žlutá záře a odhalila husté křoviny po obou stranách lesní cesty. *Mlhovky*, uvědomil si Langdon. Vydávaly právě tolik světla, aby viděli, kam jedou, a přitom byli dostatečně hluboko v lese, takže je rozsvícená světla nemohla prozradit.

„Tak, Remy," prohodil Teabing šťastně. „Světla jsou zapnutá. Naše životy jsou ve vašich rukách."

„Kam jedeme?" zeptala se Sophie.

„Tato cesta vede zhruba tři kilometry do lesa," odpověděl Teabing. „Prochází napříč mými pozemky a pak uhýbá severním směrem. Pokud nenarazíme do žádného stojícího nebo padlého stromu, měli bychom se živí a zdraví vynořit na dálnici číslo pět."

Živí a zdraví. Langdonova hlava proti tomuto hodnocení hlasitě protestovala. Sklopil oči a podíval se do klína, kde ležela truhlice z růžového dřeva a v ní bezpečně uložený základní kámen. Znamení růže bylo vloženo zpátky na své místo ve víku, a přestože Langdonovi třeštila hlava, chtělo se mu znovu a podrobněji prozkoumat ten vyrytý text. Začal odklápět víko, když ucítil na rameni Teabingovu ruku.

„Trpělivost, Roberte," řekl Teabing. „Je tma a cesta je hrbolatá. Bůh nám pomáhej, kdybychom něco rozbili. Když jste nepoznal tu řeč na světle, jistě se vám to nepodaří ani ve tmě. Musíme se soustředit na to, abychom se odsud dostali pokud možno vcelku, ano? Na základní kámen přijde řada velice brzy."

Langdon věděl, že Teabing má pravdu. Mírně přikývl a truhlici zase zavřel.

Mnich vzadu zasténal a dal se do boje se svými pouty. Najednou začal divoce kopat.

Teabing se k němu otočil a namířil na něj pušku. „Nemyslím, že si máte nač stěžovat, pane. Neoprávněně jste vnikl na můj pozemek a mému drahému příteli jste uštědřil ošklivý úder do lebky. Bylo by mým nezpochybnitelným právem, abych vás tady zastřelil a vaše tělo pak nechal shnít v lesích."

Mnich ztichl.

„Jste si jistý, že jsme ho měli brát s sebou?" zeptal se Langdon.

„Zatraceně jistý!“ vykřikl Teabing. „Jste podezřelý z vraždy, Roberte. Ten darebák je vaší propustkou na svobodu. Policie po vás jde tak usilovně, že si pro vás přišla dokonce do mého domu.“

„To je moje chyba,“ ozvala se Sophie. „Ta dodávka z banky pravděpodobně měla vysílač.“

„To není podstatné,“ namítl Teabing. „Nepřekvapuje mě, že vás našla *policie*. Je mi divné, že vás dokázal vypátrat ten tvor z Opus Dei. Z toho, co jste mi vyprávěli, si opravdu nedokážu představit, jak vás mohl vystopovat až ke mně domů, pokud ovšem není ve styku s policií nebo s tou bankou.“

Langdon se nad tím zamyslel. Bezu Fache skutečně vypadal, že je pevně rozhodnut najít pro dnešní vraždy nějakého obětního beránka. A bankéř André Vernet se proti nim obrátil poměrně náhle, i když vzhledem k tomu, že Langdon byl obviněn z čtyřnásobné vraždy, byla tato změna postoje celkem pochopitelná.

„Ten mnich nepracuje sám, Roberte,“ pokračoval Teabing, „a dokud se nedozvíme, *kdo* za tím vším stojí, jste v nebezpečí. Dobrá zpráva ale je, přátelé, že nyní tou ohromnou mocí disponujete právě vy. Navíc máme v rukou toho zrůdného mnicha, a kdokoli tahá za nitky v pozadí, musí už být dost nervózní.“

Remy teď zrychloval. Projeli nějakou kaluží, vystoupali na malé návrší a opět začali sjíždět dolů.

„Roberte, byl byste tak hodný a podal mi ten telefon?“ ukázal Teabing na automobilový telefon, zavěšený na palubní desce. Langdon mu jej podal dozadu a Teabing vytočil nějaké číslo. Čekal dlouhou dobu, než se mu dotyčný člověk ozval. „Richarde? Vzbudil jsem vás? Jistěže ano. Hloupá otázka. Mrzí mě to. Mám malý problém. Necítím se zrovna nejlépe. Remy a já si potřebujeme skočit na Ostrovy, abych se mohl léčit. A to vlastně hned teď. Omlouvám se, že jsem vám to neřekl s větším předstihem. Mohl byste Alžbětu připravit během dvaceti minut? Já vím, budete se snažit. Za chvíli se uvidíme.“ Zavěsil.

„Alžbětu?“ podivil se Langdon.

„Moje letadlo. Stálo mě královské výkupné.“

Langdon se tentokrát otočil dozadu celým tělem a podíval se na něho.

„Co je?“ nechápal Teabing. „Vy dva přece nemůžete zůstat ve Francii, když je vám v patách celý policejní sbor. Londýn pro vás bude daleko bezpečnější.“

Sophie se na něj také podívala. „Myslíte, že bychom měli odjet ze země?“

„Přátelé, v civilizovaném světě mám daleko větší vliv než zde ve Francii. Kromě toho se má obecně za to, že svatý grál je ve Velké Británii. Pokud odemkneme základní kámen, jsem si jistý, že objevíme plán, který nám ukáže, že jsme se přesunuli do správné země."

„Bude to pro vás hodně riskantní," soudila Sophie. „Jestliže nám budete pomáhat, neuděláte si mezi francouzskou policií mnoho přátel."

Teabing znechuceně mávl rukou. „S Francií jsem skoncoval. Přestěhoval jsem se sem, abych našel základní kámen. Ta práce je nyní hotova. Je mi úplně jedno, jestli se ještě někdy podívám do zámku Villette."

Sophie se nejistě zeptala. „Jak se dva hledaní uprchlíci mohou dostat přes letištní bezpečnostní službu?"

Teabing se usmál. „Já létám z Le Bourget – ze soukromého letiště nedaleko odtud. Francouzští lékaři mě znervózňují, takže si jednou za čtrnáct dní zaletím na sever do Anglie. Na obou stranách průlivu platím za jistá speciální privilegia. Jakmile budeme ve vzduchu, můžete se rozhodnout, jestli byste se chtěli setkat s někým z americké ambasády nebo raději nikoli."

Langdon najednou nechtěl mít s velvyslanectvím nic společného. Jediné, nač se dokázal soustředit, byl základní kámen, záhadný text a otázka, zda je to všechno přivede až ke svatému grálu. Přemítal, jestli má Teabing s Velkou Británií pravdu. Většina moderních legend o grálu opravdu naznačovala, že jeho úkryt se nachází někde ve Spojeném království. Mystický ostrov Avalon krále Artuše dokonce měl podle současných názorů být v Glastonbury v Anglii. Ať už je ale grál kdekoli, Langdona nikdy ani nenapadlo, že ho bude skutečně hledat. *Sangrealské dokumenty. Skutečný příběh Ježíše Krista. Hrobka Máří Magdaleny.* Najednou měl dojem, že dnešní noc prožívá jako ve snu… v bublině, kam na něj okolní reálný svět nedosáhne.

„Pane?" promluvil Remy. „Skutečně máte v úmyslu vrátit se nastálo do Anglie?"

„Remy, nemusíte si dělat starosti," ujistil ho Teabing. „To, že se navracím do královniny říše, ještě neznamená, že zamýšlím odevzdat osud svých chuťových buněk do rukou anglických kuchařů. Očekávám, že mě budete i nadále doprovázet. Chtěl bych si koupit nádhernou vilu v Devonshiru, a pak nechám okamžitě přivézt všechny vaše věci! Dobrodružství, Remy, dobrodružství!"

Langdon se musel usmát. Když Teabing mluvil o svých plánech na triumfální návrat do Británie, také jeho se mimoděk zmocnilo Angličanovo nakažlivé nadšení.

Langdon nepřítomně vyhlížel z okénka na les, ubíhající dozadu, bledý jako duch ve žlutých paprscích jejich mlhovek. Postranní zpětné zrcátko otočily větve k vozu, takže v něm Langdon viděl Sophii, jak tiše sedí na zadním sedadle. Dlouho ji tak pozoroval a pocítil přitom neočekávanou vlnu spokojenosti. Bez ohledu na všechny dnešní problémy byl osudu vděčný za to, že jej přivedl do tak dobré společnosti.

Po několika minutách, jako kdyby na sobě ucítila jeho pohled, se Sophie naklonila dopředu, položila mu ruce na ramena a rychle ho pohladila. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ odpověděl. „Víceméně.“

Sophie se opět opřela a Langdon si všiml, že jí po rtech přeběhl tichý úsměv. Uvědomil si, že sám se usmívá také.

Silas byl zaklíněn vzadu v zavazadlovém prostoru vozu a mohl sotva dýchat. Paže měl vyvrácené dozadu a pevně přivázané ke kotníkům. Každý výmol na cestě vyslal do jeho zkroucených ramen šíp bolesti. Alespoň že mu sundali ostnatý pás. Přes lepicí pásku, kterou měl na ústech, nemohl dýchat a nosní dírky se mu rychle zanášely prachem z podlahy zavazadlového prostoru, do kterého byl nacpaný. Rozkašlal se.

„Myslím, že se dusí,“ poznamenal francouzský řidič a zdálo se, že má o zajatce starost.

Brit, který Silase udeřil svou berlí, se otočil a podíval se na něj přes opěradlo. Chladně se na vězně zamračil: „Naštěstí pro vás nehodnotí Britové člověka podle toho, jak soucítí se svými přáteli, ale podle toho, jaké má slitování s nepřáteli.“ Brit se natáhl k němu a uchopil okraj pásky, kterou měl Silas přes ústa. Jediným rychlým pohybem ji strhl.

Silasovy rty byly v jednom ohni, ale vzduch, který mu mohl proudit do plic, seslal samotný Bůh.

„Pro koho pracujete?“ zeptal se ho Angličan.

„Pracuji na díle Božím,“ odsekl Silas přes bolest v čelisti, do které ho kopla ta žena.

„Patříte k Opus Dei,“ prohlásil ten muž. Nebyla to otázka.

„Nevíte nic o tom, kdo jsem.“

„Proč chce Opus Dei získat základní kámen?“

Silas neměl v úmyslu odpovídat. Základní kámen byl klíčem ke svatému grálu a svatý grál klíčem k ochraně víry.

Pracuji na díle Božím. Cesta je v nebezpečí.

Silas se nyní obával, že definitivně zklamal svého Učitele i biskupa. Snažil se osvobodit ze svých pout, ale marně. Nemohl ani nikoho kontaktovat, aby ho seznámil s nepříznivým vývojem událostí. *Mí přemožitelé mají základní kámen! Naleznou svatý grál dříve než my!* V dusivé temnotě se Silas začal modlit. Tělesná bolest naléhavost jeho proseb jen podtrhovala.

Zázrak, Pane. Potřebuji zázrak. Silas nemohl vědět, že o několik hodin později bude takovým zázrakem skutečně obdarován.

„Roberte?“ Sophie ho stále pozorovala. „Právě ses zatvářil dost podivně.“

Langdon se na ni podíval a uvědomil si, že má křečovitě sevřené rty a srdce mu buší jako o závod. Právě ho napadla neuvěřitelná věc. *Opravdu by to mohlo být takhle jednoduché?* „Potřebuji použít tvůj mobilní telefon, Sophie.“

„Hned?“

„Myslím, že mě něco napadlo.“

„Co?“

„Za minutku ti to řeknu. Potřebuju si zavolat.“

Sophie vypadala nejistě. „Pochybuji, že ho Fache odposlouchává, ale pro všechny případy nemluv déle než jednu minutu.“ Podala mu svůj telefon.

„Jak se volá do Států?“

„Musíš přes operátora, na účet volaného. Z mého mobilu nemůžeš volat přímo přes oceán.“

Langdon vytočil nulu a věděl, že následujících šedesát sekund možná přinese odpovědi na řadu otázek.

68

Newyorský nakladatel Jonas Faukman si zrovna vlezl do postele, když mu zazvonil telefon. *Trochu pozdě na hovory*, zabručel si pro sebe a zvedl sluchátko.

Operátorův hlas se ho zeptal: „Přijmete hovor na účet volaného od Roberta Langdona?“

Jonas udiveně rozsvítil. „Ehm… jistě, v pořádku.“

V telefonu to cvaklo. „Jonasi?“

„Roberte? Budíš mě, *a ještě* ti za to platím?“

„Promiň, Jonasi,“ omlouval se Langdon. „Hned to bude vyřízené. Opravdu nutně to potřebuji vědět. Ten rukopis, který jsem ti dal. Poslal…“

„Roberte, je mi to líto, vím, že jsem ti slíbil, že ti ho pošlu s připomínkami už tenhle týden, ale nestihl jsem to. Bude to hned v pondělí. Slibuji.“

„O to mi nejde. Potřebuji vědět, jestli jsi rozesílal nějaké kopie k připomínkování, aniž bych o tom věděl.“

Faukman zaváhal. Langdonův nejnovější rukopis – zabývající se výzkumy z historie uctívání Bohyně – obsahoval řadu oddílů o Máří Magdaleně, nad nimiž jistě mnoho lidí překvapeně povytáhne obočí. Přestože všechno bylo řádně zdokumentováno i s uvedenými odkazy na jiné autory, kteří tvrdí totéž, neměl Faukman rozhodně v úmyslu vydat tak kontroverzní publikaci bez požehnání známých historiků a znalců umění. Vybral si tedy deset slavných jmen a rozeslal jim rukopis spolu se zdvořilým dopisem, ve kterém je žádal, aby mu napsali svůj názor, který by případně mohl být uveden na obálce knihy. Podle Faukmanových zkušeností jen málo lidí odolá pokušení, že uvidí své jméno vytištěné na nějaké knize.

„Jonasi?“ zatlačil na něj Langdon. „Tys ten rukopis rozeslal, že ano?“

Faukman se zamračil, protože vycítil, že z toho Langdon nemá radost. „Ten rukopis byl dobrý, Roberte, ale chtěl jsem tě překvapit příznivými ohlasy několika významných lidí.“

„Poslal jsi kopii i správci pařížského Louvru?“

Faukman se zasmál. „Předpokládám, že ti to Saunière řekl.“

Ticho na druhém konci linky trvalo nečekaně dlouho.

„Roberte?“ Faukman přemýšlel, proč se Langdon chová tak podivně. „Jistěže byl Saunière jedním z lidí, které jsem si vybral. Ve své knize máš řadu odkazů na díla ze sbírek Louvru, v seznamu literatury máš jeho knihy a Saunière je přední odborník.“

„Kdys to posílal?“

„Asi před měsícem. Také jsem se mu zmínil, že budeš brzy v Paříži, a navrhl jsem mu, že vy dva byste si měli o čem povídat. Volal ti, abyste se sešli?“ Faukman se odmlčel a promnul si oči. „Ale moment – neměl jsi být v Paříži zrovna tenhle týden?“

„Já *jsem* v Paříži.“

Faukman se posadil zpříma. „Ty mi voláš na účet volaného z *Paříže*?“

„Strhni mi to z honoráře, Jonasi. Slyšel jsi od té doby o Saunièrovi? Líbil se mu můj rukopis?“

„Nevím. Zatím mi nic neposlal.“

„No dobrá. Už musím běžet, Jonasi, ale tohle vysvětluje spoustu věcí. Díky.“

„Roberte…“

Ale Langdon už zavěsil.

Faukman položil sluchátko a nevěřícně potřásl hlavou. *Autoři*, pomyslel si. *I takový vyrovnaný a duševně zdravý je úplný cvok.*

Leigh Teabing se rozchechtal. „Roberte, chcete nám říct, že jste napsal knihu o tajné společnosti a váš nakladatel jim poslal její kopii?“

Langdon si povzdechl. „Už to tak vypadá.“

„To je ale krutá náhoda, příteli.“

Náhoda s tím nemá nic společného, pomyslel si Langdon. Požádat Jacquesa Saunièra, aby se vyjádřil k rukopisu o uctívání Bohyně bylo tak samozřejmé, jako požádat Tigera Woodse o recenzi knihy o golfu. A bylo naprosto jednoznačné, že každá kniha, zabývající se uctíváním Bohyně, se musí zmiňovat i o Převorství sionském.

„A teď se dostáváme k otázce za milion dolarů,“ pokračoval Teabing a pořád se pochechtával. „Hodnotil jste Převorství příznivě, nebo nepříznivě?“

Langdon chápal, kam tím Teabing míří. Mnoho historiků se tázalo, proč Převorství sangrealské dokumenty stále ukrývá. Měli dojem, že tyto informace měly být poskytnuty světu už před dlouhou dobou. „Činnost Převorství jsem nehodnotil nijak.“

„Chcete říct nedostatek činnosti.“

Langdon pokrčil rameny. Teabing zjevně také zastával názor, že by se ony dokumenty měly zveřejnit. „Prostě jsem vyložil dějiny bratrstva a popsal jsem je jako současnou tajnou společnost zabývající se uctíváním Bohyně a jako strážce grálu a starobylých dokumentů.“

Sophie se na něj podívala. „Zmínil ses o základním kamenu?“

Langdon zamrkal. Vskutku se o něm zmínil. A hned několikrát. „Psal jsem o základním kamenu jako o příkladu toho, jak daleko je Převorství ochotno zajít při ochraně a utajování sangrealských dokumentů.“

Sophie vypadala ohromeně. „Myslím, že to vysvětluje vzkaz *P.S. Najdi Roberta Langdona*.“

Langdon měl pocit, že ve skutečnosti to bylo něco *jiného*, co v rukopise Saunièra tak zaujalo, ale toto téma probere se Sophií, až budou sami.

„Takže,“ nadhodila Sophie, „jsi kapitánu Fachovi lhal.“

„Cože?“ zeptal se Langdon.

„Řekl jsi mu, že mezi tebou a mým dědečkem nikdy žádná korespondence neproběhla.“

„Vždyť také neproběhla! Můj nakladatel mu jenom poslal rukopis.“

„Zamysli se nad tím, Roberte. Jestli kapitán Fache nenašel obálku, ve které ten rukopis přišel, musel dojít k závěru, žes mu ho poslal *ty*.“ Odmlčela se. „Nebo, což je ještě horší, žes ho mému dědečkovi předal osobně, a jemu jsi to zatajil.“

Když dorazili na letiště Le Bourget, Remy zajel do malého hangáru na vzdálenějším konci přistávací dráhy. Jak se blížili, vyběhl z hangáru rozcuchaný muž ve zmuchlaném khaki oblečení, zamával na ně a otevřel obrovská kovová vrata z vlnitého plechu, takže všichni mohli spatřit malé, naleštěné, bílé letadlo.

Langdon civěl na blýskavý trup letounu. „Tohle je Alžběta?“

Teabing se usmál. „V celé své kráse.“

Muž v khaki k nim přispěchal a přimhouřil oči proti jejich světlům. „Všechno je skoro připraveno, pane!“ zavolal na ně s britským přízvukem. „Omlouvám se za zpoždění, ale překvapil jste mě a…“ Zarazil se, když viděl, kdo všechno vystupuje z auta. Podíval se na Sophii a Langdona, potom na Teabinga.

Teabing řekl: „Mí společníci a já máme naléhavé povinnosti v Londýně. Nemůžeme otálet ani chvíli. Připravte se, prosím, k okamžitému odletu.“ Zatímco mluvil, vyndal z auta pistoli a podal ji Langdonovi.

Pilot vytřeštil oči na zbraň, přistoupil k Teabingovi a zašeptal: „Pane, velice se omlouvám, ale mé diplomatické povolení k letům se vztahuje pouze na vás a vašeho sluhu. Nemohu vzít i vaše hosty.“

„Richarde,“ sdělil mu Teabing přátelsky, „dva tisíce liber šterlinků a ta nabitá pistole říkají, že moje hosty vzít *můžete*.“ Mávl rukou k vozu. „A toho nešťastníka zezadu také.“

69

Dva motory značky Garrett TFE-731 letadla Hawker 731 burácely a táhly letadlo ohromnou silou vzhůru k obloze. Letiště Le Bourget mizelo závratnou rychlostí pod nimi.

Utíkám ze země, pomyslela si Sophie. Zrychlení letadla ji vtlačilo hluboko do koženého sedadla. Až do tohoto okamžiku věřila, že její hra s

Fachem na kočku a na myš bude před ministerskou komisí nějakým způsobem ospravedlnitelná. *Pokoušela jsem se ochránit nevinného člověka. Snažila jsem se splnit dědečkovo poslední přání.* Sophie věděla, že tato možnost právě definitivně vzala zasvé. Opouštěla zemi – bez dokumentů, v doprovodu policií hledaného muže, a ještě ke všemu převážela spoutaného zajatce. Jestli do tohoto okamžiku existovala nějaká „rozumná hranice", teď ji rozhodně překročila. *A to téměř nadzvukovou rychlostí.*

Sophie seděla spolu s Langdonem a Teabingem vpředu, hned za pilotní kabinou. Jejich přepychová otočná křesla byla zakotvena v kolejničkách na podlaze a dala se přesunout k obdélníkovému stolku z tvrdého dřeva. Malá zasedací místnost. Důstojné vybavení nicméně nebylo schopné zakrýt daleko syrovější věci, které se děly v zadní části letadla, kde v samostatném oddělení poblíž toalety seděl Teabingův sluha Remy s pistolí v ruce a jen nerad plnil pánovy rozkazy, aby zůstal na stráži u zkrvaveného mnicha, který mu ležel svázaný u nohou jako nějaké ohromné zavazadlo.

„Ještě než znovu obrátíme svou pozornost k základnímu kameni," začal Teabing, „byl bych rád, kdybyste mi dovolili pronést několik slov." Hovořil trochu bojácně, jako otec, který se právě chystá vysvětlovat svým potomkům, jak se rodí děti. „Přátelé, uvědomuji si, že na této cestě jsem pouhým hostem a jsem tím poctěn. Přesto však cítím, že je mou povinností – povinností člověka, který strávil hledáním svatého grálu většinu života – abych vás varoval, že se právě chystáte vstoupit na cestu, z níž není návratu, a to bez ohledu na nebezpečí, která jsou s ní spojená." Otočil se k Sophii. „Slečno Neveuová, dědeček vám svěřil tento kryptex v naději, že udržíte tajemství svatého grálu při životě."

„Ano."

„Je pochopitelné, že cítíte jako svou povinnost toto přání vyplnit, bez ohledu na to, kam vás zavede."

Sophie přikývla, i když věděla, že ji doslova spaluje ještě druhá motivace. *Pravda o mé rodině.* Přes Langdonovo ujišťování, že základní kámen nemá s její minulostí nic společného, cítila Sophie něco hluboce osobního, co je do této záhady zapleteno, jako kdyby se jí kryptex, vyrobený vlastnoručně jejím dědečkem, pokoušel něco sdělit a vyplnit prázdnotu, která ji po celé roky pronásledovala.

„Váš dědeček dnes v noci zemřel a s ním i tři ostatní strážci," pokračoval Teabing, „a to ve snaze uchránit tento základní kámen před církví. Opus Dei se k němu dostalo doslova na dosah ruky. Chápete, doufám, že to na vás klade mimořádnou zodpovědnost. Byla vám svěřena pochodeň. Dva tisíce let starý plamen, který nesmí vyhasnout. Taková

pochodeň nesmí padnout do špatných rukou.“ Odmlčel se a podíval se na palisandrovou truhlici. „Uvědomuji si, že jste neměla na vybranou, slečno Neveuová, ale vzhledem k tomu, co všechno je v sázce, musíte svou zodpovědnost buď plně přijmout… nebo ji přenést na někoho jiného.“

„Dědeček dal ten kryptex mně. Jsem si jistá, že mě považoval za způsobilou s touto zodpovědností se vyrovnat.“

Teabing vypadal jejími slovy sice povzbuzen, avšak nepřesvědčen. „Dobře. Silná vůle je nezbytná. Ale přesto se musím zeptat, zda si uvědomujete, že úspěšné otevření základního kamene před vás postaví ještě daleko větší úkol.“

„Jaký?“

„Má drahá, představte si, že najednou budete držet v ruce mapu, která odhaluje místo úkrytu svatého grálu. V tom okamžiku budete mít přístup k pravdě, schopné navždy změnit naše dějiny. Budete strážkyní pravdy, kterou lidé hledají po celá staletí. Budete postavena před rozhodnutí, jestli máte tuto pravdu odhalit celému světu. Člověk, který by něco takového udělal, bude mnohými uctíván a mnohými nenáviděn. Otázkou je, máte-li v sobě dostatek síly, nezbytné k takovému rozhodnutí.“

Sophie zaváhala. „Nejsem si jistá, jestli bych o tom měla rozhodnout právě *já*.“

Teabing zvedl obočí. „Ne? Nemá-li to učinit vlastník základního kamene, kdo tedy?“

„Bratrstvo úspěšně střežilo toto tajemství po velice dlouhou dobu.“

„Převorství?“ Teabing se tvářil skepticky. „Bratrstvo je po dnešní noci otřeseno. *Dekapitováno*, jak jste to sama případně nazvala. Jestli byli odposloucháváni nebo se přímo mezi ně vloudil nějaký špion, to se asi nikdy nedozvíme, ale faktem zůstává, že někdo pronikl do jejich středu a odhalil totožnost čtyř nejvyšších členů. V takové situaci bych bratrstvu nevěřil.“

„Takže co navrhujete?“ zeptal se Langdon.

„Roberte, víte stejně dobře jako já, že Převorství neochraňovalo pravdu tak dlouho proto, aby se na ni věčně jen prášilo. Čekali jen na správný okamžik v dějinách, aby se o svou pravdu podělili s celým světem. Na okamžik, kdy bude svět schopen jejich pravdu přijmout.“

„A vy si myslíte, že ten okamžik nadešel?“ chtěl vědět Langdon.

„Jsem o tom přesvědčen. Je to nad slunce jasnější. Všechna historická znamení na to ukazují, a kdyby Převorství nemělo v úmyslu v nejbližší době zveřejnit své tajemství, proč by na ně církev útočila právě nyní?“

Sophie namítla: „Ten mnich nám ale o svých plánech nic neřekl.“

„Jeho plány jsou stejné jako plány církve," odpověděl Teabing. „Zničit dokumenty, které odhalují velký podvod. Církev se dnes v noci dostala svému cíli blíž než kdykoli předtím a Převorství vložilo svou důvěru ve vás, slečno Neveuová. Součástí záchrany svatého grálu jednoznačně je i uskutečnění posledního přání Převorství sionského – podělit se o pravdu se světem."

Langdon se ozval: „Leighu, žádat po Sophii, aby teď učinila takové rozhodnutí, je dost velké sousto pro člověka, který se teprve před hodinou dozvěděl, že nějaké sangrealské dokumenty existují."

Teabing vzdychl. „Omlouvám se, jestli na vás příliš tlačím, slečno Neveuová. Já jsem vždy věřil, že tyto dokumenty by měly být zveřejněny, ale toto rozhodnutí je jednoznačně na vás. Jenom jsem si myslel, že je důležité, abyste začala přemýšlet o tom, co se stane, podaří-li se nám základní kámen otevřít."

„Sire Teabingu," promluvila pevně Sophie, „abych citovala vaše vlastní slova: Vy nenaleznete svatý grál, svatý grál nalezne vás. Budu věřit tomu, že grál si mě nalezl z nějakého důvodu, a až ten okamžik nastane, budu vědět, co mám udělat."

Oba se na ni znepokojeně dívali.

„Takže," řekla a ukázala na truhličku z růžového dřeva, „se do toho dejme."

70

Seržant Collet stál v obývacím pokoji zámku Villette, pozoroval vyhasínající oheň v krbu a cítil se pod psa. Kapitán Fache dorazil před malým okamžikem a byl teď ve vedlejší místnosti, křičel na někoho do telefonu a snažil se zkoordinovat neúspěšné pokusy vypátrat chybějící terénní automobil.

Teď už mohou být kdekoli, pomyslel si Collet.

Collet byl rád, že poté, co už podruhé neuposlechl Fachova přímého rozkazu, našli policejní technici v podlaze obývacího pokoje díru po kulce, a potvrdili tím jeho tvrzení, že slyšel z domu výstřel. Fache se však přesto tvářil dosti kysele a Collet tušil, že tato akce bude mít pro něj neblahé důsledky, jen co se všechno vyjasní.

Důkazy, které zde objevili, bohužel nevrhly na celou záležitost žádné nové světlo. Černé audi na silnici před zámkem bylo vypůjčeno na falešné

jméno s falešnou kreditní kartou, a otisky prstů, které uvnitř našli, neodpovídaly nikomu v databázi Interpolu.

Do obývacího pokoje přispěchal další policista a tvářil se naléhavě. „Kde je kapitán Fache?“

Collet sotva vzhlédl od doutnajících uhlíků. „Zrovna telefonuje.“

„Už jsem dotelefonoval,“ vyštěkl Fache, který právě vcházel do místnosti. „Co máte?“

Policista odpověděl: „Pane, centrála právě přijala hovor od Andrého Verneta z Depozitní curyšské banky. Chce s vámi soukromě hovořit. Mění svou výpověď.“

„Ale?“ podivil se Fache.

Teď už Collet vzhlédl.

„Vernet připouští, že dnes v noci strávili Langdon s Neveuovou nějaký čas v jeho bance.“

„Na to už jsme přišli,“ souhlasil Fache. „Proč o tom Vernet lhal?“

„Říkal, že chce mluvit jen s vámi, ale slíbil, že bude plně spolupracovat.“

„Výměnou za co?“

„Za to, že se v této souvislosti ve zprávách neobjeví jméno jeho banky, a také za to, že mu pomůžeme znovu získat odcizený majetek. Zdá se, že Langdon s Neveuovou něco ukradli ze Saunièrovy bezpečnostní schránky.“

„Cože?“ vyhrkl Collet. „Jak?“

Fache ani nemrkl a zeptal se. „Co vzali?“

„To Vernet neupřesnil, ale mluvil, jako kdyby byl ochoten udělat prakticky cokoli, aby to získal zpátky.“

Collet se snažil si představit, jak k tomu mohlo dojít. Možná Langdon s Neveuovou drželi nějakého pracovníka banky v šachu pistolí? Možná Verneta násilím přinutili, aby jim otevřel Saunièrovu schránku a pomohl jim utéct? I když to vypadalo pravděpodobně, Collet se nemohl přinutit uvěřit tomu, že by Sophie Neveuová byla něčeho takového schopná.

„Dobře,“ usoudil Fache. „Vezměte si od něj číslo a řekněte mu, že si s ním promluvím, jakmile budu moci.“

Další policista zavolal na Facha z kuchyně: „Kapitáne? Procházím předvolená čísla na Teabingovu telefonu a právě mluvím s letištěm Le Bourget. Mám pro vás špatné zprávy.“

O třicet sekund později se Fache chystal opustit zámek Villette. Zrovna se dozvěděl, že Teabing vlastní malé soukromé letadlo, které přibližně před půl hodinou vzlétlo.

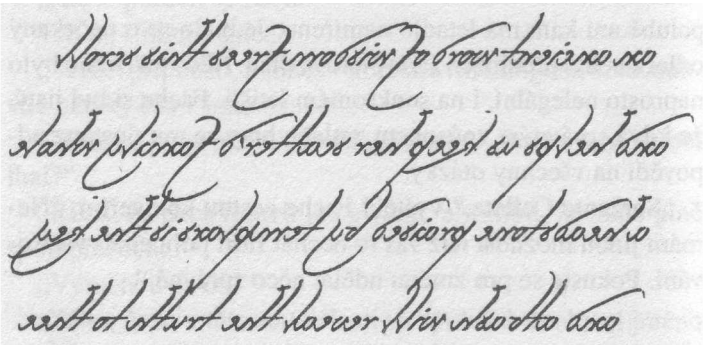
Pracovník letiště do telefonu tvrdil, že neví, kdo byl na palubě ani kam má letadlo namířeno. Jednalo se o nečekaný odlet a nebyl předložen žádný letový plán. Něco takového bylo naprosto nelegální, i na soukromém letišti. Fache si byl jistý, že když správným způsobem zatlačí, brzy se mu dostane odpovědí na všechny otázky.

„Seržante Collete," vyštěkl Fache cestou ke dveřím. „Nemám jinou možnost než vás tu nechat řídit policejní vyšetřování. Pokuste se pro změnu udělat něco správně."

71

Zatímco hawker pokračoval v letu směrem k Anglii, Langdon opatrně zvedl palisandrovou truhličku z klína, kde ji měl položenou, aby ji ochránil před nárazy během odletu. Teď ji položil na stůl a cítil, jak se Teabing se Sophií netrpělivě naklonili kupředu.

Otevřel kazetu a obrátil pozornost nikoli k písmenům na kryptexu, ale k malému otvoru na spodní straně víka. Špičkou propisovačky opatrně vystrčil vyřezávanou růži z jejího lůžka na horní straně a odkryl text, který se pod ní ukrýval. *Sub rosa*, uvažoval a doufal, že tentokrát pochopí, co je to za písmo. Soustředil se na nejvyšší možnou míru a začal podivný text studovat.

Po několika vteřinách se jej opět zmocnil pocit frustrace a zklamání. „Leighu, ten text prostě nedokážu nikam zařadit."

Ze svého místa Sophie nápis vidět nemohla, ale Langdonovo přiznání, že nedokáže identifikovat použité písmo, ji překvapilo. *Dědeček hovořil tak*

tajemným jazykem, že dokonce ani symbololog netuší, o co by mohlo jít? Rychle si uvědomila, že zas tak velké překvapení by to být nemělo. Nebylo by to první tajemství, které Jacques Saunière před svou vnučkou měl.

Leigh Teabing se proti ní doslova třásl nedočkavostí, aby už se na ten tajemný text mohl podívat i on. Naklonil se a pokoušel se zahlédnout něco Langdonovi přes rameno.

„Nevím," šeptal Langdon vzrušeně. „Nejprve mě napadlo semitské písmo, ale teď si nejsem jistý. V semitských textech člověk téměř pokaždé vidí nějaké *nikkudim*. Tady nic takového není."

„Možná je to starý typ toho písma."

„*Nikkudim?*" zeptala se Sophie.

Teabing ani nezvedl oči od truhlice. „Většina moderních semitských abeced nepoužívá samohlásky a místo nich má *nikkudim* – malé tečky a skvrnky buď uvnitř souhlásek, nebo pod nimi, které značí, jaká samohláska se po nich má vyslovit. Z historického hlediska jsou *nikkudim* poměrně nedávnou jazykovou reformou."

Langdon stále ještě dumal nad textem. „Možná sefardický přepis?"

Teabing už to déle nevydržel. „Možná kdybych se…" Sáhl pro truhlici a přisunul ji k sobě. Langdon bezpochyby věděl hodně o standardních starých abecedách – řecké, latinské, římské – ale z toho letmého pohledu, který Teabing zatím textu věnoval, začínal soudit, že by se mohlo jednat o něco daleko speciálnějšího – možná Raši nebo STA"M s korunkami.

Teabing se zhluboka nadechl a pozorně si vyrytá slova prohlížel. Dlouhou dobu nepromluvil. S každou další vteřinou cítil, jak se jeho sebedůvěra rozplývá. „Jsem ohromen," promluvil nakonec. „To nevypadá jako žádný z jazyků, jehož psanou podobu jsem kdy viděl!"

Langdon se nahrbil.

„Mohu se na to taky podívat?" zeptala se Sophie.

Teabing předstíral, že ji neslyší. „Roberte, říkal jste, že jste měl dojem, že už jste něco takového viděl?"

Langdon se zatvářil rozmrzele. „To jsem si myslel. Nejsem si jistý. To písmo mi připadá nějak povědomé."

„Leighu?" zopakovala Sophie, které se vůbec nelíbilo, že ji vynechávají z diskuse. „Mohu se podívat na truhlici, kterou vyrobil můj dědeček?"

„Ale jistě, má drahá," odvětil Teabing a posunul truhličku směrem k ní. Nechtěl jí dávat najevo svou přezíravost, ale Sophie Neveuová byla stovky světelných let za jeho ligou. Jestliže britský královský historik ani harvardský symbololog nejsou schopni tu řeč ani identifikovat…

„Á,“ protáhla Sophie, jakmile se na víko podívala. „To jsem si mohla myslet.“

Teabing s Langdonem se k ní jako na povel otočili a civěli na ni.

„*Co* jste si mohla myslet?“ otázal se Teabing.

Sophie pokrčila rameny. „Mohlo mě napadnout, že dědeček použije právě *tuhle* řeč.“

„Chcete tím říct, že ten text umíte přečíst?“ zavyl Teabing.

„Docela snadno,“ usmála se Sophie a evidentně si tento okamžik vychutnávala. „Dědeček mě tu řeč naučil, už když mi bylo šest let. Umím jí plynně hovořit.“ Naklonila se přes stůl a zadívala se káravě na Teabinga. „A upřímně řečeno, vaše rytířstvo, uvážíme-li vaši oddanost Koruně, jsem poněkud překvapena, že jste ten jazyk také nepoznal.“

V tom okamžiku to Langdonovi došlo.

Není divu, že mi ten zatracený text připadal tak povědomý!

Před několika lety se účastnil jedné velké události v harvardském Foggově muzeu. Bývalý student Harvardu Bill Gates navštívil svou alma mater, aby muzeu zapůjčil jednu položku ze svých sbírek: osmnáct listů papíru, které nedávno koupil na aukci z majetku Armanda Hammara.

Jeho vítězná nabídka a cena té věci byla rovných 30 milionů 800 tisíc amerických dolarů.

Autorem těch listů byl – Leonardo da Vinci.

Těchto osmnáct archů, nyní známých jako *Leonardův leicesterský kodex* podle svého původního majitele, hraběte z Leicesteru, bylo všechno, co zbylo z jednoho z nejúžasnějších Leonardových zápisníků, obsahujícího úvahy a kresby pokrokových teorií o astronomii, geologii, archeologii a hydrologii.

Langdon nikdy nezapomene na tu chvíli, kdy si vystál frontu a konečně se podíval na listy, jejichž hodnota je penězi nevyčíslitelná. Čekalo ho hrozné zklamání. Stránky byly popsány úplně nesrozumitelným písmem. Přestože byly krásně zachovalé a napsané bezchybným krasopisem – karmínovým inkoustem na smetanovém papíře – celý text vypadal jako naprostý blábol. Langdon si nejprve pomyslil, že nic nedokáže přečíst, protože da Vinci své poznámky psal archaickou italštinou. Pak se ale na písmo zadíval pozorněji a uvědomil si, že nedokáže identifikovat jediné italské slovo, a dokonce ani jediné písmeno.

„Zkuste tohle,“ zašeptala vedle stojící docentka. Podala mu kapesní zrcátko, které bylo pověšeno na řetízku vedle exponátu. Langdon je vzal do ruky a podíval se na zrcadlový odraz textu.

V tu ránu mu bylo všechno jasné.

Tak dychtivě toužil pročítat si názory tohoto velkého myslitele, že úplně zapomněl na Leonardovu známou dovednost psát zrcadlovým písmem, které bylo pro všechny ostatní naprosto nečitelné. Historikové stále debatovali o tom, jestli da Vinci tímto způsobem psal jednoduše proto, aby se pobavil, nebo zda nechtěl, aby mu lidé nahlíželi přes rameno a vykrádali jeho myšlenky, ale to nebylo důležité. Da Vinci si prostě dělal co chtěl.

Sophie se sama pro sebe usmála, když viděla, že Langdon pochopil, co má na mysli. „Prvních pár slov dokážu přečíst," oznámila. „Je to anglicky."

Teabing pořád ještě breptal: „Co? Jak to?"

„Je to napsané zrcadlově," vysvětlil Langdon. „Potřebujeme zrcadlo."

„Ne, nepotřebujeme," odpověděla Sophie. „Vsadím se, že je to dostatečně tenké." Zvedla palisandrovou truhlici a prohlížela si spodní stranu víka proti světlu na stěně. Dědeček ve skutečnosti zrcadlově psát neuměl, takže si vždycky ulehčoval situaci tím, že napsal to, co potřeboval, *normálně*, pak papír obrátil a obkreslil zrcadlový obraz načisto. Sophie odhadovala, že dědeček vypálil *normální* text do kusu dřeva a pak brousil zadní stranu tak dlouho, dokud *skrze* slabou vrstvu dřeva nezačal prosvítat zrcadlový text. Potom by to dřevo otočil a vložil na patřičné místo do truhlice, kterou vyráběl.

Když Sophie přiblížila víko ke světlu, spatřila, že se nemýlila. Paprsky pronikaly tenkým dřevem a na spodní straně víka se objevil nápis.

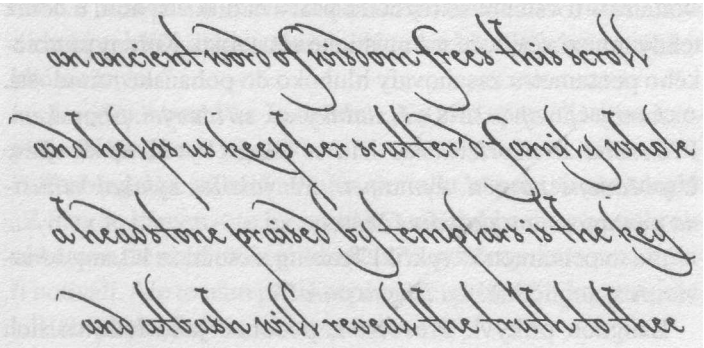
Dokonale čitelný.

„Angličtina," zaúpěl Teabing a svěsil zahanbeně hlavu. „Můj mateřský jazyk."

V zadním oddělení letadla se Remy Legaludec pokoušel přes hluk motorů zaslechnout něco z rozhovoru, ale neuspěl. Remymu se nelíbilo, jakým způsobem se dnešní noc vyvíjí. Ani za mák. Podíval se na spoutaného mnicha, který mu spočíval u nohou. Ležel teď naprosto klidně, jako kdyby na něco čekal, nebo jako kdyby se tiše modlil za své vykoupení.

72

Patnáct tisíc stop nad zemí Langdon cítil, jak kolem něj bledne skutečný svět a veškeré jeho myšlenky se soustřeďují na Saunièrovu zrcadlově napsanou báseň, která byla proti světlu dobře čitelná.

Na dávnou moudrost pouta stáhnu sám
leč pouze átbaš dá tu růži vám
pak z chrámu kříže náhle stoupne dým
a z hlav je kámen, jenž je klíčem tvým

Sophie rychle našla kousek papíru a verše na něj poznamenala. Když byla hotová, všichni tři začali ten text postupně studovat. Vypadalo to jako nějaká archeologická křížovka… hádanka, která slibuje odhalit tajemství otevření základního kamene. Langdon si ty čtyři verše pomalu přečetl.

Na dávnou moudrost pouta stáhnu sám… leč pouze átbaš dá tu růži vám… pak z chrámu kříže náhle stoupne dým… a z hlav je kámen jenž je klíčem tvým.

Ještě předtím, než Langdon začal uvažovat nad tím, jaké dávné heslo v sobě tyto verše ukrývají, všiml si něčeho podstatně fundamentálnějšího. Doslova to v něm rezonovalo – rytmus té básně. *Jambický pentametr.*

Langdon se s takovým rytmem setkával v posledních letech, kdy studoval tajné společnosti po celé Evropě, poměrně často – například minulý rok při návštěvě vatikánských tajných archivů. Po celá staletí dávali mnozí slavní spisovatelé jambickému pentametru přednost – od starých Řeků jako byl Archiluchos, přes Shakespeara, Miltona, Chaucera až po Voltaira – ti všichni se rozhodli psát svá díla v rytmu, o němž tehdy mnozí věřili, že má mystické vlastnosti. Kořeny jambického pentametru zasahovaly hluboko do pohanské minulosti.

Jamby. Dvojverší. Dvě slabiky se střídavým přízvukem. Přízvučná a nepřízvučná. Yin a yang. *Vyvážené dvojice. Uspořádané po pěti. Pentametr. Pět jakožto symbol Venušina pentagramu a posvátné ženy.*

„Je to pentametr!“ vykřikl Teabing a otočil se k Langdonovi. „A v angličtině! *La lingua pura!*“

Langdon přikývl. Převorství, podobně jako řada dalších tajných společností, které jsou na kordy s církví, považují angličtinu po staletí za jediný západoevropský *čistý jazyk*. Na rozdíl od francouzštiny, španělštiny a italštiny, jejichž základem je latina – *jazyk Vatikánu* – je angličtina vyňata z lingvistického vlivu Říma a jeho propagandy. Proto se stala posvátným, tajným jazykem těch bratrstev, jejichž členové byli dostatečně vzdělaní, aby se jí naučili.

„Tahle báseň,“ nadšeně pokračoval Teabing, „neobsahuje pouze narážku na svatý grál – to jsou ta slova o růži, ale také na templáře – ve verši o chrámu, neboli templu, a kříži! Co víc bychom si mohli přát?“

„To heslo,“ odpověděla mu Sophie a znovu si pročítala celou báseň. „Zdá se, že potřebujeme nějaké dávné slovo moudrosti?“

„Abrakadabra?“ navrhl Teabing a v očích mu zajiskřily čertovské ohníčky.

Výraz na pět písmen, pomyslel si Langdon a v duchu si vzpomněl na ohromné množství výrazů, které by mohly být označeny za *dávnou moudrost* – nějaké slovo z mystických zaklínadel, astrologických předpovědí, rituálů tajných společností, čarodějnických knih, egyptských kouzel, pohanské mantry – seznam mohl pokračovat prakticky donekonečna.

„To heslo,“ pokračovala Sophie, „asi bude mít něco společného s templáři.“ Přečetla nahlas poslední dva verše. „Pak z chrámu kříže náhle stoupne dým a z hlav je kámen, jenž je klíčem tvým.“

„Leighu,“ ozval se Langdon. „Vy jste specialista na templáře. Napadá vás něco?“

Teabing byl několik vteřin potichu a pak si povzdechl. „Z hlav je kámen – to by mohl být nějaký hrob nebo náhrobní kámen. Možná na hrobce Máří Magdaleny, kterou templáři uctívali. Ale to nám příliš nepomůže, protože nikdo nevíme, kde ta hrobka je.“

„Ve druhém verši,“ vložila se do toho Sophie, „se píše, že pouze *átbaš* dá tu růži vám. To slovo už jsem někde slyšela. *Átbaš*.“

„To mě nepřekvapuje,“ odpověděl Langdon. „Nejspíš jsi ho slyšela na přednáškách o kryptologii. Šifra átbaš je jedním z nejstarších kódů, jaké lidstvo zná.“

No ovšem! došlo Sophii. *Ten slavný hebrejský kódovací systém.*

Šifra átbaš byla opravdu součástí Sophiiných kryptologických studií. Tento kód pochází z doby 500 let před Kristem a dodnes se na přednáškách

používá jako příklad jednoduchého rotačního a substitučního schématu. Átbaš byl běžnou židovskou šifrou, založenou na dvaadvaceti písmenech hebrejské abecedy. V átbaši bylo první písmeno nahrazeno posledním, druhé předposledním a tak dále.

„Odkaz na átbaš je zde mimořádně případný," soudil Teabing. „Texty zakódované átbašem můžeme najít v kabale, ve svitcích od Mrtvého moře a dokonce i ve Starém zákoně. Židovští učenci v něm ještě pořád díky átbaši nacházejí nové a nové skryté významy. Převorství by zcela jednoznačně zahrnulo átbaš do svého učení."

„Jediný problém je," mínil Langdon, „že nevíme, na co bychom átbaš měli aplikovat."

Teabing vzdychl. „Musíme přijít na to, co znamená ten kámen z hlav, který zřejmě nějak souvisí s templáři."

Z toho, jak pochmurně se Langdon zatvářil, Sophie vycítila, že jednoduchý úkol to rozhodně nebude.

Átbaš je klíčem, pomyslela si, *ale nemáme žádné dveře*.

O tři minuty později si Teabing ztěžka povzdychl a potřásl hlavou. „Přátelé, jsem v koncích. Dejte mi ještě trochu času, abych o tom mohl přemýšlet, zatímco půjdu pro nějaké pití a zkontroluji přitom Remyho i našeho hosta." Zvedl se a odešel do zadní části letadla.

Sophie pocítila nesmírnou únavu, když ho viděla odcházet.

Za okénkem byla naprostá tma. Ještě nezačalo svítat. Sophie měla pocit, jako kdyby pádila prostorem, aniž by věděla, kam se nakonec dostane. Na dědečkových hádankách přece vyrůstala – trápilo ji, že teď má před sebou báseň, na jejíž smysl nikdo z nich nemůže přijít.

Je v ní něco víc, říkala si v duchu. *Dovedně schované… ale přesto to tam je.*

V myšlenkách se jí kromě toho také usídlila obava, že i kdyby se nakonec do nitra kryptexu dostali, nenajdou v něm zřejmě žádnou „mapu cesty ke svatému grálu". Přes Teabingovu a Langdonovu víru, že pravda je skryta v tomto mramorovém válci, si Sophie nemohla pomoci. Měla za sebou tolik honů za pokladem, které pro ni dědeček připravoval, že si až příliš dobře uvědomovala jednu věc. Jacques Saunière se svých tajemství nevzdával tak snadno.

73

Noční dispečer letištního provozu na letišti Bourget právě spal před prázdnou radarovou obrazovkou, když se rozletěly dveře a dovnitř vpadl kapitán soudní policie.

„Teabingovo letadlo," vyštěkl Bezu Fache a vešel do místnosti, „kam letí?"

Dispečer nejprve něco nesrozumitelného zakoktal v nevěrohodném pokusu chránit soukromí britského zákazníka – jednoho z nejlepších zákazníků, jaké toto letiště mělo. Pokus však totálně ztroskotal.

„Dobře," zavrčel Fache. „Zatýkám vás za to, že jste dovolil vzlétnout soukromému letadlu, aniž byste zaregistroval jeho letový plán." *To se přece děje pořád!*

Fache ukázal na druhého policistu, který se objevil za ním. V ruce držel připravená pouta a letištní dispečer se vyděsil. Vzpomněl si na novinové články, které diskutovaly o tom, zda je policejní kapitán hrdina nebo hrozba. V duchu si na tuto otázku odpověděl.

„Počkejte!" uslyšel dispečer svůj vlastní roztřesený hlas. „Můžu vám říct tohle. Sir Teabing často létá do Londýna kvůli lékařskému ošetření. Má hangár na letišti Biggin Hill v Kentu. Kousek od Londýna."

Fache gestem odmávl muže s pouty. „A dnes v noci také letí na Biggin Hill?"

„To nevím," odpověděl popravdě dispečer. „Letadlo nicméně letělo po své obvyklé dráze a i poslední radarový kontakt naznačoval, že jeho cílem je Spojené království. Biggin Hill je tedy dost pravděpodobným odhadem."

„Kdo všechno byl na palubě?"

„Přísahám, pane, že to žádným způsobem nemohu vědět. Naši klienti přijedou přímo k hangáru a naloží do letadla, co potřebují. Lidé na palubě patří pod pravomoc úředníků na cílovém letišti."

Fache se podíval na hodinky a vyhlédl z okna na několik letadel, zaparkovaných před terminálem. „Jestliže tedy letí na Biggin Hill, za jak dlouho tam přistanou?"

Dispečer se prohrábl svými papíry. „Je to krátký let. Měli by přistát kolem… půl sedmé. Za patnáct minut."

Fache se zamračil a obrátil se na jednoho ze svých mužů. „Letím do Londýna. Zavolejte mi místní policii. Chci diskrétnost, takže žádné londýnské ústředí – *místní* kentskou policii. Řekněte jim, že chci, aby

nechali Teabingovo letadlo přistát. Na zemi ať je pak obklíčí. Nikdo z toho letadla nevystoupí, dokud se tam nedostanu já.“

74

„Jsi nějaká zamlklá,“ poznamenal Langdon a podíval se přes kabinu na Sophii.

„Jsem jenom unavená,“ odpověděla. „Ta báseň. Já nevím.“

Langdon měl stejné pocity. Hukot motorů a jemné kolébání letadla ho uspávalo a navíc ho pořád bolela hlava od mnichova úderu. Teabing byl stále v zadní části letadla a Langdon se rozhodl, že využije příležitosti, kdy je se Sophií sám, a řekne jí, co má už nějakou dobu na srdci. „Myslím, že znám část důvodů, které tvého dědečka vedly k tomu, že nás dva dal dohromady. Myslím, že chtěl, abych ti vysvětlil ještě něco.“

„Příběh o svatém grálu a Máří Magdaleně ti připadá málo?“

Langdon si nebyl jistý, jak by měl pokračovat. „Ta propast mezi vámi. Důvod, proč jste spolu deset let nepromluvili. Myslím, že třeba doufal, že to budu umět zahladit a vysvětlit ti, co vás tak odcizilo.“

Sophie sebou na svém sedadle trhla. „Já jsem ti ale neřekla, co to bylo.“

Langdon se na ni pozorně zadíval. „Vidělas ho při nějakém sexuálním rituálu, nemám pravdu?“

Trhla sebou. „Jak to víš?“

„Sophie, řeklas mi, že jsi viděla něco, co tě přesvědčilo, že tvůj dědeček je členem nějaké tajné společnosti. A ať už jsi viděla cokoli, rozhodilo tě to natolik, že jsi od toho okamžiku s dědečkem nepromluvila. Vím toho o tajných organizacích hodně. K tomu, abych uhodl, cos viděla, nepotřebuju mít mozek jako da Vinci.“

Sophie na něj jen zírala.

„Bylo to na jaře?“ zeptal se Langdon. „Někdy kolem jarní rovnodennosti? V polovině března?“

Sophie odvrátila hlavu a dívala se ven z okénka. „Měla jsem jarní prázdniny. Přijela jsem domů o pár dní dřív.“

„Chceš mi o tom něco povědět?“

„Raději ne.“ Najednou se k Langdonovi otočila. Její oči přetékaly emocí. „Já nevím, co jsem viděla.“

„Byli tam muži i ženy?“

Po několika vteřinách přikývla.

„V bílých a černých šatech?“

Otřela si oči a znovu kývla. Pak řekla: „Ženy na sobě měly bílá tenká roucha… a zlaté boty. V rukou držely zlaté koule. Muži byli oblečení do černých plášťů a obutí do černých bot.“

Langdon se pokoušel skrýt své pocity, ale nemohl uvěřit tomu, co slyší. Sophie Neveuová se nevědomky připletla k posvátnému ceremoniálu starému dva tisíce let. „Měli masky?“ zeptal se nuceně klidným hlasem. „Androgynní masky?“

„Ano. Všichni. Všechny masky byly stejné. Bílé u žen. Černé u mužů.“

Četl popisy tohoto obřadu a dobře chápal jeho mystické prameny. „Ten rituál se nazývá *hieros gamos*,“ pronesl mírně. „Je starší než dva tisíce let. Egyptští kněží a kněžky jej pravidelně provozovali jako oslavu ženských reprodukčních schopností.“ Odmlčel se a naklonil se k Sophii. „Ale jestli jsi byla svědkem takového rituálu, aniž bys byla řádně připravena na pochopení jeho smyslu, dovedu si představit, jak šokující to pro tebe muselo být.“

Sophie na to neřekla nic.

„*Hieros gamos* jsou řecká slova,“ pokračoval Langdon. „Znamenají *posvátný sňatek*.“

„Rituál, který jsem viděla, tedy žádným sňatkem nebyl.“

„Sňatek je *spojení*, Sophie.“

„Myslíš sex.“

„Ne.“

„Ne?“ Zkoumavě se na něj podívala.

Langdon zařadil zpátečku. „Nu… vlastně ano, doslova ano, ale ne v té podobě, jak je sex chápán dnes.“ Vysvětlil jí, že i když to, co viděla, *vypadalo* jako sexuální rituál, *hieros gamos* nemá nic společného s erotikou. Je to duchovní akt. Fyzické spojení muže a ženy bylo historicky chápáno jako akt, jehož prostřednictvím se muž a žena dostávají do blízkosti Boha. V dávnověku lidé věřili, že muž je duchovně neúplný, pokud se sexuálně nespojí s posvátnou ženou. Fyzické spojení se ženou bylo jediným způsobem, jak mohl muž dosáhnout spirituální úplnosti a stavu *gnose* – božského poznání. Od časů bohyně Isis byly sexuální rituály považovány za jediný mužův most mezi zemí a nebem. „Obcováním se ženou,“ vysvětlil Langdon, „mohl muž dosáhnout okamžiku vyvrcholení, kdy se jeho mysl zcela vyprázdnila, a on mohl spatřit Boha.“

Sophie se na něj nedůvěřivě dívala. „Orgasmus coby modlitba?“

Langdon neutrálně pokrčil rameny, ačkoli Sophie měla v podstatě pravdu. Z fyziologického hlediska je mužské vyvrcholení doprovázeno

zlomkem vteřiny, dokonale prosté myšlenek. Krátké mentální vakuum. Okamžik jasnosti, v němž lze zahlédnout Boha. Existují muži, kteří podobného stavu dosahují meditací – říká se mu nirvána a bývá popisován jako nikdy nekončící spirituální orgasmus.

„Sophie," pronesl Langdon tiše, „musíš si uvědomit, že postoj našich předků k sexu byl úplně opačný, než je náš dnešní. Sexem počíná nový život – zázrak zázraků – a zázraky činí pouze Bůh. Schopnost ženy porodit nový život ze svého lůna z ní dělá posvátnou bytost. Bohyni. Fyzické spojení muže a ženy bylo obdivováno jako splynutí dvou polovin lidského ducha, mužské a ženské, díky němuž muž nalézá duchovní naplnění a komunikuje s Bohem. Základem toho, cos viděla, nebyl sex, ale spiritualita. Rituál *hieros gamos* není žádnou zvrhlostí. Jedná se o hluboce posvátný ceremoniál."

Zdálo se, že jeho slova na Sophii zapůsobila. Po celý večer byla obdivuhodně vyrovnaná, ale nyní, poprvé, Langdon viděl, jak se její maska klidu drolí a puká. Do očí jí opět vhrkly slzy a Sophie je osušila rukávem.

Langdon jí dal chvilku, aby se vzpamatovala. Uvědomoval si, že pojetí sexu jako cesty ke spojení s Bohem je na první pohled zvláštní. Jeho židovští studenti byli vždycky ohromeni, když jim poprvé sdělil, že k dávným židovským tradicím patřily i sexuální rituály. *A to i v chrámech.* Staří Židé věřili, že Svatyně nejsvětější v Šalamounově chrámě nehostila pouze Boha, ale také jeho mocnou družku *Šekínu*. Muži, toužící po duchovním naplnění, navštěvovali chrám, milovali se s kněžkami – zvanými *hierodules* – a tímto fyzickým spojením se dostávali blíže bohu. Židovská zkratka YHWH – posvátné Boží jméno – je ve skutečnosti odvozena od Jehovy, androgynního fyzického spojení mužského *Jah* a předhebrejského označení pro Evu, *Havah*.

„Pro ranou církev," vysvětloval Langdon tichým hlasem, „představoval sex jakožto způsob, jímž bylo možné komunikovat přímo s Bohem, vážné nebezpečí – ohrožoval totiž církevní mocenskou základnu, založenou na tom, že církev by podle svých proklamací měla být *jedinou* cestou vedoucí k poznání Boha. Ze zjevných důvodů tedy tvrdě pracovala na tom, aby byl sex postupně démonizován a odsouzen jako nechutný a hříšný akt. Ostatní hlavní náboženství udělala totéž."

Sophie neříkala nic, ale Langdon cítil, že pomalu začíná svému dědečkovi rozumět. Ironií osudu v tomto semestru něco podobného vysvětloval i na jedné své přednášce. „Je snad překvapivé, že je náš postoj k sexu tak zmatený?" ptal se svých studentů. „Dědictví po našich dávných předcích a biologické procesy v našich vlastních tělech nám říkají, že je to

naprosto přirozená věc – láskyplná cesta k spirituálnímu naplnění – zatímco současná náboženství jej odsuzují jako hanebnost a učí nás, abychom se svých sexuálních tužeb báli, neboť k nám přicházejí z rukou samotného ďábla."

Langdon se rozhodl, že nebude své studenty šokovat skutečností, že víc než tucet tajných společností po celém světě – a řada z nich dosti vlivných – stále ještě praktikuje sexuální rituály a udržuje tak při životě starodávné tradice. Tom Cruise se to ve filmu *Eyes Wide Shut* dozvěděl v okamžiku, kdy se vetřel na soukromou sešlost manhattanské elity zrovna v okamžiku, kdy provozovali *hieros gamos*. Hollywood bohužel většinu věcí překroutil, ale základní myšlenka zůstala – tajná společnost oslavující kouzlo sexuálního spojení.

„Profesore Langdone?" zvedl tenkrát jeden student v zadní lavici ruku a plný naděje se zeptal: „Chcete tím říct, že místo chození do kostela bychom se měli věnovat sexu?"

Langdon se pousmál, ale návnadu nespolkl. Podle toho, co slyšel o večírcích pořádaných na Harvardu, užívali si jeho studenti sexu víc než dostatečně. „Džentlmeni," prohlásil a věděl, že se pouští na tenký led, „mohl bych vám předložit malý návrh? Nejsem ani tak troufalý, abych se snažil vymlouvat vám předmanželský sex, ani tak naivní, abych si myslel, že jste všichni cudní andělé, ale dám vám malou radu, týkající se vašeho sexuálního života."

Všichni mladí muži v auditoriu se napřímili a zpozorněli.

„Příště, až budete ve společnosti nějaké dívky nebo ženy, podívejte se do svého srdce a zeptejte se sami sebe, zda dokážete přistupovat k sexu jako k mystickému, spirituálnímu aktu. Pokuste se nalézt onu jiskřičku božství, jehož muž může dosáhnout výhradně spojením s posvátnou ženou."

Studentky se chápavě usmály a přikývly.

Studenti se nejistě zasmáli a Langdon zaslechl několik rádoby vtipných poznámek.

Povzdechl si. Vysokoškoláci jsou prostě ještě kluci.

Sophie měla čelo opřené o studené okénko a zírala do prázdného prostoru venku. Pokoušela se pochopit, co jí Langdon právě řekl. Pocítila v sobě novou vlnu zármutku. *Deset let.* Představila si tu haldu neotevřených dopisů, které jí dědeček za ta léta poslal. *Řeknu Robertovi všechno.* Aniž by se otočila od okénka, začala Sophie vyprávět. Tiše. Bojácně.

Po prvních větách se najednou celá jakoby přemístila v čase do minulosti… byla v lesích před dědečkovým horským zámkem… zmateně prohledávala prázdný dům… slyšela pod sebou hlasy… a pak nalezla ukryté dveře. Pomalu postupovala dolů po schodech, jeden krůček po druhém, až do sklepní jeskyně. Cítila zemitou vůni. Chlad a světlo. Byl březen. Ze stínu svého úkrytu na úpatí schodiště pozorovala, jak se všichni ti cizí lidé kývají a monotónně odříkávají jakási slova v mihotavém oranžovém světle loučí.

Sním, říkala si Sophie. *Tohle je sen. Co by to mohlo být jiného?*

Jejich kývání se zvýraznilo, vedle sebe stáli vždy muž a žena, muž a žena, černý a bílá, černý a bílá. Nádherné tenké šaty žen se zavlnily, když ženy pozvedly ruce, svírající zlaté koule Měsíce a Slunce, nad hlavy a jednohlasně zvolaly: „BYLA JSEM S TEBOU NA SAMÉM POČÁTKU, NA ÚSVITU VŠEHO, CO JE SVATÉ, POVSTAL JSI Z MÉHO LŮNA PŘED POČÁTKEM DNE.“

Ženy nechaly zlaté koule opět poklesnout a všichni se kývali dopředu a dozadu – jako v tranzu. Pozorovali něco ve středu svého kruhu.

Na co se to dívají?

Hlasy teď zrychlily. Zesílily.

„ŽENA, KTEROU ZŘÍŠ, JEST LÁSKOU!“ zvolaly ženy a opět pozvedly zlaté koule.

Muži jim odpověděli. „ONA SÍDLÍ NA VĚČNOSTI!“

Zaříkávání se opět uklidnilo. Pak zrychlilo. Zesílilo. Náhle bylo jako dunění bouře. Ještě rychleji. Všichni udělali krok dozadu.

V tom okamžiku Sophie konečně spatřila, co všichni pozorují.

Na nízkém, ozdobeném oltáři ve středu jejich kruhu ležel muž. Byl nahý, spočíval na zádech a přes obličej měl černou masku. Sophie jeho tělo okamžitě poznala, také díky mateřskému znaménku na rameni. Málem nahlas vykřikla: *Grand-père!* Už samotný ten obrázek by Sophii šokoval, ale to ještě nebylo všechno.

Na dědečkově obnaženém těle rozkročmo seděla nahá žena s bílou maskou a na záda jí splývaly dlouhé bílé vlasy. Měla kypré tělo, zdaleka nikoli dokonalé, a v rytmu zaříkávání krouživě pohybovala pánví – milovala se se Sophiiným dědečkem!

Sophie se chtěla otočit a utéct, ale nemohla. Kamenné zdi sklepení ji mezi sebou uvěznily. Zaříkávání teď pokračovalo horečnatou rychlostí a intenzitou. Ti lidé teď téměř zpívali a jejich hlasy stoupaly v crescendu až k nepříčetnosti. S náhlým zaburácením snad celá místnost vybuchla v hromadném vyvrcholení. Sophie nemohla popadnout dech. Najednou si

uvědomila, že tiše vzlyká. Obrátila se a potichu se vypotácela po schodech nahoru, ven z toho domu a rozechvěle odjela zpátky do Paříže.

75

Letadlo právě přelétalo ve výšce nad blikavými světly Monaka, když Aringarosa ukončil svůj druhý telefonický rozhovor s Fachem. Znovu se natáhl pro sáček, ale byl tak vyčerpaný, že se mu ani nemohlo udělat špatně.

Ať už je po všem!

Nejnovější informace, které mu Fache sdělil, vypadaly neskutečně, ale dnes v noci už skoro nic nedávalo smysl. *Co se to děje?* Všechno se mu po divoké odstředivé spirále vymklo z rukou. *Do čeho jsem to Silase namočil? Do čeho jsem to namočil sám sebe?*

Aringarosa roztřeseně došel k pilotní kabině. „Potřebuji, abychom letěli jinam."

Pilot mrkl přes rameno a zasmál se. „Děláte si srandu, že ano?"

„Ne. Musím se okamžitě dostat do Londýna."

„Otče, tohle je charterový let, ne nějaké taxi."

„Dostanete samozřejmě příplatek. Kolik? Londýn je jenom o hodinu dál na sever a nebylo by prakticky nutné měnit směr letu, takže…"

„To není otázka peněz, otče, jde o jiné věci."

„Deset tisíc eur. Hned teď."

Pilot se otočil. Oči měl rozšířené překvapením. „Kolik? Jaký kněz s sebou může nosit takovou sumu?"

Aringarosa došel ke svému černému kufříku, otevřel jej a vyndal jeden balíček s dluhopisy. Podal je pilotovi.

„Co to je?" zeptal se pilot.

„Dluhopisy v hodnotě deseti tisíc eur."

Pilot se tvářil pochybovačně.

„Je to totéž jako peníze."

„Až na to, že peníze jsou peníze," namítl pilot a podal dluhopisy biskupovi zpět.

Aringarosa cítil, že jej pomalu opouštějí síly, a opřel se o dveře do kabiny. „Tohle je otázka života a smrti. Musíte mi pomoct. Potřebuji se dostat do Londýna."

Pilot se podíval na biskupův zlatý prsten. „To jsou pravé diamanty?"

Aringarosa se také podíval na prsten. „Ten vám ale dát nemohu.“

Pilot pokrčil rameny, otočil se dopředu a začal opět sledovat palubní desku.

Aringarosa pocítil prohlubující se smutek. Opět se podíval na prsten. O všechno, co ten prsten představuje, zřejmě stejně brzy přijde. Po dlouhé chvíli ho nechal sklouznout z prstu a jemně jej položil na přístrojovou desku. „Doufám, že za něj dostanete dost velkou částku. Byl to dárek z Vatikánu.“

Vyplížil se z pilotní kabiny a sedl si na své místo. O patnáct vteřin později ucítil, jak pilot o několik stupňů změnil směr.

Přesto byla Aringarosova chvíle slávy v rozvalinách.

Všechno to začalo jako svatá mise. Brilantně naplánované schéma. Nyní se původní plán hroutil jako domeček z karet… a konec byl stále v nedohlednu.

76

Langdon viděl, že Sophie je po svém vyprávění o zkušenosti s *hieros gamos* stále ještě otřesená. Langdona ale její příběh také ohromil. Nejenže se Sophie stala svědkem vyvrcholení celého rituálu, ale její vlastní dědeček byl tím, kdo jej celebroval… jako velmistr Převorství sionského. Byla to opojná společnost. *Da Vinci, Botticelli, Isaac Newton, Victor Hugo, Jean Cocteau… Jacques Saunière.*

„Nevím, co jiného bych ti měl ještě říct,“ promluvil Langdon jemně.

Sophiiny oči teď byly tmavě zelené a plné slz. „Vychoval mě jako svou vlastní dceru.“

Teprve teď Langdon ty emoce, které postupně narůstaly v její očích, poznal. Byla to lítost a výčitky svědomí. Palčivé a hluboké. Sophie Neveuová kdysi vyřadila dědečka ze svého života, a teď jej začala vnímat v úplně jiném světle.

Venku se objevovaly první známky svítání; na obzoru napravo od nich nabývala dosavadní barva noci temně rudého odstínu. Země pod nimi však byla stále černá.

„Je libo nějaké občerstvení?“ nabídl Teabing, který právě přišel do místnosti a nesl tác s několika plechovkami kokakoly a krabicí starých sušenek. Horlivě se omlouval za omezený sortiment a každému přidělil jednu limonádu. „Náš řeholní přítel pořád ještě nemluví,“ pokračoval, „ale

dejte mu trochu času.“ Kousl do své sušenky a přitom se podíval na Saunièrovu báseň. „Tak, má drahá, nějaký pokrok?“ Pohlédl na Sophii. „Co se nám tu váš dědeček snaží sdělit? Kde je k ďasu ten kámen z hlav? Kámen z hlav, který souvisí s templáři?“

Sophie zavrtěla hlavou a zůstala potichu.

Teabing se opět zahloubal do veršů, zatímco Langdon si otevřel plechovku s pitím a otočil se k okénku. V myšlenkách mu vířily výjevy z tajných rituálů a nerozluštěných kódů. *A z hlav je kámen, jenž je klíčem tvým.* Napil se ze své plechovky. *Chrám kříže a kámen z hlav.* Limonáda byla teplá.

Závoj noci se teď zvedal poměrně rychle, a když se Langdon díval na tu proměnu, uviděl pod sebou třpytivý oceán. *Kanál La Manche.* Už to nebude trvat dlouho.

Přál si, aby denní světlo přispělo k tomu, že konečně prohlédne i smysl té básně, ale čím jasněji venku bylo, tím dále od pravdy se cítil. V duchu slyšel rytmus jambického pentametru, rezonujícího s motory letadla, se zaříkáváním, s *hieros gamos* a dalšími tajnými rituály.

A z hlav je kámen, jenž je klíčem tvým.

Letadlo už bylo opět nad pevnou zemí, když jeho myslí proletěl blesk poznání. Langdon s bouchnutím postavil na stůl prázdnou plechovku. „Nebudete tomu věřit,“ prohlásil a otočil se k ostatním. „Templářský kámen z hlav – už jsem na to přišel.“

Teabing se na něj podíval. „Vy *víte*, kde ten kámen je?“

Langdon se usmál. „Nikoli *kde* je, ale *co* to je.“

Sophie se naklonila kupředu, aby jí neuniklo jediné slovo.

„Myslím, že kámen z hlav má ve skutečnosti označovat *kamennou hlavu*,“ vysvětloval Langdon a užíval si známého vzrušení z akademického průlomu. „Žádný náhrobní kámen.“

„Kamennou hlavu?“ opakoval Teabing.

Sophie vypadala právě tak zmateně jako on.

„Leighu,“ řekl Langdon a otočil se k Teabingovi, „během inkvizice církev obvinila templáře ze všech možných kacířských skutků, že ano?“

„Správně. Vymysleli si nejrůznější obvinění. Sodomii, znesvěcení kříže, uctívání ďábla a podobně. Byl by to docela dlouhý seznam.“

„A na tom seznamu bylo také uctívání *falešných idolů*, že? Církev obvinila templáře konkrétně z tajného provozování rituálů, během nichž se modlili k vytesané kamenné hlavě… pohanského boha…“

„Bafometa!“ vykřikl Teabing. „Můj Bože, Roberte, máte pravdu! To je ta kamenná hlava!“

Langdon rychle Sophii vysvětlil, že Bafomet byl pohanský bůh plodnosti spojený s tvůrčí silou reprodukce. Bafometova hlava byla obvykle znázorňována jako hlava berana nebo kozla, tedy obvyklých symbolů plození a plodnosti. Templáři jej uctívali tak, že utvořili kruh kolem repliky jeho hlavy a odříkávali modlitby.

„Bafomet," hihňal se Teabing. „Ten ceremoniál ve skutečnosti uctíval kreativní kouzlo sexuálního spojení, ale papež Klement všechny přesvědčil, že Bafometova hlava je ve skutečnosti hlavou ďáblovou. Papež pak tuto hlavu použil ve svém tažení proti templářům jako hák, na kterém se snažil celý řád lynčovat."

Langdon nemohl než souhlasit. Současná víra v *rohatého* ďábla známého pod jménem Satan, může být vystopována až k Bafometovi a snaze církve o proměnu boha plodnosti v symbol zla. Církev v tom zjevně uspěla, i když nikoli stoprocentně. Tradiční americké stoly na Den díkůvzdání stále ještě obsahují pohanské symboly plodnosti s rohy. Roh hojnosti byl uctěním Bafometovy plodnosti a jeho kořeny sahají do doby, kdy byl Zeus kojen kozou, jejíž roh se ulomil a za pomoci kouzel naplnil ovocem. Bafomet se objevuje i na skupinových fotografiích, když nějaký vtipálek zvedne dva prsty do V za přítelovu hlavou – dozajista jen málo takových šprýmařů si uvědomuje, že jejich gesto označenému ve skutečnosti přisuzuje vysokou hustotu spermií.

„Ano, ano," vyhrkl Teabing vzrušeně. „Ta báseň určitě naráží na Bafometa. Kamenná hlava, kterou uctívali templáři."

„Dobře," ozvala se Sophie, „pokud je tedy klíčem Bafomet, máme další problém." Ukázala na kryptex. „Slovo Bafomet se skládá z osmi písmen. My ale potřebujeme heslo na pět písmen."

Teabing se široce usmál. „Má drahá, teď teprve vstoupí do hry átbaš."

77

Na Langdona to udělalo velký dojem. Teabing právě z hlavy dopsal všech dva dvacet písmen hebrejské abecedy – alef-betu. Sice použil jejich římskou obdobu, ale přesto je nyní četl s bezchybnou plynulostí.

A B G D H V Z Ch T J K L M N S O P Tz Q R Š Th

„Alef, Bet, Gimel, Dalet, He, Vav, Zajin, Chet, Tet, Jod, Kaf, Lamed, Mem, Nun, Samek, Ajin, Pe, Tzade, Qov, Reš, Šin, Thav.“ Dramaticky si otřel čelo a pokračoval. „Ve formální hebrejštině se samohlásky nepíšou. A proto, když zapíšeme slovo Bafomet hebrejskou abecedou, přijde o tři samohlásky, takže nám zůstane…“

„Pět písmen,“ vykřikla Sophie.

Teabing přikývl a dal se znovu do psaní. „Dobře, takže tady je správná podoba slova Bafomet ve staré hebrejštině. Pro větší názornost tam dopíši i samohlásky.“

B a **P** **V** o **M** e **Th**

„Samozřejmě nesmíte zapomínat, že hebrejština se normálně píše zprava doleva, ale átbaš můžeme jednoduše použít i takto. Vše, co teď musíme udělat, je vytvořit naše substituční schéma tak, že přepíšeme celou abecedu odzadu dopředu a přiřadíme ji k abecedě původní.“

„Existuje jednodušší způsob,“ prohlásila Sophie a vzala si od Teabinga jeho pero. „Funguje to pro všechny zrcadlové substituční šifry včetně átbaše. Je to takový malý trik, který jsem se naučila na Královské koleji.“ Sophie zapsala první polovinu abecedy odleva doprava a pak pod to druhou polovinu v opačném směru. „Kryptologové mluví o takzvaném přeložení. Je to dvakrát jednodušší. A dvakrát přehlednější.“

A	B	G	D	H	V	Z	Ch	T	J	K
Th	Š	R	Q	Tz	P	O	S	N	M	L

Teabing se na tuto tabulku podíval a usmál se. „Máte pravdu. Jsem rád, že ti chlapci na Královské koleji odvádějí dobrou práci.“

Langdon se díval na Sophiinu substituční matrici a cítil rostoucí úžas, jenž si podle jeho názoru nezadal s úžasem dávných vědců, kteří jako první použili kód átbaš k rozluštění nyní slavné *Záhady Šéšaku*. Po dlouhá léta byli náboženští učenci zmateni biblickými odkazy na město nazývané *Šéšak*. Toto město se nenacházelo na žádné mapě ani v žádném dokumentu, a přece se o něm opakovaně hovořilo v Knize Jeremiášově – král Šéšaku, město Šéšak, obyvatelé Šéšaku. Nakonec jeden učenec použil na toto slovo átbaš s ohromujícími výsledky. Átbaš odhalil, že Šéšak bylo ve skutečnosti krycí označení jiného velice dobře známého města. Rozluštění bylo jednoduché.

Šéšak se v hebrejštině zapisuje: Š-Š-K.

Podle substituční matrice átbaše se tato tři písmena změní v B-B-L.

B-B-L je v hebrejštině označení *Bábelu*.

Záhadné město Šéšak tak bylo odhaleno jako město Bábel a krátce poté následovala celá průtrž dalších odhalení z bible. Během několika týdnů bylo ve Starém zákoně nalezeno mnoho dalších slov, zašifrovaných podle átbaše, které odkryly neuvěřitelné množství skrytých významů, o nichž lidé neměli ani potuchy.

„Teď už se někam dostáváme," zašeptal Langdon, který nemohl ovládnout své vzrušení.

„Jsme skoro u cíle, Roberte," řekl Teabing. Mrkl na Sophii a usmál se. „Připravena?"

Sophie přikývla.

„Dobře. Bafomet se v hebrejštině bez samohlásek bude psát B-P-V-M-Th. Takže teď jednoduše použijeme átbaš na přeložení těchto pěti písmen do pětipísmenného hesla, které otevře kryptex."

Langdonovi divoce bušilo srdce. B-P-V-M-Th. Okénkem dovnitř dopadaly první sluneční paprsky. Podíval se na Sophiinu tabulku a pomalu začal s převodem. B je Š… V je P…

Teabing se široce usmíval, jako malý chlapec o vánocích. „A átbaš nám odhaluje…" Vtom se zarazil. „Dobrý Bože!" Zbledl.

Langdon vzhlédl.

„Co se děje?" zeptala se Sophie.

„Tomu nebudete věřit." Teabing se na ni podíval. „Zvláště vy ne."

„Co tím myslíte?" řekla.

„To je… geniální," zašeptal. „Naprosto geniální!" Teabing opět začal psát na papír. „Fanfáry, prosím. Zde je vaše heslo." A ukázal jim, co napsal.

Š-V-P-J-A

Sophie se zamračila. „Co to je?"

Ani Langdon to slovo nepoznával.

Teabingův hlas se chvěl úžasem. „To, mí přátelé, je skutečně dávná moudrost."

Langdon si znovu přečetl ta písmena. *Na dávnou moudrost pouta stáhnu sám.* O okamžik později to pochopil. Něco takového vůbec nečekal. „Dávné označení moudrosti!"

Teabing se zasmál. „Doslova!"

Sophie se podívala na to slovo, pak na kryptex. Okamžitě si uvědomila, že Teabing s Langdonem si nevšimli vážného problému. „Počkejte! To nemůže být heslo," ozvala se. „Na kryptexu není písmeno Š. Je na něm standardní anglická abeceda."

„*Přečti* si to slovo," vyzval ji Langdon. „A měj na paměti dvě věci. V hebrejštině se symbol pro hlásku Š může číst i jako S, podle přízvuku. A písmeno P může být vyslovováno i jako F."

SVFJA? pomyslela si Sophie zmateně.

„Geniální!" zopakoval Teabing. „A písmeno V je často využíváno jako náhrada za samohlásku O!"

Sophie se znovu podívala na ta písmena a pokusila se je přečíst.

„*S… o… f… j… a*."

Nemohla uvěřit tomu, co právě řekla. „Sophia? To heslo zní Sophia?"

Langdon nadšeně přikyvoval. „Ano! V řečtině to doslova znamená *moudrost*. Doslovný význam tvého jména, Sophie, je ‚slovo moudrosti'."

Sophie náhle začala postrádat svého dědečka ještě víc. *Zakódoval základní kámen Převorství mým jménem.* Najednou měla velký knedlík v krku. Všechno bylo tak dokonalé. Ale když se podívala na pět objímek s písmeny na kryptexu, uvědomila si, že mají ještě jeden problém. „Ale počkejte… slovo Sophia obsahuje *šest* písmen."

Teabing se nepřestal usmívat. „Podívejte se ještě jednou na tu báseň. Váš dědeček psal o *dávné* moudrosti."

„Ano?"

Teabing na ni mrkl. „Ve staré řečtině se moudrost hláskovala S-O-F-I-A."

78

Sophii prudce bušilo srdce, když uchopila kryptex a začala objímky s písmeny otáčet do správné polohy. *Na dávnou moudrost pouta stáhnu sám.* Langdon s Teabingem přihlíželi a zdálo se, že ani nedýchají.

S… O.. F…

„Opatrně," zašeptal Teabing. „Hlavně opatrně."

…I… A.

Sophie nastavila poslední písmeno. „Dobře," zašeptala a vzhlédla ke svým dvěma společníkům. „Teď to zkusím otevřít."

„Nezapomeň na ten ocet," nabádal ji Langdon s obavami. „Buď opatrná."

Sophie věděla, že jestli je tento kryptex stejný jako ty, které otvírala v dětství, musí jednoduše uchopit válec za oba konce a pak je pomalým plynulým pohybem táhnout od sebe. Jestli byla písmena vyrovnána do správné polohy, pak jeden z konců sklouzne a ona bude moci sáhnout dovnitř a vyjmout smotaný papyrus, obtočený kolem křehké skleněné lahvičky s octem. Pokud by ovšem dané heslo správné nebylo, síla, kterou Sophie působí na oba konce kryptexu, se přenese do nitra válce a nakonec rozbije lahvičku s octem.

Hlavně jemně, říkala si v duchu.

Teabing s Langdonem se naklonili kupředu, když Sophie uchopila kryptex za oba konce. Ve vzrušení, které provázelo dešifrovací proces, Sophie téměř zapomněla, co očekávají, že uvnitř naleznou. *Tohle je základní kámen Převorství.* Podle Teabinga obsahuje plán cesty ke svatému grálu, který odhalí hrobku Máří Magdaleny a sangrealský poklad… pokladnici posvátné pravdy.

Sophie dvakrát překontrolovala, zda jsou všechna písmena dokonale vyrovnána, a pak začala pomalu tahat. Nic se nestalo. Zabrala silněji. Pořád nic. Přemítala, jestli si nepočíná až příliš opatrně. Tento válec byl větší a těžší než ty, které otvírala jako malá, ale jestli zatáhne příliš silně…

„Pokračuj," vyzval ji Langdon. „To heslo je správné. Musí být."

Sophie opět popadla oba konce a zatáhla tak silně, jak jen si troufala.

A pak se kamenný válec otevřel – tak hladce, jako dokonale sestrojený dalekohled. V každé ruce držela jeden díl. Langdon s Teabingem téměř vyskočili. Sophii se ještě zrychlil tep, když otevřený kryptex otočila a podívala se do jeho nitra.

Svitek!

Sophie viděla, že je omotán kolem válcovitého předmětu – s největší pravděpodobností lahvičky s octem. Podivné však bylo, že to nebyl obvykle používaný papyrus, ale spíš pergamen. *To je divné,* pomyslela si, *pergamen ocet nerozpouští.* Podívala se pozorněji a vtom si uvědomila, že objekt obtočený pergamenem není žádná lahvička. Bylo to něco naprosto odlišného.

„Co se děje?" zeptal se Teabing. „Vytáhněte ten svitek."

Sophie se zamračila, uchopila pergamen i předmět, kolem něhož byl obtočený, a vytáhla to obojí současně.

„To není papyrus," ozval se Teabing. „Je to příliš silné."

„Já vím. Je to jen vycpávka."

„Pro co? Pro lahvičku s octem?“

„Ne.“ Sophie odmotala svitek a okázala jim, co jím bylo obaleno. „Pro *tohle*.“

Jakmile Langdon ten předmět spatřil, jeho dobrá nálada byla tatam.

„Bůh nám pomáhej,“ vzdychl Teabing a sedl si. „Váš dědeček s námi nemá slitování.“

Langdon stále jen ohromeně zíral. *Je vidět, že Saunière rozhodně neměl v úmyslu cokoli nám ulehčit.*

Na stole ležel další kryptex. Menší. Vyrobený z černého onyxu. Byl uložený v nitru prvního. Saunièrova vášeň pro dualismus. *Dva kryptexy.* Všechno v páru. *Dvojsmysly. Mužský a ženský princip. Černé uvnitř bílého.* Langdon cítil, jak jej tato síť symbolů obklopuje. *Bílé dává zrod černému.*

Každý muž povstal ze ženy.

Bílá – žena.

Černý – muž.

Langdon se natáhl přes stůl a zvedl nový kryptex. Vypadal stejně jako ten první, jen byl dvakrát menší a černý. Uslyšel známé zašplouchání. Lahvička s octem, který již předtím slyšeli, byla zjevně uvnitř tohoto menšího kryptexu.

„Nu, Roberte,“ promluvil Teabing a přesunul k němu pergamen. „Snad vás potěší alespoň to, že letíme správným směrem.“

Langdon se na svitek podíval. Byla na něm krasopisně napsaná další báseň, tentokrát šestiverší. A opět v jambickém pentametru. Šlo o další hádanku, ale Langdonovi stačilo přečíst si první dva řádky a pochopil, že Teabingův plán přemístit se do Anglie se jim pravděpodobně vyplatí.

On rytíř býval, znával slávu, čest

a Londýn místem jeho spánku jest

Zbytek básně jasně naznačoval, že heslo, potřebné k otevření menšího kryptexu, je možné nalézt u rytířova hrobu někde v Londýně.

Langdon se vzrušeně obrátil k Teabingovi. „Máte nějaké tušení, o kterém rytíři ta báseň hovoří?“

Teabing se usmál. „Ani v nejmenším. Ale vím přesně, do jaké krypty bychom se měli podívat.“

V témže okamžiku patnáct mil před nimi, v Kentu na okraji Londýna, vyrazilo šest policejních vozů deštivými ulicemi směrem k letišti na Biggin Hill.

79

Seržant Collet si posloužil perrierem z ledničky sira Teabinga a přešel zpátky do obývacího pokoje. Místo aby doprovázel kapitána Fache do Londýna, kde se právě odehrávaly všechny nejdůležitější události, musel sedět na zámku Villette a držet za ruku technický tým.

Důkazy, které zatím objevili, jim nijak nepomohly – kulka v podlaze, kus papíru pokreslený několika symboly se slovy *ostří* a *kalich*, a zakrvácený ostnatý pás, o kterém lidé z technického Colletovi řekli, že jej používají někteří příslušníci konzervativního katolického kultu zvaného Opus Dei, jenž nedávno vzbudil značnou pozornost, když v jednom televizním zpravodajství ukázali jejich agresivní praktiky při verbování nových členů v Paříži.

Collet si povzdychl. *Hodně štěstí při rozplétání této podivné změti důkazů.*

Seržant prošel luxusně zařízenou chodbou do obrovského sálu změněného ve studovnu, kde právě velitel techniků snímal otisky prstů. Byl to obtloustlý muž s kšandami.

„Máte něco?“ zeptal se Collet.

Vyšetřovatel potřásl hlavou. „Nic nového. Spousta otisků, odpovídajících těm, které jsme našli i jinde po domě.“

„A co otisky na tom ostnatém pásu?“

„Interpol na nich ještě pracuje. Poslal jsem jim všechno, co jsme objevili.“

Collet ukázal na dva zapečetěné sáčky na důkazy, ležící na jednom stole. „A tohle?“

Vyšetřovatel pokrčil rameny. „To je síla zvyku. Balím všechno neobvyklé.“

Collet přešel k sáčkům. *Neobvyklé?*

„Ten Brit je podivín,“ pokračoval policista. „Podívejte se na tohle.“ Zalovil v sáčcích na důkazy a jeden z nich podal Colletovi.

Fotografie ukazovala hlavní vchod do gotické katedrály – tradiční, ustupující klenba, zužující se v několika vrstvách až k malým dveřím.

Collet se chvíli na snímek díval a pak vzhlédl. „To je zvláštní?“

„Otočte to.“

Na zadní straně našel Collet několik poznámek v angličtině, popisujících dlouhou chrámovou loď jako tajný pohanský hold ženské děloze. To bylo divné. Poznámky ale také popisovaly vstup do katedrály –

a to způsobem, který Colleta téměř vyděsil. „Počkat! On si myslí, že vstup do katedrály představuje ženské…“

Vyšetřovatel přikývl. „Ano, se stydkými pysky a hezkým malým klitorisem s pěti lístky nad dveřmi.“ Vzdychl. „Tak trochu vás to nutí jít se podívat do kostela.“

Collet zvedl druhý sáček s důkazy. Přes průhledný plast viděl velkou lesklou fotografii nějakého starého dokumentu. Nadpis zněl:

Les Dossiers Secrets – číslo 4° lm[1] 249

„Co to je?“ zeptal se Collet.

„Nemám zdání. Má tyhle kopie skoro všude, tak jsem jednu zabalil.“

Collet si prohlížel dokument.

PRIEURE DE SION – LES NAUTONIERS / GRANDMASTERS

Jean de Gisors	1180 – 1120
Marie de Saint-Clair	1120 – 1266
Guillaume de Gisors	1266 – 1307
Edouard de Bar	1307 – 1336
Jeanne de Bar	1336 – 1351
Jean de Saint-Clair	1351 – 1366
Blance d´Evreux	1366 – 1398
Nicolas Flamel	1398 – 1418
Rene d´Anjou	1418 – 1480
Iolande de Bar	1480 – 1483
Sandro Botticelli	1483 – 1510
Leonardo da Vinci	1510 – 1519
Connetable de Bourbon	1519 – 1527
Ferdinand de Gonzaque	1527 – 1575
Louis de Nevers	1575 – 1595
Robert Fludd	1595 – 1637
J. Valentin Andrea	1637 – 1654
Robert Boyle	1654 – 1691
Isaac Newton	1691 – 1727
Charles Radclyffe	1727 – 1746
Charles de Lorraine	1746 – 1780
Maximilian de Lorraine	1780 – 1801
Charles Nodier	1801 – 1844
Victor Hugo	1844 – 1885
Claude Debussy	1885 – 1918

Jean Cocteau	1918 – 1963
Abbe Francois Ducard	1963 – 1981

Prieure de Sion? zamyslel se Collet.

„Seržante?“ do místnosti strčil hlavu další policista. „Máme naléhavý telefonní hovor pro kapitána Fache, ale nemůžeme ho nikde zastihnout. Vezmete si to vy?“

Collet se vrátil do kuchyně a zvedl sluchátko.

Byl to André Vernet.

Bankéřova pečlivá výslovnost nemohla zakrýt napětí v jeho hlase. „Kapitán Fache říkal, že mi zavolá, a zatím se neozval.“

„Kapitán je zaneprázdněn,“ odpověděl Collet. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Ujistil mě, že budu informován o postupu vyšetřování.“

Na okamžik měl Collet dojem, že to zabarvení hlasu poznává, ale nedokázal ho nikam zařadit. „*Monsieur* Vernete, pařížské vyšetřování mám momentálně na starosti já. Jsem seržant Collet.“

Na druhém konci linky nastala dlouhá odmlka. „Seržante, právě mám druhý hovor. Omluvte mě, prosím. Zavolám vám později.“ Vernet zavěsil.

Collet ještě několik vteřin držel sluchátko v ruce. Pak mu to došlo. *Já věděl, že ten hlas odněkud znám!* Zalapal po dechu.

Řidič té dodávky.

S falešnými hodinkami značky Rolex.

Collet pochopil, proč bankéř tak rychle zavěsil. Pamatoval si jeho jméno – jméno policisty, kterého před několika hodinami chladnokrevně obelhal.

Uvažoval nad důsledky tohoto zvláštního vývoje. *Vernet v tom jede také.* Instinktivně věděl, že by měl zavolat Fachovi. Také ale věděl, že tento šťastný zlom bude jeho okamžikem slávy.

Okamžitě zavolal na Interpol a vyžádal si veškeré informace o Depozitní curyšské bance a jejím pařížském prezidentovi, Andrém Vernetovi.

80

„Připoutejte se, prosím,“ ohlásil Teabingův pilot, když Hawker 731 začal sestupovat do mlhavého ranního mrholení. „Za pět minut přistáváme.“

Teabing měl radost, že se konečně vrací domů, když uviděl zamžené kopce Kentu, prostírající se pod klesajícím letadlem. Anglie nebyla ani hodinu cesty od Paříže, a přece to byl úplně jiný svět. Toho rána vypadala vlhká jarní zeleň jeho rodné země obzvlášť přívětivě, jako by jej vítala. *Můj pobyt ve Francii skončil. Vracím se vítězně do Anglie. Základní kámen byl nalezen.* Otázkou samozřejmě zůstávalo, kam je základní kámen nakonec zavede. *Někam ve Spojeném království.* Kam přesně, to Teabing neměl tušení, ale už teď cítil na jazyku chuť vítězství a slávy.

Zatímco Langdon se Sophií přihlíželi, Teabing se zvedl a přešel na druhý konec kabiny, odtáhl stranou jeden panel a odkryl tak dovedně maskovaný trezor. Vytočil správnou číselnou kombinaci, otevřel jej a vyňal dva pasy. „Dokumenty pro mne a Remyho." Potom vyndal ještě silný balíček stolibrových bankovek. „A dokumenty pro vás dva."

Sophie se na něj nedůvěřivě podívala. „Úplatek?"

„To je tvůrčí diplomacie. Soukromá letiště umožňují jisté transakce. Britský celní úředník se s námi setká v mém hangáru a požádá mne, abych jej pustil na palubu letadla. Místo toho mu ale řeknu, že cestuji s jistou francouzskou celebritou, která by byla raději, kdyby nikdo nevěděl, že je v Anglii – vzhledem k médiím, jistě chápete – a pak tomu úředníkovi nabídnu tuto štědrou odměnu jako výraz vděčnosti za jeho diskrétnost."

Langdon vypadal ohromeně. „A ten úředník to *přijme*?"

„Bože, jistěže ano. Dvouměsíční plat? Tihle lidé mě všichni dobře znají. Nejsem přece prokristapána žádný obchodník se zbraněmi. Jsem královnin rytíř." Teabing se usmál. „To má své výhody."

Remy přišel ze zadní části letadla, stříbrnou pistoli značky Glock v ruce. „Pane, jaké budou mé úkoly?"

Teabing se podíval na svého sluhu. „Nechám tě na palubě s naším hostem, dokud se nevrátíme. Nemůžeme ho dost dobře vláčet s sebou po celém Londýně."

Sophie opatrně namítla. „Leighu, já si opravdu myslím, že francouzská policie to letadlo objeví, než se stačíme vrátit."

Teabing se zasmál. „Ano a představte si jejich úžas, až vstoupí na palubu a najdou Remyho."

Sophii Teabingův přístup překvapoval. „Leighu, převezl jste spoutaného zajatce přes mezinárodní hranici. To je vážné provinění."

„Mám dobré právníky." Zamračil se směrem k zádi letadla, kde ležel spoutaný mnich. „To zvíře vniklo do mého domu a téměř mě zavraždilo. To je fakt a Remy ho potvrdí."

„Ale vy jste ho dal svázat a přepravit do Londýna!" namítl Langdon.

Teabing zvedl pravou ruku a napodobil přísahu před soudem. „Vaše Ctihodnosti, odpusťte excentrickému starému rytíři jeho pošetilé zaujetí britským soudním systémem. Uvědomuji si, že jsem měl zavolat francouzské úřady, ale jsem trochu patriot a musím se přiznat, že nedůvěřuji Francouzům s tím jejich přístupem *laissez-faire*. Tento muž mě téměř zavraždil. Ano, učinil jsem ukvapené rozhodnutí, když jsem přiměl svého sluhu, aby mi jej pomohl přepravit do Anglie, ale byl jsem pod velkým tlakem. *Mea culpa. Mea culpa.*“

Langdon nevěřícně promluvil. „Když to říkáte vy, Leighu, tak to zní tak, že by to snad opravdu mohlo projít.“

„Pane?“ zavolal pilot. „Právě jsem mluvil s řídicí věží. Mají kousek od našeho hangáru nějaký technický problém a žádají mě, abych přivedl letadlo raději přímo k terminálu.“

Teabing létal na letiště Biggin Hill už přes deset let, ale něco takového se zatím ještě nikdy nestalo. „Řekli, o jaký problém se jedná?“

„Dispečer se vyjadřoval velice mlhavě. Něco s únikem plynu na čerpací stanici. Požádali mě, abych zastavil před terminálem a nechal všechny cestující na palubě, dokud nedostanu další zprávy. Bezpečnostní opatření. Neměli bychom vystupovat z letadla, dokud nedostaneme povolení od letištních úředníků.“

Teabing tomu moc nevěřil. *To by musel být pořádný únik plynu.* Čerpací stanice byla od jeho hangáru dobré půl míle“

Remyho to také zaujalo. „Pane, to zní velice neobvykle.“

Teabing se obrátil na Sophii s Langdonem. „Přátelé, mám nepříjemný dojem, že na nás čeká malý uvítací výbor.“

Langdon si zachmuřeně povzdychl. „Řekl bych, že si Fache ještě pořád myslí, že jsem jeho člověk.“

„Buď to,“ odpověděla Sophie, „nebo se do toho tak zamotal, že už neumí přiznat vlastní omyl.“

Teabing je neposlouchal. Bez ohledu na Fachovy pohnutky bylo třeba rychle něco podniknout. *Neztrácej ze zřetele konečný cíl. Grál. Jsme mu tak blízko.* Pod nohama se jim s klapnutím vysunul podvozek.

„Leighu,“ ozval se Langdon omluvně. „Měl bych se jim dobrovolně vydat a řešit to legální cestou. Vás z toho vynechám.“

„Ale dobré nebe, Roberte,“ mávl Teabing nad tímto návrhem rukou. „Opravdu si myslíte, že nás všechny pak nechají běžet? Já jsem vás sem právě ilegálně převezl. Slečna Neveuová vám pomáhala při útěku z Louvru a v zadní části letadla máme svázaného muže. Výtečně! Jsme v tom všichni spolu!“

„Možná bychom měli zkusit jiné letiště?“ navrhla Sophie.

Teabing zavrtěl hlavou. „Jestli teď odmítneme přistát, na dalším letišti budou součástí uvítacího výboru už i tanky.“

Sophii poklesla ramena. „To je pravda.“

Teabing tušil, že jestli mají mít nějakou šanci oddálit konfrontaci s britskou policií na dostatečně dlouhou dobu, aby mohli najít grál, musí se odhodlat ke smělé akci. „Dejte mi minutku,“ požádal a odkulhal směrem k pilotní kabině.

„Co chcete dělat?“ zeptal se ho Langdon.

„Obchodní jednání,“ odpověděl Teabing a přemítal, kolik ho to bude stát. Chystal se přesvědčit svého pilota, aby provedl jistý vysoce neobvyklý manévr.

81

Hawker jde na přistání.

Simon Edwards – ostraha na letišti Biggin Hill – přecházel po kontrolní věži a nervózně pokukoval na přistávací dráhu, nasáklou deštěm. Nikdy nebyl příliš rád, když ho vzbudili v sobotu časně ráno, ale dnešek byl obzvláště nechutný, neboť po něm chtěli, aby asistoval při zatýkání jednoho z nejlukrativnějších zákazníků letiště. Sir Leigh Teabing neplatil při svých četných cestách letišti Biggin Hill jen za soukromý hangár, ale také „poplatky za přistání“. Letiště mělo obvykle předem k dispozici jeho letový plán a mohlo tak při jeho příletu postupovat podle striktního protokolu. Teabing to měl rád. Jeho limuzína značky Jaguar byla vždy připravena – s plnou nádrží, naleštěná, a s výtiskem *London Times* na zadním sedadle. V hangáru na něj měl čekat celník, který provede kontrolu dokladů a zavazadel. Čas od času ovšem celní úředník přijal od Teabinga jistou částku za to, že zamhouří oči nad nelegálním transportem nějakého zboží – obvykle luxusních potravin: doverských eskargotů, zvláště zralého rokfóru, nebo některých druhů ovoce. Tyto celní předpisy byly stejně absurdní, a kdyby Biggin Hill nedokázal vyjít svým zákazníkům vstříc, jiná soukromá letiště by tak jistě ráda učinila. Biggin Hill poskytoval Teabingovi to, co chtěl, a zaměstnancům letiště z toho plynuly nemalé výhody.

Edwards měl nervy napjaté k prasknutí, když pozoroval, jak letadlo přistává. Přemítal, jestli Teabinga dostala do problémů jeho záliba v

úplatcích; francouzská policie v každém případě velice naléhala na jeho zadržení. Edwards nevěděl, o jaká obvinění se jedná, ale zjevně to nebylo nic nevýznamného. Na žádost francouzských úřadů přikázala kentská policie letištnímu dispečerovi, ať se spojí s pilotem Teabingova letadla a navede jej na terminál, místo aby jej nechali zaletět přímo do soukromého hangáru. Pilot s tím souhlasil – evidentně té za vlasy přitažené historce o úniku plynu uvěřil.

V budově terminálu teď stálo osm ozbrojených policistů a čekalo na okamžik, kdy budou vypnuty motory letadla. Jakmile se tak stane, pracovník na přistávací dráze přistaví k podvozku bezpečnostní zarážky, aby stroj už nemohl vzlétnout. Pak vstoupí na scénu policie a zadrží cestující na palubě až do doby, kdy dorazí francouzská policie.

Hawker už letěl velice nízko nad korunami stromů. Simon Edwards sešel ze schodů, aby přihlížel přistání přímo z dráhy. Kentská policie byla připravena mimo dohled a zaměstnanec letiště čekal se svými zarážkami. Na přistávací dráze se nos hawkeru zvedl k nebi a kola dosedla v oblaku kouře na zem. Letadlo začalo zpomalovat a jeho bílý trup se leskl v deštivém počasí. Jenže místo aby letadlo zabrzdilo a zatočilo k terminálu, pokračovalo v jízdě směrem ke vzdálenému Teabingovu hangáru!

Všichni policisté se otočili k Edwardsovi. „Mysleli jsme, že jste říkal, že pilot s přistáním u terminálu souhlasil!“

Edwards byl zmatený. „Vždyť také ano!“

O několik vteřin později už byl Edwards v policejním autě, které ujíždělo přes přistávací dráhu k Teabingovu hangáru. Konvoj policejních vozů však byl stále ještě dobrých pět set metrů od hangáru, když do něj letadlo pomalu a poklidně vjelo a zmizelo jim z očí. Jakmile vozidla dorazila k otevřeným vratům, vyskákali z nich policisté s vytasenými zbraněmi.

Edwards vyskočil také.

Zvuk motoru byl ohlušující.

Motory letadla stále ještě hřměly, jak hawker dokončoval svou obvyklou otočku uvnitř budovy a zastavoval právě nosem k vratům, připravený k příštímu letu. Když letadlo dokončilo svou otočku o 180 stupňů, spatřil Edwards pilotovu tvář, ve které se celkem pochopitelně zračilo překvapení a strach, když si všiml barikády z policejních vozů.

Pilot zastavil letoun a snížil otáčky motorů. Policisté vběhli do hangáru a stroj obklíčili. Edwards se přidal ke kapitánovi kentské policie, který se opatrně přibližoval k výstupním dveřím hawkeru. Po několika vteřinách se dveře otevřely.

Zatímco se k zemi plynule spouštěly schody, objevil se v nich Leigh Teabing. Když vyhlédl ven na moře zbraní, které na něj bylo namířeno, přestal se opírat o své francouzské hole a poškrábal se na hlavě. „Simone, já jsem vyhrál policejní loterii, když jsem byl pryč?“ Znělo to spíš překvapeně než ustaraně.

Simon Edwards pokročil kupředu a naprázdno polkl. „Dobré ráno, pane. Omlouvám se za ten zmatek. Měli jsme tu únik plynu a váš pilot souhlasil, že zastaví u terminálu.“

„Ano, ano, já jsem mu ale přikázal, aby zajel sem. Mám zpoždění na jednu důležitou schůzku. Platím za tento hangár a ten blábol o úniku plynu mně připadal nepodstatný.“

„Obávám se, že nás váš přílet zastihl poněkud nepřipravené, pane.“

„Já vím. Letím mimo svůj obvyklý letový plán. Mezi námi, mé nové léky mi právě dvakrát nesedly. Myslel jsem, že si sem zaletím na jistou korekci.“

Policisté se na sebe podívali. Edwards zamrkal. „Velmi správně, pane.“

„Sire Teabingu,“ vložil se do toho kapitán kentské policie a pokročil také kupředu. „Musím vás požádat, abyste ještě zhruba půl hodiny setrval na palubě.“

Teabing vypadal skoro znuděně, když pomalu sestupoval po schodech dolů. „Obávám se, že to je nemožné. Mám schůzku se svým lékařem.“ Sestoupil až na zem. „Jedná se doslova o otázku života a smrti.“

Kapitán se přemístil, aby Teabingovi zablokoval cestu od letadla. „Jsem tu podle rozkazů francouzské policie. Tvrdí, že na palubě letadla přechováváte uprchlíky před zákonem.“

Teabing se dlouze zadíval na kapitána a pak se dal do smíchu. „To je snad nějaký pořad se skrytou kamerou, ne? Dobrý Bože, uprchlíky!“

Kapitán ani nemrkl. „Tohle je vážné, pane. Francouzská policie také tvrdí, že máte na palubě zajatce.“

Ve dveřích letadla se nad schody objevil Teabingův sluha Remy. „Když pracuji pro sira Teabinga, někdy si opravdu připadám jako zajatec, ale on mne nepřestává ujišťovat, že z jeho služeb mohu kdykoli odejít.“ Podíval se na hodinky. „Pane, máme opravdu zpoždění.“ Kývl k limuzíně ve vzdálenějším koutě hangáru. Ohromný automobil byl celý černý, s kouřovými skly a bílými disky na pneumatikách. „Dojdu pro vůz.“ Remy se vydal po schodech dolů.

„Bojím se, že vás nemůžeme nechat odjet,“ řekl kapitán. „Vraťte se, prosím, na palubu letadla. Oba dva. Zanedlouho se k nám připojí představitelé francouzské policie.“

Teabing se teď podíval na Simona Edwardse. „Simone, tohle je šílené! Nemáme na palubě nikoho dalšího. Letíme jako vždycky: Remy, pilot a já. Možná byste mohl sehrát úlohu prostředníka. Půjdete se podívat do letadla a pak potvrdíte, že je prázdné."

Edwards věděl, že je v pasti. „Ano, pane. Mohu se tam jít podívat."

„To ani náhodou!" prohlásil policejní kapitán, který toho o soukromých letištích zřejmě věděl dost na to, aby se obával, že o případných lidech na palubě by Simon Edwards ve snaze o uchování přízně sira Teabinga mohl docela dobře lhát. „Podívám se sám."

Teabing zavrtěl hlavou. „Ne, to se nepodíváte, kapitáne. Jedná se o soukromý majetek, a dokud nebudete mít příkaz k prohlídce, na palubu mého letadla nevkročíte. Nabízím vám tu rozumné řešení. Tu prohlídku může vykonat pan Edwards."

„S tím nesouhlasím."

Teabingův hlas zledověl. „Kapitáne, obávám se, že nemám čas na to, abych si tu s vámi hrál. Mám zpoždění a odcházím. Jestli je pro vás tak důležité mě zastavit, budete mě muset zastřelit." S těmito slovy Teabing s Remym obešli kapitána a zamířili přes hangár k zaparkované limuzíně.

Kapitán kentské policie necítil k Leighu Teabingovi nic než čistou nechuť. Takoví si o sobě vždycky myslí, že jsou víc než zákon.

To tedy nejsou. Kapitán se otočil a namířil na Teabingova záda pistoli. „Stůjte! Budu střílet!"

„Poslužte si," odpověděl Teabing, aniž by zpomalil krok nebo otočil hlavu. „Moji právníci si z vašich varlat připraví frikasé k snídani. A jestli se opovážíte vstoupit na palubu mého letadla bez soudního příkazu, potká stejný osud i vaši slezinu."

Kapitán už podobné výhrůžky nejednou slyšel, takže na něj neměly žádný účinek. Teabing měl teoreticky pravdu v tom, že policie potřebovala povolení k prohlídce, aby mohla vstoupit na palubu, ale vzhledem k tomu, že letadlo startovalo ve Francii a mocný Bezu Fache jim dal své příkazy, kapitán si byl jistý, že své profesionální kariéře poslouží daleko lépe, jestliže zjistí, co se na palubě letadla, do kterého je Teabing tak rezolutně nechce pustit, vlastně nachází.

„Zastavte je," přikázal kapitán. „Já jdu prohledat letadlo."

Jeho muži vyběhli s namířenými zbraněmi a vlastními těly zablokovali rytíři a jeho sluhovi cestu k limuzíně.

Teď se Teabing otočil. „Kapitáne, to je moje poslední varování. Ať vás ani nenapadne vstoupit na palubu letadla. Budete toho litovat."

Kapitán ignoroval výhrůžku a vyšel po schodech nahoru k otevřeným dveřím. Nahlédl dovnitř. Po několika vteřinách vstoupil do kabiny. *Co to k čertu…?*

S výjimkou vystrašeného pilota v kokpitu vypadalo letadlo liduprázdné. Nikde ani noha. Kapitán rychle zkontroloval toalety, křesla i zavazadlový prostor, ale po nějakém ukrytém pasažérovi nebylo nikde ani stopy… tím méně po několika.

Co si ten Bezu Fache sakra myslí? Vypadalo to, že Teabing mluvil pravdu.

Kapitán stál sám uprostřed prázdné kabiny a ztěžka polykal. *Do prdele.* S brunátným obličejem se vrátil k východu a podíval se na sira Teabinga, který stál i se svým sluhou poblíž limuzíny před namířenými zbraněmi jeho lidí. „Nechte je jít," rozkázal kapitán. „Měli jsme špatný tip."

Teabingovy oči hrozivě planuly dokonce i přes celou délku hangáru. „Můžete očekávat telefonát od mých právních zástupců. Pokud jde o budoucnost, doufám, že si uvědomíte, že francouzské policii nelze věřit."

S tím sluha sira Teabinga otevřel zadní dveře limuzíny a pomohl svému pánovi nastoupit. Pak auto obešel, usedl za volant a nastartoval. Policisté jen přihlíželi, když dlouhé vozidlo vyjíždělo z hangáru.

„Dobře sehráno, příteli," zahlaholil Teabing ze zadního sedadla, zatímco limuzína zrychlovala na své cestě z letiště. Pak obrátil svůj pohled ke špatně osvětleným prostorám interiéru. „Všichni tam máte pohodlí?"

Langdon slabě přikývl. Stále ještě se se Sophií krčil na podlaze vozu vedle svázaného albína s roubíkem v ústech.

Jen o několik minut dříve hawker vjel do hangáru a zastavil se uprostřed otočky. Policie se rychle blížila, takže Langdon se Sophií popadli mnicha a odnesli ho za limuzínu. Teprve pak letadlo dokončilo svůj manévr a dovnitř vpadli první policisté.

Limuzína nyní uháněla směrem ke Kentu a Langdon se Sophií přelezli do zadní části prostoru limuzíny. Mnich zůstal na podlaze sám. Posadili se na dlouhou sedačku naproti Teabingovi. Ten se na ně šibalsky usmál a otevřel barovou skříňku. „Mohu vám nabídnout něco k pití? Nějaké zákusky? Sušenky? Oříšky? Slané tyčinky?"

Sophie s Langdonem oba zavrtěli hlavami.

Teabing se usmál a zavřel bar. „Takže pokud jde o rov toho rytíře…"

82

„Fleet Street?“ zeptal se Langdon a díval se na Teabinga. *Na Fleet Street je nějaká krypta?* Zatím byl Leigh hravě tajuplný, když přišlo na to, kde podle jeho názoru mají hledat „rytířův rov“, který by podle básně měl poskytnout heslo potřebné k otevření menšího kryptexu.

Teabing se usmál a obrátil se na Sophii. „Slečno Neveuová, ukažte našemu chlapci z Harvardu ještě jednou tu báseň, ano?“

Sophie zalovila v kapse a vyndala černý kryptex, zabalený v pergamenu. Všichni se shodli, že truhlici z růžového dřeva a větší kryptex nechají na palubě letadla v trezoru, a s sebou vezmou pouze to, co bezprostředně potřebují: daleko lehčí a menší černý kryptex. Sophie rozbalila pergamen a podala jej Langdonovi.

Přestože Langdon četl tu báseň na palubě letadla už několikrát, nepodařilo se mu z ní vyčíst žádnou přesnou polohu. Když si nyní ta slova pročítal znovu, postupoval pomalu a opatrně, doufaje, že mu rytmus pentametru odkryje nějaký jasnější význam, teď, když už byli na pevné zemi.

On rytíř býval, znával slávu, čest
a Londýn místem jeho spánku jest,
kde Papež sám mu kázal hloubit rov
a kouli chtěl naň vrýti místo slov,
vždyť díky ní on znával církve zášť,
pro sémě růže jest ta koule plášť.

Význam slov se zdál být jasný. Hovořilo se o nějakém rytíři, který je pohřben v Londýně. Rytíř, který zřejmě udělal něco, co nahněvalo církev, takže on pak poznal její zášť. Rytíř, na jehož hrobě chybí koule, která by tam *měla* být. A konečně slova *sémě růže* byla jasnou narážkou na Máří Magdalenu, Růži, která ve svém lůně nesla sémě Ježíše Krista.

Přes tuto jednoznačnost celé básně Langdon stále netušil, *kdo* by tím zmiňovaným rytířem mohl být nebo kde přesně je pohřbený. Kromě toho – až najdou jeho hrob, zdá se, že budou hledat něco, co tam chybí. *Kouli chtěl naň vrýti místo slov?*

„Nic vás nenapadá?“ Teabing zklamaně zamlaskal, i když Langdon jasně cítil, že si královský historik vychutnává okamžik, kdy ví víc než jeho společníci. „Slečno Neveuová?“

Sophie zavrtěla hlavou.

„Co byste si vy dva beze mě počali?“ vzdychl Teabing. „Nuže dobrá, provedu vás tím bludištěm. Je to opravdu docela jednoduché. Klíčový je třetí řádek. Přečetl byste jej, prosím?“

Langdon nahlas přečetl: „Kde papež sám mu kázal hloubit rov.“

„Přesně. Rytíř, kterému *papež* kázal hloubit rov.“ Podíval se na Langdona. „Co vám to říká?“

Langdon pokrčil rameny. „Rytíř, kterého pohřbíval papež? Rytíř, jehož pohřeb papež vypravil?“

Teabing se hlasitě rozesmál. „Á, tak tohle je půvabné. Jste pořád stejný optimista, Roberte. Podívejte se na předposlední verš. Ten rytíř zřejmě udělal něco, co vzbudilo nelibost církve. Znovu se zamyslete. Nezapomínejte na napjaté vztahy mezi církví a templářskými rytíři. Takže rytíř, jemuž papež kázal hloubit rov znamená co?“

„Rytíř, kterého dal papež *zabít*?“ zeptala se Sophie.

Teabing se usmál a pohladil ji po koleně. „Správně, má drahá. Rytíř, kterého papež nechal pohřbít. Neboli zabít.“

Langdon si vzpomněl na tažení proti templářům z roku 1307 – na nešťastný pátek třináctého – kdy papež Klement nechal zabít a pohřbít stovky rytířů. „Ale hrobů rytířů, které nechal zabít nějaký papež, musí být strašně moc.“

„Ach, to není tak úplně pravda!“ namítl Teabing. „Mnoho z nich bylo upáleno na hranici a popel byl bez obřadu vhozen do Tibery. Tato báseň ale hovoří o *rovu*. O hrobu v Londýně. A v Londýně je pohřbeno jen málo rytířů.“ Odmlčel se a podíval se na Langdona, jako kdyby čekal, až mu to dojde. Nakonec si odfoukl. „Roberte, proboha! Kostel postavený v Londýně ozbrojenou paží Převorství – samotnými rytíři templářského řádu!“

„Templářský kostel?“ Langdon se zhluboka nadechl. „V něm je krypta?“

„Je v něm deset nejstrašidelnějších hrobek, jaké jste kdy viděli.“

Langdon ve skutečnosti nikdy nenavštívil templářský chrám, i když ve svých výzkumech o Převorství sionském na něj narážel dost často. Jakmile se epicentrum templářských aktivit a aktivit Převorství přesunulo do Spojeného království, pojmenovali templáři svůj kostel k poctě Šalamounovu chrámu, z nějž odvodili označení svého řádu a kde nalezli sangrealské dokumenty, které jim poskytly tak výrazný vliv na Řím. Existovalo bezpočet pověstí o tom, jak rytíři uvnitř tohoto neobvyklého

svatostánku provozovali podivné, tajné rituály. „Templářský kostel je na Fleet Street?“

„Vlastně je o jeden blok dál – na Temple Avenue.“ Teabing se na něj zlomyslně zadíval. „Chtěl jsem, abyste se trochu zapotil, než vám to prozradím.“

„Díky.“

„Ani jeden z vás tam nikdy nebyl?“

Sophie s Langdonem svorně zavrtěli hlavami.

„To mě nepřekvapuje,“ podotkl Teabing. „Ten kostel je nyní schovaný za daleko většími budovami. Jen málo lidí ví o tom, že tam vůbec je. Je to zvláštní staré místo. Architektura je skrz naskrz pohanská.“

Sophii to překvapilo. „Pohanská?“

„Panteonicky pohanská!“ odpověděl Teabing. „Ten kostel je *kruhový*. Templáři ignorovali tradiční křesťanský půdorys ve tvaru kříže a postavili dokonale kruhový kostel jako poctu slunci.“ Zamrkal na ně. „To byl takový dlouhý nos na chlapce v Římě. To už rovnou mohli v Londýně vzkřísit Stonehenge.“

Sophie se dívala na Teabinga. „A co zbytek té básně?“

Historikův vítězný, radostný úsměv povadl. „Nejsem si jistý. Budeme muset bedlivě prozkoumat každou z těch deseti hrobek. S trochou štěstí bude na jedné z nich jednoznačně chybět nějaká koule.“

Langdon si uvědomil, jak blízko cíle už ve skutečnosti jsou. Jestliže jim chybějící koule opravdu odhalí heslo, budou moci otevřít druhý kryptex. Neuměl si ani představit, co mohou uvnitř najít.

Langdon se znovu zadíval na báseň. Bylo to jako nějaká křížovka. *Slovo na pět písmen, související s grálem?* Na palubě letadla už vyzkoušeli všechna nabízející se anglická hesla – GRAIL, GRAAL, GREAL, VENUS, MARIA, JESUS, SARAH – ale válec se neotevřel. *To by bylo příliš jednoduché.* Pro sémě růže zjevně existuje ještě nějaké jiné označení. Skutečnost, že toto slovo uniká takovému specialistovi na svatý grál, jakým byl Leigh Teabing, Langdonovi napovídala, že se nejedná o žádné obvyklé označení.

„Sire Teabingu?“ zavolal Remy přes rameno. Díval se na ně ve zpětném zrcátku přes spuštěnou přepážku. „Říkal jste, že Fleet Street je někde poblíž Black Friar´s Bridge?“

„Ano, jeďte po Viktoriině nábřeží.“

„Je mi líto. Nejsem si jistý, kde to je. Obvykle jezdíme pouze do nemocnice.“

Teabing vyvrátil oči v sloup, podíval se na své dva pasažéry a zavrčel: „Přísahám, že je s ním někdy práce jako s dítětem. Okamžik, prosím. Zatím si vezměte něco k pití.“ Zvedl se a překulhal do přední části vozu, kde začal mluvit s Remym.

Sophie se teď obrátila k Langdonovi a tiše řekla: „Roberte, nikdo neví, že jsme v Anglii.“

Langdon si uvědomil, že má pravdu. Kentská policie Fachovi jistě řekla, že letadlo bylo prázdné, načež Fache nutně musel dojít k závěru, že jsou pořád ještě ve Francii. *Jsme neviditelní.* Leighova malá lest jim poskytla dostatek času.

„Fache se tak snadno nevzdá,“ mínila Sophie. „Už zašel v tomto pronásledování příliš daleko.“

Langdon se pokoušel na Fache nemyslet. Sophie mu slíbila, že udělá vše, co bude v jejích silách, aby Langdona očistila, jakmile bude po všem, ale Langdon začínal mít dojem, že na tom tak moc záležet nebude. *Fache může být součástí toho komplotu.* I když si Langdon nedokázal představit, jak by se soudní policie mohla zaplést do záležitostí svatého grálu, zažil dnes v noci příliš mnoho podivných náhod, než aby mohl Fache s klidem vyškrtnout ze seznamu možných komplicŭ. *Fache je zbožný muž a je rozhodnutý ty vraždy hodit na mě.* Sophie samozřejmě může mít pravdu v tom, že Fache jednoduše mohl být příliš horlivý, aby užuž někoho zatkl. Koneckonců – důkazy proti Langdonovi byly dost pádné. Kromě jeho jména načmáraného na podlaze Louvru a v Saunièrovu zápisníku to teď také vypadalo, že Langdon lhal o svém rukopisu a pak utekl. *Na Sophiino naléhání.*

„Roberte, je mi líto, že jsi do toho tak zapletený,“ ozvala se Sophie a položila mu ruku na koleno. „Ale jsem velice ráda, že jsi tady.“

Tento komentář zněl sice spíš pragmaticky než romanticky, ale Langdon stejně pocítil ten nečekaný záblesk přitažlivosti, který mezi nimi zajiskřil. Unaveně se na ni usmál. „Bývám mnohem zábavnější, když jsem vyspalý.“

Sophie chvilinku mlčela. „Dědeček mě požádal, abych ti důvěřovala. Jsem ráda, že jsem ho pro změnu jednou poslechla.“

„Tvůj dědeček mě ani neznal.“

„Přesto si nemůžu pomoct – myslím si, že děláš všechno, co by od tebe očekával. Pomohls mi najít základní kámen, vysvětlils mi všechno o sangrealu a o tom rituálu ve sklepení.“ Odmlčela se. „Dnes v noci jsem se přiblížila svému dědečkovi víc než za celé poslední roky. Vím, že by z toho měl radost.“

Před nimi se v ranním mrholení pomalu začal objevovat Londýn. Dříve mezi jeho dominanty patřil Big Ben a Londýnský most, ale nyní se tyto stavby musely sklonit před Okem milenia – kolosálním, ultramoderním kolem, které bylo sto padesát metrů vysoké a z nějž byla dokonalá vyhlídka na město. Langdon se na něj chtěl jednou také podívat, ale „kabinky" mu připomínaly zapečetěné sarkofágy, a proto se raději rozhodl zůstat nohama na zemi a užívat si pohledu na město z volných břehů řeky Temže.

Langdon ucítil tlak na koleně, který jej vrátil zpět do vozu. Sophiiny zelené oči se na něj upřeně dívaly a on si uvědomil, že mu něco říká. „Co myslíš, že bychom měli udělat s těmi sangrealskými dokumenty, pokud je někdy najdeme?" zašeptala.

„Co si myslím já, na tom nezáleží," odpověděl Langdon. „Dědeček dal ten kryptex tobě a měla bys s nimi naložit tak, jak ti bude instinkt napovídat."

„Chci znát tvůj názor. V tom rukopise jsi zjevně napsal něco, díky čemu ti můj dědeček začal důvěřovat. Domluvil si s tebou soukromou schůzku. To u něj nebylo obvyklé."

„Možná mi chtěl říct, že jsem to celé pochopil špatně."

„Proč by pak po mně chtěl, abych tě našla, kdyby se mu tvoje názory nelíbily? V té své knize jsi psal, že by se sangrealské dokumenty měly zveřejnit, nebo že by měly zůstat v tajnosti?"

„Ani jedno z toho. Nevynášel jsem žádné takové soudy. Moje práce se zabývá symboly posvátné ženy – stopuje její ikonografii celými dějinami. Určitě jsem nepsal nic o tom, kde je svatý grál uschovaný a jestli by dokumenty měly být zveřejněny."

„Ale napsal jsi o tom knihu, takže si zjevně myslíš, že by ty informace měly být přístupné všem."

„Je veliký rozdíl mezi hypotetickou diskusí o Kristově životě a…" odmlčel se.

„A čím?"

„A předložením tisíců starých dokumentů jakožto vědeckého důkazu, že Nový zákon je skrz naskrz falešný."

„Ale říkals mi, že Nový zákon je postaven na výmyslech."

Langdon se usmál. „Sophie, *každá* víra na světě je postavena na výmyslech. To je sama definice víry – přijetí věcí, o kterých si myslíme, že jsou pravdivé, aniž bychom to mohli jakkoliv dokázat. Každá víra popisuje Boha nějakými metaforami, alegoriemi a přirovnáními – od starých Egypťanů až po současnou nedělní školu. Metafory nám pomáhají pochopit

nepochopitelné. Problémy začínají v okamžiku, kdy začneme svým vlastním metaforám věřit doslova.“

„Takže jsi pro to, aby sangrealské dokumenty zůstaly schované navěky?“

„Jsem historik. Jsem proti ničení jakýchkoli dokumentů a byl bych strašně rád, kdyby náboženské školy měly víc informací, díky nimž by mohly žasnout nad výjimečným životem Ježíše Krista.“

„Ale ty mi odpovídáš ano i ne.“

„Opravdu? Bible představuje základní ukazatel cesty pro miliony lidí na naší planetě, stejně jako korán a další posvátné knihy nabízejí vedení lidem ostatních náboženství. Kdybychom mohli vykopat dokumenty, které vyvrátí posvátné příběhy islámské víry, židovského náboženství, pohanství nebo třeba buddhismu, měli bychom to udělat? Měli bychom zamávat praporem a oznámit buddhistům, že máme důkaz o tom, že se Buddha nezrodil z lotosového květu? Nebo že Ježíš nevzešel *doslova* z neposkvrněného početí? Ti, kteří skutečně chápou svou víru, si uvědomují, že ty příběhy jsou jen metaforami.“

Sophie se zatvářila skepticky. „Mí přátelé, kteří jsou oddanými křesťany, jednoznačně věří tomu, že Kristus *doslova* chodil po vodě, *doslova* měnil vodu ve víno a že se narodil z *opravdu neposkvrněného početí*.“

„O tom přesně mluvím,“ odpověděl Langdon. „Náboženská alegorie se stala součástí reality. A život v takové realitě pomáhá milionům vypořádat se se svými životy a být lepšími lidmi.“

„Ale zdá se, že jejich realita je falešná.“

Langdon se pousmál. „Není o nic falešnější než víra matematického kryptografa v imaginární číslo ‚i‘, protože mu to pomáhá dešifrovat kódy.“

Sophie se zamračila. „To není fér.“

Okamžik bylo ticho.

„Na co ses mě to ptala?“ zeptal se Langdon.

„Už ani nevím.“

Usmál se. „Tohle funguje pokaždé.“

83

Langdonovy hodinky s Mickey Mousem ukazovaly téměř půl osmé, když jejich majitel vystupoval z limuzíny na Temple Street spolu se Sophií a

Teabingem. Všichni tři prošli uličkami v bludišti moderních budov až k malému prostranství před templářským kostelem. Hrubě otesané kameny se leskly v dešti a na římsách nad jejich hlavami vrkali holubi.

Starý londýnský templářský kostel byl dramaticky vyhlížející, okrouhlou stavbou se skličující fasádou a odstupující lodí na jednom konci. Vypadal spíš jako vojenská tvrz či pevnost než místo konání bohoslužeb. Vysvěcen byl 10. února 1185 Herakleiem, patriarchou jeruzalémským, a přežil osm století politických vírů, velký požár Londýna a první světovou válku, jen proto, aby jej těžce poškodily zápalné bomby Luftwaffe v roce 1941. Po válce byl rekonstruován do své původní velikosti.

Jednoduchost kruhu, pomyslel si Langdon a poprvé na vlastní oči obdivoval tuto stavbu. Její architektura byla hrubá a jednoduchá, připomínala spíš prostý římský Andělský hrad než daleko jemnější Pantheon. Hranatý přístavek na pravé straně kostela sice nepříjemně bil do očí, ale původní pohanský tvar celé budovy zakrýt nemohl.

„Je časně ráno a sobota," prohlásil Teabing a kulhal směrem ke vchodu, „takže předpokládám, že se nebudeme muset vypořádávat s nějakými bohoslužbami."

Vchod do kostela tvořil ustupující kamenný výklenek, zakončený velkými dřevěnými dveřmi. Nalevo od nich byla nepatřičně působící vitrína na různá sdělení, pokrytá oznámeními o koncertech, které se zde budou konat, a o různých náboženských obřadech.

Teabing se při čtení téhle nástěnky zamračil. „Pro turisty tu budou otvírat až za několik hodin." Přešel ke dveřím a zkusil je otevřít. Nešlo to. Přiložil na ně ucho a poslouchal. Po chvilce se se zamyšleným výrazem narovnal a ukázal směrem k nástěnce. „Roberte, mohl byste se, prosím vás, podívat, kdo tu bude zítra ráno sloužit?"

Ministrant v kostele právě dokončoval vysávání prachu v lavicích, když uslyšel zaklepání na dveře. Nevšímal si ho. Dnešní dohled nad kostelem měl otec Harvey Knowles, který má své klíče a sem přijde nejdřív za hodinu. Klepal pravděpodobně nějaký zvědavý turista nebo bezdomovec. Ministrant pokračoval ve vysávání, ale klepání se ozvalo znovu. *Neumíš číst?* Nápis na dveřích jasně říkal, že se kostel v sobotu otvírá v devět třicet. Ministrant si dál hleděl svého.

Klepání se náhle změnilo v silné zabušení, jako kdyby někdo tloukl do dveří kovovou holí. Mladík vypnul vysavač a rozzlobeně se vydal ke dveřím. Odemkl je a otevřel. Před vchodem stáli lidé. *Turisté*, zasténal v duchu. „Otvíráme v půl desáté."

Podsaditý muž, zjevně vedoucí celé skupinky, postoupil kupředu. Opíral se přitom o francouzské hole. „Jsem sir Leigh Teabing," oznámil. „Byl jsem královnou Alžbětou II. povýšen do rytířského stavu. Jak jste si bezpochyby vědom, doprovázím pána a slečnu Christopher Wrenovy III." O krůček ustoupil a mávl rukou směrem k atraktivnímu páru, který stál za ním. Žena měla velice příjemný obličej a husté, temně rudé vlasy. Muž byl vysoký, tmavovlasý a vypadal trochu povědomě.

Ministrant neměl ani potuchy, co by měl odpovědět. Sir Christopher Wren byl jedním z nejštědřejších a nejslavnějších mecenášů tohoto kostela. Před půl stoletím se podařilo opravit škody, napáchané za druhé světové války, jen díky jemu. Ten byl ovšem již několik desítek let po smrti. „Hmm… je mi ctí se s vámi seznámit."

Muž s berlemi se zamračil. „Máte štěstí, že nic neprodáváte, mladíku, nezní to příliš přesvědčivě. Kde je otec Knowles?"

„Je sobota. Příliš často sem nechodí."

Mužovo čelo se nakrabatilo ještě víc. „To je vděk. Ujistil nás, že tu bude, ale vypadá to, že se budeme muset obejít bez něho. Nebude to trvat dlouho."

Ministrant nepřestával blokovat dveře. „Promiňte, pane, ale co nebude dlouho trvat?"

Návštěvníkův pohled zostřel, muž se naklonil kupředu a přešel do šepotu, jako kdyby chtěl všechny přítomné ušetřit nějaké trapnosti. „Mladý muži, zjevně jste tu nový. Vnoučata sira Christophera Wrena sem každoročně přinášejí špetku jeho popela, kterou rozpráší po kostele. Je to součást jeho poslední vůle. Nikdo z toho není nijak nadšený, ale co můžeme dělat?"

Ministrant tu byl už několik let, ale nikdy o takovém zvyku neslyšel. „Bylo by lepší, kdybyste počkali do půl desáté. Kostel ještě není otevřený a já jsem ještě neskončil s úklidem."

Návštěvník s francouzskými holemi se na něj zlostně podíval. „Mladý muži, jediným důvodem, že z této budovy zbylo něco, co můžete uklízet, byla štědrost muže, kterého má tato žena v kapse."

„Promiňte?"

„Slečno Wrenová," požádal ten člověk s berlemi, „byla byste tak laskavá a ukázala tomuto impertinentnímu mladému muži relikviář s popelem svého dědečka?"

Žena zaváhala a pak, jako kdyby se probrala ze snu, sáhla do kapsy svetru a vytáhla z ní malý válec, zabalený v ochranné látce.

„Tady, vidíte?“ vyštěkl muž s holemi. „Takže teď se buďto můžete podřídit poslednímu přání umírajícího člověka a nechat nás rozprášit trochu jeho popela v kostele, nebo sdělím otci Knowlesovi, jakým způsobem jste se k nám choval.“

Když ministrant ustoupil stranou, aby ti tři mohli projít dovnitř, byl by přísahal, že pan i slečna Wrenovi vypadají celou situací právě tak ohromeni jako on sám. Ministrant se vrátil ke svým povinnostem, ale po očku ty podivné návštěvníky pozoroval neustále.

Langdon se musel usmát, jakmile byli kousek od vchodu. „Leighu,“ zašeptal, „lžete až příliš dokonale.“

Teabingovi zajiskřilo v očích. „Oxfordský divadelní klub. Ještě dnes se tam hovoří o mém Juliu Caesarovi. Jsem si jistý, že dosud nikdo nepřekonal zaujetí, s jakým jsem odehrál první scénu třetího jednání.“

Langdon se na něj ohlédl. „Já myslel, že v té scéně je Caesar mrtvý.“

Teabing se uculoval. „Ano, ale když jsem padal k zemi, rozevřela se mi tóga a já jsem půl hodiny ležel na scéně se svou mužnou chloubou všem na očích. Přesto jsem nepohnul jediným svalem. Byl jsem skvělý, to vám povídám.“

Langdon sklopil hlavu. *Škoda že jsem o to přišel.*

Když skupinka prošla obdélníkovým přístavkem ke vchodu do hlavního kostela, překvapila Langdona velice střízlivá výzdoba. I když oltář připomínal oltáře v katolických chrámech, ostatní zařízení bylo prosté a chladné, bez tradičních katolických zlatých ornamentů. „Poněkud ponuré,“ zašeptal.

Teabing se potichu zasmál. „Anglikánská církev. Episkopaliáni jednají se svým náboženstvím přímočaře. Nechtějí mít v kostelech nic, co by mohlo odvádět pozornost od vaší bídy.“

Sophie ukázala na mohutný vchod do kruhové části kostela. „Vypadá to skoro jako pevnost,“ zašeptala.

Langdon s ní souhlasil. Dokonce i odtud se zdi zdály být neobvykle silné.

„Templáři byli válečníci,“ připomněl jim Teabing. Ťukání jeho hliníkových francouzských holí se rozléhalo po celém kostele. „Nábožensko-vojenská skupina. Kostely byly jejich pevnostmi a bankami.“

„Bankami?“ podivila se Sophie a podívala se na Leigha.

„Jistěže. Templáři *vynalezli* princip moderního bankovnictví. Pro evropské urozené pány bylo cestování se zlatem dost nebezpečné, takže jim templáři dovolovali, aby si svoje zlato uložili v nejbližším templářském

kostele a pak si je v *jiném* templářském chrámu vyzvedli. Potřebovali k tomu jenom správnou dokumentaci.“ Zamrkal. „A malý správní poplatek. Byly to první bankomaty.“ Teabing ukázal na mozaikové okno, kde sluneční paprsky, prorážející dešťovými mraky, zářily skrze postavu rytíře v bílém plášti na růžovém koni. „Alanus Marcel,“ oznámil Teabing, „Velmistr templářů na počátku třináctého století. Jemu a jeho následovníkům vlastně patřilo parlamentní křeslo *Primus baro Angiae*.“

To Langdona překvapilo. „První baron říše?“

Teabing přikývl. „Velmistr templářů, podle některých, měl víc moci než samotný král.“ Když dorazili před kruhovou loď, ohlédl se Teabing přes rameno na ministranta, který stále ještě vysával prach. „Víte,“ zašeptal Sophii, „dokonce se tvrdí, že v tomto kostele byl na jednu noc ukryt svatý grál, když jej templáři stěhovali z jednoho místa na jiné. Umíte si představit čtyři truhly sangrealských dokumentů postavených právě zde spolu se sarkofágem Máří Magdaleny? Mám z toho úplně husí kůži.“

Langdonovi při vstupu do kruhové prostory naskočila také. Očima přejel křivku bledých kamenů, všiml si vytesaných chrličů, démonů, příšer a lidských obličejů, stažených bolestí. Pod nimi byla podél celé zdi jediná kamenná lavice.

„Kruhové divadlo,“ zašeptal Langdon.

Teabing zvedl hůl a ukázal na vzdálený konec prostory. Doleva a poté doprava. Langdon si toho už také všiml.

Deset kamenných rytířů.

Pět nalevo. Pět napravo.

Na podlaze odpočívalo deset kamenných postav v životní velikosti. Byly znázorněny v plné zbroji, se štíty a meči. Langdon měl nepříjemný dojem, jako kdyby někdo pořídil kamenné odlitky rytířů, zatímco spali. Všechny sochy byly poněkud zvětralé, ale přesto se od sebe lišily – každá měla trochu jiné části brnění, jinou polohu rukou nebo nohou, rysy obličeje nebo erby na štítech.

On rytíř býval, znával slávu, čest
a Londýn místem jeho spánku jest.

Langdon rozechvěle pokročil dál.

Tohle musí být to správné místo.

84

Remy Legaludec zastavil limuzínu poblíž řady popelnic na ulici pokryté odpadky nedaleko templářského kostela. Vypnul motor a rozhlédl se po okolí. Nikde nikdo. Vystoupil z vozu, obešel jej a vlezl do zadního oddělení, kde ležel spoutaný zajatec.

Mnich ucítil Remyho přítomnost, probral se z modliteb a podíval se na něj. Jeho pohled byl spíš zvědavý než vystrašený. Schopnost tohoto muže zůstat v každé situaci klidný dělala po celý večer na Remyho velký dojem. Kromě několika okamžiků, kdy se snažil vykroutit ze svých pout v terénním voze při odjezdu ze zámku Villette, se zdálo, že tento mnich přijal svůj neblahý úděl a odevzdal se cele do rukou vyšší moci.

Remy si uvolnil vysoký škrobený límeček a bylo mu, jako kdyby se poprvé po mnoha letech mohl nerušeně nadýchat čerstvého vzduchu. Přešel k baru v limuzíně a nalil si sklenku vodky Smirnoff. Hodil ji do sebe na jedno polknutí a posloužil si ještě jednou.

Brzy budu pohádkově bohatý.

Pak prohledal bar a objevil klasický otvírač na víno. Odklopil jeho nabroušené ostří. Tento nůž se obvykle užíval k odříznutí pásky z korkových zátek lepších vín, ale dnešní ráno pro něj mělo přichystaný daleko dramatičtější úkol. Remy se otočil a s třpytivým nožem v ruce se podíval na Silase.

Teď se v Silasových červených očích objevil záblesk strachu.

Remy se usmál a popošel k němu. Mnich se snažil uhnout a začal se opět zmítat v poutech.

„Ležte klidně," zašeptal Remy a pozvedl ostří.

Silas nemohl uvěřit, že by na něj Bůh zanevřel. Dokonce i fyzickou bolest z toho, že byl svázaný, obrátil v duševní cvičení a pulzující jehly ve svalech mu připomínaly bolest, kterou musel snášet Ježíš Kristus. *Celou noc jsem se modlil za osvobození.* Teď, když viděl, jak se k němu blíží ostří nože, Silas zavřel oči.

Rameny mu projela ostrá bolest. Vykřikl, neschopen uvěřit tomu, že zemře tady, v zadním oddělení téhle limuzíny, aniž by se mohl jakkoli bránit. *Konal jsem Boží dílo. Učitel říkal, že mne ochrání.*

Silas cítil palčivé teplo, probíhající jeho zády a rameny. Představoval si, jak se mu z ran vylévá vlastní krev. Teď ucítil bolest ve stehnech a vzápětí

se k ní přidala náhlá dezorientace – způsob jeho těla, jak se vypořádat s bolestí.

Palčivé teplo teď trhalo všechny jeho svaly na kusy a Silas ještě pevněji zavřel oči, rozhodnutý, že poslední věc, kterou ve svém životě uvidí, nesmí být tvář jeho vraha. Místo toho si představil o několik let mladšího biskupa Aringarosu, jak stojí před malým kostelem ve Španělsku… před kostelem, který spolu se Silasem vlastníma rukama postavili. *Začátek mého života.*

Silas měl dojem, že mu hoří celé tělo.

„Napijte se," zašeptal ten muž ve smokingu s francouzským přízvukem. „Pomůže to krevnímu oběhu."

Silasovy oči se překvapeně otevřely. Skláněla se k němu rozmazaná postava a podávala mu sklenici nějaké tekutiny. Na podlaze vedle nože ležela hromada přeřezané lepicí pásky.

„Vypijte to," zopakoval muž. „Tu bolest, kterou cítíte, způsobuje krev, která vám zase volně vtéká do svalů."

Silas cítil, jak se palčivé teplo mění v malá bodavá žihadla. Vodka chutnala strašně, ale vděčně ji vypil. Osud mu během dnešní noci nadělil pěknou řádku problémů a nečekaných zvratů, ale Bůh to všechno vyřešil v jediném zázračném okamžiku.

Bůh na mě nezanevřel.

Silas věděl, jak by to označil biskup Aringarosa.

Boží intervence.

„Chtěl jsem vás osvobodit už dřív," omlouval se sluha, „ale bylo to nemožné. S policií přijíždějící do zámku Villette a pak ještě jednou na letiště Biggin Hill je tohle první příhodný okamžik. Chápete to, viďte, Silasi?"

Silas sebou vyděšeně trhl. „Vy znáte moje jméno?"

Sluha se usmál.

Silas se posadil, třel si ztuhlé svaly a v hlavě mu vířila nevíra, vděk a zmatek. „Jste… Učitel?"

Remy zavrtěl hlavou a zasmál se tomu nápadu. „Přál bych si mít takovou moc jako on. Ne, nejsem Učitel. Stejně jako vy mu sloužím. Ale Učitel se o vás vždy vyjadřuje s maximálním obdivem. Jmenuji se Remy."

Silas byl ohromený. Učitel Silasovi opravdu říkal o někom, kdo mu také slouží, ale pravděpodobnost, že by se měli *takto* setkat, byla téměř nulová. „Tomu nerozumím. Jestliže pracujete pro Učitele, proč Langdon přinesl základní kámen do *vašeho* domu?"

„Nikoli do mého domu. Zámek Villette patří jednomu z nejlepších historiků v oboru svatého grálu na světě, siru Leighu Teabingovi."

„Ale vy tam žijete. Pravděpodobnost…“

Remy se usmál. Šťastná náhoda, která přivedla Langdona do domu jeho pána, ho zjevně nijak nepřekvapovala. „To všechno bylo naprosto předvídatelné. Robert Langdon měl v rukou základní kámen a potřeboval pomoc. Existuje snad logičtější místo než dům Leigha Teabinga? A to, že jsem tam žil, byl prvotní důvod, proč mě Učitel oslovil.“ Odmlčel se. „Jak si myslíte, že se Učitel dozvěděl tolik věcí o svatém grálu?“

Silasovi se rozbřesklo. Učitel si najal sluhu, který měl přístup k výsledkům veškerých výzkumů sira Leigha Teabinga. To bylo geniální.

„Musím vám toho ještě mnoho říct,“ pokračoval Remy a podal Silasovi nabitou pistoli. Pak sáhl za otevřenou přepážku a vytáhl z přihrádky malý revolver. „Ale nejdřív musíme něco udělat.“

Kapitán Fache vystoupil ze svého letadla na Biggin Hill a nevěřícně poslouchal hlášení kapitána kentské policie o událostech, ke kterým došlo v Teabingovu hangáru.

„Osobně jsem to letadlo prohledal,“ trval na svém místní kapitán, „a nikdo tam uvnitř nebyl.“ Pak poněkud nadutě dodal: „A měl bych ještě podotknout, že pokud sir Teabing bude trvat na mém obvinění za to, co…“

„Vyslechli jste pilota?“

„Jistěže ne. Je to Francouz a naše jurisdikce vyžaduje, aby…“

„Zaveďte mě k letadlu.“

Jakmile došli k hangáru, Fache potřeboval pouhých šedesát sekund k tomu, aby si všiml krvavé skvrny na zemi poblíž místa, kde byla předtím zaparkovaná limuzína. *Silas.* Fache přešel k letadlu a hlučně zabouchal na jeho trup.

„Tady je kapitán francouzské soudní policie. Otevřete dveře!“

Vystrašený pilot otevřel a spustil schody.

Fache vystoupal nahoru. O tři minuty později měl v rukou plné doznání, včetně popisu svázaného albínského mnicha. Navíc se dozvěděl, že pilot viděl, jak Langdon se Sophií nechávají něco v Teabingově trezoru – dřevěnou truhlici nebo něco takového. Ačkoli pilot popíral, že by věděl, co v ní je, připouštěl, že se tím Langdon zabýval po celou dobu letu do Londýna.

„Otevřete ten trezor,“ přikázal mu Fache.

Pilot se vyděsil ještě víc. „Já neznám kombinaci!“

„To je špatné. Zrovna jsem vám chtěl navrhnout, že byste nemusel přijít o svou pilotní licenci.“

Pilot si nervózně zamnul ruce. „Znám tady nějaké údržbáře. Možná že by se mohli dostat dovnitř.“

„Máte na to půl hodiny.“

Pilot skočil ke svému rádiu.

Fache odkráčel do zadní části letadla a nalil si panáka. Bylo časně ráno, ale on ještě nespal, takže se to těžko dalo považovat za odsouzeníhodné pití alkoholu před polednem. Sedl si do plyšového křesla, zavřel oči a pokoušel se ujasnit, co se tu dělo. *Neschopnost kentské policie mě možná přijde draho.* Všichni teď pátrali po černé limuzíně značky Jaguar.

Fachovi zazvonil telefon, přestože toužil po chvíli klidu. „*Allo?*“

„Jsem na cestě do Londýna.“ Byl to biskup Aringarosa. „Dorazím tam během hodiny.“

Kapitán se narovnal. „Myslel jsem, že letíte do Paříže.“

„Mám veliké starosti. Změnil jsem plány.“

„To jste neměl dělat.“

„Máte Silase?“

„Ne. Těm, co ho zajali, se podařilo uniknout místní policii ještě dřív, než jsem přistál.“

Aringarosova zlost byla z jeho hlasu jasně patrná. „Ujistil jste mě, že to letadlo zastavíte!“

Fache ztišil hlas. „Biskupe, vzhledem k vaší situaci vám doporučuji, abyste dnes nepokoušel moji trpělivost. Najdu Silase a ty ostatní tak brzy, jak jen to bude možné. Kde přistanete?“

„Okamžik.“ Aringarosa zakryl mluvítko a po chvilce se opět ozval. „Pilot se snaží získat povolení k přistání na okrajové dráze v Heathrow. Jsem jeho jediný pasažér, ale změna našeho letového plánu byla nečekaná.“

„Řekněte mu, ať letí na letiště Biggin Hill v Kentu. Získám pro něj povolení k přistání. Kdybych tu nebyl, až přistanete, bude tu na vás čekat automobil.“

„Děkuji, kapitáne.“

„Jak už jsem vám říkal, biskupe, když jsme spolu mluvili poprvé, nejste jediný člověk, který by mohl ztratit všechno.“

85

A kouli chtěl naň vrýti místo slov.

Všichni kamenní rytíři v templářském chrámu leželi na zádech s hlavou položenou na obdélníkovém kamenném polštáři. Sophii přeběhl mráz po

zádech. Zmínka o „kouli“ v té básni v ní vyvolala vzpomínky na onu noc ve sklepě jejího dědečka.

Hieros gamos. Koule.

Sophie přemýšlela, jestli tento rituál probíhal i ve zdejším templářském svatostánku. Kruhová místnost vypadala jako stvořená pro praktikování pohanských rituálů. Kamenná lavice kolem stěn obkružovala volný prostor ve středu místnosti. *Kruhové divadlo*, jak to nazval Robert. Představila si tuto místnost v noci, plnou maskovaných lidí, zaříkávajících při svitu pochodní a sledujících „posvátné spojení“ ve svém středu.

Násilím vytlačila ten obraz z hlavy a postoupila spolu s Langdonem a Teabingem k první pětici rytířů po levé straně. Přestože Teabing trval na tom, že musejí provádět průzkum mimořádně pečlivě, Sophie je plná dychtivosti předběhla a v podstatě kolem těchto pěti rytířů jenom prošla.

Když si prohlížela hrobky, zaznamenala jejich podobnosti i odlišnosti. Všichni rytíři leželi na zádech, ale tři z nich měli nohy natažené vedle sebe, zatímco dva další je měli zkřížené. Tato zvláštnost zřejmě s chybějící koulí nijak nesouvisela. Sophie pak prozkoumala jejich oblečení a všimla si, že dva rytíři mají přes brnění natažený ještě plášť, zatímco zbylí tři jsou oblečeni do obvyklých středověkých šatů. To jim také nijak nepomůže najít heslo. Sophie pak obrátila pozornost k dalšímu patrnému rozdílu – k poloze jejich rukou. Dva rytíři svírali meče, dva spínali dlaně k modlitbě a jeden měl ruce volně podél těla. Po chvíli, kdy se jim Sophie dívala na ruce, pokrčila rameny. Nevšimla si ničeho, co by mohlo naznačovat jakoukoli chybějící kouli.

V kapse svetru neustále cítila váhu menšího kryptexu a podívala se na Langdona s Teabingem. Oba postupovali velice pomalu – zatím byli teprve u třetího rytíře, ale zjevně také neměli žádné štěstí. Sophie neměla náladu na ně čekat, a přesunula se proto ke druhé skupině rytířů. Po cestě si v duchu přeříkala báseň, kterou četla tolikrát, že už si ji bezpečně zapamatovala.

On rytíř býval, znával slávu, čest
a Londýn místem jeho spánku jest,
kde Papež sám mu kázal hloubit rov
a kouli chtěl naň vrýti místo slov,
vždyť díky ní on znával církve zášť,
pro sémě růže jest ta koule plášť.

Sophie dorazila ke druhé skupině rytířů a zjistila, že je podobná té první. Všichni rytíři leželi v různých polohách a měli brnění a meče.

Přesněji řečeno, bylo tomu tak u všech hrobek kromě desáté, poslední.

Přispěchala k ní a podívala se pozorněji.

Žádný polštář. Žádné brnění. Žádný plášť. Žádný meč.

„Roberte? Leighu?“ zavolala a zvuk jejího hlasu se rozlehl po celé kruhové prostoře. „Tady něco chybí.“

Oba muži vzhlédli a okamžitě se vydali k ní.

„Koule?“ vykřikl Teabing vzrušeně. Jeho hole klepaly v rychlém staccatu, jak spěchal přes kostel k ní. „Chybí tam koule?“

„Ne tak docela,“ odvětila Sophie a mračila se nad desátým hrobem. „Vypadá to, že tady chybí celý rytíř.“

Langdon s Teabingem k ní dorazili a zmateně se dívali na desátou hrobku. Nebyl tady žádný ležící rytíř, ale spíš uzavřená, kamenná truhla. Měla nepravidelný tvar – u podlahy byla užší a směrem k víku nahoře se rozšiřovala.

„Proč není tenhle rytíř venku jako ostatní?“ zeptal se Langdon.

„Fascinující,“ mínil Teabing a hladil si bradu. „Na tuhle zvláštnost jsem zapomněl. Byl jsem tu před mnoha lety.“

„Tahle rakev,“ promluvila Sophie, „vypadá, jako kdyby byla vyrobena ve stejné době stejným sochařem jako těch devět ostatních rytířů. Proč je tedy tenhle rytíř v rakvi a neleží volně jako ostatní?“

Teabing zavrtěl hlavou. „To je jedna ze záhad tohoto kostela. Podle mých nejlepších vědomostí zatím nikdo na vysvětlení nepřišel.“

„Haló?“ ozval se za nimi ministrantův hlas. „Omlouvám se, jestli to bude vypadat nezdvořile, ale řekli jste mi, že tu chcete rozprášit popel, a přitom se tu jenom rozhlížíte.“

Teabing se na chlapce zamračil a otočil se k Langdonovi. „Pane Wrene, vaše filantropie vám zjevně nezaručuje tolik času jako dříve, takže bychom asi mohli přikročit ke svému poslání.“ Teabing se otočil k Sophii. „Slečno Wrenová?“

Sophie pochopila svou narážku a vytáhla z kapsy kryptex.

„A teď,“ vyštěkl Teabing na ministranta, „kdybyste nám mohl dopřát trochu soukromí?“

Ministrant se nehýbal. Pozorně si prohlížel Langdona. „Připadáte mi povědomý.“

Teabing si odfrkl. „To bude možná tím, že sem pan Wren jezdí každý rok!“

Nebo tím, pomyslela si najednou Sophie ustaraně, *že viděl Langdona minulý rok v televizi po jeho dobrodružství ve Vatikánu.*

„Nikdy jsem se s panem Wrenem nesetkal," prohlásil chlapec.

„To se mýlíte," odpověděl Langdon zdvořile. „Myslím, že jsme se viděli minulý rok. Otec Knowles nás sice formálně nepředstavoval, ale poznal jsem vaši tvář, když jsme sem dnes přišli. Uvědomuji si, že vás vyrušujeme, ale kdybyste mi dal ještě několik minut, cestoval jsem dost daleko, jen abych nasypal popel na tyto hrobky." Langdon to pronášel téměř s teabingovskou sebejistotou.

Ministrant se zachmuřil ještě víc. „To nejsou *hrobky*."

„Promiňte?" užasl Langdon.

„Jistěže to jsou hrobky," ozval se Teabing. „O čem to mluvíte?"

Chlapec zavrtěl hlavou. „Hrobky obsahují těla. Tohle jsou jen figuríny. Kamenné pocty skutečným lidem. Nejsou v nich žádná těla."

„Tohle je krypta!" hádal se Teabing.

„Jenom podle velice zastaralých historických knih. Původně se opravdu myslelo, že to je krypta, ale během renovace v roce 1950 se zjistilo, že to nic takového není." Obrátil se opět na Langdona. „A řekl bych, že *pan Wren* by tohle *měl* vědět. Vzhledem k tomu, že to byla právě jeho rodina, kdo tuhle skutečnost objevil."

Na celou skupinu padlo nepříjemné ticho.

Bylo přerušeno bouchnutím dveří v přístavbě.

„To musí být otec Knowles," usoudil Teabing. „Možná byste se měl jít podívat?"

Ministrant vypadal pochybovačně, ale nakonec odešel a Langdona, Sophii i Teabinga, kteří se ponuře dívali jeden na druhého, nechal za sebou.

„Leighu," zašeptal Langdon, „žádná těla? O čem to mluvil?"

Teabing vypadal zmateně. „Nevím. Vždycky jsem si myslel… Je jasné, že tohle *musí* být to místo. Myslím, že neví, o čem mluví. Nedává to žádný smysl!"

„Můžu se ještě jednou podívat na tu báseň?" zeptal se Langdon.

Sophie vytáhla z kapsy kryptex a opatrně mu jej podala.

Langdon z něj odmotal pergamen a znovu si přečetl verše, které na něm byly napsané. „Ano, tady se jednoznačně mluví o *rovu*. Ne o prázdné figuríně."

„Co když je chyba i v té básni?" navrhl Teabing. „Mohl Jacques Saunière udělat stejnou chybu jako právě já?"

Langdon se nad tím zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Leighu, sám jste o tom mluvil. Tenhle kostel postavili templáři, vojenská odnož Převorství

sionského. Něco mi říká, že velmistr Převorství by asi tušil, jestli jsou tu ti rytíři pochovaní nebo nikoliv.“

Teabing vypadal dočista vyvedený z míry. „Ale tohle místo je dokonalé.“ Otočil se znovu směrem k rytířům. „Něco nám muselo uniknout!“

Ministrant vešel do postranní lodi a byl překvapen, když zjistil že tu nikdo není. „Otče Knowlesi?“ *Já vím, že jsem slyšel bouchnout dveře*, pomyslel si a přišel k nim o něco blíž.

U dveří stál hubený muž ve smokingu, škrábal se na hlavě a vypadal, jako kdyby se ztratil. Ministrant vztekle vydechl, když si uvědomil, že zapomněl zamknout, když pouštěl dovnitř ty tři. Teď se sem dostal nějaký blbec z ulice, který zabloudil cestou na svatbu – soudě podle jeho obleku. „Promiňte,“ zavolal na něj, když procházel kolem velkého pilíře, „ale je zavřeno.“

Náhle se za ním ozvalo zašustění látky a dřív než se mohl otočit, mu někdo strhl hlavu dozadu a ústa zacpal silnou rukou, čímž zadusil jeho výkřik. Ruka, která ho dusila, byla sněhově bílá. Ucítil pach nějakého alkoholu.

Muž ve smokingu klidně vytáhl velmi malý revolver a namířil jej přesně na chlapcovo čelo.

Mladík ucítil teplo v rozkroku a uvědomil si, že se právě pomočil.

„Pozorně mě poslouchej,“ zašeptal ten muž. „Potichu odejdeš z kostela a dáš se na útěk. Nebudeš se zastavovat. Je to jasné?“

Chlapec přikývl, jak nejlépe to s rukou přes ústa dokázal.

„Jestli zavoláš policii“ – Muž ve smokingu přitlačil hlaveň revolveru k jeho kůži – „tak si tě najdu.“

V dalším okamžiku už ministrant běžel, co mu síly stačily, přes prostranství před kostelem a věděl, že se zastaví, teprve až se pod ním podlomí nohy.

86

Silas se potichu jako duch přemístil za svůj další cíl. Sophie Neveuová ucítila jeho přítomnost příliš pozdě. Než se mohla otočit, Silas jí přitiskl pistoli na spánek a druhou paži jí pevně ovinul kolem hrudi. Překvapeně

zaječela. Teabing s Langdonem se obrátili. Ve tvářích se jim zračilo překvapení a strach.

„Co…?“ Teabing se zakuckal. „Co jste udělal Remymu?“

„Jediné, co vás může zajímat,“ pronesl Silas klidně, „je to, že odsud odejdu se základním kamenem.“ Tato záchranná mise, jak to Remy nazval, měla být jasná a jednoduchá: *Vejdi do kostela, vezmi základní kámen a vyjdi zase ven – žádné zabíjení, žádný zápas.*

Zatímco Silas Sophii jednou rukou pevně svíral, spustil druhou k jejímu pasu, nahmatal kapsu u svetru a začal ji prohledávat. Cítila jeho horký dech ve vlasech a také to, že z něj táhne alkohol. „Kde to je?“ zašeptal. *Předtím měla ten základní kámen v kapse. Kde je tedy teď?*

„Tady je,“ ozval se Langdonův hluboký hlas z druhé strany.

Silas se otočil a spatřil, že Langdon drží černý kryptex před sebou a mává jím jako matador, který provokuje tupé zvíře.

„Položte to,“ přikázal Silas.

„Nechte Sophii a Leigha opustit kostel,“ odpověděl Langdon. „Pak to spolu můžeme vyřešit.“

Silas od sebe Sophii odstrčil a namířil zbraň na Langdona. Pomalu vykročil k němu.

„Už ani krok,“ sykl Langdon. „Dokud neopustí budovu.“

„Nejste v situaci, abyste si mohl klást podmínky.“

„S tím si dovoluji nesouhlasit.“ Langdon zvedl kryptex vysoko nad hlavu. „Nebudu váhat a upustím ho na podlahu. Tím se rozbije lahvička s octem, která je uvnitř.“

Navenek se Silas nad touto výhružkou usmál, ale v nitru pocítil náhlou obavu. Tohle bylo nečekané. Namířil zbraň na Langdonovu hlavu a bezbarvým hlasem promluvil: „Nikdy byste ten základní kámen nerozbil. Chcete najít svatý grál, právě tak jako já.“

„To se mýlíte. Vy o něj stojíte mnohem víc. Už jste dokázal, že jste pro něj ochoten i zabíjet.“

O dvacet metrů dál poplašeně vyhlížel ze svého úkrytu u vchodu do kruhové prostory Remy Legaludec. Celá operace neprobíhala tak, jak byla naplánovaná, a dokonce i z místa, kde teď byl schovaný, viděl, že Silas si není jistý, jak se má zachovat. Podle Učitelových rozkazů mu Remy zakázal střílet.

„Nechte je jít,“ přikázal znovu Langdon, třímaje kryptex stále vysoko nad hlavou. Zíral přitom do hlavně Silasovy pistole.

Mnichovy rudé oči se naplnily směsí vzteku a frustrace a Remy se zachvěl obavou, že by Silas mohl Langdona zastřelit, i když bude mít stále kryptex v ruce. *Kryptex nesmí upadnout!*

Je Remyho jízdenkou ke svobodě a bohatství. Ještě zhruba před rokem byl obyčejným pětapadesátiletým sluhou, žijícím na zámku Villette a plnícím všechna vrtošivá přání toho nesnesitelného mrzáka sira Leigha Teabinga. Pak dostal mimořádnou nabídku. Remyho náhodné spojení se sirem Teabingem – předním světovým znalcem historie svatého grálu – mu přineslo všechno, o čem tajně snil. Od toho okamžiku každá další událost, ke které na zámku Villette došlo, neomylně vedla až k této chvíli.

Jsem tak blízko, řekl si Remy a díval se na základní kámen v Langdonových rukou. Jestli ho Langdon upustí, všechno bude ztraceno.

Neměl bych se jim ukázat i já? Ne, něco takového Učitel striktně zakázal. Remy byl jediným člověkem, který znal Učitelovu totožnost.

„Jste si jistý, že chcete, aby tento úkol provedl *Silas*?“ ptal se Remy Učitele před necelou půlhodinou, když od něj přebíral rozkazy, jak se zmocnit základního kamene. „To bych přece mohl udělat i já sám.“

Jenže Učitel byl v tomto ohledu nekompromisní. „Silas nám velice dobře posloužil v případě čtyř členů Převorství. Získá zpět základní kámen. *Ty* musíš zůstat v anonymitě. Kdyby tě ostatní viděli, museli bychom se jich zbavit také, a zabíjení už bylo dost. Neodhaluj jim svou tvář.“

Tvář si změním, pomyslel si Remy. *Za tu částku, kterou jste mi slíbil, se ze mě stane úplně nový člověk.* Dokonce i otisky prstů si může nechat chirurgicky změnit, jak mu vysvětlil Učitel. Brzy bude svobodný – další neidentifikovatelná, krásná tvář slunící se na pláži. „Dobře,“ odpověděl Remy, „budu Silasovi asistovat zpovzdálí.“

„Pro tvou informaci, Remy, ta hledaná hrobka není v templářském kostele. Takže neměj strach. Hledají na špatném místě.“

Remy byl ohromený. „A vy víte, kde ta hrobka je?“

„Samozřejmě. Později ti to řeknu. Zatím musíš jednat rychle. Pokud by ji dokázali objevit i ostatní, ještě předtím, než jim odeberete kryptex, mohli bychom grál ztratit jednou provždy.“

Remyho svatý grál vůbec nezajímal – snad jen jako předmět, který chtěl Učitel získat a bez nějž Remy nedostane zaplaceno. Cítil závrať pokaždé, když jenom pomyslel na peníze, které brzy bude mít. *Jedna třetina z dvaceti milionů eur. To je dost na to, aby zmizel napořád.* Remy si představoval pláž v Toulonu, kde chtěl prožít zbytek svých dnů a nechat ostatní, aby pro změnu sloužili zase jemu.

Teď ale stál v templářském kostele a Langdon právě vyhrožoval, že základní kámen rozbije. To představovalo pro Remyho budoucnost zásadní riziko. Nebyl schopen unést pomyšlení, že by se měl dostat svému cíli na dosah jen proto, aby jej opět ztratil, a proto dospěl k rozhodnutí, že přišel čas k smělému činu. Revolver, který měl v ruce, byla malorážná medusa, ale na krátkou vzdálenost to byla právě tak smrtící zbraň jako každá jiná.

Remy vystoupil ze stínu a vešel do kruhové místnosti. Namířil zbraň přímo na Teabingovu hlavu. „Tak, starý brachu, na tohle jsem čekal už hezky dlouho."

Siru Leighu Teabingovi se prakticky zastavilo srdce, když uviděl, jak na něj Remy míří. *Co to dělá?!* Teabing poznal malý revolver medusa – svou vlastní zbraň, kterou měl pro vlastní bezpečí ukrytou v limuzíně v přihrádce na palubní desce.

„Remy?" zadrmolil šokovaně Teabing. „Co se děje?"

Langdon se Sophií vypadali právě tak ohromeně jako on.

Remy obešel Teabinga zezadu a zaryl mu hlaveň do zad, vysoko na levé straně, přímo v místě, kde bije srdce.

Teabingovi hrůzou ztuhly svaly. „Remy, já ne…"

„Trochu to zjednoduším," vyštěkl Remy a díval se svému pánu přes rameno na Langdona. „Položte ten základní kámen nebo stisknu spoušť."

Langdon se v tu chvíli zdál úplně ochromený. „Základní kámen je pro vás bezcenný," vykoktal. „Nebudete ho umět otevřít."

„Vy arogantní blázni," vycenil na něj Remy zuby. „Nevšimli jste si, že jsem vás dnes v noci poslouchal, když jste diskutovali o těch verších? Všechno, co jsem slyšel, jsem pak předal dál. Lidem, kteří vědí daleko víc než vy. Dokonce ani nepátráte na správném místě. Hrobka, kterou hledáte, je úplně jinde!"

Teabing začal propadat panice. *Co to říká?!*

„Proč chcete grál?" zeptal se Langdon. „Abyste jej zničil? Před *koncem dnů?*"

Remy zavolal na Silase. „Silasi, vezmi od pana Langdona ten základní kámen."

Když se mnich dal do pohybu, Langdon ustoupil, zvedl základní kámen ještě výš nad hlavu a vypadal, že je odhodlaný jím mrštit o zem.

„Raději ho rozbiju," odsekl Langdon, „než abych jej viděl v nesprávných rukou."

Teabinga obestřela hrůza. Viděl, jak mu před očima proklouzává jeho vlastní život. Všechny jeho sny měly být rozbity.

„Roberte, ne!“ zařval Teabing. „Nedělejte to! Držíte v ruce svatý grál! Remy by mě *nikdy* nezastřelil! Známe se už deset…“

Remy namířil na strop a vystřelil. Na tak malou zbraň to byla obrovská rána, která pod kamennou klenbou doznívala jako rachot hromu.

Všichni ztuhli.

„Na nic si nehraju,“ vyštěkl Remy. „Další mu skončí v zádech. Podejte základní kámen Silasovi.“

Langdon neochotně podal kryptex Silasovi, který udělal několik posledních kroků a vzal si ho. Jeho rudé oči zářily uspokojením z pomsty. Nechal základní kámen vklouznout do kapsy své kutny a pozpátku ustoupil. Langdona se Sophií přitom pořád držel na mušce.

Teabing ucítil, jak se mu Remyho paže ovinula kolem krku a sluha s ním začal couvat směrem k východu z budovy. Zbraň měl stále zarytou v zádech a neohrabaně kulhal na nejistých nohou.

„Nechte ho jít,“ promluvil Langdon.

„Vezmeme pana Teabinga na malou projížďku,“ odpověděl Remy, aniž by se zastavil. „Pokud zavoláte na policii, zemře. Jestli se nám pokusíte překazit plány, zemře. Je to jasné?“

„Vezměte si mě,“ nabídl se Langdon a hlas se mu málem zlomil pohnutím. „Nechte Leigha jít.“

Remy se zasmál. „Kdepak. Já a on máme tolik společného. Kromě toho nám může být užitečný.“

Silas také ustupoval a neustále mířil na Langdona se Sophií. Remy s Teabingem vycházel ven první. Francouzské hole vzal po cestě s sebou.

Sophii se ani nezachvěl hlas. „Pro koho pracujete?“

Remyho mizející obličej se nad Sophiinou otázkou zvlnil v úsměvu. „To byste se nestačila divit, slečno Neveuová.“

87

Krb v obývacím pokoji zámku Villette už vystydl, ale Collet před ním stejně přecházel, když si četl faxy z Interpolu.

Něco takového neočekával.

André Vernet byl podle oficiálních záznamů příkladný občan. Žádné problémy s policií – dokonce ani pokuta za špatné parkování. Chodil na soukromou střední školu a poté vystudoval Sorbonnu, kde dosáhl stupně *cum laude* v oboru mezinárodních financí. Interpol hlásil, že Vernetovo

jméno se čas od času objevuje v novinách, ale vždycky v pozitivním kontextu. Tento muž zřejmě pomohl vytvořit bezpečnostní parametry, díky nimž je Depozitní curyšská banka stále v čele ultramoderního světa elektronického zabezpečení. Záznamy Vernetovy kreditní karty ukazují, že se jedná o člověka se slabostí pro knihy o umění, drahá vína a CD s klasickou hudbou – především Brahmsem – která poslouchá na výjimečně kvalitním stereo přehrávači, který si před několika lety koupil.

Nic, povzdechl si Collet.

Jediná červená vlaječka od Interpolu, kterou dnes v noci získal, byla sada otisků prstů, zřejmě patřících Teabingovu sluhovi. Vrchní vyšetřovatel technického týmu si tuto zprávu zrovna četl na druhé straně místnosti, usazený v pohodlném křesle.

Collet se na něj podíval. „Je tam něco?“

Policista pokrčil rameny. „Otisky patří Remymu Legaludekovi. Je hledaný za drobné přestupky. Nic vážného. Zdá se, že ho vyhodili ze školy, protože přepojil dráty svého telefonu na pokoji tak, aby nemusel platit za volání… později tu má nějaké drobné krádeže. Vloupání. Nezaplacený účet v nemocnici za nouzovou tracheotomii.“ Vzhlédl a zasmál se. „Alergie na buráky.“

Collet přikývl a vzpomněl si na policejní vyšetřování v restauraci, která u jednoho pokrmu na jídelním lístku zapomněla uvést, že obsahuje burské oříšky. Jeden nic netušící zákazník zemřel na anafylaktický šok přímo u stolu, po jediném kousnutí.

„Legaludec tady asi žije, aby se vyhnul tomu, že ho nějaký policista sebere.“ Vyšetřovatel vypadal pobaveně. „Tohle byla jeho šťastná noc.“

Collet vzdychl. „Dobře, raději to pošlete kapitánu Fachovi.“

Vyšetřovatel sotva vyšel z místnosti, a už dovnitř vrazil jiný policista. „Seržante! Ve stáji jsme něco našli!“

Podle neklidného výrazu na policistově tváři mohl Collet pouze hádat. „Tělo?“

„Ne, pane. Něco ještě…“ zaváhal, „nečekanějšího.“

Collet si promnul oči a následoval policistu do stáje. Když dorazili na místo, policista němě ukázal do středu místnosti, kde byl teď postavený dlouhý dřevěný žebřík, vedoucí nahoru na seník, vysoko nad jejich hlavami.

„Ten žebřík tu předtím nebyl,“ usoudil Collet.

„Ne, pane. Ten jsem sem postavil já. Zrovna jsme snímali otisky z rolls-royce, když jsem si všiml, že vedle na zemi leží tenhle žebřík. Normálně bych si ho nevšímal, ale příčky byly pořádně prošlapané a zablácené.

Někdo ho pravidelně používal. Výška seníku odpovídala délce žebříku, takže jsem ho opřel a vylezl nahoru, abych se podíval.“

Collet přejel očima po žebříku. *Někdo tam nahoru pravidelně lezl?* Z místa, kde stál, vypadal seník jako prázdná plošina, ale většina plochy nebyla vidět.

Jeden z techniků se objevil u horního konce žebříku. „Tohle byste rozhodně měl vidět, seržante,“ prohlásil a rukou v rukavici pokynul Colletovi, aby vyšplhal za ním.

Collet unaveně přikývl, přešel k úpatí žebře a chopil se spodní příčky. Žebřík byl už dost starý a prohnul se, když po něm seržant začal stoupat na seník. Těsně pod vrcholem mu z jedné úzké, kluzké příčky málem ujela noha. Opatrně pokračoval dál, až se dostal úplně nahoru. Policista mu podal ruku. Collet se ho chytil a s jeho pomocí se vytáhl na plošinu.

„Tamhle to je,“ řekl technik a ukázal přes dokonale uklizený seník. „Jsou tam otisky prstů jediného člověka. Brzy zjistíme čí.“

Collet zamžoural proti slabému světlu na vzdálenější stěně seníku. *Co to má k čertu..?* U protější stěny byla moderní počítačová pracovna – plochý monitor s reproduktory, pozoruhodná sbírka disket, dvě vysoká nahrávací zařízení a malý zvukový pult, který vypadal, že má vlastní zdroj energie.

Proč by to pro všechno na světě někdo měl tahat sem nahoru? Collet přišel blíž. „Prozkoumali jste to?“

„Je to odposlouchávací zařízení.“

Collet se prudce otočil. „Oni někoho sledovali?“

Policista přikývl. „Je to velice moderní sestava.“ Ukázal na dlouhý stůl pokrytý různými elektronickými součástmi, manuály, přístroji, dráty, pájedly a dalšími věcmi. „Někdo tady zjevně rozuměl tomu, co dělal. Většina z těch věcí je na stejné úrovni jako vybavení policie. Miniaturní mikrofony, fotoelektrické nabíječky, čipy RAM s velkou kapacitou. Dokonce tu je i několik nových nano-harddrivů.“

Na Colleta to udělalo hluboký dojem.

„Tady je kompletní systém,“ pokračoval policista a podal seržantovi přístroj, který nebyl o mnoho větší než kapesní kalkulačka. Z jedné strany visel asi třicet centimetrů dlouhý kabel s tenkým zakončením o velikosti poštovní známky. „Ta krabička je vysokokapacitní harddisk se zvukovým nahrávacím systémem a s baterií, kterou lze opakovaně nabíjet. To zakončení na konci kabelu je kombinovaný mikrofon s fotoelektrickou nabíječkou.“

Collet ta zařízení dobře znal. Před několika lety byly tyto mikrofony obrovským průlomem techniky. Nahrávací systém může být umístěn

například za nějakou lampičkou a mikrofon přilípnut na její stojan. Pokud na něj jen několik hodin denně svítí slunce, fotoelektrická nabíječka celé zařízení neustále dobíjí. Takovéhle štěnice mohou pracovat prakticky neomezeně dlouhou dobu.

„Jak přijímali signál?“ zeptal se Collet.

Policista ukázal na drát, který vedl z počítače nahoru po zdi až k otvoru ve střeše, kde mizel. „Jednoduše přes rádiové vlny. Na střeše je malá anténa.“

Collet věděl, že tato odposlouchávací zařízení se obecně umisťovala do kanceláří a měla automatickou hlasovou aktivaci, aby se šetřilo místo na disku. Tam pak nahrávala útržky rozhovorů během dne a v noci vysílala komprimované soubory. Po odvysílání se disk vymazal a byl připraven na další nahrávání příští den.

„Víte, koho to takhle sledovali?“

„No, seržante,“ řekl policista a přešel k počítačovému monitoru. „To je právě to neuvěřitelné…“

88

Langdon se cítil úplně vyčerpaný, když se Sophií procházeli turnikety do metra a vnořili se do vnitřností ponurého labyrintu tunelů a nástupišť. Drtil ho pocit viny.

Zatáhl jsem do toho Leigha, a on je teď v obrovském nebezpečí.

Remyho čin jej strašně šokoval, ale svým způsobem dával smysl. Ať už pátral po svatém grálu kdokoli, bylo jasné, že má uvnitř nějakého spojence. *Šli k Teabingovi ze stejného důvodu jako já.* Ti, kteří věděli mnohé o grálu, byli vždy v dějinách magnetem jak pro zloděje, tak pro učence. Skutečnost, že Teabing byl terčem tak jako tak, měla Langdonův pocit viny trochu oslabit. Bohužel tomu tak nebylo. *Musíme najít Leigha a pomoct mu. Okamžitě.*

Langdon následoval Sophii na nástupiště, kde Sophie okamžitě odspěchala k telefonu, aby zavolala na bezplatnou linku policie – přes Remyho varování. Langdon si sedl na nedalekou rozviklanou lavičku a cítil se pod psa.

„Nejlepší způsob, jak Leighovi pomoci,“ nepřestávala ho ujišťovat Sophie, zatímco vytáčela číslo, „spočívá v tom, že kontaktujeme londýnskou policii. Důvěřuj mi.“

Langdon s tím nápadem původně nesouhlasil, ale když o tom chvíli mluvili, začala mu Sophiina logika dávat smysl. Teabing je prozatím v bezpečí. I kdyby Remy i ti tajemní ostatní věděli, kde hrobka onoho rytíře leží, stejně budou zřejmě potřebovat Teabingovu pomoc při luštění otázky, jakáže koule tam chybí. Langdonovi dělalo spíš starosti, co se stane, až bude nalezen plán cesty ke grálu. *Pak se Leigh stane velkou přítěží.*

Jestli měl mít Langdon nějakou naději, že příteli pomůže a ještě někdy uvidí základní kámen, bylo nezbytné, aby tu hrobku našel jako první. *Remy má bohužel značný náskok.*

Sophiiným úkolem se tak stalo zdržet Remyho.

Langdonovým úkolem bylo najít hrobku.

Sophie poštve na Remyho a Silase londýnskou policii, takže se před ní budou muset ukrývat a možná budou dokonce zadrženi. Langdonův plán byl o něco obtížnější – odjet metrem do blízkosti Královské koleje, která byla proslulá svou elektronickou databází teologie. *Nejlepší nástroj k výzkumům*, jak Langdon slýchal. *Okamžitá odpověď na jakoukoli otázku z historie náboženství.* Přemýšlel, co mu databáze odpoví, až se zeptá na „rytíře, kterému papež v Londýně kázal hloubit rov".

Vstal a začal se procházet po nástupišti. Přál si, aby souprava přijela co nejrychleji.

Sophie se mezitím konečně spojila s londýnskou policií.

„Oddělení Snow Hill," ozvala se dispečerka. „Kam se chcete dovolat?"

„Chci ohlásit únos." Sophie uměla být stručná.

„Jméno, prosím?"

Sophie se odmlčela. „Agentka Sophie Neveuová z francouzské soudní policie."

To zaúčinkovalo. „Okamžik, madam. Přepojím vás na nějakého detektiva."

Zatímco se hovor spojoval, přemítala Sophie, jestli policie jejímu popisu Teabingova únosce uvěří. *Muž ve smokingu.* Má podezřelý nějaké zvláštní znamení? I kdyby se Remy převlékl, jeho partnerem je velký albínský mnich. *Nemůžete si jej s nikým splést.* Kromě toho mají zajatce a nemohou tedy použít veřejnou dopravu. Přemýšlela, kolik limuzín značky Jaguar asi po Londýně jezdí.

Zdálo se, že přepojování hovoru trvá nekonečně dlouho. *No tak!* Slyšela, jak to ve sluchátku bzučí a praská, jako kdyby byl její hovor přesměrován.

Uběhlo patnáct vteřin.

Konečně se ozval mužský hlas. „Agentka Neveuová?“

Sophie okamžitě poznala ten drsný a nevrlý tón.

„Agentko Neveuová,“ pokračoval Bezu Fache. „Kde sakra jste?“

Sophie ztratila řeč. Kapitán Fache zjevně požádal dispečerku londýnské policie, aby mu dala vědět, kdyby se Sophie ozvala.

„Poslouchejte,“ vypálil Fache rychlou francouzštinou. „Dnes v noci jsem se dopustil strašné chyby. Robert Langdon je nevinný. Všechna obvinění proti němu byla stažena. Oba jste ale v nebezpečí. Musíte jít na policii.“

Sophii poklesla čelist. Netušila, co by měla odpovědět. Fache byl muž, který se nikdy za nic neomlouval.

„Neřekla jste mi,“ pokračoval kapitán, „že Jacques Saunière byl váš dědeček. Mám v úmyslu zapomenout na vaši insubordinaci vzhledem k emocionálnímu stresu, který jste prožívala. V tuto chvíli se ale oba musíte dostavit na nejbližší policejní stanici, kde budete v bezpečí.“

On ví, že jsem v Londýně? Co všechno ještě ví? Sophie uslyšela v pozadí podivný zvuk – jakési klepání. „Snažíte se ten hovor vystopovat, kapitáne?“

Fache pevným hlasem odpověděl: „Musíme spolupracovat, agentko Neveuová. Oba tu můžeme mnoho ztratit. Je třeba minimalizovat škody. Minulou noc jsem se zmýlil v úsudku, a jestli můj omyl bude mít za následek smrt amerického profesora a policejní kryptoložky, mám po kariéře. Několik posledních hodin se vás pokouším dostihnout, abych vás dostal do bezpečí.“

Ve stanici se zvedl teplý vítr, když s lomozem přijížděla souprava. Sophie měla v úmyslu do ní nastoupit. Langdon se zjevně chystal udělat totéž – obrátil se a zamířil rychle k ní.

„Muž, kterého hledáte, se jmenuje Remy Legaludec,“ vyhrkla Sophie. „Je to Teabingův sluha. Právě zajal sira Teabinga uvnitř templářského kostela a –“

„Agentko Neveuová!“ vykřikl Fache, když vlak zastavoval ve stanici. „Tohle není věc, kterou bychom měli probírat po telefonu. Jděte s Langdonem na policii. Pro vaše vlastní dobro! To je přímý rozkaz!“

Sophie zavěsila a vběhla s Langdonem do vagonu.

89

Dokonale čistá kabina Teabingova letadla byla nyní pokryta ocelovými pilinami a byla cítit po stlačeném vzduchu a propanu. Bezu Fache poslal všechny pryč a nyní tu seděl sám se svým nápojem a dřevěnou truhlicí, vyndanou z Teabingova trezoru.

Přejel prsty po vyryté růži a zvedl ozdobné víko. Uvnitř našel kamenný válec s pěti objímkami s písmeny. Objímky byly nastaveny tak, aby tvořily slovo SOFIA. Fache se na to slovo dlouho upřeně díval, pak zvedl válec z jeho vystlaného lůžka a pozorně si jej prohlédl. Pomalu zatáhl za oba konce a otevřel jej. Válec byl prázdný.

Fache ho uložil zpátky do truhlice a nepřítomně vyhlédl z okénka do hangáru. Přemýšlel nad krátkým rozhovorem, který měl se Sophií, a také nad informacemi, které obdržel od týmu policistů na zámku Villette. Ze zahloubání jej vytrhlo zazvonění telefonu.

Byla to ústředna soudní policie. Spojovatelčin hlas zněl omluvně. Prezident Depozitní curyšské banky opakovaně telefonoval, a přestože mu bylo pokaždé řečeno, že kapitán je služebně v Londýně, nepřestává volat. Fache tedy, i když se zjevnou nechutí, řekl operátorce, aby je spojila.

„Pane Vernete," promluvil pak, než se volající vůbec mohl ozvat, „omlouvám se, že jsem vám nezavolal dříve. Byl jsem zaneprázdněn. Jak jsem vám slíbil, jméno vaší banky se v médiích neobjevilo. O co přesně vám tedy jde?"

Vernetův hlas se chvěl obavami, když Fachovi vyprávěl, jak Langdon se Sophií získali z banky malou dřevěnou truhličku a jeho samého pak přesvědčili, aby jim pomohl utéct. „Když jsem pak v rádiu uslyšel, že jsou to zločinci," pokračoval Vernet, „zastavil jsem a žádal tu truhlici zpátky, ale přemohli mě a ukradli dodávku."

„Vás zajímá ta dřevěná truhlice," poznamenal Fache. Prohlédl si růži na vrchní straně víka a truhličku znovu opatrně otevřel, aby se podíval na bílý válec. „Můžete mi říct, co v ní bylo?"

„O obsah nejde," odsekl Vernet. „Jde o reputaci naší banky. Ještě nikdy jsme nebyli vyloupeni. *Nikdy*. Jestli nebudu schopen získat zpátky majetek našeho klienta, zničí nás to."

„Říkal jste přece, že agentka Neveuová a Robert Langdon měli heslo i klíč. Proč tedy říkáte, že tu truhlici *ukradli*?“

„*Zavraždili* několik lidí. Včetně dědečka Sophie Neveuové. Ten klíč a identifikační číslo zjevně získali nezákonným způsobem.“

„Pane Vernete, moji muži si vás prověřili. Jste zjevně vzdělaný a čestný muž. Já mám také svou čest. Teď vám mohu dát své slovo vrchního důstojníka soudní policie, že vaše truhlice, a stejně tak i reputace vaší banky, je v těch nejbezpečnějších rukách.“

90

Vysoko na seníku v zámku Villette seržant Collet užasle zíral na počítačový monitor. „Tenhle systém provádí odposlechy na všech těch místech?“

„Ano,“ odpověděl policista. „Zdá se, že data byla sbírána už přes rok.“

Collet si znovu přečetl seznam. Neměl slov.

Colbert Sostaque – předseda Ústavní rady
Jean Chaffée – správce, muzeum Jeu de Paume
Edouard Desrochers – starší archivář, Mitterandova knihovna
Jacques Saunière – správce, muzeum Louvre
Michel Breton – šéf DAS (Francouzské zpravodajské služby)

Policista ukázal na obrazovku. „Číslo čtyři by nás mělo zajímat.“

Collet tupě přikývl. Všiml si toho okamžitě. *Jacquesa Saunièra odposlouchávali*. Znovu si pročetl ostatní jména na seznamu. *Jak se někomu mohlo podařit odposlouchávat takhle významné osobnosti?* „Poslechl jste si některé ty zvukové záznamy?“

„Několik. Tady je jeden z nejčerstvějších.“ Policista ťukl na několik kláves počítače. V reproduktorech to zapraskalo. „*Capitaine, un agent du Département de Cryptographie est arrivé.*“

Collet nemohl uvěřit vlastním uším. „To jsem já! To je můj hlas!“ Vzpomněl si, jak seděl za Saunièrovým stolem a volal Fachovi do Velké galerie, aby ho upozornil na příchod Sophie Neveuové.

Policista přikývl. „Případný zájemce by si tu mohl poslechnout podstatnou část našeho nočního vyšetřování v Louvru.“

„Poslal jste tam někoho, aby se podíval po té štěnici?“

„To není potřeba. Vím přesně, kde je.“ Policista přešel k hromadě starých poznámek a náčrtů na pracovním stole. Vybral jednu stránku a podal ji Colletovi. „Je vám to povědomé?“

Seržant užasl. V ruce držel fotokopii prastarého schematického diagramu, která znázorňovala jednoduchý stroj. Sice nebyl schopen přečíst ručně psané italské popisky, ale okamžitě věděl, na co se dívá. Kloubový model středověkého francouzského rytíře.

Ten rytíř stojí na Saunièrově stole!

Colletovy oči přejely po okrajích papíru, kam si někdo červeně napsal několik poznámek. Tyto poznámky byly ve francouzštině a zjevně se zabývaly tím, jak do rytíře co nejlépe vložit odposlouchávací zařízení.

91

Silas seděl v zaparkované limuzíně kousek od templářského kostela na sedadle vedle řidiče. Vlhkýma rukama svíral základní kámen a čekal, až Remy v zadním oddělení sváže Teabinga a dá mu do úst roubík.

Konečně Remy vystoupil, obešel limuzínu a sedl si za volant vedle Silase.

„Je svázaný pevně?“ zeptal se Silas.

Remy se uchechtl, setřásl ze sebe pár dešťových kapek a střelil pohledem dozadu přes rameno na zhroucenou postavu Leigha Teabinga, kterou bylo na podlaze limuzíny sotva vidět. „Ten se neosvobodí.“

Silas slyšel Teabingovy dušené výkřiky a uvědomil si, že Remy na jeho umlčení použil kousky staré lepicí pásky, které původně uplatnili u něho.

„*Ferme ta gueule!*“ zařval Remy přes rameno na Teabinga. Natáhl se ke kontrolnímu panelu a zmáčkl knoflík. Za nimi se vysunula kouřová deska, která je oddělila od zadní části vozidla. Teabingova postava zmizela a jeho hlas utichl. Remy mrkl na Silase. „To mizerné naříkání jsem poslouchal už dost dlouho.“

O několik minut později, když limuzína projížděla londýnskými ulicemi, zazvonil Silasův mobilní telefon. *Učitel*. Vzrušeně se ohlásil. „Haló?“

„Silasi,“ promluvil Učitel se svým francouzským přízvukem, „jsem potěšen, že opět slyším tvůj hlas. To znamená, že jsi v bezpečí.“

Silas měl také radost, že Učitele slyší. Naposledy s ním mluvil před mnoha hodinami a celá operace se vyvíjela úplně jinak, než bylo

plánováno. Teď se konečně zdálo, že se vrátila do správných kolejí. „Mám základní kámen.“

„To je skvělá zpráva,“ pochválil ho Učitel. „Je s tebou Remy?“

Silase překvapilo, když uslyšel Učitele vyslovit Remyho jméno. „Ano. Remy mě osvobodil.“

„Podle mých příkazů. Je mi jen líto, že jsi musel vydržet tak dlouhou dobu v zajetí.“

„Tělesné nepohodlí pro mne nic neznamená. Důležité je, že máme základní kámen.“

„Ano. Je třeba, aby se mi co nejdříve dostal do rukou. Čas je důležitý.“

Silas dychtil po tom, aby se konečně setkal s Učitelem tváří v tvář. „Ano, pane, bude mi ctí.“

„Silasi, chci, aby mi jej přinesl *Remy*.“

Remy? To Silase zklamalo. Po všem, co pro Učitele udělal, věřil tomu, že právě on bude moci předat kořist. *Učitel dává přednost Remymu?*

„Cítím tvé zklamání,“ řekl Učitel, „což mi naznačuje, že jsi nepochopil smysl mých instrukcí.“ Snížil hlas k šepotu. „Musíš věřit, že bych byl mnohem raději, kdybys mi základní kámen přinesl *ty* – člověk Boží a nikoli zločinec – ale musím si s Remym něco vyřídit. Neuposlechl mých rozkazů, a tím ohrozil celé naše poslání.“

Silasovi přeběhl po zádech mráz. Rychle pohlédl na Remyho. Únos sira Teabinga nebyl součástí plánu a rozhodování o tom, co s ním, představovalo další problém.

„Ty a já jsme věřící lidé,“ šeptal Učitel. „Nemůžeme ztratit ze zřetele svůj cíl.“ Následovala zlověstná odmlka. „Jedině z tohoto důvodu požádám právě Remyho, aby mi přinesl základní kámen. Chápeš to?“

Silas slyšel v Učitelově hlase zlost a překvapilo ho, že z něj zmizelo veškeré porozumění. *Nemůže se vyhnout tomu, aby odhalil svou tvář,* pomyslel si Silas. *Remy udělal to, co musel. Zachránil základní kámen.* „Chápu,“ podařilo se mu vyslovit.

„Dobře. Vzhledem k svému vlastnímu bezpečí musíš okamžitě vystoupit z limuzíny. Policie ji už brzy začne hledat a já nechci, aby tě chytili. Má Opus Dei svoje sídlo i v Londýně?“

„Jistě.“

„A budeš tam vítán?“

„Jako bratr.“

„V tom případě tam jdi a nevycházej. Jakmile budu mít základní kámen v rukou a vypořádám se s momentálními problémy, zavolám ti.“

„Vy jste v Londýně?“

„Udělej to, co ti říkám, a všechno bude v pořádku.“

„Ano, pane.“

Učitel si povzdychl, jako kdyby se chystal udělat něco mimořádně politováníhodného. „Teď je čas promluvit si s Remym.“

Silas podal telefon Remymu a měl pocit, že to je poslední telefonní hovor, který Remy Legaludec kdy přijme.

Když si Remy bral telefon, věděl, že ten podivný chudák mnich nemá ani tušení, jaký osud ho teď, když splnil své poslání, očekává.

Učitel tě využil, Silasi.

A tvůj biskup je jen pěšák.

Remy musel obdivovat Učitelovu schopnost přesvědčovat lidi. Biskup Aringarosa mu věřil do posledního písmene. Byl zaslepený svým vlastním zoufalstvím. *Příliš dychtil po tom, aby mohl uvěřit.* Přestože Remy neměl Učitele dvakrát v lásce, byl hrdý na to, že si získal jeho důvěru a že mu tak významně pomohl.

„Pozorně poslouchej,“ řekl Učitel. „Odvez Silase k sídlu Opus Dei a několik bloků od něj ho vysaď. Pak jeď do parku svatého Jakuba. Je vedle budovy parlamentu a Big Benu. Limuzínu můžeš zaparkovat na Horse Guards Way. Tam si promluvíme.“

Pak se spojení přerušilo.

92

Královská kolej, založená roku 1829 králem Jiřím IV., původně sídlila vedle londýnského Somersetského paláce na královských pozemcích. Její oddělení náboženských studií pořád ještě na původním místě vedle parlamentu setrvávalo. Toto oddělení Královské koleje se přitom nechlubilo pouze sto padesáti lety zkušeností s výukou a výzkumy, ale v roce také 1982 založilo renomovaný Výzkumný ústav systematické teologie, který má k dispozici jednu z nejúplnějších a nejmodernějších náboženských elektronických knihoven na světě.

Langdon byl pořád ještě otřesený, když se Sophií vstoupili z venkovního deště do knihovny. Místnost vypadala přesně tak, jak ji Teabing popsal – teatrální osmistěnná prostora, jejíž dominantu tvořil ohromný kulatý stůl, k němuž by se pohodlně vešel král Artuš se všemi svými rytíři, i když by je pravděpodobně poněkud zarazilo dvanáct

plochých počítačových monitorů s klávesnicemi. Na vzdálenější straně pokoje si právě knihovnice nalévala do konvičky čaj a připravovala se na další pracovní den.

„Nádherné jitro," zatrylkovala s veselým britským přízvukem, postavila konvičku s čajem a přešla k nim. „Mohu vám nějak pomoci?"

„Děkujeme, ano," odpověděl Langdon. „Jmenuji se –"

„Robert Langdon." Příjemně se na něj usmála. „Vím, kdo jste."

Na okamžik se Langdon obával, že Fache nechal odvysílat jeho fotografii i v anglické televizi, ale úsměv knihovnice svědčil o opaku. Langdon si pořád ještě nezvykl na tyto okamžiky neočekávané slávy. Na druhou stranu, když už by ho měl někdo poznat, tak kdo jiný než právě knihovnice v oddělení náboženských textů.

„Pamela Gettumová," představila se a podala mu ruku. Měla inteligentní, oduševnělý obličej a příjemně posazený hlas. Kolem krku jí visely silné brýle s výraznými obroučkami.

„Těší mě," odpověděl Langdon. „To je má přítelkyně Sophie Neveuová."

Obě ženy si také potřásly rukama a Pamela Gettumová se okamžitě otočila zpět k Langdonovi. „Nevěděla jsem, že přijdete."

„Ani my ne. Pokud vám to nebude vadit, rádi bychom využili vaší pomoci při vyhledávání jistých informací."

Pamela nejistě přešlápla. „Normálně poskytujeme své služby jen na základě předem dojednané schůzky, pokud ovšem nejste hostem někoho z koleje?"

Langdon zavrtěl hlavou. „Obávám se, že jsme tu bez ohlášení. Jeden můj přítel mi o vás vyprávěl jen to nejlepší. Sir Leigh Teabing." Langdon pocítil bodnutí smutku, když to jméno vyslovil. „Britský královský historik."

Pamela se teď rozzářila a zasmála se. „Bože, ano. To je člověk. Fanatik! Pokaždé, když sem přijde, hledá to samé. Grál. Grál. Grál. Přísahám, že by raději zemřel, než by se vzdal svého pátrání." Mrkla na ně. „Peníze a dostatek volného času člověku umožňují takový přepych, nemyslíte? Je to skutečný don Quijote."

„Myslíte, že byste nám mohla pomoci?" zeptala se Sophie. „Je to dost důležité."

Pamela se rozhlédla po prázdné knihovně a pak na ně opět mrkla. „Nu, nemůžu dost dobře tvrdit, že jsem zaneprázdněná, že ano? Pokud se zapíšete, nedovedu si představit, že by to někomu mohlo vadit. Co potřebujete najít?"

„Snažíme se nalézt jednu hrobku v Londýně.“

Pamela Gettumová se zarazila. „Hrobek tu máme kolem dvaceti tisíc. Nemohli byste to trochu přiblížit?“

„Je to hrobka nějakého *rytíře*. Jméno neznáme.“

„Rytíř. Tím se výběr zužuje. To je daleko méně běžné.“

„O rytíři, jehož hrobku hledáme, nemáme mnoho informací,“ dodala Sophie, „ale tohle víme.“ Podala knihovnici kousek papíru, na kterém byly pouze první tři řádky Saunièrovy básně.

Langdonovi ani Sophii se nechtělo ukazovat celou hádanku naprostému cizinci, a proto se rozhodli, že ukážou pouze první tři verše, ve kterých se hovořilo o tom rytíři. Sophie to nazývala *kompartmentalizovanou kryptologií*. Když tajná služba zachytí kód obsahující citlivé údaje, jednotliví kryptografové pracují každý na své části šifry. Když potom každý z nich svůj díl rozluští, nikdo z nich nezná zakódovaný vzkaz celý.

V tomto případě byla taková opatrnost pravděpodobně nadbytečná – i kdyby knihovnice znala celou báseň, identifikovala rytířův hrob a věděla, jaká koule na něm chybí, všechny tyto informace by jí bez kryptexu byly naprosto k ničemu.

Pamela viděla v očích amerického vědce naléhavost, skoro jako kdyby co nejrychlejší nalezení té hrobky bylo životně důležité. Zelenooká žena, která ho doprovázela, byla také dost napjatá.

Pamela si zmateně nasadila brýle a podívala se na papír, který jí právě podali.

On rytíř býval, znával slávu, čest
a Londýn místem jeho spánku jest,
kde Papež sám mu kázal hloubit rov

Podívala se na své hosty. „Co to je? Nějaký druh harvardského honu za senzacemi?“

Langdonův smích jí připadal trochu nucený. „Ano, něco takového.“

Pamela se odmlčela; tušila, že jí neříkají všechno. Přesto ji však předložený problém zaujal a začala o něm usilovně přemýšlet. „Podle toho textu papež nechal v Londýně pohřbít nějakého rytíře.“

Langdon přikývl. „Říká vám to něco?“

Knihovnice přešla k jedné z klávesnic. „Jen tak z hlavy ne, ale podíváme se, co vypadne z naší databáze.“

Během posledních dvou desetiletí se Výzkumný ústav systematické teologie věnoval tomu, že převáděl obrovské množství náboženských textů – náboženských encyklopedií, biografií, posvátných textů psaných v desítkách jazyků, historických knih, vatikánských dopisů, deníků různých duchovních a všeho, co jakkoli souvisí s lidskou spiritualitou – do digitalizované formy katalogu. Díky tomu, že tyto texty byly nyní k dispozici ve formě počítačových souborů a dat, staly se nekonečně snáze přístupnými než ve formě klasických knih.

Pamela si sedla k jedné klávesnici, podívala se ještě jednou na papír, který jí dali, a začala psát. „Začneme jednoduchým vyhledáváním několika jasných klíčových slov a uvidíme, co se stane."

„Díky."

Vyťukala několik slov:

LONDÝN, RYTÍŘ, PAPEŽ

Jakmile stiskla klávesu HLEDEJ, doslova cítila hučení obrovského počítače, který začal prohlížet uložená data rychlostí 500MB za sekundu. „Teď po našem systému chci, aby nám ukázal všechny dokumenty, které obsahují všechna tři zadaná klíčová slova. Dostaneme sice víc možností, než kolik chceme, ale vždycky je dobré takhle začít."

Na obrazovce už se objevila první nalezená položka.

Malba papeže
Sbírka portrétů sira Joshuy Reynoldse
LONDON UNIVERSITY PRESS

Knihovnice zavrtěla hlavou. „To zjevně není to, co hledáte."

Posunula výpis nalezených dokumentů k dalšímu.

Londýnské spisy Alexandra Popea
OD G. WILSONA KNIGHTA

Znovu zavrtěla hlavou. Tento systém nerozlišoval mezi vlastními jmény a obecnými termíny – proto se objevil odkaz na G. W. Knighta (anglicky „rytíř") a A. Popea (anglicky „papež").

Systém pokračoval ve vyhledávání a další možnosti se objevovaly rychleji než obvykle. Počítač ukázal desítky dokumentů, z nichž řada odkazovala na britského spisovatele osmnáctého století, Alexandra Popea, jehož protináboženská poezie, parodující hrdinské eposy, zjevně obsahovala mnoho narážek na rytíře a Londýn.

Pamela se rychle podívala na číslo na spodním okraji obrazovky. Tento program umožňoval odhadnout konečný počet nalezených dokumentů – na základě toho, kolik procent databáze bylo zatím prohledáno a kolik dokumentů nalezeno. Toto konkrétní vyhledávání zřejmě vyústí v beznadějně vysoký počet dat.

ODHADOVANÝ POČET CELKOVĚ NALEZENÝCH DOKUMENTŮ: 2692

„Musíme upravit parametry hledání," prohlásila Pamela a zastavila vyhledávací proces. „Tohle jsou veškeré informace, které o té hrobce máte? Nic víc nevíte?"

Langdon se nejistě podíval na Sophii Neveuovou.

Tohle není žádný akademický hon za senzacemi, uvědomila si Pamela Gettumová. Slyšela různé zprávy o tom, co Robert Langdon dělal minulý rok v Římě. Tento Američan dostal povolení ke vstupu do nejtajnější knihovny na Zemi – *do vatikánských tajných archivů*. Přemítala, jaká tajemství se tam Langdon mohl dozvědět a jestli nynější zoufalé pátrání po tajemné hrobce v Londýně s informacemi získanými ve Vatikánu nějakým způsobem nesouvisí. Pamela byla knihovnicí na oddělení teologických výzkumů dost dlouho na to, aby věděla, proč se většina lidí vypravuje hledat po Londýně rytíře. *Grál.*

Pamela se usmála a narovnala si brýle. „Jste přátelé Leigha Teabinga, jste v Anglii a hledáte rytíře." Zamnula si ruce. „Mohu se domnívat jediné – pátráte po svatém grálu."

Langdon se Sophií si vyměnili znepokojené pohledy.

Pamela se zasmála. „Přátelé, tato knihovna je doslova základním táborem všech hledačů grálu. Mezi nimi i sira Leigha Teabinga. Přála bych si, abych dostala šilink pokaždé, když zadávám vyhledávání slov jako je růže, Máří Magdalena, sangreal, Merovejci, Převorství sionské a tak dále, a tak dále. Všichni milují konspirační teorie."

V nastalém tichu knihovnice cítila, jak touhu po utajení a diskrétnosti v jejích hostech rychle přemohla dychtivost dospět k nějakým výsledkům.

„Tady," vyhrkla Sophie Neveuová. „Tohle je všechno, co víme."

Půjčila si od Langdona pero a připsala na kousek papíru další tři řádky. Podala je Pamele.

a kouli chtěl naň vrýti místo slov,
vždyť díky ní on znával církve zášť,
pro sémě růže jest ta koule plášť.

Pamela se pro sebe usmála. *Opravdu jde o grál*, pomyslela si, když si přečetla výraz „sémě růže“.

„Můžu vám pomoct,“ kývla a vzhlédla od kousku papíru. „Smím se zeptat, odkud tyhle verše máte? A proč hledáte nějakou kouli?“

„Zeptat se smíte,“ odpověděl Langdon s přátelským úsměvem, „ale je to dlouhá historie a my máme poměrně málo času.“

„To zní jako zdvořilý způsob, jak mi sdělit, abych si hleděla svého.“

„Budeme navěky vašimi dlužníky, Pamelo,“ ujistil ji Langdon, „jestli dokážete najít, kdo byl ten rytíř a kde je pochovaný.“

„Dobře,“ souhlasila Pamela a začala opět ťukat do kláves. „Pomůžu vám. Jestli se jedná o věc související s grálem, můžeme zkusit odkazy na klíčová slova grálu. Přidám distanční parametr, takže nám počítač vyhledá pouze takové dokumenty, ve kterých se naše klíčová slova vyskytují do určité vzdálenosti od slov, souvisejících s grálem.“

Hledej:
RYTÍŘ, LONDÝN, PAPEŽ, HROBKA
do vzdálenosti 100 slov od:
GRÁL, RŮŽE, SANGREAL, KALICH

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Sophie.

„Prohledat několik set terabytů s mnohočetnými odkazovými poli?“ Pamele zasvítily oči, když zmáčkla HLEDEJ. „Asi tak patnáct minut.“

Langdon se Sophií na to nic neřekli, ale Pamela měla pocit, že jim to připadá jako věčnost.

„Čaj?“ zeptala se, vstala a přešla ke své konvičce. „Leighovi můj čaj vždycky moc chutná.“

93

Londýnské středisko Opus Dei tvoří středně velká cihlová budova na Orme Court číslo 5, z níž je pěkný výhled na North Walk v Kensingtonských zahradách. Silas tu ještě nikdy nebyl, ale už když k této budově přicházel, cítil se daleko bezpečněji. Přestože pršelo, vysadil jej Remy několik bloků od vchodu, aby nemusel limuzínou vjíždět na hlavní třídu. Silasovi chůze nevadila. Déšť byl očistný.

Na Remyho návrh otřel svou pistoli a hodil ji do kanálu. Byl rád, že se jí zbavil. Hned si připadal lehčí. Stále ještě jej bolely nohy od toho, jak byl několik hodin svázaný, ale přečkal už daleko větší utrpení. Myslel však na sira Teabinga, kterého Remy nechal spoutaného v zadní části limuzíny. Ten Brit teď musí strašně trpět.

„Co s ním uděláte?“ zeptal se Silas Remyho po cestě k sídlu Opus Dei.

Remy pokrčil rameny. „To musí rozhodnout Učitel.“ V jeho tónu zazněla podivná jistota.

Když se teď Silas blížil k budově Opus Dei, déšť zesílil a promočil mu kutnu, takže ho začaly pálit rány z předešlého dne. Byl připraven nechat za sebou hříchy posledních čtyřiadvaceti hodin a očistit svou duši. Jeho práce byla vykonána.

Přešel přes malé volné prostranství k předním dveřím a nijak ho nepřekvapilo, že nejsou zamčené. Otevřel je a vkročil do malinké haly. Nad schody se rozezněl tlumený elektrický zvonek, jakmile Silas došlápl na koberec. Zvonek byl obvyklým zařízením těchto hal, neboť obyvatelé budovy trávili většinu dnů zavřeni se svými modlitbami v pokojích. Silas nad sebou uslyšel zvuk kroků po vrzající prkenné podlaze.

Po schodech sešel nějaký muž v kutně. „Mohu vám pomoci?“ Jeho oči byly laskavé a vypadalo to, že si ani nevšiml Silasovy děsivé podoby. „Zdá se, že je vám zima. Vidím, že jste jedním z našich bratrů.“

„Jmenuji se Silas,“ odpověděl příchozí s mírným přikývnutím.

„Američan?“

„Ano, na cestách. Zde ve městě se zdržím pouhý den. Mohu si tady odpočinout?“

„Na to se ani nemusíte ptát. Máme dva prázdné pokoje ve třetím patře. Chcete, abych vám přinesl nějaký čaj a chléb?“

„Děkuji vám.“ Silas si uvědomil, jak je vyhladovělý.

Vyšel po schodech do třetího patra a vstoupil do jednoho z volných pokojů, kde si odložil svou promočenou kutnu a klekl si, aby se pomodlil. Slyšel, jak jeho hostitel vystoupal po schodech a postavil mu před dveře tác s jídlem a pitím. Silas dokončil své modlitby, najedl se a ulehl, aby se trochu vyspal.

O tři patra níž zvonil telefon. Prelát, který Silasovi donesl čaj, zvedl sluchátko.

„Tady je londýnská policie,“ ohlásil se volající. „Snažíme se najít jistého mnicha. Je to albín. Dostali jsme tip, že by mohl být u vás. Viděl jste ho?“

To preláta znepokojilo. „Ano, je tady. Stalo se něco?“

„Je tam právě *teď*?“

„Ano, nahoře, modlí se ve svém pokoji. O co jde?“

„Nechte ho přesně tam, kde je,“ přikázal mu policista. „Nikomu ani slovo. Hned pro něj někoho pošlu.“

94

Park svatého Jakuba se rozkládá na velkém pozemku, tvoří jej především trávníky a jeho okraje označují tři paláce – Westminsterské opatství, Buckinghamský palác a Jakubský palác. Král Jindřich VIII. jej nechal kdysi uzavřít a osídlit jeleny, vhodnými k lovu, ale nyní je tento park volně přístupný veřejnosti. Londýňané tu každé slunečné odpoledne pořádají pikniky pod vrbami a krmí u potoka pelikány, jejichž předky daroval kdysi ruský velvyslanec králi Karlu II.

Učitel dnes žádné pelikány neviděl. Bouřlivé počasí sem zato zaválo několik mořských racků od pobřeží. Stovky bílých těl pokrývaly trávníky, všichni ptáci se dívali jedním směrem a trpělivě snášeli vítr s deštěm. Přestože byla obvyklá ranní mlha, byl odtud nádherný výhled na budovy parlamentu a Big Ben. Učitel se díval přes šikmé trávníky, potůček a jemné siluety smutečních vrb na věže budovy, v níž se nacházela hrobka onoho rytíře – což byl skutečný důvod, proč nakázal Remymu, aby přijel právě sem.

Když Učitel došel k předním dveřím zaparkované limuzíny, Remy se natáhl a otevřel mu je. Učitel se na chvíli zastavil venku a napil se z příruční lahve s koňakem, kterou měl s sebou. Pak si osušil ústa, vklouzl na sedadlo vedle Remyho a zavřel dveře.

Remy zvedl základní kámen jako loveckou trofej. „Málem jsme o něj přišli.“

„Odvedl jsi dobrou práci,“ pochválil ho Učitel.

„Odvedli *jsme* dobrou práci,“ odpověděl Remy a vložil základní kámen do Učitelových dychtivých rukou.

Učitel se na něm dlouhou chvíli pásl pohledem a usmíval se. „A co zbraň? Otřel jsi ji?“

„Je opět v přihrádce na rukavice, kde jsem ji našel.“

„Výborně.“ Učitel se opět napil koňaku a podal cestovní láhev Remymu. „Připijme si na náš úspěch. Konec se blíží.“

Remy nabízené pití vděčně přijal. Koňak chutnal poněkud slaně, ale o to se nestaral. On a Učitel jsou teď skutečnými partnery. Doslova cítil, jak stoupá na vyšší životní úroveň. *Už nikdy nebudu sluhou.* Když se Remy díval na břehy nedalekého potůčku, zámek Villette mu připadal nekonečně vzdálený.

Remy si znovu přihnul a cítil, jak mu koňak zahřívá krev. Teplo v jeho hrdle ale rychle přerůstalo v nepříjemné horko. Uvolnil si kravatu. Připadalo mu, že má v ústech písek. Podal láhev zpátky Učiteli. „Nejspíš už jsem měl dost," podařilo se mu vyslovit slabým hlasem.

Učitel si vzal láhev zpět a prohlásil: „Remy, jak si jistě uvědomuješ, jsi jediným člověkem, který zná mou tvář. Vložil jsem v tebe ohromnou důvěru."

„Ano," hlesl Remy a horečnatě si ještě víc povolil kravatu. „A vaše totožnost se mnou odejde do hrobu."

Učitel byl dlouhou dobu zticha. „Věřím ti." Schoval láhev i základní kámen do kapsy, natáhl se do přihrádky na rukavice a vytáhl odtud malý revolver. Na okamžik se Remy polekal, ale Učitel si jednoduše zasunul zbraň do kapsy u kalhot.

Co to dělá? Remy náhle ucítil, že se silně potí.

„Vím, že jsem ti slíbil svobodu," promluvil Učitel a jeho hlas teď zněl téměř omluvně. „Ale vzhledem k okolnostem je tohle to nejlepší, co mohu udělat."

Remymu náhle otekl krk; opřel se o volant, chytil se za hrdlo a ve svém stahujícím se jícnu ucítil chuť zvratků. Vyrazil ze sebe tlumené zakrákání, které nemohlo být slyšet ani těsně vedle vozu. Došlo mu, co znamenala ta slaná chuť koňaku.

Právě jsem byl zavražděn!

Remy se nevěřícně otočil a uviděl Učitele, jak klidně sedí a dívá se přímo před sebe. Zrak se mu zamlžil a on marně lapal po dechu. *Udělal jsem pro něj první poslední! Jak mi to mohl udělat?* Jestli ho chtěl Učitel zabít od samého počátku, nebo se tak rozhodl na základě Remyho jednání v templářském kostele, kdy porušil jeho rozkazy, to se Remy neměl už nikdy dozvědět. Teď jím projížděla hrůza a vztek. Pokusil se Učitele napadnout, ale jeho tuhnoucí tělo už téměř nebylo schopné pohybu. *Já vám důvěřoval!*

Remy zkusil zvednout ruce, zaťaté v pěst, a zatroubit na klakson, ale místo toho sklouzl stranou na sedadlo, kde teď ležel vedle Učitele a oběma rukama si svíral hrdlo. Déšť ještě zesílil. Remy už neviděl, ale cítil, jak se jeho mozek i přes naprostý nedostatek kyslíku snaží udržet při vědomí.

Těsně předtím, než Remymu Legaludekovi definitivně zčernal celý svět, mohl by přísahat, že uslyšel tichý zvuk moře na Riviéře.

Učitel vystoupil z limuzíny a potěšilo ho, že se nikdo nedívá jeho směrem. *Neměl jsem na vybranou*, opakoval si, překvapený tím, jak málo výčitek svědomí za to, co právě udělal, ho trápí. *Remy si zpečetil vlastní osud.* Učitel se od počátku celé operace obával, že bude třeba se ho zbavit, ale tím, že se Remy v templářském kostele ukázal všem ostatním, tato potřeba dramaticky vzrostla. Učitel musel připustit, že nečekaná návštěva Roberta Langdona na zámku Villette před něj postavila neobyčejně složité dilema. Langdon přinesl základní kámen přímo do srdce všech operací, což bylo příjemné překvapení, ale zároveň mu v patách přijela i policie. Remyho otisky prstů byly všude po celém zámku. Stejně tak i odposlouchávací zařízení. Učitel byl velice rád, že byl tak opatrný a zamaskoval veškeré souvislosti mezi aktivitami Remyho a svými vlastními. Nikdo ho nedokáže odhalit, pokud by se Remy nerozhodl mluvit. A to už teď nemůže.

Další slepá ulička, pomyslel si Učitel a přešel k zadním dveřím limuzíny. *Policie nebude mít ani tušení, co se tu stalo… a nebude ani žádný živý svědek, který by jim to mohl povědět.* Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, otevřel zadní dveře a nastoupil do prostorného zadního oddělení vozu.

O několik minut později už Učitel přecházel přes park svatého Jakuba. *Zbývají už jen dva lidé. Langdon a Neveuová.* S těmi to bude komplikovanější. Nicméně zvládnutelné. Zatím se ovšem Učitel rozhodl věnovat svou pozornost kryptexu.

Triumfálně se díval přes park na svůj cíl. *A Londýn místem jeho spánku jest.* Jakmile Učitel uslyšel tu báseň, okamžitě znal odpověď. Skutečnost, že ostatním zatím unikala, nebyla nijak překvapivá. *Mám jednu nefér výhodu.* Během posledních několika měsíců odposlouchával Učitel Saunièrovy rozhovory a slyšel tak, jak se velmistr o tomto slavném rytíři několikrát zmínil. Jeho díla si vážil téměř stejně jako Leonardova. Zmínka o rytíři v té básni byla směšně přímočará – jakmile to člověku došlo. Záhadou však zůstávalo, jakým způsobem může jeho hrobka odhalit konečné heslo.

A kouli chtěl naň vrýti místo slov.

Učitel si mlhavě vzpomínal na fotografie oné slavné hrobky a zejména na její nejzajímavější část. *Ohromná koule.* Veliká koule, posazená na vrcholu, byla téměř tak veliká jako hrobka sama. Přítomnost této koule byla

na jednu stranu dobrým znamením, ale současně také Učitele zneklidňovala. V té básni se hovořilo o kouli, která by na hrobě *být měla…* ne o kouli, která tam už *je*. Doufal, že podrobná prohlídka hrobky mu na tuto otázku poskytne odpověď.

Déšť stále sílil, a tak Učitel zasunul kryptex co možná nejhlouběji do kapsy, aby jej ochránil před vlhkem. V levé ruce držel malý revolver – tak, aby ho nebylo vidět. Po několika minutách už vstoupil do tichého svatostánku nejslavnější londýnské budovy, staré plných devět set let.

V okamžiku, kdy Učitel vcházel z lijáku do budovy, biskup Aringarosa naopak právě vycházel do deště. Na mokré přistávací dráze letiště Biggin Hill na něj místo kapitána Fache, v jehož přítomnost biskup doufal, čekal mladý britský policejní důstojník s deštníkem. Aringarosa si přitáhl vlhkou sutanu blíž k tělu.

„Biskup Aringarosa? Kapitán Fache musel odjet. Požádal mě, abych tu na vás počkal. Navrhuje, abyste jel na londýnské policejní ústředí. Myslel si, že to pro vás bude nejbezpečnější."

Nejbezpečnější? Aringarosa se podíval na těžký kufřík plný vatikánských dluhopisů, který držel v ruce. Téměř na něj zapomněl. „Ano, děkuji vám."

Nastoupil do policejního vozu a přemýšlel, kde by asi tak mohl být Silas. O několik minut později v policejní vysílačce zapraskala odpověď.

Orme Court 5.

Aringarosa tu adresu okamžitě poznal.

Středisko Opus Dei v Londýně.

Otočil se k řidiči. „Hned mě tam zavezte!"

95

Od chvíle, kdy knihovnice zadala povel k vyhledávání, Langdon nespouštěl oči z monitoru.

Pět minut. Dva nalezené dokumenty. Oba k ničemu.

Začínal si dělat starosti.

Pamela Gettumová byla ve vedlejší místnosti, kde připravovala svým hostům občerstvení. Langdon se Sophií se ukvapeně zeptali, jestli by místo čaje, který jim Pamela nabídla, nemohli dostat nějakou *kávu*, a podle

cinkání mikrovlnné trouby z vedlejší místnosti měl teď Langdon podezření, že jejich žádosti bude vyhověno v podobě instantního blafu.

Konečně počítač šťastně zapípal.

„Zdá se, že našel něco dalšího," zavolala Pamela odvedle. „Jak se ten dokument jmenuje?"

Langdon si přečetl, co bylo napsáno na obrazovce.

ALEGORIE GRÁLU VE STŘEDOVĚKÉ LITERATUŘE
Pojednání o *siru Gawainovi a Zeleném rytíři*

„Alegorie Zeleného rytíře," zavolal Langdon.

„To není ono," odpověděla Pamela. „Po Londýně není pohřbeno zrovna moc mytologických zelených obrů."

Langdon se Sophií dál trpělivě seděli před monitorem a byli odměněni dalšími dvěma problematickými dokumenty. Když ale počítač zapípal znovu, nabízený odkaz byl vskutku nečekaný.

DIE OPEREN VON RICHARD WAGNER

„Wagnerovy opery?" zeptala se Sophie.

Pamela nakoukla do místnosti, v ruce balíček instantní kávy. „To je divné. Wagner byl rytíř?"

„Ne," odpověděl Langdon a náhle se v něm vzbudila zvědavost. „Ale byl to známý svobodný zednář." *Spolu s Mozartem, Beethovenem, Shakespearem, Gershwinem, Houdinim a Disneym.* O vazbách mezi zednáři a templáři, Převorstvím sionským a svatým grálem byly popsány tlusté svazky. „Na tenhle odkaz se chci podívat. Jak si mám přečíst celý text?"

„Celý text nechtějte," zavolala Pamela. „Klikněte na hypertextový titulek. Počítač vám ukáže vaše klíčová slova tak, jak se v textu vyskytují, spolu s jejich prelogy a postlogy podle kontextu."

Langdon sice netušil, co to právě řekla, ale poslechl.

Otevřelo se nové okno.

…mytologický *rytíř* jménem Parsifal, který…
…metaforické pátrání po *grálu*, které zřejmě…
…a *Londýnská* filharmonie v roce 1855…
…operní antologie Rebeccy *Popeové* nazvaná…
…Wagnerova *hrobka* v Německu, ve městě…

„Špatný papež,“ utrousil zklamaně Langdon. Další člověk, jehož příjmení bylo stejné jako anglický výraz pro papeže. Přes dosavadní neúspěch byl ale Langdon překvapen jednoduchostí a výkonností tohoto systému. Klíčová slova se svým kontextem stačila k tomu, aby si vzpomněl, že Wagnerova opera *Parsifal* byla poctou Máří Magdaleně a královské linii Ježíše Krista, vypravovanou pomocí příběhu mladého rytíře a jeho pátrání po pravdě.

„Buďte trpěliví,“ nabádala je Pamela. „Jde o počet pravděpodobnosti. Nechte počítač pracovat.“

Během několika následujících minut počítač nabídl pár dalších odkazů na svatý grál, včetně textu o *trubadúrech* – slavných francouzských potulných pěvcích – neboli minstrelech. Langdon věděl, že není žádnou náhodou, že slova *minstrel* a *ministr* mají stejný etymologický kořen. Trubadúři byli potulnými služebníky neboli „ministry“ církve Máří Magdaleny, kteří využívali své hudby k šíření příběhu o posvátné ženě mezi obyčejnými lidmi. Až do dnešních dnů zpívají trubadúři písně, opěvující přednosti „naší Paní“ – záhadné a překrásné ženy, jíž slíbili svou věrnost navěky.

Langdon se dychtivě podíval na hypertextový odkaz, ale nic neobjevil.

Počítač znovu zapípal.

RYTÍŘI, PÁŽATA, PAPEŽOVÉ A PENTAGRAMY
HISTORIE SVATÉHO GRÁLU V TAROTU

„To není překvapivé,“ poznamenal Langdon. „Některé z našich klíčových slov mají stejný název jako jednotlivé tarotové karty.“ Natáhl se k myši, aby mohl kliknout na hypertextový odkaz. „Nejsem si jistý, jestli se o tom tvůj dědeček někdy zmínil, když si s tebou hrál s tarotem, Sophie, ale tahle hra je „karetním katechismem“ příběhu o Ztracené nevěstě a jejím porobení zlou církví.“

Sophie se na něj nevěřícně zadívala. „To jsem netušila.“

„O to také jde. V metaforické hře maskovali následovníci svatého grálu své poselství před pozorným zrakem církve.“ Langdon často přemítal, kolik současných karetních hráčů si uvědomuje, že jejich čtyři barvy – piky, srdce, trefy a kára – byly symboly souvisejícími s grálem, které byly přímo odvozeny ze čtyř „barev“ tarotů, jež se nazývají meče, poháry, hole a pentagramy.

Piky jsou meče – břit, mužský princip.

Srdce jsou poháry – kalich, ženský princip.
Trefy jsou hole – královská linie, kvetoucí hůl, žezlo.
Kára jsou pentagramy – Bohyně, posvátná žena.

O čtyři minuty později, když už se Langdon začínal bát, že nenajdou, co najít potřebují, ukázal počítač další nalezený dokument.

GÉNIOVA PŘITAŽLIVOST
Životopis moderního rytíře

„Géniova přitažlivost?“ přečetl to Langdon nahlas. „Životopis moderního rytíře?“

Pamela nakoukla z vedlejší místnosti. „Jak moc moderního? Neříkejte mi, že to je o tom vašem siru Rudim Giulianim. Všem se nám z toho rozhodnutí udělalo načisto špatně.“

Langdon měl zase své pochybnosti o nedávno jmenovaném siru Micku Jaggerovi, ale teď byla sotva vhodná chvíle na debatu o moderním britském rytířstvu. „Podíváme se.“ Langdon si přečetl klíčová slova v kontextu.

…ctihodný *rytíř*, sir Isaac Newton…
…v *Londýně* roku 1727 a…
…jeho *hrobka* ve Westminsterském opatství…
…Alexander *Pope*, jeho přítel a kolega…

„Řekla bych, že „moderní“ je relativní pojem,“ zavolala Sophie na Pamelu. „Je to stará kniha. O siru Isaaku Newtonovi.“

Pamela ve dveřích zavrtěla hlavou. „To není ono. Newton byl pohřben ve Westminsterském opatství, v sídle anglikánské církve. Rozhodně u toho nemohl být přítomen katolický papež. Smetanu a cukr?“

Sophie přikývla.

Pamela čekala. „Roberte?“

Langdonovi prudce bušilo srdce. Odtrhl oči od obrazovky a postavil se. „Sir Isaac Newton *je* tím naším rytířem.“

Sophie zůstala sedět. „O čem to mluvíš?“

„Newton je pohřbený v Londýně,“ odpověděl Langdon. „Jeho práce se v církvi nesetkala s velkým pochopením. A byl velmistrem Převorství sionského. Co víc bychom si mohli přát?“

„Co víc?“ ukázala Sophie na dědečkovu báseň. „A co takhle rytíř, jehož rov kázal hloubit papež?“ Slyšel jsi Pamelu. Newtona katolický papež nepohřbíval.“

Langdon se natáhl po myši. „A kdo tu něco říkal o *katolickém* papeži?“ Klikl na hyperlink slova „Pope“ a objevila se celá věta.

Pohřeb sira Isaaka Newtona, jehož se účastnili králové a šlechta, vypravil Alexander Pope, jeho přítel a kolega, který přednesl strhující řeč, než vhodil první hrst hlíny na rakev.

Langdon se podíval na Sophii. „Toho správného papeže jsme měli už ve druhém nalezeném dokumentu. Alexander Pope. Proto je také v Saunièrově básni Papež s velkým počátečním písmenem. Jednalo se o vlastní jméno.“ Odmlčel se.

Sophie si ohromeně stoupla.

Jacques Saunière byl mistrem dvojsmyslů a právě opět dokázal, že byl až děsivě chytrý muž.

96

Silas se s trhnutím probudil.

Nevěděl, co ho vzbudilo ani jak dlouho spal. *Nezdálo se mi něco?* Sedl si na svém slamníku a naslouchal tichých zvukům budovy Opus Dei – ticho bylo narušováno pouze tlumeným mumláním, jak se někdo v pokoji pod Silasem nahlas modlil. Takový zvuk mu byl ale dobře známý a měl by ho spíš uklidnit.

Přesto však byly jeho smysly náhle a nečekaně ve střehu.

Stoupl si, oblečený pouze do své bederní roušky, a přešel k oknu. *Sledoval mě sem někdo?* Prostranství před budovou bylo liduprázdné, stejně jako ve chvíli, kdy vstupoval dovnitř. Pozorně naslouchal. Ticho. *Tak proč mám pořád takový divný pocit?* Silas se už před dlouhou dobou naučit důvěřovat své intuici. V dětství, řadu let před svým uvězněním, v době, kdy žil na ulicích Marseille, ho intuice držela naživu… to bylo dávno předtím, než se díky biskupu Aringarosovi znovu narodil. Ještě jednou vyhlédl z okna a tentokrát si za živým plotem na ulici všiml nezřetelného obrysu modrého sedanu. Na střeše auta byla siréna. Na chodbě zapraskala podlaha. Klika na dveřích se pohnula.

Silas zareagoval instinktivně – přeběhl přes místnost a zastavil se těsně za dveřmi právě v okamžiku, kdy se rozletěly dokořán. Dovnitř vpadl první policista a namířil zbraň doleva a hned nato doprava. Pokoj se zdál

prázdný. Než si uvědomil, kde je jeho obyvatel schovaný, opřel se Silas ramenem zprudka do dveří a vrazil jimi přímo do druhého policisty, který zrovna vcházel dovnitř. První policista se otočil, aby na Silase vystřelil, ale v tom okamžiku mu Silas zaútočil na nohy. Vyšla rána, ale kulka neškodně proletěla Silasovi nad hlavou. Silas popadl policistu za kotníky a podrazil mu nohy. Policista dopadl tvrdě na podlahu a prudce se udeřil do hlavy. Jeho kolega se zatím ve dveřích nejistě zvedl na nohy, ale Silas ho kopl kolenem do rozkroku. Pak rychle překročil zhroucené tělo policistovo a vyběhl do chodby.

Když se Silas hnal dolů po dlouhém schodišti, byl pořád téměř nahý. Věděl, že ho někdo zradil, ale kdo? Když doběhl do vstupní haly, zrovna do ní vcházeli další policisté. Silas se otočil a zamířil do nitra budovy. *Vchod pro ženy. Každá budova Opus Dei takový vstup má.* Silas probíhal úzkými chodbami, kuchyní kolem vyděšených kuchařek, které se nahému albínovi rychle klidily z cesty, když shodil ze stolu mísu a stříbrné kuchyňské náčiní, a další temnou chodbou vedle kotelny. Teď už viděl dveře, které hledal – na konci chodby svítil nápis EXIT.

Silas plnou rychlostí proběhl dveřmi ven na déšť. Přehlédl ovšem policistu, který se zrovna chystal vstoupit, a oba muži se srazili. Silasovo široké nahé rameno se drtivou silou zabořilo do policistova hrudníku a odhodilo jej dozadu na chodník. Silas tvrdě dopadl na něho. Policistova zbraň odletěla o pár kroků dál. Silas slyšel, jak za ním chodbou běží další muži a něco křičí. Převalil se a popadl pistoli – právě v okamžiku, kdy se u východu z budovy objevili další policisté. Jeden z nich vystřelil a Silas ucítil ostrou bolest pod žebry. Vztekle začal pálit na všechny tři muže zákona, jejichž krev se začala rozstřikovat po chodníku.

Za Silasem se náhle jakoby odnikud objevil tmavý stín. Rozzlobené paže, které popadly Silase za nahá ramena, se zdály být plné síly samotného ďábla. Muž mu zařval do ucha: „*Silasi, ne!*“

Silas se otočil a vystřelil. Jejich oči se setkaly. Silas vykřikl hrůzou ještě dřív, než biskup Aringarosa dopadl na zem.

97

Ve Westminsterském opatství je pohřbeno víc než tři tisíce lidí. Ohromné kamenné interiéry hostí pozůstatky králů, politiků, vědců, básníků i hudebníků. Hrobky tu jsou v každém výklenku a jejich velikosti se liší – od

královského mauzolea královny Alžběty I., jejíž sarkofág pod baldachýnem je umístěn ve své soukromé apsidové kapli, až po ty nejskromnější dlaždice na podlaze, jejichž nápisy jsou po staletích stírání podrážkami téměř nečitelné a u kterých musí člověk zapojit fantazii, aby si představil, kdo by tady mohl být pohřben.

Westminsterské opatství je navrženo ve stylu velkých katedrál jako v Amiens, Chartres a Cantebury, ale není považováno ani za katedrálu, ani za farní kostel. Je takzvaným *královským privilegiem* a jako takové je tedy podřízeno pouze přímo panovníkovi. Od okamžiku, kdy zde proběhla korunovace Viléma Dobyvatele v roce 1066, byla tato svatyně svědkem nekonečné řady královských ceremonií a státních záležitostí – od kanonizace Edwarda Zpovědníka přes pohřeb Jindřicha V. až po svatbu lady Diany a prince Charlese.

Přes to všechno nechávala tato historie opatství Roberta Langdona momentálně chladným – s výjimkou jediné události: pohřbu britského rytíře, sira Isaaka Newtona.

On rytíř býval, znával slávu, čest
a Londýn místem jeho spánku jest

Langdon se Sophií rychle prošli velkým krytým sloupořadím u severního transeptu a setkali se s hlídači, kteří je zdvořile pustili dovnitř přes nejmodernější doplněk celé stavby – velký detektor kovů. Tyto detektory jsou nyní nainstalovány ve většině londýnských historických budov. Oba prošli detektorem bez problémů a pokračovali ke vstupu do opatství.

Když překročili práh Westminsterského opatství, měl Langdon dojem, jako by se vnější svět najednou úplně vypařil a přestal existovat. Nebylo slyšet žádný hluk dopravy, žádné šumění deště, jen ohlušující ticho, které jako by vibrovalo velkým prostorem dopředu a zase zpátky – jako kdyby si budova něco šeptala sama pro sebe.

Langdon i Sophie se, stejně jako prakticky každý návštěvník, okamžitě podívali vzhůru, kde se rozprostírala ohromná hlubina opatství. Sloupy ze šedých kamenů stoupaly jako obří stromy do stínů nad hlavami návštěvníků, a v závratné výšce se slavnostně uzavíraly do oblouků. Pod nimi vedla severním transeptem široká cesta, jako hluboký kaňon, lemovaný příkrými útesy z barevných skel. Za slunečných dnů byla podlaha opatství dějištěm duhové hry světel. Dnešní déšť a šero dodávaly obrovskému prázdnému prostoru strašidelnou atmosféru… jako v kryptě, kterou opatství opravdu bylo.

„Je prakticky prázdná," zašeptala Sophie.

Langdon byl zklamaný. Doufal, že tu bude daleko víc lidí. *Že to bude o něco veřejnější místo.* Langdon nechtěl, aby se opakovala jejich dřívější zkušenost z prázdného templářského kostela. Očekával, že na populárním turistickém místě si bude připadat bezpečný, ale jeho vzpomínky na davy uvnitř jasně osvětleného opatství pocházely z vrcholící turistické sezony. Dnes bylo deštivé březnové jitro. Místo davů lidí a hry světel na barevných oknech Langdon viděl jenom akry prázdné podlahy a ponuré, prázdné výklenky.

„Prošli jsme detektorem kovu," připomněla mu Sophie, která vycítila Langdonovy obavy. „Jestli tu někdo je, nemůže být ozbrojený."

Langdon přikývl, ale stejně cítil, že je na místě nejvyšší obezřelost. Původně chtěl s sebou přivést i londýnskou policii, ale Sophie se obávala, kdo všechno by mohl být do celé věci zatažený. *Potřebujeme znovu získat ten kryptex,* trvala na svém. *To je klíč ke všemu.*

Měla samozřejmě pravdu.

Je klíčem k tomu, jak získat zpátky Leigha.

Je klíčem k nalezení svatého grálu.

Je klíčem k tomu, aby se dozvěděli, kdo za tím vším stojí.

Jejich jediná naděje, jak získat kryptex zpátky, však bohužel byla právě teď a tady… u hrobky sira Isaaka Newtona. Ať už má kryptex v rukou kdokoli, bude muset toto místo navštívit, aby rozluštil poslední vodítko, a jestli tu dotyční lidé už nebyli a zase neodešli, měli Langdon se Sophií v úmyslu tu na ně počkat.

Zatočili k levé stěně, aby nechodili středem otevřeného prostoru, a vešli do temné postranní chodby za řadou sloupů. Langdon se nemohl zbavit obrázku zajatého Leigha Teabinga, pravděpodobně ležícího v poutech v zadním oddělení vlastní limuzíny. Ať už příkaz k odstranění předních členů Převorství vydal kdokoli, určitě nebude váhat se zabitím dalších lidí, kteří by stáli v cestě. Bylo krutou ironií osudu, že se Teabing – současný britský rytíř – stal rukojmím při pátrání po pozůstatcích jiného rytíře, sira Isaaka Newtona.

„Kudy máme jít?" zeptala se Sophie a rozhlédla se.

Ta hrobka. Langdon neměl tušení, kde je. „Měli bychom najít nějakého průvodce a zeptat se ho."

Věděl, že bezcílným blouděním by se daleko nedostali. Westminsterské opatství je složitou spletí mauzoleí, kruhových místností a pohřebních výklenků. Podobně jako Velká galerie v Louvru, i tady je jediný vchod – kterým před chvílí prošli – takže je jednoduché vejít dovnitř, ale takřka nemožné najít opět cestu ven. *Dokonalá past na turisty*, tak to nazval jeden

z Langdonových zmatených kolegů. Tak jako většina katedrál, i toto opatství bylo postaveno ve tvaru obrovského kříže. Na rozdíl od většiny katedrál ale mělo vchod *po straně*, a nikoli – jak je obvyklé – na konci stavby u zádě chrámové lodi. K opatství bylo navíc ještě připojeno mnoho chodeb a podloubí. Stačilo jedno špatné zabočení, kdy návštěvník vstoupil do špatné chodby, a rázem se ztratil v bludišti venkovních dvorečků, obklopených vysokými zdmi.

„Průvodci na sobě mají karmínové oblečení," oznámil Langdon, když dorazili ke středu kostela. Vyhlédl směrem k obrovskému pozlacenému oltáři a za něj – ke vzdálenému konci jižního transeptu. Bylo tam několik lidí, plazících se po čtyřech. Tato pokořující pouť byla obvyklým jevem v takzvaném Rohu básníků, i když se nejednalo o tak náboženský akt, jak to vypadalo. *Turisté si dělají otisky náhrobních reliéfů.*

„Žádného průvodce nevidím," řekla Sophie. „Možná bychom tu hrobku mohli najít sami."

Langdon místo odpovědi odvedl Sophii ještě o několik kroků dále do středu opatství a ukázal doprava.

Sophie se vyděšeně nadechla, když uviděla plnou délku chrámové lodě a obrovské rozměry budovy. „Aha," hlesla. „Raději nějakého průvodce najdeme."

V tomtéž okamžiku stál o sto metrů dál, mimo dohled za chrámovou oponou, u hrobky sira Isaaka Newtona, osamocený návštěvník. Učitel už deset minut pozorně zkoumal celý monument.

Newtonova hrobka se skládá z masivního sarkofágu, vyrobeného z černého mramoru, nad níž se sklání socha sira Isaaka, oblečená do klasických šatů a hrdě se opírající o sloupec knih, které sepsal – *Bohosloví, Chronologie, Optika a Philosophia Naturalis Principia Mathematica*. U Newtonových nohou stojí dva okřídlení chlapci, kteří drží svitek. Za rytířovou sochou se zvedá strohá pyramida. Přestože sama o sobě už je dost podivná, Učitele zaujal zejména předmět, umístěný zhruba v její polovině.

Koule.

Přemítal nad Saunièrovou ošidnou hádankou. *Vždyť díky ní on znával církve zášť, pro sémě růže jest ta koule plášť.* Masivní koule, vystupující ze stěny pyramidy, je vytesána v basreliéfu a zobrazuje všechny typy nebeských těles – souhvězdí, znamení zvěrokruhu, komety, hvězdy a planety. Nad tím je obraz bohyně astronomie pod polem hvězd.

Bezpočet koulí.

Učitel byl přesvědčen, že jakmile hrobku objeví, bude už snadné poznat, jaká koule tu chybí. Teď už si tím tak jistý nebyl. Zíral na komplikovanou hvězdnou mapu. Chybí tam nějaká planeta? Chybí v nějakém souhvězdí hvězda? Neměl tušení. Přesto si však Učitel nemohl pomoct – byl si jistý, že řešení bude geniálně jasné a jednoduché, jakmile na ně člověk jednou přijde. *Jakou kouli hledám?* Podrobná znalost astrofyziky přece nemůže být nezbytným předpokladem k nalezení svatého grálu, nebo ano?

Pro sémě růže jest ta koule plášť.

Učitelovo soustředění přerušila skupina přicházejících turistů. Nechal kryptex vklouznout do kapsy a opatrně pozoroval, jak návštěvníci zamířili k blízkému stolu, vhodili do pokladničky příspěvek a nabrali si potřeby k otírání hrobů. Pak, vyzbrojeni uhlovými tužkami a velkými listy silného papíru, odešli k přední části opatství, zřejmě do populárního Rohu básníků, aby zde složili hold Chaucerovi, Tennysonovi a Dickensovi tím, že budou zuřivě čmárat na kus papíru otisky jejich hrobů.

Učitel znovu osaměl. Přistoupil k hrobce a opět si ji pozorně prohlédl odzdola nahoru. Začal u sarkofágu a pokračoval vzhůru kolem Newtonovy sochy, jeho vědeckých knih, dvou chlapců s matematickým svitkem, přes pyramidu k obrovské kouli s jejími souhvězdími a konečně k baldachýnu nad hrobkou, pokrytému hvězdami.

Jaká koule by tu měla být… a přitom tu chybí? V kapse se dotkl kryptexu, jako kdyby očekával, že do něj ze Saunièrova tesaného mramoru pronikne odpověď. *Od grálu mě dělí pouhých pět písmen.*

Přešel k okraji opony, zhluboka se nadechl a vyhlédl do dlouhé chrámové lodi směrem k hlavnímu oltáři. Z pozlaceného oltáře mu ale oči rychle sklouzly k jasně rudé barvě oblečení průvodce po opatství, na kterého právě mávaly dvě dobře známé osoby.

Langdon a Neveuová.

Učitel klidně ustoupil dva kroky za závěs. *To tedy bylo rychlé.* Očekával, že Langdon se Sophií nakonec správný význam básně dešifrují a k Newtonově hrobce dorazí, ale byli tu dřív, než si představoval. Zhluboka se nadechl a zvažoval své možnosti. Už si zvykl na nenadálá překvapení.

Mám u sebe kryptex.

Sáhl do kapsy a dotkl se druhého předmětu, který mu dodával sebedůvěry: revolveru značky Medusa. Jak očekával, detektory kovu u vchodu se rozzářily, když jimi s ukrytou zbraní procházel. Ale – také podle očekávání – jej stráže nechali projít, jakmile jim důstojně ukázal svůj osobní průkaz. Oficiální hodnost vždycky vzbuzuje ten správný respekt.

Přestože Učitel původně doufal, že hádanku kryptexu vyluští sám a vyvaruje se tak dalších komplikací, najednou ho napadlo, že příchod Langdona s Neveuovou je vlastně příznivou událostí. Vzhledem k tomu, že při luštění odkazu na chybějící kouli zatím neuspěl, možná by mohl využít i jejich znalostí. Koneckonců, jestliže Langdon pochopil tu báseň natolik, aby věděl, kterou hrobku má hledat, je rozumné předpokládat, že bude vědět i něco o té kouli. A jestli zná heslo, pak to bude pouze otázka vhodné aplikace toho správného nátlaku.

Tady ale samozřejmě ne.

Někde v soukromí.

Učitel si vzpomněl na malou oznamovací cedulku, které si všiml cestou do opatství. Okamžitě věděl, jaké místo je pro jejich setkání jako stvořené. Musí je tam přivést.

Jedinou otázkou bylo… co použít jako návnadu.

98

Langdon se Sophií se pomalu pohybovali severním transeptem a zůstávali ve stínu širokých sloupů, které je oddělovaly od otevřené chrámové lodi. Přestože už byli za polovinou, Newtonovu hrobku stále ještě neviděli. Sarkofág byl ukrytý v samostatném výklenku, do něhož pod úhlem, v jakém přicházeli, zatím nemohli nahlédnout.

„Alespoň že tam nikdo není," zašeptala Sophie.

Langdon přikývl. I jemu se ulevilo. Celá sekce chrámové lodi u Newtonovy hrobky byla liduprázdná. „Půjdu první," zašeptal. „Ty bys měla zůstat schovaná, pro případ, že by se někdo…"

Ale Sophie už vystoupila ze stínu a namířila si to přímo přes otevřený prostor.

„…díval," dokončil Langdon větu, povzdechl si a rychle Sophii dohonil.

Mlčky přešli napříč chrámovou lodí a pozorovali, jak se před nimi postupně odkrývá výhled na Newtonovu hrobku… sarkofág z černého mramoru… Newtonova socha… dva okřídlení chlapci… obrovská pyramida… a… *veliká koule*.

„Věděl jsi, že tu je?" zeptala se Sophie. Její hlas zněl překvapeně.

Langdon zavrtěl hlavou. Ani on nic takového nečekal.

„Vypadá to, že jsou na ní vyrytá souhvězdí," poznamenala Sophie.

Když dorazili až k hrobce, Langdon začal klesat na mysli. Newtonova hrobka byla poseta koulemi – hvězdami, kometami, planetami. *A kouli chtěl naň vrýti místo slov?* Vypadalo to, jako kdyby se pokoušeli hledat chybějící stéblo trávy na golfovém hřišti.

„Nebeská tělesa," řekla znepokojeně Sophie. „A je jich tu hodně."

Langdon se zamračil. Jediná souvislost mezi planetami a grálem, kterou si dokázal představit, byl Venušin pentagram, a oni už na kryptexu heslo *Venus* zkoušeli po cestě k templářskému kostelu.

Sophie došla až těsně k sarkofágu, zatímco Langdon si zachovával zhruba metrový odstup a neustále koutkem oka sledoval okolí.

„*Bohosloví*," pronesla Sophie, když si s nakloněnou hlavou četla názvy knih, o něž se Newton opíral. „*Chronologie. Optika. Philosophia Naturalis Principia Mathematica?*" Otočila se k Langdonovi. „Říká ti to něco?"

Langdon přistoupil blíže a uvažoval. „*Principia Mathematica*, jestli si to dobře pamatuji, se zabývá gravitačním působením planet… což jsou sice koule, ale to mi připadá příliš přitažené za vlasy."

„A co ta znamení zvěrokruhu?" zeptala se Sophie a ukázala na souhvězdí, vyrytá na velké kouli. „Říkali jste něco o souhvězdí Ryb a Vodnáře, ne?"

Konec dnů, pomyslel si Langdon. „Konec věku Ryb a začátek věku Vodnáře měl být údajně znamením pro Převorství, aby předložilo sangrealské dokumenty světu." *Ale konec tisíciletí prošel bez jakéhokoli incidentu tohoto druhu a všichni historikové tak ztratili jistotu, kdy (a jestli vůbec) bude pravda vyjevena.*

„Předtím jsi mi říkal," pokračovala Sophie, „že načasování plánu Převorství odhalit pravdu o „Růži" a o plodu v jejím lůně přímo souvisí se vzájemnou polohou planet – koulí."

Langdon přikývl a cítil, jak se mu v mysli zhmotňují první nejasné obrysy této možnosti. Jeho intuice mu však napovídala, že astronomie klíčem k nalezení hesla být nemůže. Všechny předchozí velmistrovy hádanky vyústily ve výmluvné, symbolické poselství – *Mona Lisa, Madona ve skalách, SOFIA*. Kombinace planet a znamení zvěrokruhu tuto průzračnost postrádala. Jacques Saunière zatím prokázal, že je puntičkářským autorem kódů a Langdon si byl téměř jistý, že i jeho poslední heslo – těch pět písmen, které odemknou poslední zámek na mysteriu Převorství – nebude jenom v symbolickém souladu s ostatními, ale bude také naprosto jednoznačné a jasné, jakmile jednou člověku dojde správná odpověď.

„Podívej!“ zalapala Sophie po dechu a chytila Langdona za paži. Ze síly jejího stisku Langdon usoudil, že se k nim někdo blíží, ale když se otočil k Sophii, viděl, že užasle zírá na vršek sarkofágu z černého mramoru. „Někdo tu byl,“ zašeptala Sophie a ukázala na jedno místo, poblíž Newtonovy pravé nohy.

Langdon její starosti nechápal. Nějaký nedbalý turista tu na víku u Newtonovy nohy nechal uhel. *To nic neznamená.* Langdon se natáhl, aby uhel zvedl, ale když se naklonil nad sarkofág, uviděl jeho povrch pod jiným úhlem… Ustrnul. Náhle spatřil, proč se Sophie tak vylekala.

Na víku sarkofágu byl uhlem sotva viditelně načmárán vzkaz:

Mám Teabinga.
Projděte kapitulou
a vyjděte jižním východem do veřejné zahrady.

Langdon si ta slova přečetl dvakrát. Srdce mu divoce bušilo.

Sophie se otočila a podívala se do chrámové lodi.

Přes rozechvění, které se ho po přečtení těchto slov zmocnilo, si Langdon uvědomil, že je to vlastně dobrá zpráva. *Leigh je stále naživu.* A ze vzkazu vyplývala ještě jedna věc. „Ani oni na to heslo nepřišli,“ zašeptal.

Sophie přikývla. Proč by jinak dávali vědět, že tu byli?

„Možná chtějí vyměnit Leigha za heslo.“

„Nebo je to past.“

Langdon zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Zahrada je mimo zdi opatství. To je příliš veřejné místo.“ Langdon kdysi navštívil slavnou College Garden – malý ovocný sad a bylinkovou zahradu – která tu byla od dob, kdy tady mniši pěstovali přírodní farmakologické prostředky. College Garden se chlubila těmi nejstaršími rostoucími ovocnými stromy ve Velké Británii a byla oblíbeným turistickým cílem. „Myslím, že to je ukázka dobré vůle a záruka, abychom se cítili bezpečně.“

Sophie se tvářila pochybovačně. „Chceš říct, že to je mimo zdi opatství, kam může kdokoli přijít, aniž by byl prověřen detektorem kovů?“

Langdon se zamračil. V tom měla Sophie pravdu.

Znovu se podíval na hrobku pokrytou koulemi a přál si, aby ho ohledně hesla osvítila nějaká inspirace… něco, s čím by mohl vyjednávat. *Dnes v noci jsem Leigha do všeho zatáhl, a teď udělám cokoli, jestliže je tu nějaká šance, že mu tím pomůžu.*

„Ten nápis říká, abychom prošli kapitulou k jižnímu východu," poznamenala Sophie. „Možná tam odsud uvidíme do zahrady. Takhle bychom mohli obhlédnout situaci ještě dřív, než vyjdeme ven a vystavíme se nějakému nebezpečí."

To byl dobrý nápad. Langdon si matně vybavoval kapitulu jako ohromnou osmibokou halu, kde zasedal původní Britský parlament ve dnech, kdy ještě neexistovala moderní budova parlamentu. Langdon tu byl již před mnoha lety, ale měl nejasný dojem, že je někde za křížovými chodbami. Poodešel o několik kroků od Newtonovy hrobky a opatrně vyhlédl zpoza opony doprava přes chrámovou loď, na opačnou stranu, než odkud přišli.

Nedaleko byl klenutý průchod s velkou cedulí.

TÍMTO SMĚREM JSOU:
Křížové chodby
Děkanství
College Hall
Muzeum
Pyx Chamber
Kaple sv. Faith
Kapitula

Langdon se Sophií kolem tabule rychle prošli – příliš rychle, než aby si všimli malého upozornění, které bylo vyvěšeno hned vedle a na němž se správa opatství omlouvá návštěvníkům za to, že některé jeho části jsou z důvodů prováděných renovací uzavřeny.

Touto cestou se dostali do hlavní křížové chodby opatství – s vysokými stěnami a bez střechy, takže na ně z nebe volně padal ranní déšť. Nad nimi s tichým hukotem vanul vítr a vydával zvuky, jako když někdo fouká do otevřeného hrdla láhve. Jakmile zatočili do úzkých průchodů, které byly všude po obvodu hlavní chodby, přihlásila se Langdonova stará známá úzkost z uzavřených prostorů. V angličtině se tyto průchody nazývají *cloisters* a Langdon si neklidně uvědomil, že dělají čest latinským kořenům svého označení, z nichž vznikl také termín *klaustrofobie*.

Langdon se násilím soustředil na konec tunelu, kterým procházeli, následujíce ukazatele ke kapitule. Déšť mezitím zesílil a chodba byla studená a vlhká, s proudy deště dopadajícími z volného prostoru nad pilířovými stěnami, který tu byl také jediným zdrojem světla. Jiný pár turistů rychle prošel kolem nich v opačném směru, aby se co nejdříve dostal

z dosahu zhoršujícího se počasí. Chodby byly ve větru a dešti jednoznačně nejméně atraktivní součástí opatství, a proto byly teď liduprázdné.

Čtyřicet metrů východním směrem se před nimi objevil vstupní oblouk do další chodby. I když se jednalo o vchod, který právě hledali, byl zatarasen páskou a oficiálně vyhlížejícím nápisem.

UZAVŘENO Z DŮVODŮ RENOVACE:
Pyx Chamber
Kaple sv. Faith
Kapitula

Dlouhá prázdná chodba byla lemována lešením a plachtami. Těsně za páskou Langdon viděl vstupy do komnaty s ciboriem napravo a do kaple sv. Faith nalevo. Vstup do kapituly byl nicméně o notný kus dále – téměř na konci dlouhé chodby. Až odsud Langdon viděl, že těžké dřevěné dveře do kapituly jsou otevřené dokořán a prostorný osmiúhelníkový interiér se koupe v přirozeném šedavém světle, procházejícím mnoha ohromnými okny, které vedou na zahradu. *Projděte kapitulou a vyjděte jižním východem do veřejné zahrady.*

„Právě jsme šli východní chodbou," usoudil Langdon, „takže jižní východ do zahrady musí být tamhle napravo."

Sophie mezitím už překročila pásku a vyrazila dlouhou chodbou ke kapitule.

Spěchali tmavou chodbou a zvuky větru a deště nechali brzy za sebou. Kapitula svou polohou trochu připomínala satelit – byla to přístavba na konci dlouhé chodby, která měla zajišťovat soukromí parlamentním jednáním.

„Vypadá obrovská," zašeptala Sophie, když se k ní přiblížili.

Langdon už zapomněl, jak veliká tato místnost je. Dokonce ještě z chodby, než vstoupili dovnitř, viděli ohromnou plochu podlahy vedoucí ke vzdálenější stěně osmiúhelníkové stavby s úžasnými okny. Stěny končily ve výšce pětipodlažního domu klenutým stropem. Z těch oken budou mít určitě dobrý výhled do zahrady.

Langdon se Sophií překročili práh a museli okamžitě zamhouřit oči. Po několikaminutovém pobytu v tmavých chodbách jim kapitula připadala jako solárium. Zastavili se nějakých deset metrů od vchodu a rozhlíželi se po jižní stěně, když si uvědomili, že dveře, které tu podle vzkazu na Newtonově hrobce měly být, nikde nejsou.

Stáli v ohromné slepé uličce.

Zaskřípění těžkých dřevěných dveří, kterými vešli dovnitř, je přimělo, aby se otočili – právě v okamžiku, kdy se s hlučným zaduněním uzavřely a závora zapadla. Muž, který stál před nimi, vypadal naprosto klidně, když na ně namířil malý revolver. Byl podsaditý a nohy mu obepínaly hliníkové ortopedické aparáty.

Langdon si chvíli myslel, že se mu to jenom zdá.

Leigh Teabing.

99

Sir Leigh Teabing si je smutně prohlížel přes zásobník svého revolveru. „Přátelé," promluvil nakonec, „od okamžiku, kdy jste minulou noc vkročili do mého domu, jsem dělal vše, co bylo v mých silách, abych vás ušetřil. Vaše vytrvalost mě ale nyní dostala do nelehké situace."

Na Sophiině i Langdonově tváři viděl výraz šoku z té zrady, ale přesto byl přesvědčen, že oba brzy pochopí řetěz událostí, jenž je všechny svedl na tuto nepravděpodobnou křižovatku.

Je toho tolik, co vám oběma musím říct.

Tolik věcí ještě nechápete.

„Prosím, věřte mi," pokračoval Teabing, „že nikdy nebylo mým úmyslem, abyste byli do celé věci zataženi. Přišli jste do mého domu. To vy jste přišli *za mnou*."

„Leighu?" podařilo se Langdonovi konečně promluvit. „Co to proboha děláte? Mysleli jsme, že jste v nebezpečí. Přišli jsme sem, abychom vám pomohli!"

„Přesně jak jsem očekával," odpověděl Teabing. „Musíme si promluvit o mnoha věcech."

Langdon ani Sophie nemohli odtrhnout oči od revolveru, kterým na ně mířil.

„To je jen proto, abych si zajistil vaši plnou pozornost," řekl Teabing. „Kdybych vám chtěl ublížit, byli byste dávno mrtví. Když jste minulou noc vešli do mého domu, riskoval jsem všechno jen proto, abych vás mohl ušetřit. Jsem čestný muž a přísahal jsem, že obětuji životy pouze těch, kdož zradili svatý grál."

„O čem to mluvíte?" zeptal se Langdon. „Kdo zradil svatý grál?"

„Zjistil jsem strašnou pravdu," řekl Teabing a povzdechl si. „Dozvěděl jsem se, *proč* sangrealské dokumenty zatím nebyly předloženy světu.

Dozvěděl jsem se, že Převorství se nakonec rozhodlo, že pravdu nevyjeví nikdy. Proto proběhl konec tisíciletí, aniž by se cokoli přihodilo, přestože jsme vstoupili do *konce dnů*.“

Langdon se zhluboka nadechl, aby začal protestovat.

„Převorství,“ pokračoval však Teabing, „dostalo posvátnou příležitost podělit se se světem o svou pravdu. Předložit sangrealské dokumenty v okamžiku, kdy se přiblížil *konec dnů*. Po celá staletí riskovali muži jako da Vinci, Botticelli nebo Newton všechno, jen aby tyto dokumenty ochránili a umožnili konečné odhalení. A teď, v okamžiku, kdy se svět měl dozvědět pravdu, si to Jacques Saunière rozmyslel. Muž, jemuž byla svěřena nejdůležitější odpovědnost v celých dějinách křesťanství, se svému úkolu vyhnul. Rozhodl se, že není ten správný čas.“ Teabing se obrátil na Sophii. „Zradil grál. Zradil Převorství. A zradil památku nespočetných generací, které obětovaly vše, aby tento okamžik umožnily.“

„Vy?“ vykřikla Sophie a její zelené oči se do něj zabodly zuřivě a s náhlým prozřením. „Vy jste zodpovědný za vraždu mého dědečka?“

Teabing se ušklíbl. „Váš děd a jeho *sénéchaux* byli zrádci grálu.“

V Sophiině nitru se zvedla vlna vzteku. *On lže!*

Teabingův hlas neúprosně pokračoval: „Váš děd se zaprodal církvi. Je jasné, že na něj tlačili, aby nepromluvil.“

Sophie zavrtěla hlavou. „Církev neměla na mého dědečka žádný vliv!“

Teabing se chladně zasmál. „Má drahá, církev má dva tisíce let zkušeností s vyvíjením nátlaku na ty, kdo ji ohrožují tím, že by mohli odhalit lži, jež hlásá. Už od Konstantinových časů církev úspěšně skrývá pravdu o Máří Magdaleně a Ježíšovi. Nemělo by nás překvapovat, že si i nyní našli způsob, jak svět udržet v nevědomosti. Církev už možná nepořádá křížová tažení vyvražďující bezvěrce, ale její vliv není o nic méně přesvědčivý. A o nic méně podlý.“ Odmlčel se, jako kdyby tím chtěl zdůraznit to, co se chystal vyslovit. „Slečno Neveuová, už nějakou dobu vám chtěl dědeček říct pravdu o vaší rodině.“

Sophie zalapala po dechu. „Jak to můžete vědět?“

„Mé metody nejsou podstatné. Důležité je, abyste okamžitě pochopila toto.“ Zhluboka se nadechl. „Smrt vaší matky, vašeho otce, babičky a bratra *nebyla* žádnou nehodou.“

Ta slova vyvolala v Sophii vír emocí. Otevřela ústa, aby promluvila, ale zjistila, že není schopná cokoli vyslovit.

Langdon potřásl hlavou. „Co to říkáte, Leighu?“

„Roberte, tím se přece vše vysvětluje. Všechny kousky skládačky do sebe zapadají. Dějiny se opakují. Církev už nejednou vraždila, aby umlčela sangreal. Jak se blížil *konec dnů*, vyslala velmi jasný vzkaz – zabila velmistrovy drahé. Znamenal: Buďte zticha, nebo příště budete na řadě vy a Sophie.“

„Byla to automobilová nehoda,“ koktala Sophie a cítila, že opět prožívá svou dětskou bolest. „*Nehoda!*“

„To je pohádka, kterou vám dědeček vyprávěl, aby ochránil vaši nevinnost,“ ušklíbl se Teabing. „Jen dva členové rodiny zůstali nedotčeni – velmistr Převorství a jeho jediná vnučka. To byla dokonalá dvojice, která církvi umožnila ovládat činnost bratrstva. Nátlak, který církev vyvíjela na vašeho dědečka během posledních let, si mohu pouze představovat – jistě mu vyhrožovala, že zabije *vás*, jestli se opováží sangrealské dokumenty zveřejnit, a dokončí tak to, co začala před lety, pokud Saunière nepřesvědčí Převorství, aby změnilo svou pradávnou přísahu.“

„Leighu,“ namítl Langdon, který teď dal průchod svému hněvu, „nemáte přece žádný důkaz o tom, že by církev měla cokoli společného s těmi úmrtími nebo že měla nějaký vliv na rozhodování Převorství o případném zveřejnění dokumentů!“

„Důkaz?“ odsekl Teabing. „Vy chcete důkaz, že Převorství bylo ovlivněno? Proběhl začátek nového tisíciletí, a svět se přitom nic nedozvěděl! Není to snad dostatečný důkaz?“

V ozvěně Teabingových slov Sophie uslyšela jiný hlas. *Sophie, musím ti říct pravdu o tvé rodině.* Uvědomila si, že se celá chvěje. Co když jí dědeček chtěl říct právě *tohle*? Že její rodina byla zavražděna? Co vlastně doopravdy ví o havárii, která ji připravila o rodinu? Jen několik drobných útržků. Nehoda? Pohádka? Sophie si náhle vzpomněla, jak ji dědeček ochraňoval, když byla malá, jak ji nikdy nechtěl nechávat samotnou, a dokonce i když vyrostla a odjela studovat do Anglie na univerzitu, měla neustále pocit, že ji dědeček hlídá. Přemítala o tom, jestli se kolem celého jejího života nepohybovali ve stínu členové Převorství, kteří ji pozorovali a hlídali.

„Měl jste podezření, že Saunière je pod nátlakem,“ hlesl Langdon a nevěřícně civěl na Teabinga, „a proto jste ho *zavraždil*?“

„Já jsem spoušť nestiskl,“ odpověděl Teabing. „Saunière zemřel již před mnoha lety, v okamžiku, kdy mu církev ukradla jeho rodinu. Byl kompromitován. Teď je osvobozen od své bolesti a hanby, způsobené tím, že nebyl schopen vykonat svou posvátnou povinnost. Co jiného mi zbývalo? Něco se muselo stát. Má snad svět setrvat ve lži navěky? Má snad

církev vkládat své výmysly do historických knih napořád? Má jí být dovoleno, aby neustále ovlivňovala životy svobodných lidí pomocí vražd a zastrašování? Ne, něco se muselo učinit! A nyní máme na bedrech tíhu Saunièrova dědictví a musíme napravit to, co je už celé věky špatné.“ Odmlčel se. „My tři. Společně.“

Sophie na něj nevěřícně zírala. „Jak vůbec můžete *věřit* tomu, že vám budeme pomáhat?“

„Protože, má drahá, vy jste ten důvod, proč Převorství selhalo a nezveřejnilo své dokumenty. Láska vašeho dědečka k vám mu zabránila, aby se postavil církvi. Strach z církevní pomsty vykonané na posledním členu jeho rodiny ho ochromil. Nikdy neměl příležitost vysvětlit vám pravdu, protože jste ho vypudila ze svého života, svázala jste mu ruce ještě víc a přiměla jste ho, aby čekal stále déle a déle. Teď světu dlužíte pravdu. Dlužíte to i památce svého děda.“

Langdon se přestal pokoušet pochopit, co se děje. Přes ohromné množství otázek, které mu vířily hlavou, se soustředil na jedinou podstatnou věc – jak odtud dostat Sophii živou. Veškerý pocit viny, který ho předtím spaloval kvůli tomu, že do všeho zatáhl Teabinga, se teď týkal pro změnu Sophie.

Vzal jsem ji na zámek Villette. Jsem za to odpovědný.

Langdon nebyl schopen odhadnout, jestli by je Leigh Teabing dokázal oba chladnokrevně zabít zde v kapitule, ale vzhledem k tomu, že při svém pomateném pátrání po grálu nechal zavraždit už několik jiných lidí, rozhodně se nedalo spoléhat na to, že ne. Langdona navíc napadlo, že výstřely v této uzavřené místnosti s tlustými stěnami nikdo neuslyší – zejména v dešti. *A Leigh se nám právě přiznal.*

Langdon se podíval na Sophii, která vypadala do hloubi duše otřesená. *Církev zavraždila Sophiinu rodinu, aby umlčela Převorství?* Langdon věděl, že současná církev už lidi nevraždí. Musí existovat nějaké jiné vysvětlení.

„Nechte Sophii odejít,“ promluvil Langdon a upřeně se díval na Leigha. „O tomhle bychom měli diskutovat jen my dva.“

Teabing se nepřirozeně zasmál. „Obávám se, že takový projev důvěry si nemohu dovolit. Mohu vám nicméně nabídnout *toto*.“ Narovnal se do plné výše, aniž by přestal mířit na Sophii, a vytáhl z kapsy základní kámen. Trochu se zapotácel, když jej podával Langdonovi. „Jako symbol mé důvěry, Roberte.“

Langdon se ostražitě díval na kryptex v Teabingově ruce a nehýbal se. *Leigh nám vrací základní kámen?*

„Vezměte si ho," vybídl jej Teabing a mírně jím trhl směrem k Langdonovi.

Langdon si dokázal představit jediný důvod, proč by jim Teabing měl kryptex vracet. „Vy už jste ho otevřel. Máte plán."

Teabing se zasmál a zavrtěl hlavou. „Roberte, kdybych dokázal základní kámen otevřít, už bych byl na cestě za grálem a vás bych nechal být. Ne, neznám heslo. A klidně vám to přiznávám. Pravý rytíř se tváří v tvář svatému grálu učí pokoře a skromnosti. Učí se naslouchat znamením, která jsou mu předkládána. Když jsem vás uviděl, jak vstupujete do opatství, pochopil jsem. Přišli jste sem z jistého důvodu. Pomoci. Já pro sebe nehledám slávu. Jsem služebníkem něčeho daleko většího a mocnějšího, než je má pýcha. Pravdy. Lidstvo si zasluhuje znát pravdu. Grál nás našel a nyní nás prosí, abychom jej odhalili. Musíme pracovat společně."

Přes Teabingovy prosby o pomoc a vzájemnou důvěru jeho zbraň stále mířila na Sophii. Langdon udělal několik kroků kupředu a chladný mramorový válec si od Teabinga vzal. Když se vracel na své původní místo, uvnitř kryptexu zašplouchal ocet. Objímky s písmeny byly stále natočeny jen náhodně a kryptex tak zůstával uzamčený.

Langdon se díval na Teabinga. „Jak víte, že s tím neuhodím o zem?"

Teabingův smích zněl jako kdyby se dusil. „Měl jsem si uvědomit už v templářském kostele, že vaše výhrůžka rozbitím kryptexu je planá. Robert Langdon by nikdy kryptex nezničil. Jste historik, Roberte. Držíte v ruce klíč k historii posledních dvou tisíciletí – ztracený klíč k sangrealu. Cítíte z něj duše všech rytířů, upálených na hranici za to, že ochraňovali jeho tajemství. Chtěl byste, aby jejich oběť byla marná? Ne, vy smysl jejich obětí ospravedlníte. Připojíte se k řadě velkých mužů, které obdivujete – da Vinci, Botticelli, Newton – každý z nich by byl velice poctěn, kdyby teď mohl být na vašem místě. Obsah základního kamene na nás křičí. Touží po osvobození. Nastal čas. Osud nás přivedl až k tomuto okamžiku."

„Já vám nemohu pomoct, Leighu. Netuším, jak bych to měl otevřít. Viděl jsem Newtonovu hrobku jen na malou chvíli. A i kdybych heslo znal…" Langdon se zarazil a uvědomil si, že toho řekl příliš mnoho.

„Neřekl byste mi ho?" Teabing si povzdechl. „Jsem zklamán a překvapen, Roberte, že nedoceňujete velikost svého dluhu vůči mně. Můj úkol by byl o mnoho jednodušší, kdybychom vás s Remym zlikvidovali hned po vašem příchodu na zámek Villette. Místo toho jsem riskoval všechno, abych se k vám mohl zachovat šlechetněji."

„Tomuhle říkáte *šlechetnost*?“ zeptal se Langdon a očima sledoval Teabingův revolver.

„To byla Saunièrova chyba,“ odpověděl Teabing. „On a jeho *sénéchaux* Silasovi lhali. Jinak bychom byli získali základní kámen bez komplikací. Nedokázal jsem si představit, že by velmistr zašel tak daleko, aby mě oklamal, a že odkáže základní kámen své odcizené vnučce.“ Teabing se s pohrdáním podíval na Sophii. „Někomu tak nekvalifikovanému k pochopení toho, co drží v ruce, že bude potřebovat, aby ji za ruku držel symbololog.“ Teabing se už zase díval na Langdona. „Naštěstí se, Roberte, ukázalo, že vaše účast mé snažení spasila. Místo aby základní kámen zůstal v depozitní bance uzamčen navěky, vy jste jej získali a přinesli přímo do mého domu.“

Kam jinam jsme měli jít? pomyslel si Langdon. *Komunita historiků grálu je poměrně malá a Teabinga jsem znal už z dřívějška.*

Teabing se tvářil samolibě. „Když jsem se dozvěděl, že vám umírající Saunière nechal vzkaz, byl jsem si dost jistý, že máte v rukou cennou informaci Převorství. Jestli se jednalo přímo o základní kámen nebo o návod, kde jej nalézt, to jsem nevěděl. Ale když jste měli v patách policii, tak trochu jsem očekával, že se nakonec objevíte na mém prahu.“

Langdonovy oči plály. „A kdybychom se tam neobjevili?“

„Připravoval jsem plán, jak vám podat pomocnou ruku. Tak či onak by se základní kámen nakonec dostal na zámek Villette. Skutečnost, že jste ho sami od sebe vložili do mých rukou, jen dokazuje, že má mise je oprávněná.“

„Cože?“ Langdon byl rozhořčen.

„Silas se měl vloupat na zámek Villette a základní kámen vám ukrást – tak by vás vyřadil z dalších událostí, aniž byste přišli k úrazu, a já bych byl mimo podezření. Když jsem ale viděl spletitost Saunièrových kódů, rozhodl jsem se, že vás oba nechám ještě nějakou dobu ve hře. Samozřejmě jsem mohl Silase použít k tomu, aby základní kámen ukradl kdykoli později, až budu vědět dost na to, abych pokračoval sám.“

„Templářský kostel,“ hlesla Sophie a ublíženě se dívala na Teabinga.

Začíná jim svítat, pomyslel si Teabing. Od samého počátku věděl, že v templářském kostele žádné hrobky rytířů nejsou, ale to místo posloužilo jako vynikající návnada, a navíc díky němu získal příležitost k tomu, aby se zmocnil kryptexu. Všechno se vyvíjelo výborně, dokud Langdon nezačal nečekaně vyhrožovat, že základní kámen raději roztříští o podlahu, než aby jej odevzdával Silasovi. Pak Remy zpanikařil a pošetile se jim ukázal. *Osoba, která mě mohla kompromitovat, odhalila svoji tvář!* Remy

Teabinga vyvlekl z kostela a volně jej svázal vzadu v limuzíně. Silas o Teabingově skutečné identitě nevěděl nic. Provazy i páska přes ústa byly jen naoko – podvod kvůli Silasovi. Jakmile se v limuzíně zvedla zvukotěsná přepážka, Teabing se z volných pout vyvlékl a zatelefonoval Silasovi, který seděl na předním sedadle. Nasadil svůj falešný francouzský přízvuk a poslal Silase do londýnského sídla Opus Dei. Později zavolal anonymně na policii a dal jim tip, kde mohou Silase nalézt.

Jedna slepá ulička vyřešena.

Druhá stopa byla obtížnější. Remy.

Teabing nad tímto rozhodnutím dlouho váhal, ale nakonec si Remy svůj ortel podepsal sám. *Každá výprava za grálem si žádá oběti.* Nejčistší řešení se Teabingovi v zadním oddělení limuzíny přímo nabízelo – kapesní láhev, nějaký koňak a plechovka burských oříšků. Prášek ze dna plechovky bude stačit. Když Remy zaparkoval limuzínu u parku svatého Jakuba, Teabing vystoupil, přešel k předním dveřím a sedl si vedle Remyho. O několik minut později z vozu zase vystoupil, opět vešel do zadního oddělení, zbavil se důkazů a nakonec se vydal do opatství, aby uskutečnil poslední fázi své mise.

Westminsterské opatství odtamtud bylo pár kroků, a přestože Teabingovy ortopedické výztuhy způsobily na detektoru kovů poplach, hlídka si nebyla jistá, co by měla udělat. *Požádáme ho, aby si to sundal a pak se detektorem proplazil? Máme toho tělesně postiženého člověka prohledávat?* Teabing zmateným strážím předložil daleko jednodušší řešení – kartu s pečetí, na které bylo uvedeno, že je rytířem Koruny. Hlídači se málem srazili, jak jej uctivě vpouštěli dovnitř.

Když se teď Teabing díval na zmateného Langdona a Sophii, musel odolávat pokušení vysvětlit jim, jak geniálně zatáhl Opus Dei do věci, která brzy položí na lopatky celou církev. To ale bude muset počkat. Teď je třeba udělat jiné věci.

„*Mes amis,*“ promluvil Teabing bezchybnou francouzštinou, „*vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c´est le Saint-Graal qui vous trouve.*“ Usmál se. „Naši společnou cestu nelze vyjádřit jasněji. Grál nás vskutku nalezl.“

Ticho.

Šeptem je oslovil: „Poslouchejte. Slyšíte to? Grál k nám promlouvá přes propast mnoha staletí. Prosí nás, abychom jej vysvobodili z bláhovosti Převorství. Vyzývám vás, abyste nepromarnili tuto příležitost. Na celém světě pravděpodobně neexistují jiní tři lidé, kteří by měli větší šanci rozluštit kód a otevřít kryptex.“ Teabing se odmlčel. Jeho oči jasně planuly.

„Musíme společně složit přísahu. Slib věrnosti jeden druhému. Rytířskou oddanost našemu úkolu – odhalit pravdu a zveřejnit ji.“

Sophiiny oči se vpily hluboko do Teabingových. Pak ocelově chladným tónem promluvila: „Nikdy nebudu skládat přísahu s vrahem svého dědečka. S výjimkou přísahy, že vás nechám zavřít do vězení.“

Teabingovi pokleslo srdce, ale pak se rozhodl. „Je mi líto, že to cítíte takto, *mademoiselle*.“ Obrátil se a namířil zbraň na Langdona. „A vy, Roberte? Jdete se mnou, nebo proti mně?“

100

Tělo biskupa Manuela Aringarosa už zažilo mnoho druhů bolesti, ale palčivé horko střelné rány v hrudi pro něj bylo něčím novým. Hlubokým a vážným. Nebylo to jen zranění těla… ale i jeho duše.

Aringarosa otevřel oči, aby se rozhlédl, ale kapky deště na tváři mu rozostřily zrak. *Kde to jsem?* Cítil, že jej drží silné paže, které nesou jeho bezvládné tělo jako velkou polámanou panenku. Černá sutana volně pleskala o zem.

Podařilo se mu zvednout ruku, otřel si oči a spatřil, že muž, který jej nese, je Silas. Velký albín se namáhavě pohyboval po mokrém chodníku a křičel, že potřebuje do nemocnice. Jeho hlas zněl jako nervy drásající vytí zvířete v agonii. Své červené oči měl upřené před sebe a po bledé zakrvácené tváři mu stékaly slzy.

„Můj synu,“ zašeptal Aringarosa, „jsi zraněn.“

Silas se podíval biskupovi do očí. Jeho tvář byla stažená úzkostí. „Je mi to tak líto, otče.“ Zdálo se, že přes svou bolest téměř není schopen mluvit.

„Ne, Silasi,“ odpověděl Aringarosa. „To mně je všechno líto. Je to moje chyba.“ *Učitel mi slíbil, že se nebude zabíjet, a já jsem ti nakázal, abys jej ve všem poslechl.* „Byl jsem příliš dychtivý. Příliš bojácný. Ty i já – oba jsme byli podvedeni.“ *Učitel by nám svatý grál nikdy nepředal.*

Biskup Aringarosa, schoulený v rukou muže, kterého před tolika lety přijal k sobě, začal vzpomínat. Na Španělsko. Na své skromné začátky, kdy se Silasem postavil malý katolický kostel v Oviedu. A později na New York City, kde hlásal slávu Boží pomocí velikého střediska Opus Dei na Lexington Avenue.

Před pěti měsíci biskup Aringarosa obdržel katastrofální zprávy. Jeho celoživotní dílo bylo v ohrožení. Vzpomínal si – se všemi živými detaily –

na setkání na zámku Gandolfo, které změnilo jeho život… na zprávy, které uvedly celou tuto pohromu do pohybu.

Aringarosa vešel do astronomické knihovny na zámku Gandolfo se vztyčenou hlavou a očekával, že bude přivítán řadou vstřícných rukou, které se budou předhánět v gratulacích za kvalitní práci odvedenou ve službách katolicismu v Americe.

V knihovně však byli pouze tři lidé.

Vatikánský sekretář. Otylý. Zarputilý.

Dva vysoce postavení vatikánští kardinálové. Pobožnůstkářští. Samolibí.

„Sekretáři?“ promluvil zmateně biskup.

Otylý dozorce nad právními záležitostmi Vatikánu potřásl Aringarosovi rukou a pokynul ke křeslu na opačné straně stolu. „Udělejte si pohodlí, prosím.“

Aringarosa se posadil a cítil, že něco není v pořádku.

„Nejsem příliš dobrý v nezávazné konverzaci, biskupe,“ řekl sekretář, „takže půjdu přímo k věci a sdělím vám důvod vaší návštěvy.“

„Prosím. Mluvte otevřeně.“ Aringarosa se podíval na dva kardinály, kteří si jej na oplátku měřili s upjatým očekáváním.

„Jak jste si dobře vědom,“ pokračoval sekretář, „Jeho Svatost i ostatní v Římě jsou v poslední době znepokojeni politickými důsledky konzervativních a kontroverzních praktik Opus Dei.“

Aringarosa se okamžitě naježil. Něco podobného mu při nesčetných příležitostech říkal i nový papež, který se ukázal být – k Aringarosovu velkému zklamání – neobyčejně halasným zastáncem liberálních změn v církvi.

„Chtěl bych vás ujistit,“ dodal rychle sekretář, „že Jeho Svatost nechce nijak ovlivňovat chod vašeho duchovenstva.“

To doufám že ne! „Proč jsem tedy zde?“

Velký muž si povzdechl. „Biskupe, nevím, jak bych vám to měl sdělit delikátně, a proto vám to řeknu přímo. Před dvěma dny se Vatikánská rada jednohlasně rozhodla, že zruší vatikánské posvěcení činnosti Opus Dei.“

Aringarosa si byl jistý, že špatně slyšel. „Promiňte?“

„Otevřeně řečeno, za šest měsíců ode dneška už Opus Dei nebude považován za vatikánské prelátství. Budete samostatnou církví. Oddělíte se od Svaté Stolice. Jeho Svatost s tím souhlasí a právní dokumenty už se připravují.“

„Ale… to je nemožné!“

„Právě naopak, je to docela dobře možné. A nezbytné. Jeho Svatost je znepokojena vaším agresivním přístupem při získávání nových členů a také tím, že trváte na sebeumrtvování.“ Odmlčel se. „A vaším přístupem k ženám. Jednoduše řečeno, z Opus Dei se stala nepříjemná přítěž.“

Biskup Aringarosa nevěřil vlastním uším. „*Přítěž?*“

„Jistě nemůžete být překvapen, že to došlo tak daleko.“

„Opus Dei je jedinou katolickou organizací, jejíž členská základna se rozrůstá!“

„To je pravda. Také nám to všem dělá starosti.“

Aringarosa vyskočil. „Zeptejte se Jeho Svatosti, jestli Opus Dei bylo přítěží i v roce 1982, kdy zachránilo Vatikánskou banku!“

„Vatikán vám za to bude vždy vděčný,“ řekl sekretář uklidňujícím hlasem, „ale přesto – existují stále lidé, kteří věří tomu, že vaše finanční výpomoc z roku 1982 byla jediným důvodem, proč vám vůbec papež Jan Pavel II. přiřkl status svého osobního prelátství.“

„To není pravda!“

„Ať už je to jak chce, připravujeme takové podmínky odluky, které budou zahrnovat splacení finančních prostředků, které jste nám poskytli. Dostanete je v pěti splátkách.“

„Snažíte se mě vyplatit?“ užasl Aringarosa. „Platíte mi, abych tiše odešel? Vždyť Opus Dei je posledním hlasem rozumu!“

Jeden z kardinálů vzhlédl. „Promiňte, říkal jste *rozumu*?“

Aringarosa se naklonil a opřel se dlaněmi o stůl. Hlas mu zostřel. „Přemýšlel jste někdy o tom, proč tolik katolíků opouští církev? Podívejte se kolem sebe, kardinále. Lidé ztratili respekt. Pevné body víry jsou pryč. Z doktríny se stala hesla z laciného jídelního lístku. Abstinence, zpověď, svaté přijímání, křest, mše – vyberte si, co chcete – jakoukoli kombinaci, která se vám líbí, a zbytek klidně ignorujte. Jaké duchovní vedení to církev nabízí?“

„Zákony třetího století,“ řekl druhý kardinál, „nemohou být aplikovány na současné Kristovy následníky. Ta pravidla v dnešní společnosti nefungují.“

„Nu, zdá se mi, že v Opus Dei fungují velice dobře!“

„Biskupe,“ ozval se sekretář rozhodným hlasem. „Z úcty k dobrým vztahům, které vaše organizace měla s bývalým papežem, poskytne Jeho Svatost Opus Dei šest měsíců na to, aby se *dobrovolně* odtrhlo od Vatikánu. Navrhuji vám, abyste to zdůvodnili rozdílností názorů mezi vaší organizací a Svatou Stolicí, a pak ustavili svou vlastní křesťanskou církev.“

„To odmítám!“ vykřikl Aringarosa. „A řeknu mu to osobně!“

„Obávám se, že Jeho Svatost se s vámi již nechce setkat.“

Aringarosa si stoupl. „Jistě si *nedovolí* zrušit osobní prelátství zřízené minulým papežem!“

„Je mi líto.“ Sekretář se díval Aringarosovi upřeně do očí. „Bůh dal, Bůh vzal.“

Biskup po této schůzce doslova vyklopýtal z místnosti plný zmatku a paniky. Když se vrátil do New Yorku, celé dny se beznadějně díval k nebi, přemožený smutkem nad budoucností křesťanství.

O několik týdnů později přijal telefonní hovor, který to vše změnil. Volající mluvil jako Francouz a představil se jako *Učitel* – běžný titul v prelátství. Řekl, že ví o plánech Vatikánu týkajících se přerušení styků s Opus Dei.

Jak to mohl vědět? přemýšlel Aringarosa. O chystaném zrušení vědělo jen několik nejvyšších vatikánských představitelů.

„Mám uši všude, biskupe,“ zašeptal Učitel, „a díky nim jsem získal jisté vědomosti. S vaší pomocí dokážu najít úkryt posvátné relikvie, která vám dá ohromnou moc… moc, díky níž se bude Vatikán před vámi klanět. Moc, díky níž spasíte celou víru.“ Odmlčel se. „Nejen pro Opus Dei. Pro všechny lidi.“

Bůh vzal… a Bůh dal. Aringarosa pocítil nový paprsek naděje. „Řekněte mi o vašem plánu.“

Když se otevřely dveře nemocnice Parkside poblíž Kensingtonské zahrady, byl biskup Aringarosa v bezvědomí. Silas se vpotácel na nemocniční chodbu na pokraji vyčerpání. Klesl na kolena a vykřikl o pomoc. Všichni kolem se v úžasu dívali na polonahého albína, který v náručí nesl krvácejícího kněze.

Lékař, který Silasovi pomáhal biskupa uložit na nemocniční pojízdná nosítka, se zachmuřil, když nahmatal jeho puls. „Ztratil hodně krve. Nevypadá to dobře.“

Aringarosova víčka se zachvěla a biskup se na chvíli probral z bezvědomí. Očima vyhledal Silase. „Můj synu…“

Silasova duše bouřila lítostí a vztekem. „Otče, i kdyby mi to mělo trvat celý zbytek života, najdu toho, kdo nás podvedl, a zabiju ho.“

Aringarosa zavrtěl smutně hlavou. „Silasi, jestli ses ode mne nic nenaučil, prosím… zapamatuj si tohle.“ Vzal ho za ruku a pevně ji stiskl. „Odpuštění je největším darem Božím.“

„Ale otče…“

Biskup zavřel oči. „Silasi, musíš se modlit.“

101

Robert Langdon stál pod vznešenou kupolí liduprázdné kapituly a díval se do hlavně Teabingovy zbraně.

Et tu, Robert? Jsi se mnou, nebo proti mně? Slova královského mu historika ještě doznívala v hlavě.

Langdon věděl, že na tuto otázku neexistuje žádná uspokojivá odpověď. Když řeknu ano, potopím Sophii. Když řeknu ne, nebude mít Teabing jinou možnost, než nás oba namístě zastřelit.

Léta, po která Langdon přednášel studentům, jej sice nijak nepřipravila na situaci, kdy bude stát před hlavní namířeného revolveru, ale ve třídách se naučil, jak má odpovídat na paradoxní otázky. *Jestliže neexistuje žádná správná odpověď, lze udělat jedinou poctivou věc.*

Uchýlit se do šedé oblasti mezi ano a ne.

Být zticha.

Langdon se díval na kryptex, který držel v ruce, a pak od Teabinga jednoduše poodešel.

Aniž by zvedl oči, ustoupil o několik kroků dozadu do středu velkého prázdného prostoru kapituly. Neutrální půda. Doufal, že jeho soustředěný pohled na kryptex Teabingovi signalizuje, že je ochoten s ním spolupracovat, zatímco jeho mlčení naznačuje Sophii, že ji neopustí.

A zatím získám čas, abych něco vymyslel.

Přemýšlení bylo přesně to, co po něm Teabing chtěl. *Proto mi podal ten kryptex. Abych pocítil váhu a důležitost svého rozhodnutí.* Britský historik doufal, že dotek velmistrova kryptexu Langdona přiměje uvědomit si důležitost jeho obsahu a způsobí, že vědecká zvídavost u něho překoná všechno ostatní. Langdonovi mělo dojít, že neúspěch při otevírání kryptexu bude znamenat ztrátu dějin jako takových.

Langdon se obával, že správné heslo je asi jedinou zbývající nadějí, že se mu podaří zachránit Sophii život. *Jestli se dokážu dostat k tomu plánu, Teabing bude vyjednávat.* Langdon se přinutil soustředit se na tento kritický úkol a pomalu se přesouval směrem k vzdálenějším oknům… a představoval si přitom Newtonovu hrobku.

Vždyť díky ní on znával církve zášť
pro sémě růže jest ta koule plášť.

Otočil se zády k ostatním a přešel k vzdáleným vysokým oknům, v jejichž barevných mozaikách hledal nějakou inspiraci. Nic ho ale nenapadalo.

Představ si, jak asi uvažoval Saunière, nabádal se a díval se přitom ven do College Garden. *Jaká koule by podle něj na Newtonově hrobce měla být?* V padajícím dešti se objevovaly obrazy hvězd, komet a planet, ale Langdon na ně nedbal. Saunière nebyl vědec. Byl to především humanista, umělec a historik. *Posvátná žena… kalich… růže… zapovězená Máří Magdalena… pád Bohyně… Svatý grál.*

Legendy vždy líčily grál jako krutou milenku, která tančí ve stínech, kam nedohlédnete, která vám šeptá do ucha, abyste učinili ještě jeden krok, a pak beze stopy zmizí v mlze.

Když se Langdon díval na zmítající se větve stromů v College Garden, cítil její hravou přítomnost. Znamení byla všude. Jako vysmívající se silueta vystupující z mlhy, třpytily se větve nejstarších britských jabloní v dešti jako Venuše, které budou brzy poseté květy s pěti okvětními lístky. Bohyně teď byla v zahradě. Tančila v dešti, zpívala písně dávno minulých věků a vykukovala z pupenů na větvích jabloní, jako kdyby chtěla Langdonovi připomenout, že plod vědění roste mimo jeho dosah.

Na druhé straně místnosti se Teabing sebejistě díval na Langdona, jak očarovaně zírá z okna.

Přesně jak jsem doufal, pomyslel si. Přidá se ke mně.

Už nějakou dobu si myslel, že Langdon by mohl v ruce držet klíč ke grálu. Nebylo žádnou náhodou, že spustil svůj plán té samé noci, kdy se Langdon měl setkat s Jacquesem Saunièrem. Teabing starého správce odposlouchával a byl si jistý, že Saunièrova dychtivost setkat se s Langdonem může znamenat jedinou věc. *Langdonův tajemný rukopis rezonuje s myšlenkami Převorství. Langdon uhodl pravdu a Saunière se obává, že ji zveřejní.* Teabing si byl jistý, že velmistr si Langdona pozval proto, aby jej umlčel.

Pravda musela mlčet už příliš dlouho!

Teabing věděl, že musí jednat rychle. Silasův útok měl dva cíle. Zabránit Saunièrovi, aby přesvědčil Langdona, že má zůstat zticha, a kromě toho zajistit, že jakmile se základní kámen dostane Teabingovi do rukou, bude Langdon v Paříži pro případ, že by s ním Teabing potřeboval něco konzultovat. Nakonec to dopadlo tak, že Langdon přišel do zámku Villette sám od sebe. *To byla další známka toho, že grál touží po tom, aby byl nalezen.*

Připravit osudovou schůzku Saunièra se Silasem bylo až příliš snadné. *Znal jsem Saunièrovy nejhlubší obavy.* Včera odpoledne Silas správci zavolal a hrál roli zmateného a rozrušeného kněze. „*Monsieur* Saunière, odpusťte mi, ale musím s vámi okamžitě mluvit. Nikdy bych neměl porušit posvátnost zpovědního tajemství, ale v tomto případě mám pocit, že musím. Právě jsem vyslechl zpověď muže, který tvrdil, že zavraždil členy vaší rodiny."

Saunièrova odpověď byla znepokojená, ale opatrná. „Má rodina zahynula při nehodě. Tak celou záležitost uzavřela policie."

„Ano, při *automobilové* nehodě," řekl Silas, zasekávaje háček. „Muž, který se mnou mluvil, říkal, že srazil jejich auto ze silnice do řeky."

Saunière byl zticha.

„*Monsieur* Saunière, nikdy bych vám netelefonoval, kdyby ten člověk nepoznamenal něco v tom smyslu, že jsem se začal bát o *vaši* bezpečnost." Odmlčel se. „A zmínil se také o vaší vnučce, Sophii."

Zmínka o Saunièrově vnučce byla rozhodujícím okamžikem. Správce začal jednat. Požádal Silase, aby za ním okamžitě přišel na nejbezpečnější místo, které Saunière znal – do jeho kanceláře v Louvru. Pak zavolal Sophii, aby ji varoval, že může být v nebezpečí. Schůzka s Robertem Langdonem byla rychle zapomenuta.

Když teď Langdon odešel od Sophie na druhý konec místnosti, cítil Teabing, že se mu podařilo mezi ně vrazit klín. Sophie Neveuová spolupráci odmítá, ale Langdon jednoznačně vidí věci v širších souvislostech. Pokouší se přijít na to heslo. *Chápe důležitost nalezení grálu a uvolnění jeho pout.*

„On vám ten kryptex neotevře," pronesla chladně Sophie. „I kdyby to uměl."

Teabing mířil na Sophii, ale pozoroval Langdona. Byl si jistý, že svou zbraň bude muset použít. I když z toho neměl radost, věděl, že v rozhodujícím okamžiku váhat nebude. *Dal jsem jí příležitost, aby udělala správnou věc. Grál je větší a důležitější než kdokoli z nás.*

V tom okamžiku se Langdon odvrátil od okna. „Ta hrobka…," ozval se náhle a v očích se mu odrážel slabý odlesk naděje. „Vím, kde máme na Newtonově hrobě hledat. Ano, myslím, že na to heslo dokážu přijít!"

Teabingovi se rozbušilo srdce. „Kde, Roberte? Řekněte mi to!"

Sophie se zhrozila. „Roberte, ne! Přece mu nepomůžeš, nebo snad *ano*?"

Langdon se k nim rozhodným krokem přiblížil, třímaje před sebou zavřený kryptex. „Ne," odpověděl a jeho pohled ztvrdl, když jej obrátil na Teabinga. „Ne, dokud tě nenechá jít."

Teabingův optimismus polevil. „Jsme tak blízko, Roberte. Neopovažujte se začínat nějaké hrátky!"

„Žádné hrátky," odsekl Langdon. „Pusťte ji. Pak půjdeme k Newtonově hrobce. Otevřeme ten kryptex společně."

„Já nikam nepůjdu," prohlásila Sophie a zelené oči se jí zúžily vztekem. „Dědeček dal ten kryptex mně. Vy ho nemáte co otevírat."

Langdon se k ní pln strachu otočil. „Sophie, prosím! Jsi v nebezpečí. Pokouším se ti pomoct!"

„Jak? Tím, že vyzradíš tajemství, při jehož obraně můj dědeček zemřel? On ti důvěřoval, Roberte. *Já* jsem ti věřila!"

V Langdonových modrých očích se teď zračila panika a Teabing se musel usmívat, když se díval, jak se ti dva hádají mezi sebou. Langdonovy pokusy o galantní jednání byly spíš patetické než realistické. *Na prahu odhalení největšího tajemství našich dějin si dělá starosti kvůli ženě, která dokázala, že naší věci není hodna.*

„Sophie," žadonil Langdon. „Prosím… musíš odejít."

Zavrtěla hlavou. „Ne, dokud mi nedáš ten kryptex, nebo pokud ho nerozbiješ o podlahu."

„Cože?" zalapal Langdon po dechu.

„Roberte, můj dědeček by byl raději, kdyby jeho tajemství bylo navěky ztraceno, než aby se dostalo do rukou jeho vraha."

„Jak to můžete vědět?" vyštěkl Teabing podrážděně. „Posledních deset let jste ho ignorovala. Znala jste jej vůbec? Opravdu si myslíte, že zemřel včera v noci? Ne, ne. Byl mrtev už několik let – od okamžiku, kdy ho církev připravila o rodinu. A pak se od něj odvrátila jeho jediná vnučka, která dokonce odmítala i číst jeho dopisy."

„Leighu!" vykřikl Langdon. „To stačí."

„Ne, Roberte, nestačí! Slečno Neveuová, to díky *vaší* zatvrzelosti bylo po všechny ty roky Převorství v zajetí církevních výhrůžek. Byla to vaše tvrdohlavost, která vašemu dědečkovi bránila, aby se s vámi sešel a vysvětlil vám svou situaci. Stála jste pravdě v cestě už dost dlouho a já rozhodně nedovolím, abyste bránila v jejím zveřejnění byť jen o vteřinu déle! Kdybyste dokázala na okamžik otevřít oči, viděla byste, že se váš dědeček na vás právě teď dívá a přeje si, abyste nám pomohla v dokončení úkolu, při jehož plnění on sám neuspěl."

Zdálo se, že se Sophie rozpláče, ale nestalo to se. Dívala se přímo na Teabinga. „Zastřelte mě, jestli musíte. Ale dědečkův odkaz ve vašich rukách nenechám."

Dobře. Teabing pečlivě zamířil.

„Ne!" vykřikl Langdon a zvedl kryptex vysoko nad hlavu. „Leighu, jestli o tom budete byť jenom uvažovat, pustím to na zem."

Teabing se zasmál. „Tahle lest fungovala na Remyho. Nikoli na mě. Na to vás znám až příliš dobře."

„Opravdu, Leighu?"

Opravdu. Vaše pokerová tvář potřebuje vylepšit, příteli. Trvalo mi to několik vteřin, ale teď jasně vidím, že lžete. Nemáte ani tušení, kde bychom na Newtonově hrobce měli najít odpověď. „Teď vážně, Roberte. Víte, po čem se máme na té hrobce dívat?"

„Ano."

Zachvění Langdonových víček bylo krátké, ale Teabing je zachytil. Lže. Je to jen zoufalý, patetický pokus o Sophiinu záchranu. Teabing se v Robertu Langdonovi hluboce zklamal.

Jsem osamělý rytíř, obklopený nehodnými dušemi. A základní kámen budu muset rozluštit sám.

Langdon se Sophií pro něj ale nadále představovali nebezpečí… a pro grál také. Ať už bylo jeho rozhodnutí jakkoli bolestné, věděl, že je dokáže provést. Jediným problémem bude přesvědčit Langdona, aby položil kryptex. Pak bude moci tuto šarádu bezpečně ukončit.

„Znamení důvěry," navrhl Teabing a sklonil revolver k zemi. „Položte ten základní kámen a promluvíme si."

Langdon věděl, že jeho lež selhala.

V Teabingových očích viděl nezvratné rozhodnutí. Přichází okamžik pravdy. *Jakmile to položím na zem, oba nás zabije.* Aniž by se podíval na Sophii, cítil, jak se k němu její srdce obrací v tichém zoufalství. *Roberte, tenhle člověk si grál nezaslouží. Prosím, nesvěřuj ho do jeho rukou. Bez ohledu na cenu, jakou to bude mít.*

Langdon došel k rozhodnutí už před několika minutami, když stál sám u okna a pozoroval stromy v College Garden.

Musím ochránit Sophii.

Musím ochránit grál.

Téměř vykřikl zoufalstvím. *Ale já nevím, jak to mám udělat!*

Těch několik minut zklamání a úžasu nad Teabingovou rolí v celé věci s sebou přineslo i okamžik jasnozřivosti – průzračnější, než jaký zažil kdy

předtím. *Pravda je přímo před tvýma očima, Roberte.* Nevěděl, odkud to náhlé prozření přišlo. *Grál se ti nevysmívá. Volá na toho, kdo je ho hoden.*

Langdon si pomalu dřepl k zemi a kryptex se tak ocitl jen několik centimetrů nad kamennou podlahou.

„Ano, Roberte," zašeptal Teabing a namířil na něj revolver. „Položte to na zem."

Langdon zvedl hlavu ke stropu, do zející prázdnoty kupole kapituly. Pak přenesl pohled zpátky na Teabingovu zbraň, která mířila přímo na něj.

„Je mi líto, Leighu."

Jediným plynulým pohybem Langdon vyskočil a vymrštil kryptex přímo vzhůru k báni nad hlavou.

Leigh Teabing si ani neuvědomil, že jeho prst stiskl spoušť, ale z revolveru vyšla hromová rána. Langdonova shrbená postava teď letěla vertikálně vzduchem a kulka se zaryla do podlahy v místech, kde předtím stál. Polovina Teabingova mozku chtěla znovu zamířit a vztekle vystřelit na svůj cíl, ale ta mocnější půle přiměla jeho oči, aby sledovaly let kryptexu ke kupoli.

Základní kámen!

Zdálo se, že se zastavil čas. Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Teabingův svět se zúžil na letící kryptex. Díval se, jak stoupá ke stropu kapituly… na okamžik se zastavuje na vrcholu své křivky… a pak stále rychleji padá k zemi, točí se a přibližuje ke kamenné podlaze, na níž se roztříští.

Všechny Teabingovy naděje a sny se řítily do propasti. *Nesmí dopadnout na zem! Musím ho chytit!* Jeho tělo instinktivně zareagovalo. Odhodil zbraň, vrhl se kupředu a vymrštil své měkké, pěstěné ruce. Podařilo se mu základní kámen zachytit – těsně předtím, než dopadl na podlahu!

Skácel se na zem, svíraje kryptex v ruce. Ten ale padal příliš rychle. Na podlaze kapituly nebylo nic, co by mohlo zmírnit jeho dopad a kryptex tvrdě narazil na kameny.

Z jeho nitra se ozval odporný křupavý zvuk rozbíjeného skla.

Teabing celou vteřinu nedýchal. Ležel natažený na studené podlaze, díval se na mramorový válec ve vztažené ruce a úpěnlivě prosil skleněnou nádobu, aby vydržela. Pak ale vzduch prořízl ostrý pach octa a Teabing cítil, jak mu přes prsty začíná z kryptexu vytékat nějaká kapalina.

Zachvátila ho divoká panika. *NE!* Ocet teď ze základního kamene vytékal proudem a Teabing si představil, jak se uvnitř rozpouští plán cesty ke svatému grálu. *Roberte, ty blázne! Tajemství je ztraceno!*

Teabing začal nekontrolovatelně vzlykat. *Grál je pryč. Všechno je zničeno.* Nevěřícně se otřásl nad Langdonovým činem a pokusil se válec násilím rozevřít a zahlédnout tak alespoň prchavý obrázek dějin předtím, než se navždy dokonale rozpustí. Když však zatáhl za opačné konce kryptexu, k svému ohromení zjistil – že jde otevřít!

Zalapal po dechu a podíval se dovnitř. Kryptex byl prázdný, až na několik střepů vlhkého skla. Žádný rozpuštěný papyrus. Teabing se otočil a podíval se na Langdona. Sophie stála vedle Roberta a mířila na Teabinga revolverem.

Teabing se znovu zmateně podíval na kryptex, a vtom to uviděl. Písmena nebyla seřazena náhodně. Tvořila anglické slovo APPLE, tedy „jablko".

„Koule, kterou pojedla Eva," pronesl Langdon chladně „a vyvolala tak Boží hněv. Prvotní hřích. Symbol pádu posvátné ženy."

Teabing cítil, jak na něj tato pravda padá s bolestnou jasností. Koule, která měla být na Newtonově hrobě – to nemohlo být nic jiného než jablko, plod z čeledi růžovitých, v jehož středu se ukrývají semena další generace, jablko, které Newtona udeřilo do hlavy a inspirovalo tak jeho životní dílo, jež se setkalo s nelibostí církve. *Vždyť díky ní on znával církve zášť, pro sémě růže jest ta koule plášť.*

„Roberte," koktal užasle Teabing. „Vy jste to otevřel. Kde… je plán?"

Langdon bez mrknutí oka sáhl do náprsní kapsy svého tvídového saka a opatrně vytáhl jemně stočený papyrus. Pak – jen několik metrů od místa, kde ležel Teabing – svitek rozmotal a podíval se na něj. Po delší chvíli se mu na tváři rozhostil vědoucí úsměv.

On to ví! Teabingovo srdce po té informaci zoufale prahlo. Celoživotní sen byl přímo před jeho očima. „Řekněte mi to!" vykřikl. „Prosím! Ach, Bože, prosím! Ještě není pozdě!"

Když se na chodbě vedoucí ke kapitule rozlehl zvuk běžících kroků, Langdon mlčky papyrus svinul a uložil jej zpět do kapsy.

„Ne!" zaječel Teabing a marně se pokoušel vstát.

Pak se rozletěly dveře a dovnitř vpadl Bezu Fache jako býk do arény. Jeho ocelové oči rychle přejely celou místnost a okamžitě zakotvily na Leighu Teabingovi, ležícím bezmocně na podlaze. Fache si ulehčeně oddychl, schoval pistoli a otočil se k Sophii. „Agentko Neveuová, jsem

velice rád, že jste spolu s panem Langdonem v bezpečí. Měli jste jít na policejní stanici, jak jsem vám říkal.“

Fachovi v patách dorazila i britská policie, zvedla svého poraženého vězně a nasadila mu pouta. „Je to v jeho kapse!“ křičel Teabing jako šílenec. „Má plán cesty ke svatému grálu!“

Když ho násilím vlekli z místnosti, Teabing ještě otočil hlavu a zavyl. „Roberte! Řekněte mi, kde je schovaný!“

Langdon se mu podíval přímo do očí a odpověděl: „Grál nalezne jen ten, kdo je toho hoden, Leighu. Sám jste mě to naučil.“

102

Na Kensingtonskou zahradu padala hustá mlha, když se Silas vpotácel do tichého koutku, aby jej nikdo neviděl. Klekl si na mokrou trávu a cítil teplý proud krve, vytékající ze střelné rány pod žebry. Tiše se díval přímo před sebe.

Díky mlze to tu vypadalo jako v nebi.

Pozvedl krvavé ruce k modlitbě a pozoroval, jak mu kapky deště laskají prsty, omývají je a ochlazují. Cítil dopadající krůpěje i na zádech a ramenou a věděl, že celé jeho tělo kousek po kousku splývá s okolní mlhou.

Jsem duch.

Zvedl se mírný vítr, který s sebou nesl vlhkou, zemitou vůni nového života. Silas se modlil každou živou buňkou svého těla. Modlil se za odpuštění. Modlil se za slitování. A především se modlil za svého rádce, biskupa Aringarosu, aby jej Pán nepovolal k sobě předčasně. *Ještě toho musí tolik vykonat.*

Mlha se teď kolem něj začala převalovat a Silas si připadal nadpozemsky lehký. Byl si jistý, že by mohl volně splývat na křídlech neviditelných přeludů. Zavřel oči a vyřkl konečnou modlitbu.

Odněkud z mlhy k němu šeptem promlouval hlas Manuela Aringarosy.

Náš Pán je dobrý a milosrdný Bůh.

Silasova bolest začala mizet a on věděl, že biskup bude v pořádku.

103

Bylo už pozdní odpoledne, když londýnské slunce konečně prorazilo dešťovými mraky a začalo vysoušet mokré ulice města. Bezu Fache unaveně vyšel z místnosti určené k výslechům a mávl na taxi. Sir Teabing halasně popíral svou vinu, ale z jeho nesouvislého blábolení o svatém grálu, tajných dokumentech a tajemných bratrstvech měl Fache dojem, že prohnaný historik připravuje půdu svým právníkům, aby mohli postavit obhajobu na „pomatení smyslů“.

To jistě, pomyslel si Fache. *Pomatenec.* Teabing prokázal geniální přesnost při přípravě plánů, které měly na každém kroku ochránit jeho nevinu. Odposlouchávací zařízení bylo na místě, kam se člověk trpící následky dětské obrny nemohl dostat. Využil Vatikán i Opus Dei – dvě skupiny, které se ukázaly být naprosto nevinnými. Špinavou práci za něj udělal fanatický mnich a zoufalý biskup. A jediný muž, který by mohl prokázat skutečnou Teabingovu totožnost, příhodně zemřel na alergickou reakci.

To je sotva práce nějakého pomatence, pomyslel si Fache.

Informace, které přicházely ze zámku Villette od seržanta Colletta, naznačovaly, že z Teabingovy vychytralosti by se mohl poučit i samotný Fache. Aby dostal své štěnice do těch nejstřeženějších kanceláří Paříže, obrátil se Teabing o pomoc ke starým Řekům. *Trojští koně.* Některé ze zamýšlených Teabingových obětí obdržely darem drahá umělecká díla, jiní si je koupili sami na aukci, jejíž průběh Teabing pečlivě naaranžoval. Pokud šlo o Saunièra – správce Louvru dostal pozvánku na večeři na zámku Villette, aby se mohla prodiskutovat možnost, že by Teabing financoval nové Leonardovo křídlo v Louvru. K pozvání byla připojena nevinně vyhlížející douška, v níž Teabing psal, že jej fascinuje model rytíře, kterého, jak se vypráví, měl Saunière sestrojit. *Přineste jej s sebou na večeři*, navrhoval Teabing. Saunière tak zjevně učinil a opustil pak rytíře na dostatečně dlouhou dobu, aby na něm Remy Legaludec stihl provést jisté drobné úpravy.

Fache, sedící na zadním sedadle taxíku, zavřel oči. *Než se vrátím do Paříže, musím vyřídit ještě jednu věc.*

Nemocniční pokoj byl zalitý sluncem.

„Všechny jste nás překvapil,“ usmála se sestra na svého pacienta. „Byl to učiněný zázrak.“

Biskup Aringarosa jí úsměv unaveně oplatil. „Vždycky jsem měl štěstí.“

Sestra dokončila svou práci a odešla z pokoje. Biskup osaměl. Na tváři ho příjemně hřály sluneční paprsky. Minulá noc byla tou nejtemnější v celém jeho dosavadním životě.

Sklesle myslel na Silase, jehož tělo bylo nalezeno v parku.

Prosím, odpusť mi, můj synu.

Aringarosa toužil po tom, aby se Silas stal součástí jeho vítězného plánu. Minulou noc mu ale zavolal Bezu Fache a vyptával se na jeho spojitost s řádovou sestrou, která byla nalezena zavražděná v kostele St. Sulpice. Biskupovi došlo, že celý večer se zvrtl strašidelným směrem. Informace o dalších čtyřech vraždách jeho hrůzu změnila ve vyložená muka. *Silasi, cos to udělal!* Nepodařilo se mu navázat spojení s Učitelem. Pochopil, že byl jen využit. *Zneužit.* Jediným způsobem, jak zastavit ten strašlivý řetězec událostí, který pomáhal uvést do pohybu, bylo vypovědět všechno Fachovi, a od toho okamžiku Aringarosa s Fachem sprintovali, aby dostihli Silase dřív, než jej Učitel přesvědčí, aby zabil ještě někoho dalšího.

K smrti unavený Aringarosa opět zavřel oči a poslouchal televizní zprávy popisující zatčení předního britského rytíře, sira Leigha Teabinga. *Teď se mohou na Učitele podívat všichni.* Teabing se doslechl o plánech Vatikánu exkomunikovat Opus Dei. Proto si vybral Aringarosu – jako dokonale vhodného pěšáka pro svou hru. *Vždyť kdo by dychtivěji skočil po svatém grálu než člověk jako já, který nemá co ztratit? Grál by dodal ohromnou moc každému svému držiteli.*

Sir Teabing svou totožnost chránil opravdu vychytrale – předstíral francouzský přízvuk i svou příslušnost k církvi a za své služby si řekl o to, co ve skutečnosti vůbec nepotřeboval – o peníze. Aringarosa byl příliš zoufalý, než aby ho podezříval. Částka dvaceti milionů eur byla směšnou almužnou v porovnání se získáním grálu, a díky vatikánské splátce nebylo vůbec obtížné ji sehnat. *Slepí vidí to, co chtějí.* Posledním detailem byl Teabingův požadavek, aby platba proběhla v podobě vatikánských dluhopisů, takže kdyby se přihodilo něco nečekaného, stopy by vyšetřovatele zavedly do Říma.

„Rád vidím, že jste v pořádku, biskupe.“

Aringarosa ten drsný hlas ve dveřích okamžitě poznal, ale tvář byla nečekaná – přísné, tvrdé rysy, vlasy sčesané dozadu a široký krk, těsně obepnutý uniformou. „Kapitán Fache?“ řekl Aringarosa. Míra pochopení a porozumění, které kapitán Fache prokázal, způsobila, že si ho biskup představoval úplně jinak.

Kapitán přišel k posteli a na křeslo, které stálo vedle, položil známý těžký kufřík. „Myslím, že tohle patří vám.“

Aringarosa se podíval na kufr plný dluhopisů a okamžitě zahanbeně odvrátil zrak. „Ano… děkuji vám.“ Odmlčel se a nervózně si pohrával s prsty položenými na prostěradle. Pak pokračoval: „Kapitáne, dost jsem o tom přemýšlel a rád bych vás požádal ještě o jednu laskavost.“

„Jistě.“

„Ty rodiny lidí v Paříži, které Silas…“ Odmlčel se a několikrát polkl. „Uvědomuji si, že žádná částka není dostatečnou náhradou, ale přesto, kdybyste byl tak laskav a rozdělil obsah toho kufříku mezi ně… mezi rodiny zavražděných.“

Facheovy černé oči se na něj několik okamžiků upřeně dívaly. „Chvályhodné gesto, biskupe. Dohlédnu na to, aby bylo vaše přání vykonáno.“

Padlo na ně těžké ticho.

V televizi právě odpovídal na otázky novinářů hubený francouzský policista, stojící před rozlehlou budovou. Fache si všiml, kdo to je, a obrátil se k obrazovce.

„Seržante Collete,“ pronášel právě útočným tónem reportér BBC. „Minulou noc váš kapitán veřejně obvinil dva nevinné lidi z vraždy. Budou Robert Langdon a Sophie Neveuová žádat po vašem oddělení satisfakci? Bude tato chyba stát kapitána Fache místo?“

Colletův úsměv byl unavený, ale klidný. „Podle svých zkušeností mohu konstatovat, že kapitán Bezu Fache se jen zřídkakdy mýlí. Ještě jsem s ním o této záležitosti nemluvil, ale podle toho, jak znám jeho pracovní metody, předpokládám, že jeho veřejný hon na agentku Neveuovou a pana Langdona byl součástí plánu na vylákání skutečného viníka.“

Novináři si vyměnili překvapené pohledy.

„Jestli pan Langdon s agentkou Neveuovou byli dobrovolnými účastníky této lsti či nikoli, to mi známo není. Kapitán Fache si své nestandardní metody často nechává pro sebe. V tomto okamžiku mohu pouze potvrdit, že úspěšně zatkl pravého viníka a že pan Langdon i agentka Neveuová jsou oba nevinní a v bezpečí.“

Fache se mírně usmíval, když se obrátil zpátky k Aringarosovi. „Ten Collet je dobrý policista. Myslím, že byl seržantem už dost dlouho.“ Uhladil si rukou vlasy a stále přitom pozoroval Aringarosu. „Biskupe, musím se vrátit do Paříže. Předtím však bude nutno vypořádat se ještě s jednou nepříjemnou věcí: s vaším neplánovaným letem do Londýna.

Podplatil jste pilota, aby změnil kurz letadla. Tím jste porušil řadu mezinárodních úmluv.“

Aringarosa si povzdechl. „Byl jsem zoufalý.“

„Ano. To byl ten pilot také, když ho mí muži vyslýchali.“ Fache sáhl do kapsy a vytáhl prsten s ametystem.

Aringarosovy oči se naplnily slzami, když si ho navlékl zpátky na prst. „Byl jste velice laskavý.“ Natáhl ruku a Fache mu ji stiskl. „Děkuji vám.“

Kapitán nad tím mávl rukou, přešel k oknu a vyhlédl ven na město. Myšlenkami evidentně bloudil kdesi v dálavách. Když se znovu otočil, měla jeho tvář nejistý výraz. „Biskupe, kam odsud zamíříte?“

Tutéž otázku Aringarosovi položili, už když minulou noc odcházel ze zámku Gandolfo. „Řekl bych, že mé cesty jsou právě tak nejisté jako vaše.“

„Ano.“ Fache se odmlčel. „Myslím, že půjdu brzy do penze.“

Aringarosa se usmál. „Trocha víry dokáže zázraky, kapitáne. Stačí jen trocha víry.“

104

Rosslynská kaple – často nazývaná *Katedrála kódů* – stojí ve Skotsku, dvacet mil severně od Glastonbury, po straně dávné Mithrovy svatyně. Templáři ji postavili v roce 1446 a vtiskli do ní neuvěřitelné množství symbolů – židovských, křesťanských, egyptských, zednářských i pohanských.

Kaple stojí přesně na poledníku, který prochází Glastonbury. Tato *Růžová linie* je tradičním znamením ostrova Avalonu krále Artuše a je považována za základní pilíř posvátné geometrie Británie. Podle této uctívané *Růžové linie* – v angličtině *Rose-Line* – také Rosslynská (původně se psalo Roslinská) kaple dostala jméno.

Robustní jehlany na kapli vrhaly dlouhé večerní stíny, když Robert Langdon se Sophií Neveuovou zaparkovali pronajaté auto při úpatí kolmého útesu, na němž se tato stavba tyčila. Během krátkého letu z Londýna do Edinburghu si trochu odpočali, i když ani jeden z nich nezamhouřil oka samou nejistotou, co všechno je ještě očekává. Langdon se díval nahoru na mohutnou stavbu, rýsující se proti večerní obloze, a připadal si tak trochu jako Alenka, vstupující po hlavě do kouzelné země za zrcadlem. *To musí být sen.* A přesto věděl, že text na poslední Saunièrovy básně nemohl být jasnější.

A dávný Roslin stráží její klid

Langdon si představoval, že Saunièrův „plán cesty ke grálu“ bude skutečným plánem – mapou s křížkem na příslušném místě, ale Převorství své tajemství odhalovalo stejným způsobem, jakým k nim Saunière promlouval od samého počátku. *Jednoduché verše.* Čtyři řádky, které bezpochyby ukazovaly právě na toto místo. Kromě toho, že báseň identifikovala Rosslyn přímo jménem, obsahovala také další jasné narážky na tuto kapli.

Přes průzračnost Saunièrova posledního vzkazu Langdon pociťoval spíš rozpaky než radost. Rosslynská kaple byla podle něj příliš zřejmým místem, které by napadlo každého. Po celá staletí rezonovala šepotem, ukazujícím na přítomnost svatého grálu. Během posledních desetiletí se tento šepot změnil v hlasitý křik, když ultrazvuk odhalil přítomnost úžasné struktury *pod* vlastní kaplí – velké podzemní komnaty. A nejenže tato tajemná místnost byla přímo pod kaplí – zdálo se, že nemá žádný vchod ani východ. Archeologové se snažili získat povolení, aby se mohli prokopat skálou k tajemné komnatě, ale Rosslynská společnost jakékoli výzkumy této posvátné půdy výslovně zakázala. To samozřejmě jen přililo oleje do ohně různých spekulací. Pokouší se snad Rosslynská společnost něco skrývat?

Rosslyn se tedy stal poutním místem všech hledačů záhad. Někteří tvrdili, že je sem přitáhlo mocné magnetické pole, nevysvětlitelně vyzařované právě z těchto zeměpisných souřadnic, jiní říkali, že sem přijeli hledat maskovaný vstup do tajemné místnosti pod kaplí, ale většina z nich přiznávala, že se sem přijela prostě trochu projít a nasát atmosféru legendy o svatém grálu.

Langdon sice v Rosslynu dosud nikdy nebyl, ale vždycky se usmíval, když slyšel, že se o této kapli mluví jako o místě, kde je ukrytý svatý grál. Vypadalo to, že Rosslyn sice *kdysi* mohl být domovem grálu, ale dnes už jím zřejmě nebude. V posledních desetiletích přitahoval příliš mnoho pozornosti a dříve či později někdo přijde na způsob, jak do podzemní komnaty proniknout.

Opravdoví odborníci na svatý grál se shodovali, že Rosslyn je jen návnadou – jednou z četných slepých uliček, které Převorství vždy tak mazaně vytvářelo. Dnes, se základním kamenem Převorství, který jednoznačně ukazoval tímto směrem, si tím však Langdon už tak jistý nebyl. Po celý den mu v mysli vířila jedna otázka:

Proč by Saunière vyvíjel takové úsilí, aby nás nakonec poslal na tak očividně se nabízející místo?

A zdálo se, že na tuto otázku existuje jediná logická odpověď.

Na Rosslynu je něco, čemu stále ještě nerozumíme.

„Roberte?“ Sophie stála před autem a dívala se na něho. „Jdeš?“ V ruce držela palisandrovou truhlici, kterou jim vrátil kapitán Fache. Uvnitř byly do sebe složeny oba kryptexy. Papyrus s poslední básní spočíval v nitru menšího z kryptexů – tentokrát ale bez rozbité lahvičky s octem.

Langdon se Sophií se vydali nahoru po dlouhé štěrkové cestě, podél slavné západní zdi kaple. Běžní návštěvníci se domnívali, že tato podivně vyčnívající zeď měla tvořit část kaple, která nebyla nikdy dokončena. Langdon si ale uvědomoval, že pravda je daleko zajímavější.

Západní zeď Šalamounova chrámu.

Templáři postavili Rosslynskou kapli jako přesnou architektonickou kopii Šalamounova chrámu v Jeruzalémě – včetně západní zdi, úzkého obdélníkového sanktuaria a podzemní komnaty, která představovala Svatyni nejsvětější, v níž původních devět rytířů poprvé objevilo svůj poklad. Langdon musel připustit, že myšlenka, že by templáři nový úkryt pro svatý grál postavili tak, aby připomínal původní místo, kde byl uschován, rozhodně vykazuje jistou logiku.

Vchod do Rosslynské kaple byl skromnější, než Langdon očekával. Malé dřevěné dveře měly dvě železné kliky a jednoduchý dubový nápis.

ROSLIN.

Langdon Sophii vysvětlil, že se jedná o původní formu názvu kaple, odvozenou od poledníku, na němž kaple stojí, nebo – jak rádi upozorňují odborníci na svatý grál – od „linie růže“, pokrevní linie Máří Magdaleny.

Kaple se ten den měla už brzy zavírat, a když Langdon otevřel dveře, unikl z ní závan teplého zvuku, jako kdyby si stará budova na konci náročného dne unaveně povzdechla. Na jejích vstupních obloucích byly vytesány květy s pěti okvětními lístky.

Růže. Lůno bohyně.

Langdon se Sophií vešli dovnitř a rozhlédli se po celém interiéru svatyně. I když Langdon o spletité symbolologii kamenné výzdoby Rosslynské kaple přečetl už leccos, vidět to na vlastní oči pro něj představovalo ohromující zkušenost.

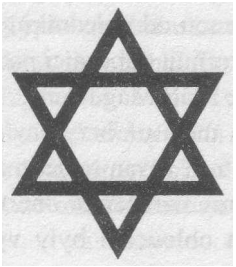
Symbolologův ráj, nazval to jeden z jeho kolegů.

Spíš peklo, pomyslel si Langdon a neustále se rozhlížel kolem sebe.

Každá rovná plocha v kapli byla pokryta symboly – křesťanskými kříži, židovskými hvězdami, zednářskými pečetěmi, templářskými rovnoramennými kříži, rohy hojnosti, pyramidami, astrologickými

znameními, rostlinami, pentagramy a růžemi. Templáři byli mistrnými kamenosochaři, kteří stavěli templářské kostely po celé Evropě, ale Rosslyn byl považován za jejich nejjemnější dílo plné lásky a úcty. Mistři kameníci nenechali jediný kámen neotesaný. Rosslynská kaple byla svatyní všech náboženství… všech tradic… a k tomu všemu i přírody a Bohyně.

Kaple byla prázdná kromě hrstky návštěvníků, kteří poslouchali výklad mladíka při poslední prohlídce toho dne. Prováděl je po neviditelné cestičce, spojující šest klíčových architektonických bodů uvnitř svatyně. Celé generace návštěvníků chodily po těchto rovných liniích, spojujících šest bodů a bezpočet nohou tak na podlaze vyšlapalo ohromný symbol.

Šalamounova pečeť, pomyslel si Langdon. *To není náhoda.*

Průvodce si všiml jejich příchodu, a přestože už téměř nastala zavírací hodina, příjemně se na ně usmál a pokynul, že si mohou klidně prohlížet, cokoli budou chtít.

Langdon na znamení díků kývl hlavou a postoupil dále do středu prostory. Sophie ale zůstala stát hned u vchodu a ve tváři se jí zračil úžas.

„Co se děje?“ zeptal se Langdon.

Sophie zírala na stěny kolem sebe. „Myslím… že jsem tu už byla.“

To Langdona překvapilo. „Ale vždyť jsi říkala, žes o Rosslynu nikdy ani *neslyšela*.“

„To je pravda…,“ rozhlížela se Sophie nejistě kolem. „Můj dědeček mě sem musel vzít, když jsem byla hodně malá. Nevím. Připadá mi to tu povědomé.“ Když si dál pozorně prohlížela vnitřek kaple, začala přikyvovat s větší jistotou. „Ano.“ Ukázala dopředu. „Ty dva pilíře… jsem už viděla.“

Langdon se podíval na pár složitě zdobených sloupů na vzdálenějším konci svatyně. Bílé krajkovité rytiny na jejich povrchu doutnaly rezavou září posledních slunečních paprsků, procházejících západním oknem. Pilíře – umístěné tam, kde by v křesťanském kostele stál oltář – nebyly ozdobeny

stejně. Na levém sloupu byly jednoduché svislé čáry, zatímco pravý pilíř byl pokrytý složitými rozvíjejícími se spirálami.

Sophie se k nim vydala. Langdon si pospíšil, aby ji dohonil, a když došli až k nim, Sophie nevěřícně pokyvovala hlavou. „Ano, jsem si jistá, že jsem je už viděla!“

„Já nepochybuji, žes je viděla,“ odpověděl Langdon, „ale nemuselo to být zrovna tady.“

Obrátila se k němu. „Jak to myslíš?“

„Tyhle dva pilíře jsou architektonickou strukturou, která byla v dějinách napodobována snad nejčastěji. Jejich repliky existují po celém světě.“

„Repliky Rosslynu?“ zeptala se pochybovačně.

„Ne. Pamatuješ, jak jsem se zmiňoval o tom, že samotný Rosslyn je replikou Šalamounova chrámu? Tyhle dva sloupy jsou přesnými kopiemi sloupů, které stály na jeho konci.“ Langdon ukázal na levý pilíř. „Tomuhle se říká *Boaz* – Zednářský pilíř. A ten druhý je *Jachin* – Učednický pilíř.“ Odmlčel se. „Vlastně každý zednářský chrám na světě tyhle dva sloupy obsahuje.“

Langdon už Sophii vysvětlil silnou historickou souvislost mezi templáři a současnými tajnými zednářskými organizacemi, jejichž hlavní tři stupně – učeň, tovaryš a mistr – jsou odvozeny od dávných templářů. Poslední Saunièrova báseň obsahovala narážku na díla zednářských mistrů, kteří ozdobili Rosslyn uměleckými rytinami. Také se zmiňovala o hlavním stropě Rosslynu, pokrytém vyrytými hvězdami a planetami.

„Nikdy jsem v žádném zednářském chrámu nebyla,“ namítla Sophie a stále se dívala na oba sloupy. „Jsem si téměř jistá, že jsem je viděla *tady*.“ Obrátila se čelem ke zbytku kaple, jako kdyby se pokoušela najít něco, co jí osvěží paměť.

Ostatní návštěvníci teď odcházeli a mladý průvodce k nim zamířil s přátelským úsměvem na tváři. Byl to pohledný mladík, kterému ještě nebylo třicet, mluvil s irským přízvukem a měl jahodově narezlé vlasy. „Pro dnešek se chystám zavřít. Mohu vám nějak pomoci?“

Co takhle kde je svatý grál? chtělo se říct Langdonovi.

„Kód,“ vyhrkla Sophie, jako kdyby si náhle vzpomněla. „Tady je někde kód!“

Průvodce vypadal mírně pobavený jejím nadšením. „Ale ano, je tu, madam.“

„Na stropě,“ pokračovala Sophie a otočila se k pravé stěně. „Někde… tam.“

Mladík se usmál. „Vidím, že tu nejste poprvé.“

Kód, pomyslel si Langdon. Na tuhle část pověsti zapomněl. Mezi ostatní záhady Rosslynské kaple patřila i klenutá chodba, z jejíchž stěn vystupovaly stovky kamenných bloků a dohromady vytvářely mnohočetný povrch. Na každém bloku byl vyryt nějaký symbol – zdánlivě náhodně – a výsledkem byla šifra nepředstavitelných rozměrů. Někteří lidé věří, že tento kód ukrývá informaci o tom, jak se dostat do tajemné komnaty pod kaplí. Jiní si myslí, že skrývá pravdu o svatém grálu. Ne že by na tom záleželo – kryptografové se už po celá staletí marně pokoušejí rozluštit jeho smysl. Rosslynská společnost nabízí štědrou odměnu tomu, kdo toto tajemství odhalí, ale zatím se nic takového nepodařilo.

„Rád vám jej ukážu…“

Průvodcův hlas zeslábl…

Můj první kód, pomyslela si Sophie a sama se, jako v tranzu, vydala k zakódované chodbě. Palisandrovou truhlici předala Langdonovi a na okamžik úplně zapomněla na celý svatý grál, Převorství sionské a záhady minulého dne. Když dorazila pod klenutý strop a podívala se na symboly nad sebou, vzpomínky se jí náhle navracely. Vzpomínala na svou první návštěvu tohoto místa a to v ní vyvolalo podivný pocit smutku.

Byla ještě malé děvčátko… přibližně rok poté, co se její rodina zabila. Dědeček ji vzal do Skotska na krátké prázdniny. Přišli sem, aby si prohlédli Rosslynskou kapli ještě předtím, než se vrátí do Paříže. Bylo už pozdě večer a kaple byla zavřená. Ale oni byli stále uvnitř.

„Můžeme jít domů, *grand-père*?“ škemrala unaveně Sophie.

„Brzy, miláčku, velmi brzy.“ Jeho hlas byl plný melancholie. „Ještě tu musím udělat jednu věc. Co kdybys počkala v autě?“

„Budeš dělat nějakou dospěláckou věc?“

Přikývl. „Bude to rychle hotové. Slibuji.“

„Můžu jít ještě jednou do té chodby s tou tajnou řečí? To se mi líbilo.“

„Nevím. Já budu muset na chvilku odejít. Nebudeš se tu sama bát?“

„Jasně že ne!“ odfrkla si. „Ještě není ani tma!“

Usmál se. „Tak dobře.“ Zavedl ji do složitě zdobené chodby, kterou jí před chvílí ukázal.

Sophie si okamžitě lehla na zem a dívala se na koláž jednotlivých kousků skládačky, kterou měla nad sebou. „Než se vrátíš, tak to vyřeším!“

„Takže budeme závodit.“ Sklonil se k ní, políbil ji na čelo a vydal se k nedalekým postranním dveřím. „Budu hned tady venku. Nechám ty dveře otevřené. Kdybys mě potřebovala, zavolej.“ A vyšel ven do měkkého večerního světla.

Sophie ležela na podlaze a zírala na znaky. Za chvíli jí ztěžkla víčka. Po několika minutách se symboly začaly rozmazávat. A pak zmizely.

Když se Sophie probudila, podlaha ji studila.

„*Grand-père?*“

Žádná odpověď. Vstala a oprášila ze sebe špínu ze země. Postranní dveře byly stále otevřené. Rychle se stmívalo. Slyšela cvrčky. Vyšla ven a uviděla dědečka, jak stojí na zápraží nedalekého kamenného domku hned za kaplí. Právě tiše rozmlouval s osobou, která stála ve dveřích a ve stínu byla sotva rozeznatelná.

„*Grand-père?*“ zavolala Sophie.

Dědeček se otočil a zamával na ni. Gestem jí naznačil, aby zůstala, kde je, a ještě chvilku na něj počkala. Pak pomalu řekl několik posledních slov té osobě v domku a naklonil se k ní, aby ji políbil. Vydal se k Sophii a oči měl plné slz.

„Proč pláčeš, *grand-père*?“

Zvedl ji a přitiskl ji k sobě. „Ach, Sophie, tento rok jsme se museli rozloučit s tolika lidmi. Je to těžké.“

Sophie přemýšlela o nehodě a o tom, jak přišla o rodiče, babičku i mladšího bratra. „Loučil ses ještě s *jinými* lidmi?“

„S drahou přítelkyní, kterou velice miluji,“ odpověděl pohnutým hlasem. „A obávám se, že ji velice dlouho neuvidím.“

Langdon teď stál s průvodcem sám, rozhlížel se po zdech kaple a čím dál víc se mu zdálo, že to všechno je jen další slepá ulička. Sophie odešla, aby se podívala na kód a Langdonovi nechala palisandrovou truhlici, která obsahovala plán cesty ke svatému grálu, jenž ale – jak to začínalo vypadat - nebyl k ničemu. Přestože Saunièrova báseň jasně hovořila o Rosslynu, Langdon si nebyl jistý, co by měli udělat, když tam dorazili. V básni se hovořilo o „kalichu a břitu“, ale ty tady Langdon nikde neviděl.

Kde kalich v sobě tajně skrývá břit
a dávný Roslin stráží její klid.

A Langdon opět pocítil, že tato záhada má ještě jednu rovinu, která teprve musí být odhalena.

„Nerad strkám nos do cizích věcí,“ promluvil průvodce a díval se na truhlici v Langdonových rukách. „Ale ta truhlička… smím se zeptat, odkud ji máte?“

Langdon se unaveně zasmál. „To je opravdu výjimečně dlouhý příběh.“

Mladík zaváhal a nespouštěl zraky z truhlice. „To je divné – moje babička totiž má *přesně* takovou šperkovnici. Stejné růžové dřevo, stejný obrázek růže a dokonce i panty vypadají úplně stejně."

Langdon věděl, že se mladík musí mýlit. Jestli někdy existovala jediná truhlice svého druhu, byla to právě *tato* – truhlice vyrobená „na zakázku" pro základní kámen Převorství. „Vaše truhlice může vypadat podobně, ale…"

Postranní dveře se s hlasitým klapnutím zavřely a oba se tím směrem podívali. Sophie beze slova vyšla z kaple a mířila teď po svahu dolů směrem ke kamennému domku, stojícímu opodál. Langdon se za ní díval. *Kam to jde?* Od okamžiku, kdy vešli do této budovy, se chovala podivně. Obrátil se k průvodci. „Víte, co je to za domek?"

Mladík přikývl. Vypadal právě tak překvapen tím, že k němu Sophie tak bez váhání míří. „To je fara. Žije tam správkyně kaple. A ta je také vedoucí Rosslynské společnosti." Odmlčel se. „A je to moje babička."

„Vaše babička je vedoucí Rosslynské společnosti?"

Mladík přikývl. „Žije na té faře. Bydlím s ní a pomáhám jí. Také provádím turisty." Pokrčil rameny. „Bydlím tu celý život. V tom domku mě babička vychovala."

Langdon si o Sophii dělal starosti, a tak vyšel několik kroků za ní, aby ji zavolal. V půli kroku se ale zastavil. Slova, která ten mladík pronesl, v jeho mozku právě zapadla na správné místo.

Vychovala mě babička.

Langdon se díval za Sophií a pak přejel pohledem na palisandrovou truhlici, kterou držel v rukách. *To je nemožné.* Pomalu se otočil k mladíkovi. „Ta truhlice, kterou má vaše babička… odkud ji má?"

„Udělal ji pro ni můj dědeček. Zemřel, když jsem byl ještě dítě, ale babička o něm pořád mluví. Říká, že měl geniálně šikovné ruce. Vyráběl různé věci."

Langdon cítil, jak se z éteru vynořuje nepředstavitelně komplikovaná síť, která všechno se vším propojuje. „Říkal jste, že vás vychovala babička. Nevadilo by vám, kdybych se zeptal, co se stalo s vašimi rodiči?"

Mladíka to překvapilo. „Zemřeli, když jsem byl malý." Odmlčel se. „Ve stejný den jako dědeček."

Langdonovi prudce bušilo srdce. „Při automobilové nehodě?"

Mladík sebou trhl a v olivově zelených očích se mu zračil úžas. „Ano. Při nehodě. Ten den zahynula celá rodina. Přišel jsem o dědečka, o rodiče a…" zaváhal a sklopil oči k zemi.

„A o sestru," doplnil Langdon.

Kamenný domek na svahu vypadal přesně tak, jak si ho Sophie pamatovala. Kolem padal soumrak a z domku vyzařovala přátelská a lákavá atmosféra. Z pootevřených dveří se linula vůně chleba a v okně zářilo žluté světlo. Když se k němu Sophie přiblížila, uslyšela zevnitř tiché vzlyky.

Dveřmi Sophie spatřila starší ženu. Byla k ní otočená zády, ale bylo vidět, že pláče. Měla dlouhé, husté stříbrné vlasy, které v Sophii vyvolaly nečekanou vzpomínku. Přitahovalo ji to k ní stále blíž a blíž. Vstoupila na zápraží před domkem. Stará paní držela v ruce zarámovanou fotografii nějakého muže a konečky prstů se s vroucím smutkem dotýkala jeho tváře.

Tu tvář Sophie dobře znala.

Grand-père.

Takže už se doslechla o jeho smrti…

Pod Sophiinýma nohama zaskřípalo prkno a stará paní se pomalu otočila. Její smutné oči vyhledaly Sophiiny. Sophie chtěla utéct, ale zůstala stát jako přikovaná. Žena ji ani na okamžik nespouštěla z očí, i když položila fotografii na stůl a vydala se jí naproti ke dveřím. Zdálo se, že uběhla celá věčnost, a obě se na sebe stále upřeně dívaly. Pak, jako pomalé vzedmutí oceánské vlny, se na tváři staré paní objevil výraz překvapené nejistoty… nedůvěry… naděje… a nakonec radosti.

Otevřela dveře dokořán, vyšla ven, natáhla ruku a pohladila Sophiinu užaslou tvář. „Ach, drahé dítě… podívejme se na ni!“

Přestože ji Sophie nepoznala, věděla, kdo to je. Pokoušela se promluvit, ale zjistila, že nemůže ani dýchat.

„Sophie,“ zašeptala ta žena a políbila ji na čelo.

Sophie přerývaně zamumlala: „Ale… *grand-père* říkal, že jsi…“

„Já vím.“ Žena položila své něžné ruce Sophii na ramena a prohlížela si ji zblízka. „Byli jsme s tvým dědečkem nuceni říkat tolik věcí. Udělali jsme to, o čem jsme si mysleli, že je správné. Je mi to tak líto. Bylo to pro tvé vlastní bezpečí, Princezno.“

Jen co Sophie zaslechla to poslední slovo, okamžitě si vzpomněla na dědečka, který ji tolik let oslovoval právě tak. Zdálo se jí, že slyší ozvěnu jeho hlasu, vycházející ze starodávných kamenů Rosslynu, pronikající půdou a rozeznívající nepoznané prostory pod zemí.

Stará dáma teď Sophii objala a po tvářích jí stékaly slzy. „Tvůj dědeček si moc přál ti všechno říct. Ale věci mezi vámi dvěma byly tak obtížné. Zkoušel to. Je ti toho třeba tolik vysvětlit.“ Znovu políbila Sophii na čelo a pak jí zašeptala do ucha. „Už žádná tajemství, Princezno. Je čas, aby ses dozvěděla pravdu o své rodině.“

Sophie se svou babičkou seděly na zápraží a objímaly se, když se k nim přihnal mladý průvodce a v očích se mu zračila naděje kombinovaná s nedůvěrou.

„Sophie?“

Plačící Sophie přikývla a vstala. Nepoznávala sice mladíkův obličej, ale když se objali, cítila sílu prastaré krve, proudící jeho žilami… krve, o níž teď věděla, že ji s ním sdílí i ona.

Když se k nim přes trávu blížil Langdon, aby se k nim přidal, nedokázala si Sophie představit, že ještě včera si připadala na celém světě sama. A nyní, na tomto cizím místě, ve společnosti tří lidí, které sotva znala, měla najednou pocit, že je doma.

105

Nad Rosslynem se rozprostřela noc.

Robert Langdon stál sám na zápraží kamenného domku a vychutnával si zvuky smíchu a radosti nad vzájemným shledáním, které k němu pronikaly přes dveře. Hrnek silné skotské kávy, který ho hřál v ruce, zatím držel jeho rostoucí vyčerpání a únavu na uzdě, ale Langdon věděl, že se jedná pouze o dočasný odklad. Byl unaven do morku kostí.

„Vy jste se vytratil,“ ozval se za ním hlas.

Otočil se. Z domku vyšla Sophiina babička a její stříbrné vlasy se leskly. Její jméno, přinejmenším posledních třicet let, bylo Marie Chauvelová.

Langdon se na ni unaveně usmál. „Myslel jsem, že bude lepší, když nechám rodinu pohromadě.“ Oknem viděl, jak si Sophie povídá se svým bratrem.

Marie k němu došla a postavila se za něho. „Pane Langdone, když jsem poprvé uslyšela o Jacquesově vraždě, hrozně jsem se bála o Sophii. Když jsem ji dnes večer spatřila stát na svém prahu, byla to ta největší radost mého života. Nemohu vám ani říct, jak moc vám děkuji.“

Langdon neměl ani tušení, jak by měl odpovědět. Přestože Sophii a její babičce navrhoval, aby si promluvily v soukromí, Marie jej požádala, aby zůstal a poslouchal. *Můj manžel vám evidentně věřil, pane Langdone, takže já vám věřím také.*

Příběh, který vyprávěla o Sophiiných rodičích, byl úžasný. Oba byli Merovejci – přímí potomci Máří Magdaleny a Ježíše Krista. Jejich děti představovaly tu nejpřímější přežívající linii královské krve – a proto je Převorství pečlivě střežilo. Když Sophiini rodiče zahynuli při automobilové nehodě, jejíž příčinu se nepodařilo zjistit, obávalo se Převorství, že jejich skutečná totožnost byla odhalena.

„Tvůj dědeček a já," vysvětlovala Marie přerývaným hlasem plným bolesti, „jsme museli učinit vážné rozhodnutí, jakmile jsme se o té nehodě dozvěděli. Automobil tvých rodičů byl nalezen v řece." Osušila si slzy. „Tu noc jsme měli být v autě všichni – prarodiče, rodiče i děti. Naštěstí jsme na poslední chvíli změnili plány a tví rodiče cestovali sami. Když jsme se o té nehodě dozvěděli, nemohli jsme Jacques ani já tušit, co se ve skutečnosti stalo… a jestli to doopravdy *byla nehoda*." Marie se podívala na Sophii. „Věděli jsme, že musíme chránit svá vnoučata, a udělali jsme, co jsme považovali za nejlepší. Jacques nahlásil na policii, že jsem v autě byla i já a tvůj bratr… a že naše těla zřejmě odnesl proud. Pak jsme se s tvým bratrem za pomoci Převorství ukrývali. Jacques byl už tehdy významný muž, a nemohl se tedy jen tak ztratit. Rozhodli jsme se proto, že Sophie zůstane v Paříži a Jacques ji vychová, v blízkosti srdce Převorství, a také pod jeho ochranou." Její hlas přešel do šepotu. „Rozdělení rodiny bylo tou nejtěžší věcí, kterou jsme kdy museli udělat. S Jacquesem jsme se vídali velice nepravidelně a pokaždé za těch nejpřísnějších bezpečnostních opatření. Pod ochranou Převorství. Jsou jisté ceremoniály, které bratrstvo stále světí."

Langdon cítil, že ten příběh pokračuje mnohem hlouběji, ale také cítil, že nemá právo jej slyšet. Proto vyšel ven. Teď se díval na obrys Rosslynu a přemítal nad nerozřešenou záhadou. *Je grál opravdu v Rosslynské kapli? A pokud ano, kde je ten břit a kalich, o nichž se Saunière ve své poslední básni zmiňoval?*

„Vezmu si to," řekla Marie a natáhla ruku.

„Ach, děkuji vám," podal jí Langdon prázdný hrnek od kávy.

Dívala se na něj. „Měla jsem na mysli to, co máte v *druhé* ruce, pane Langdone."

Langdon se podíval dolů a uvědomil si, že stále drží Saunièrův papyrus. Opět jej vyndal z kryptexu v naději, že na něm uvidí něco, co mu doposud unikalo. „Jistě. Omlouvám se."

Marie se na papyrus pobaveně dívala. „Vím o muži v jedné pařížské bance, který by asi chtěl znovu vidět tu palisandrovou truhlici. André Vernet byl Jacquesův drahý přítel a Jacques mu naprosto důvěřoval. André

by udělal cokoli, aby splnil Jacquesovo přání, že se má o tu truhličku postarat.“

Včetně toho, že by mě málem zastřelil, vzpomněl si Langdon a rozhodl se, že se raději nebude zmiňovat o tom, jak tomu nebohému muži rozbil nos. Pak si vzpomněl ještě na tři *sénéchaux*, kteří byli také zavražděni. „A co Převorství? Co se stane teď?“

„Kola už jsou v pohybu, pane Langdone. Bratrstvo vydrželo po celá staletí a vydrží i toto. Vždycky je dostatek členů, připravených nahradit předešlé *sénéchaux*.“

Celý večer měl Langdon podezření, že Sophiina babička je úzce spjata s činností Převorství. Koneckonců, členkami Převorství vždycky bývaly i ženy. Čtyři z nich se dokonce staly velmistry. *Sénéchaux* byli sice podle tradice muži – strážci -, a přece měly ženy v Převorství velice uctívané postavení a mohly být povýšeny na nejvyšší post prakticky z jakékoli hodnosti.

Langdon si vzpomněl na Leigha Teabinga a na to, co jim říkal ve Westminsterském opatství. Připadalo mu to všechno nesmírně dávno. „Tlačila církev na vašeho manžela, aby nezveřejňoval sangrealské dokumenty, až nastane *konec dnů*?“

„Proboha ne! *Konec dnů* je jenom legenda paranoidních myslí. V učení Převorství není ani zmínka o nějakém datu, kdy by mělo dojít k odhalení grálu. Převorství si vlastně vždycky myslelo, že by pravda o grálu neměla být zveřejněn *nikdy*.“

„Nikdy?“ užasl Langdon.

„Našim duším slouží především tajemství a úžas s ním spojený, nikoli grál jako takový. Krása grálu spočívá v jeho nehmotné podstatě.“ Marie Chauvelová se teď dívala na Rosslynskou kapli. „Pro někoho je grál kalichem, který přináší život věčný. Pro jiné je to pátrání po ztracených dokumentech a tajných dějinách. A mám pocit, že pro většinu lidí je svatý grál jednoduše velkou ideou… úchvatným nedostupným pokladem, který nás nějakým způsobem, i v dnešním chaotickém světě, inspiruje.“

„Ale jestli sangrealské dokumenty zůstanou ukryty, bude příběh Máří Magdaleny navždy ztracen,“ namítl Langdon.

„Opravdu? Podívejte se kolem sebe. Její příběh je vyprávěn v umění, hudbě a knihách. Každým dnem silněji. Kyvadlo se vrací. Začínáme vnímat nebezpečí v našich dějinách… a v našem destruktivním jednání. Začínáme vnímat potřebu znovuvzkříšení posvátné ženy.“ Odmlčela se. „Zmínil jste se, že máte připravený rukopis o symbolech posvátné ženy, nemám pravdu?“

„Ano.“

Usmála se. „Dokončete jej, pane Langdone. Zpívejte její píseň. Svět potřebuje trubadúry.“

Langdon zmlkl a cítil na bedrech tíhu jejího poselství. Na nebi právě mezi stromy vycházel měsíc. Langdon obrátil pohled k Rosslynu a pocítil téměř dětinskou touhu poznat jeho tajemství. *Neptej se*, řekl si v duchu. *Není vhodný okamžik.* Podíval se na svitek v Mariiných rukou a pak opět na kapli.

„Jen se zeptejte, pane Langdone,“ pobídla ho Marie pobaveně. „Zasloužil jste si právo klást otázky.“

Langdon se začervenal.

„Chtěl byste vědět, jestli je svatý grál zde v Rosslynské kapli.“

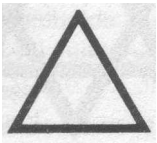
„Můžete mi na to odpovědět?“

Povzdychla si v hrané beznaději. „Proč muži zkrátka *nemohou* nechat grál na pokoji?“ Zasmála se. „Proč si myslíte, že je tady?“

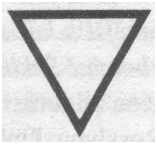
Langdon ukázal na svitek v jejích rukou. „Báseň vašeho manžela výslovně hovoří o Rosslynu, jenže se zmiňuje také o břitu a kalichu, které grál střeží. Žádný symbol břitu ani kalichu jsem tu ale neviděl.“

„Břit a kalich?“ zeptala se Marie. „Jak přesně vypadají?“

Langdon tušil, že ho jenom zkouší, ale rozhodl se přistoupit na její hru. Ukazováčkem naznačil na dlani tvar obou symbolů. „Tohle je břit,“ řekl a načrtl pro ni jeho nejjednodušší uzavřenou podobu. „Představuje vše, co je mužské.“

„A obrátíme-li jej vzhůru nohama,“ pokračoval a opět cosi črtal na dlaň, „dostaneme kalich. Představuje ženský princip.“

„Fascinující,“ podotkla Marie. „A vy tvrdíte, že ve všech těch stovkách symbolů, které v kapli jsou, jste tyto dva trojúhelníky nikde neobjevil?“

„Neviděl jsem je,“ odpověděl Langdon.

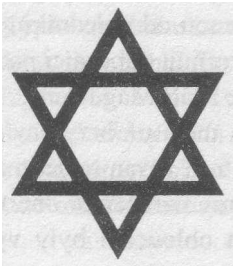
„A když vám je ukážu, budete potom spát o něco klidněji?“

Než stačil Langdon odpovědět, vyrazila Marie Chauvelová ke kapli. Langdon spěchal za ní. Marie vešla do staré budovy a rozsvítila světla. Pak ukázala na střed podlahy tohoto svatostánku. „Tady je máte – břit i kalich.“

Langdon zíral na prošlapanou kamennou podlahu. Nic na ní neviděl. „Ale tady nic není…“

Marie si povzdechla a vydala se po slavné stezce, vyšlapané do podlahy kaple, po stezce, na níž se pohybovali i poslední dnešní návštěvníci, které tu Langdon se Sophií zastihli. Přestože Langdon upíral oči na obrovský symbol, stále si připadal ztracený. „Ale to je jen Šalamounova pečeť…“

Zarazil se. Konečně mu to došlo. Oněměl.

Břit a kalich.

Spojené v jeden symbol.

Šalamounova pečeť… dokonalé spojení muže a ženy… označující Svatyni nejsvětější… kde spolu měli přebývat mužský bůh Jahve a ženská bohyně Šekína.

Langdonovi trvalo celou minutu, než se mu vrátil hlas. „Ta báseň ukazuje sem do Rosslynu. Úplně. Dokonale.“

Marie se usmála. „Už to tak vypadá.“

Langdonovi přeběhl po zádech mráz, když si uvědomil, co z toho vyplývá. „Takže svatý grál je v té komnatě pod kaplí?“

Zasmála se. „Jen jeho duch. Jednou z nejstarších úloh Převorství bylo vrátit jednoho dne grál do rodné země – do Francie – kde bude moci odpočívat navěky. Po celá staletí byl vláčen z jednoho místa na druhé, aby zůstal v bezpečí. Jacquesovým cílem, když se stal velmistrem, bylo

prokázat grálu konečnou úctu a vrátit jej do Francie, kde měl také vybudovat místo odpočinku, vhodné pro královnu.“

„A to se mu podařilo?“

Její tvář náhle zvážněla. „Pane Langdone, vzhledem k tomu, co jste pro mne dnes v noci udělal a jako správkyně Rosslynské společnosti vám mohu s jistotou sdělit, že grál už tu není.“

Langdon se rozhodl ještě trochu naléhat. „Ale základní kámen by měl odkazovat na místo, kde je svatý grál schován právě *teď*. Proč tedy ukazuje na Rosslyn?“

„Možná jen špatně chápete jeho smysl. Pamatujte, grál umí být záludný. Stejně jako můj zesnulý manžel.“

„Ale vždyť to nelze říct jasněji, nebo snad ano?“ zeptal se. „Stojíme nad podzemní komnatou, u znamení břitu a kalichu, pod nebem plným hvězd a obklopeni díly mistrů zednářů. Všechno ukazuje na Rosslyn.“

„Tak dobře, podíváme se na tu tajemnou báseň.“ Rozvinula svitek papyru a nahlas zamyšleně přečetla Saunièrovo čtyřverší.

Kde kalich v sobě tajně skrývá břit
a dávný Roslin stráží její klid
ji krášlí díla mistrů, nebe hvězd
v ta místa právě dej se zpátky vést.

Když ji dočetla, zůstala několik vteřin potichu a pak se jí na rtech rozlil vědoucí úsměv. „Ach, Jacques.“

Langdon na ni v očekávání hleděl. „Vy tomu *rozumíte*?“

„Jak jste viděl před chvílí na podlaze v kapli, pane Langdone, existuje mnoho způsobů, jak se dívat na jednoduché věci.“

Langdon se ze všech sil snažil pochopit, co mu tu naznačuje. Všechno kolem Jacquesa Saunièra mělo dvojí význam, ale Langdon stále nemohl přijít na to, kde je v tomto konkrétním případě ten druhý ukrytý.

Marie unaveně zívla. „Pane Langdone, já se vám přiznám. Nikdy jsem oficiálně nebyla seznámena s místem, kde je uschován svatý grál. Ovšem byla jsem provdaná za ohromně vlivného muže… a mám silnou ženskou intuici.“ Langdon chtěl něco říct, ale Marie pokračovala. „Je mi líto, že poté, co jste se tak usilovně snažil, budete opouštět Rosslyn bez skutečných odpovědí. Ale něco mi říká, že nakonec najdete, co hledáte. Jednoho dne se vám rozbřeskne.“ Usmála se. „A v tom případě věřím, že zrovna vy jste člověk, který umí uchovat tajemství.“

Venku se ozvaly něčí kroky, mířící ke dveřím kaple. „Oba jste zmizeli," postěžovala si Sophie.

„Zrovna jsem byla na odchodu," odpověděla babička a prošla kolem ní ke dveřím. „Dobrou noc, Princezno." Políbila Sophii na čelo. „Nezdržuj tu pana Langdona příliš dlouho."

Langdon se Sophií se dívali, jak se Marie vrací zpátky ke svému kamennému domku. Když se Sophie otočila k Langdonovi, její oči přetékaly emocemi. „Tohle není zrovna konec, jaký jsem očekávala."

Tak to jsme dva, pomyslel si Langdon. Viděl, že Sophie je stále ještě ohromená. To, co se dnes večer dozvěděla, jí změnilo celý život. „Jsi v pořádku? Bylo toho na tebe tolik."

Tiše se usmála. „Mám rodinu. A u toho začnu. Zjistit, kdo jsme a odkud pocházíme, to nějaký čas zabere."

Langdon neodpověděl.

„Zůstaneš i po dnešní noci s námi?" zeptala se Sophie. „Alespoň na pár dnů?"

Langdon si povzdechl. Nic na světě si nepřál víc. „Měli byste mít nějaký čas jen sami pro sebe, Sophie. Ráno se vrátím do Paříže."

Vypadala zklamaně, ale zdálo se, že chápe, že je to správné rozhodnutí. Ani jeden z nich dlouhou chvíli nepromluvil. Nakonec ho Sophie vzala za ruku a vyvedla z kaple. Šli kousek po svahu, na místo, kde měli výhled na skotskou krajinu, rozprostírající se před nimi, zalitou bledým měsíčním světlem, pronikajícím mezi mraky. Tiše tam stáli, držíce se za ruce, a oba bojovali s nesmírnou únavou.

Právě v tom okamžiku se začaly objevovat hvězdy. Na východě jedna z nich svítila zářivěji než ostatní. Langdon se usmál, jakmile si jí všiml. Byla to Venuše. Stará Bohyně na ně svítila svým stálým a trpělivým světlem.

Ochlazovalo se. Z údolí pod nimi je začal ovívat chladný vítr. Po chvíli se Langdon podíval na Sophii. Měla zavřené oči a rty uvolněné ve spokojeném úsměvu. Langdon cítil, jak se i jemu zavírají víčka. Váhavě jí stiskl ruku. „Sophie?"

Pomalu otevřela oči a podívala se na něj. Její tvář byla v měsíčním světle nádherná. Ospale se na něj usmála. „Ahoj."

Langdon pocítil nečekaný smutek, když si uvědomil, že se bude do Paříže vracet bez ní. „Možná už budu pryč, než se probudíš." Odmlčel se a v krku se mu udělal knedlík. „Omlouvám se, ale nejsem příliš dobrý v…"

Sophie se naklonila a položila mu svou hebkou ruku na tvář. Pak ho na ni jemně políbila. „Kdy tě zase uvidím?"

Langdonovi se na okamžik zatočila hlava. Připadal si ztracený v jejích očích. „Kdy?“ Odmlčel se a přemítal, jestli Sophie tuší, jak moc se touto otázkou zabýval. „Nu, vlastně, příští měsíc budu mít několik přednášek na konferenci ve Florencii. Strávím tam celý týden a můj program bude velice volný.“

„Je to snad pozvání?“

„Budeme si žít v přepychu. Platí mi pokoj u Brunelleschiho.“

Sophie se vesele usmála. „To jste si dovolil dost, pane Langdone.“

Langdon se nahrbil, když pochopil, jak to znělo. „Chtěl jsem jen říct…“

„Strašně ráda se s tebou setkám ve Florencii, Roberte. Ale jen pod jednou podmínkou.“ Zvážněla. „Žádná muzea, žádné kostely, žádné hrobky, žádné umění, žádné památky.“

„Ve Florencii? Týden? Tam se nic jiného dělat nedá!“

Sophie se opět naklonila a políbila ho, tentokrát na ústa. Jejich těla se k sobě přitiskla, nejprve jemně, potom silněji. Když se od něj odtáhla, její oči byly plné příslibu.

„Dobře,“ podařilo se říct Langdonovi. „Takže máme rande.“

EPILOG

Robert Langdon se s trhnutím probudil. Něco se mu zdálo. Na jeho županu bylo vyšito *Hotel Ritz Paris*. Přes závěsy na okně prosvítalo slabé světlo. Je ráno nebo večer? napadlo ho.

Bylo mu příjemně teplo a cítil se spokojený. Větší část posledních dvou dnů prospal. Pomalu si sedl na posteli a uvědomil si, co ho probudilo… Jedna z nejpodivnějších myšlenek, jaká ho kdy napadla. Několik posledních dnů se na něj valilo ohromné množství informací, ale teď se Langdon zamyslel nad něčím, co mu zatím nedošlo.

Mohlo by to být ono?

Dlouhou chvíli se nehýbal.

Pak vstal z postele, přešel k mramorové sprše a nechal si ramena masírovat proudy vody. Ta myšlenka ho neustále fascinovala.

Ne, to je nemožné.

O dvacet minut později už vycházel z hotelu Ritz na náměstí Vendome. Stmívalo se. Po celém dni spánku si připadal poněkud dezorientovaný… ale jeho mysl byla podivně jasná. Původně si slíbil, že se v hotelové hale zastaví na jedno *café-au-lait*, aby si pročistil myšlenky, ale nohy ho místo toho vynesly rovnou na ulici do padajícího pařížského soumraku.

Vydal se východním směrem po Rue des Petits Champs a cítil, jak mu začíná vzrušením rychle bušit srdce. Zabočil jižním směrem na Rue Richelieu, plné sladké vůně kvetoucích jasmínů z nádherných zahrad královského paláce.

Pokračoval na jih, dokud nenašel to, co hledal: slavný královský oblouk – třpytící se horu leštěného černého mramoru. Přišel blíž a pozorně se díval pod nohy. Během několika vteřin spatřil to, o čem věděl, že tu je – několik bronzových medailonů, zapuštěných v dokonalé přímce do země. Každá destička měla dvanáct centimetrů v průměru a byla v ní vyryta dvě písmena – N a S.

Norde. Sud.

Sever. Jih.

Otočil se na jih a očima protáhl přímku naznačenou destičkami. Pak tímto směrem vyrazil a neustále sledoval chodník, po kterém kráčel. Když se dostal na roh Comédie Française, našel další medailon. *Ano!*

Před mnoha lety se Langdon dozvěděl, že pařížské ulice jsou ozdobeny celkem 135 bronzovými značkami, zapuštěnými do chodníků, náměstí a ulic – přesně ve směru severojižní osy. Jednou tuto pomyslnou čáru sledoval od Sacré Coeur na sever přes Seinu a konečně ke staré pařížské astronomické observatoři. Tam také přišel na význam této posvátné cesty, kterou absolvoval.

Původní nultý poledník.

Dávná pařížská Rose-Line, Růžová linie.

Když teď Langdon pospíchal přes Rue de Rivoli, cítil, že má cíl na dosah. Necelý blok domů před sebou.

A dávný Roslin stráží její klid.

Všechno do sebe najednou začalo zapadat. To, že Saunière ve své básni použil starý způsob zápisu názvu Roslin… břit i kalich… hrobka ozdobená díly mistrů.

Proto se mnou chtěl Saunière mluvit? Uhodl jsem snad nevědomky pravdu?

Langdon teď už téměř běžel podél Růžové linie, která jej vedla ke konečnému cíli. Když vešel do dlouhého tunelu pasáže Richelieu, začal mu po zádech běhat mráz očekávání. Věděl, že na konci toho tunelu stojí největší z pařížských monumentů – kterou nechal postavit sám Sfinga, Francois Mitterand, muž, o němž se šuškalo, že se pohybuje v tajných kruzích, muž, jehož poslední odkaz Paříži Langdon před několika dny osobně navštívil.

Jako kdyby to bylo před sto lety.

V posledním vzepjetí Langdon vyběhl z pasáže na známé prostranství a zastavil se. Bez dechu zvedl oči a v nevíře se zadíval na třpytivou stavbu, která se tyčila před ním.

Pyramida Louvru.

Zářící v temnotě.

Obdivoval ji jenom chvíli. Daleko víc ho zajímalo, co má po pravici. Otočil se a opět se vydal po dávné Růžové linii směrem ke Carrousel du Louvre – ohromnému kruhu trávy obklopenému obvodem pečlivě

sestříhaného živého plotu. Kdysi to bylo místo uctívání přírody… radostných rituálů, oslavujících plodnost a Bohyni.

Langdon měl pocit, jako by vcházel do jiného světa, když překročil živý plot a zastavil se na trávníku za ním. Tato posvátná půda nyní hostila jeden z nejneobvyklejších monumentů Paříže. V centru trávníku se do nitra země nořila – jako křišťálová propast – obrovská obrácená skleněná pyramida, kterou Langdon viděl před několika dny, když v Louvru vešel do podzemního mezaninu.

La Pyramide Inversée.

Langdon rozechvěle došel k jejímu okraji a nahlédl do obrovského podzemního komplexu chodeb a místností, patřícího k Louvru, osvětleného jantarovým světlem. Nedíval se však jen na obrácenou pyramidu, ale také na to, co bylo přímo pod ní. Na podlaze místnosti tam stál ten nejdrobnější z předmětů… předmět, o němž se Langdon zmínil ve svém rukopisu.

V celé své velikosti se mu před očima zjevila nemyslitelná možnost. Znovu se podíval směrem k Louvru a cítil, jak jej obě obrovská křídla muzea obklopují… místnosti naplněné nejkrásnějšími uměleckými díly na světě.

Da Vinci… Botticelli…

Ji krášlí díla mistrů…

Užasle se znovu zadíval dolů do obrácené pyramidy a na tu věc tam pod ní.

Musím tam jít!

Langdon odspěchal zpět k vysoké pyramidě u vchodu do Louvru. Poslední návštěvníci toho dne právě vycházeli ven.

Vešel dovnitř otočnými dveřmi a sestoupil po točitém schodišti do nitra pyramidy. Cítil, jak se vzduch ochlazuje. Když sešel až dolů, proběhl dlouhou chodbou vedoucí pod nádvořím Louvru směrem k La Pyramide Inversée.

Na konci chodby se objevila velká místnost. Přímo před ním visela ze stropu obrácená pyramida – úžasná skleněná kontura písmene V.

Kalich.

Langdon si ji prohlížel odshora dolů až ke špičce, visící pouhé dva metry nad zemí. A tam, přímo pod ní, stál ten malý předmět.

Miniaturní pyramida. Vysoká necelý metr. Jediná věc, která byla v tomto kolosálním komplexu postavena v malém měřítku.

Langdonův rukopis probíral bohaté sbírky Louvru, týkající se umění souvisejícího s Bohyní a zmiňoval se také o této drobné pyramidě. „*Tato*

malá pyramida se zvedá ze země, jako kdyby se jednalo o špičku ledovce – o vrcholek obrovské, pyramidové hrobky, umístěné v tajné komnatě pod zemí."

Obě pyramidy mířily svými špicemi přímo proti sobě a leskly se v jemném světle nyní liduprázdné místnosti. Téměř se dotýkaly.

Kalich je nahoře. Břit je dole.

Kde kalich v sobě tajně skrývá břit…

Langdon v duchu slyšel slova Marie Chauvelové. *Jednoho dne se vám rozbřeskne.*

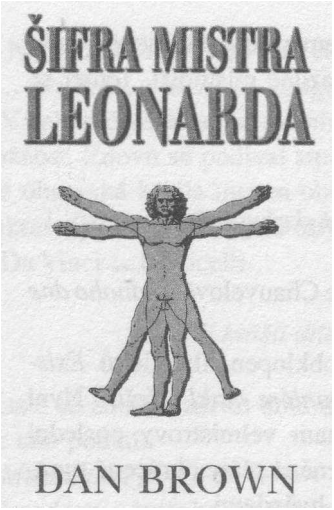
Stál pod dávnou Růžovou linií, obklopen díly mistrů. *Existuje snad lepší místo, které by Saunière mohl střežit?* Nyní konečně pochopil skutečný význam velmistrovy poslední básně. Zvedl oči k nebi a přes skleněné pláty obrácené pyramidy spatřil noční oblohu posetou hvězdami.

Ji krášlí díla mistrů, nebe hvězd…

Jako šepot duchů v temnotách kolem něj zaznívala zapomenutá slova. *Pátrání po svatém grálu je cestou za možností poklonit se kostem Máří Magdalény. Cestou za modlitbou u nohou vyvržené ženy.*

Robert Langdon pocítil náhlou vlnu úcty a obdivu. Padl na kolena.

Na okamžik se mu zdálo, že slyší ženský hlas… moudrost věků… promlouvající šeptem z propastí Země.

Z anglického originálu The Da Vinci Code,
Vydaného nakladatelstvím Random House,
Divize Doubleday v New Yorku 2003,
Přeložil Zdík Dušek

Vydala Metafora, spol. s r.o., v Praze roku 2003
Redakce Jana Moravcová
Technická redakce Renáta Šmatová
Sazba Vladimír Fára
Tisk a vazba Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

ISBN 80-86518-62-0

Vydání první

Metafora
U Krbu 35
100 00 Praha 1

www.metafora.cz

Robert Langdon, uznávaný harvardský profesor náboženské symbologie, pobývá služebně v Paříži. Když v jeho hotelovém pokoji zazvoní telefon, ještě netuší, že na něj čeká nemilá zpráva – správce uměleckých sbírek v Louvru byl zavražděn, a to přímo v budově muzea. Co má s něčím takovým společného profesor historie? Důvod leží hned vedle mrtvého těla: nevysvětlitelná šifra, kterou tam policie objevila.

Jenže to bohužel není všechno. Situace se nenadále komplikuje a úctyhodný pan profesor k svému ohromení zjistí, že se z poradce nenadále stal hlavním podezřelým.

Z místa činu vede podivná stopa, stopa nejasných nápovědí, přesto viditelných pro všechny, kdo vidět chtějí, obsažených přímo v díle geniálního Leonarda da Vinci.

Když se do hry zapojí i talentovaná odbornice na šifry a kódy, Francouzka Sophie Nevenová, na světlo vycházejí další záhadné souvislosti, naznačující spojení zavražděného s elitní společností, tajným řádem zvaným Převorství sionské, jehož členy byli tak velicí mužové jako Isaac Newton nebo Victor Hugo. A ještě někdo. Leonardo da Vinci.

Langdon se Sophií se náhle ocitají na útěku, a zatímco se pokoušejí nepadnout do rukou fanatickému kapitánovi policie, podaří se jim získat věc nevyčíslitelné ceny – tajemný předmět, jehož otevření by mohlo ukázat cestu k nejmystičtějšímu pokladu lidstva: svatému grálu.

Nastává bezdechá honba Paříží i Londýnem, opuštěnými chodbami Louvru i Westminsterským opatstvím, s nepřáteli beze jména a bez tváře, kteří se grál snaží získat pro sebe, vytrvale v patách.

Pradávné tajemství, dosahující až k nejposvátnějším biblickým dogmatům, má zůstat navěky skryto i za cenu lidských životů…

„Nikdy bych si byl nepomyslel, že právě tohle by mohl být typ thrilleru, který by se mi líbil, ale něco vám řeknu: Čím víc už jsem přečetl, tím víc jsem musel číst. V téhle knize Dan Brown stvořil svět neuvěřitelně bohatý i na ty nejjemnější detaily, a já se ho nemohl nabažit. Pane Browne, jsem vaším obdivovatelem,“ dal se po přečtení tohoto neuvěřitelného románu slyšet muž nad jiné povolaný, **Robert Crais,** autor knihy **Rukojmí,** kterou pro vás naše nakladatelství připravuje.

Pokud i vás nadchly spletité děje tohoto románu a Robert Langdon se stal vaším oblíbencem, jistě se rádi seznámíte i s jeho předešlým dobrodružstvím. Ve strhujícím thrilleru **Andělé a démoni** se pustil do boje s mocnými silami zla, které se pokoušejí zničit nejposvátnější baštu křesťanstva – Vatikán. Zoufalá honba tajnými archivy, starými katedrálami a zákoutími Říma se stává smrtelně nebezpečnou a na jejím konci čeká fascinující odhalení…

Dan Brown vystudoval na Phillips Exeter Academy, kde se poté, co přestal být studentem, změnil v přednášejícího profesora. Dnes vyučuje angličtinu a tomu, co mu očividně jde ze všeho nejlépe: tvůrčímu psaní. Se svou manželkou žije v Nové Anglii.

Dan Brown je pozoruhodný autor, jehož romány – mistrně kombinující skutečnost s fantazií – se velice rychle a zcela zaslouženě stály bestsellery a získávají si stále víc příznivců po celém světě. Do svých knih totiž mistrně vplétá takové množství skutečných faktů, poznatků a historické pravdy, že se logicky nabízí otázka: A co když je to pravda *úplně všechno?*

Cover design © Vladimír Fára, 2005
Cover art © Vladimír Fára, 2003

METAFORA
U Krbu 35
100 00 Praha 10

Langdon stále nemohl odtrhnout oči od fotografie, kterou držel v ruce, a pocítil neurčitý strach. Obrázek byl příšerný a hluboce podivný, vyvolával zneklidňující dojem jakéhosi *déjà-vu*. Víc než před rokem Langdon obdržel fotografii těla spolu s podobnou žádostí o pomoc. O čtyřiadvacet hodin později ve Vatikánu téměř přišel o život. Tento snímek byl naprosto odlišný, a přece na něm bylo něco povědomého.

Policista se podíval na hodinky.

„Můj kapitán vás očekává, pane."

Langdon ho sotva slyšel. Očima se vpíjel do obrázku.

„Ten symbol tady, a to, jak podivně je to tělo..."

„Naaranžováno?" pomohl mu policista.

Langdon přikývl a projel jím chlad. „Neumím si představit, kdo může tohle udělat jinému člověku."

Policista vypadal zachmuřeně. „Vy to nechápete, pane Langdone. To, co vidíte na té fotografii..."

Odmlčel se. „Monsieur Saunière si to udělal sám."

Podle knihy Šifra mistra Leonarda, v originále Da Vinci Code, bude natočen celovečerní film.

Od téhož autora už vyšlo: **Andělé a démoni**

www.metafora.cz

ISBN 80-86518-62-0

9 788086 518626